UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 01158619 5

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/teletisreliquiae00tele

PA
4441
T25
1909

Teles
III
?
290 c

TELETIS RELIQVIAE

RECOGNOVIT

PROLEGOMENA SCRIPSIT

OTTO HENSE

EDITIO SECVNDA

TVBINGAE
IN LIBRARIA I. C. B. MOHRII (P. SIEBECK)
MCMIX

PA
4441
T25
1909

LIBRARY
725131
UNIVERSITY OF TORONTO

TUBINGAE: H. LAUPPII JR.

PIIS MANIBVS

PATRIS OPTIMI

S.

Denuo ut ederem Teletem, insperanti mihi accidit sed valde optanti. nam praeterquam quod ipse haec studia recolere non desii dum cognati generis scriptoribus operam impendo, multi interim et docti viri horum sermonum reliquiis sagacitate sua vel scientia aliquid opis attulere. qui enim de proecdosi olim iudicarunt et quidem benivole iudicarunt, velut Fr. Blass, H. Diels, Th. Gomperz, R. Hirzel, A. Koerte, I. Sitzler, Fr. Susemihl, P. Wendland, eis alii nuper accesserunt, nuperrime G. Croenert, qui ut papyrorum perscrutator acerrimus hoc quoque praeter paucos perspexit, quanti sint momenti hae reliquiae ad κοινῆς dialecti origines paulo plenius describendas. nam ita est: ipse cum mediocri esset ingenio Teles, ingeniosiorum auctorum copias tam avide compilavit ut si de vita et moribus, de populari philosophia et sermone saeculi quarti vergentis tertiique ineuntis aliquatenus instrui voles, offeratur tibi imago parvula illa quidem sed cui exprimendae vividiores verioresve colores adhiberi vix potuerint. quamquam ne iniuria fiat Teleti, si quis credibile putet Theodoro epitomatori in excerpendo non hoc potissimum cordi fuisse, ut in Telete Teletem circumspiceret posterisque conservaret, immo illud, ut auctores aucuparetur a Telete adhibitos, ego vix refragabor. utique meum esse putavi sicut olim ita hodie non modo curae habere quoad poteram sermonum cicatricosam sane faciem sed etiam quaestiones de fontibus Teletis olim institutas diligenter ita retractare ut corrigerem nonnulla eorum quae in proecdosi scripseram, alia adderem quantumque fieri licebat significarem doctorum consensum dissensumve, si tamen veritas haberi putatur in consensu. universa libri indoles non mutata est nisi quod adnotationum pars quae ad interpretationem pertinet segregata

est ab ea qua lectionis discrepantia indicatur. auxi utramque.

Ad Phoenicem, quem ex papyro Heidelbergensi editum docto commentario illustravit G. A. Gerhard, ita mihi aditus factus est, ut editor qua est erga me humanitate singulas plagulas a prelo recentes mihi transmitteret. in lucem prodiit liber perutilis his ipsis diebus, non, quod aliquamdiu sperari poterat infraque a me dictum est, iam anno priore.

Indicem vocabulorum, quem diligentissime olim composuit Henricus de Mueller, ex proecdosi mihi placuit repetere pauculis ut in hoc genere fieri solet additis demptis mutatis. in numeris novae editioni accommodandis duo me strenue adiuverunt iuvenes amici, I. Schlageter et I. Faltin.

Indicem Bioneum nunc ad eum modum redegi ut locos quibus Bionis nomen non adhaeret secluderem omnes. nam quos in proecdosi paulo liberalius addidi Bioni coniectura plus minus probabili vindicatos vindicandosve, ei, ut dudum mihi persuasi, veram utilitatem non habebunt, nisi si plena planaque argumentatione extra dubitationis aleam positi erunt.

Scribebam Friburgi Brisgavorum kal. Febr.

PROLEGOMENA

Teletis saeculi tertii scriptoris reliquias seorsum edituro aliquid mihi praemonendum est de memoria Ioannis Stobaei cuius opere eclogario servatae sunt. quamquam de codicibus agere lubet brevissime utque ea tantum in medium adferantur quae ad apparatum quo utar recte aestimandum maxime necessaria sunt. qui pluribus instrui volet, legat quae in prolegomenis Stobaei vol. III disserui p. VII ss.

Ac 'florilegii' quod hodie appellare consuevimus h. e. totius operis librorum duorum posteriorum codices ut convinci possunt ad unum eundemque redire librum archetypum ita hodie discedunt in duas manifesto familias.

Prioris familiae est Vindobonensis (S) cod. philos. et philol. gr. LXVII (sec. Lambec. philos. LXXXI), olim Sambuci, membran. saec. XI ineuntis. librum quem omnium quotquot exstant plus uno nomine dicas praestantissimum diligenter in meum usum excussit Segofredus Mekler Vindobonensis. descriptus est autem S ex codice qui praeter tertium quartumque operis librum continuerit etiam duos priores quique ei libro quo Photius usus est fuerit simillimus. cf. quae dixi Stob. vol. III proleg. p. XIV ss., ubi quomodo se gesserit codicis librarius in eclogis transcribendis accuratius descripsi (cf. l. c. p. XXII al.). et multo etiam maioris essent quam nunc sunt momenti lectiones libri egregii, nisi codex Marcianus class. IV cod. XXIX (olim LXIX 1 et LXXXIX 3) membr. saec. XV vel XVI, qui editionis Trincavellianae (Venet. a. 1536) fundamentum est, aut ex ipso Vindobonensi, ut Wachsmuthio visum est, aut ut mihi videtur ex libro Vindobonensis simillimo derivatus esset. quo factum est ut etiam Vindobonensis libri lectiones longe plurimae quam-

vis neglegentius tamen innotescerent, priusquam ipse codex ea qua decebat cura examinatus est. sciendum est tamen et Marcianum codicem et reliquos Trincavelliani generis quorum magnam copiam in variis bibliothecis asservari alibi enarravi (mus. Rh. XXXIX p. 362 sqq. XXXXI p. 34 sqq.) admodum interpolatos esse. neque igitur consulendi sunt libri proletarii nisi ubi codex Vindobonensis cuius prima folia vetustate absumpta sunt editorem defecerit velut in Teletis sermone περὶ αὐταρκείας vel ubi vulgatae h. e. Gesneri editionum lectionis origo eorum auxilio poterit illustrari. pro exemplo autem horum librorum uti licet ipsa qua etiam Conradus Gesnerus usus est editione principe (Tr.) quippe quae fideliter expressa sit ex codice Marciano teste Eduardo Schwartz (vid. mus. Rhen. XXXIX p. 362) [1]). denique eidem familiae adnumero aliud exemplar interpolatum unde eclogarum collectionem ambitu minorem una cum Callimacho edidit Frobenius Basileae a. 1532 ita inscriptum: Γνῶμαι ἐκ διαφόρων ποιητῶν φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων συλλεγεῖσαι. mentio facienda erat interdum huius syllogae (Frob.), quia usus erat ea Gesnerus auctor vulgatae. de codice Frobenii nunc deperdito aliquid monui mus. Rh. XXXIX p. 361.

Sequitur altera familia quattuor potissimum codices complectens, quorum binos artiore inter se iungi necessitudine cum lectionum similitudine manifestum sit tum peculiari eclogarum ordine ac dispositione. agmen ducat Laurentianus (L) Florentinus plutei VIII n. 22, non quod aetate reliquos superet, nam saeculi XIV eum esse perhibent, sed quia qui condidit hoc sacrorum profanorumque scriptorum gnomologium opus Stobaei ante oculos habuit integrum necdum in duas partes discissum. accuratam libri collationem debeo insigni Rudolphi

1) Interim de cognoscendis huius generis codicibus bene meruit Osc. de Gebhardt in commentatione quae inscribitur 'Eine verlorene und eine wiedergefundene Stobaeus-Handschrift' insertaque est libro gratulatorio in honorem Augusti Wilmannsii edito *Beiträge zur Bücherkunde und Philologie* Lips. a. 1903 p. 243 ss.

Schoellii comitati cuius copiis usus sum etiam in Teletis disputatione Περὶ τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι a Wachsmuthio edita Stob. v. II 15, 47 p. 194, 27. ea autem libri capita sive tmemata ad quae Schoell pro suo consilio animum minus adverterat liberalissime mihi eaque qua assolet accuratione collata commodavit Hieronymus Vitelli. notum est librum Laurentianum ut non uno tantum nomine insignem saepius adlexisse hominum doctorum curas, de quibus videatur Wachsmuthii praefatio Stob. v. I p. XXVIII sq. nuper duas codicis paginas photographi arte exceptas typis repraesentandas curavit Vitelli in collectione Florentina fasc. III p. I (a. 1886) tab. XXIV. Quamquam ne quis nimio honore afficiat Laurentianum cautum esse volui prol. in Stob. v. III p. LXVI s. ubi florilegii Laur. conditorem et a genuina eclogarum dispositione licenter recessisse nec abstinuisse interpolatione comprobavimus.

Ab eadem stirpe ac Laurentianus venit codex Bruxellensis (Br) n. 11360 bombyc. isque saeculi XIV, ut asserit Henricus Omont *Catal. des manuscr. grecs de Bruxelles* (Gandavi a. 1885) p. 17, saeculi XV, si audiendus est P. Thomas *le cod. Bruxellensis du florilége de Stobée* (Gand. a. 1876) p. 1. utracunque autem vera est aetatis definitio, liber haud exigui pretii est non modo propter eclogas nonnullas hoc solo superstites sed ideo maxime quod etiam eorum capitum quorum in Laurentiano ratio habita non est bonam partem tradidit quamvis a pristina archetypi copia et integritate longe recedentem. rem explanavi commentatione quae inscribitur *de Stobaei florilegii excerptis Bruxellensibus* Friburgi Brisgavorum edita a. 1882 (cf. etiam mus. Rhen. XXXIX p. 364 sq.) adhibitis praeter collationem quam a. 1876 publici iuris fecerat P. Thomas professor Gandavensis eiusdem viri docti schedulis quibus descripsit codicem perite genuinumque eclogarum ordinem enarravit. interim roganti mihi ille adeo non defuit ut mea causa iteratis curis codicem perlustraret deque locis nonnullis quos denuo inspici desiderassem me certiorem faceret. commemoro id ut gratias ex animo agam liberalitati Thomae ac dili-

gentiae, denique ut ne quis miretur quod scripturae codicis a me adlatae non ubique concordant cum eiusdem viri docti collatione typis expressa.

Restat alterum librorum par manifesto derivatum ex eodem fonte atque LBr sed ut ab ordine eclogarum Vindobonensi paulo minus recedat. praenitet autem et sinceritate et vetustate Escurialensis (M) LXXXX (II. Σ. 14), codex Mendozae, membran. saec. XII ineuntis. excutiendo libro vacavi per tres menses hibernos anni 1882 et 1883 absolvique qua par est diligentia collationem secundi tertiique voluminis editionis Gaisfordianae. eiusdem editionis primum volumen a docto quodam Batavo cum codice olim collatum antequam in Hispaniam proficiscerer mihi cesserat Guilelmus Dindorf. operam igitur dedi ut huius quoque partis ea quibus Batavum illum minorem curam admovisse animadverterem, lemmata inprimis ordinemque eclogarum denuo cum ipso codice quam accuratissime conferrem. ceterum ubi in Dindorfiana collatione acquievi, siglo utor M^d, ubi meam affero, mera littera M codicem significo.

Denique commemorandus est Parisinus (A) cod. graec. 1984 chartac. saec. XIV. qui liber ut plane necessarius est in eis florilegii partibus quas servavit solus perque utilis etiam in eis quibus alius huius classis testis non superest, ita multo minus subsidii adfert eis locis qui uno alterove reliquorum eiusdem familiae codicum conservati sunt. fuit homo haud indoctus qui derivavit hoc apographum ex codice libri Escorialensis perquam simili, hac ille quidem re ab Escorialensis scribae quasi infucata inscitia valde discrepans, sed idem minime contentus mendorum leviorum aliquam partem feliciter sustulisse libidini interpolandi adeo indulsit, ut genuina eclogarum verba multis et temerariis cum mutationibus tum additamentis depravaret. hinc dici vix potest quotiens Augustus Meineke in errorem abductus sit aliosque secum in erroris communionem traxerit laudibus nimirum occaecatus quibus codicem neglegentissime a se collatum ornaverat Thomas Gaisford. abiciendam

autem esse hanc de Stobaei 'optimo codice A' sententiam quam iteratam esse vidi ab homine docto ceteroqui et cauto (*Wien. stud.* X p. 255) ut ex totius florilegii editione sic ex hoc specimine Teleteo est manifestum. in excutiendo codice multum temporis et diligentiae consumpsimus et ego et Segofredus Mekler. primum eum vidi simul cum aliis deterioribus libris dum dego Parisiis a. 1878, deinde per aliquot menses uti licuit libro a Parisiensibus benivole Friburgum transmisso. meam operam in priore parte eaque ceteris impeditiore collocatam indefessa excepit diligentia Mekleri qui maiorem collationis portionem absolvit. lectu liber A haud facilis utpote temporum iniuriis et frequenti usu pessumdatus valdeque detritus in marginibus potissimum quos postea male haud raro reficiebat bibliopega nova charta non sine damno pristinae scripturae superimposita. aegre denique enarres quot quantasque ille legenti paret molestias cum foliis traiectis ordineque eclogarum a 'vulgata' ut par est in prioribus potissimum capitibus prorsus diverso tum manibus correctorum distinctu difficilibus. enixe operam dedimus ut hanc manuum correctricium diversitatem quam fieri poterat accuratissime discerneremus. sed in apparatu ne certis ut in tali re fieri solet minus certa admiscerentur, plerumque satis habui primam codicis manum a ceteris ita distinxisse ut has compendiaria comprehenderem nota A^2.

Ceterum codicum MA perquam simili usus est Macarius Chrysocephalus, cuius rosetum, quod habetur codice Marciano n. CCCCII chartaceo saec. XIV, etiam Stobaei flosculis consitum esse monui Stob. proleg. III p. XXXX ss. praeter hunc librum (Mac.), quem ipse excussi, utile visum est nonnullis locis adhibere Stobaei excerpta gnomologio Parisino oblata quod edidit Leo Sternbach acad. litt. Cracov. class. philol. t. XX (a. 1893) ex codice Paris. Gr. n. 134 suppl., membranaceo in 8°, saeculi XIII. neque enim nego etiam huic libro suam esse utilitatem, quamquam utilitatis maior pars nescio an eo contineatur quod liquido inde apparet quam leviter et licenter posterioris aevi excerptores a genuino Stobaei contextu recesserint.

Hi libri digni sunt visi quorum varia lectione apparatum instruerem. neutra codicum familia careri posse apparebit, ut tamen palma tribuenda sit priori vel quod rectius dixeris sincerissimo eius exemplari S. alterius familiae duo praestantiores sunt libri LM. quanta autem cautione opus sit in Br, inculcavimus quibusdam exemplis quorum numerus nullo negotio poterat augeri de Stob. flor. exc. Br. p. 32. A in eis eclogis quae utriusque familiae communes sunt, vel Trincavellianis non numquam inferior habendus est. quamquam ne hic quidem liber non habet suam laudem.

Per doctos recentioris aetatis homines emendatio Stobaei multum profecit, sed ut neglecta iaceret recensio. nam cum eorum codicum quos adhiberi par erat non nullos velut MBr prorsus ignorarent, reliquos SLA parum accurate cognitos haberent, fieri non poterat quin et stemma codicum quod dicunt obscurum maneret nec 'vulgatae' origo i. e. eius contextus quem praebet Conradi Gesneri editio altera (Basil. a. 1549) et tertia (Tiguri a. 1559) pateret. unde cum sescenti errores in Thomae Gaisfordi editionem (Oxon. a. 1822 Lips. a. 1823—1824) et quae ab illa pendet Teubnerianam Meinekii (a. 1855—1857) irrepsissent, meum esse ratus sum quibusnam subsidiis usus sit Gesnerus in tribus suis editionibus (prima prodiit Tiguri a. 1543) sive in ipso verborum contextu sive in 'margine' quantique facienda sit 'vulgata' quae dicitur diligenter explorare. contigitque mihi, spero, ut quaestionem taedii laborisque plenam ad felicem exitum perducerem (vide mus. Rhen. XXXIX p. 546 ss.). quanto autem emolumento quamque necessaria haec fuerit opera quae sine Escurialiensis libri plena pertractatione perfici omnino non poterat, facile intelleget qui vel unam nostrae recensionis eclogam inspexerit. denique cur testimonia editionis a Nicolao Schow incohatae (Lips. a. 1797) quae diu homines doctos ludificarunt abicienda essent impensa cura ostendi in commentatione musei Rhenani v. XLI p. 27 sqq. sed haec quidem hactenus.

Teletis quae supersunt fluxisse ex epitoma, quam fecit Theo-

dorus nescio quis incertae aetatis[1]), ipse prodit Ioannes lemmate quod exstat II 15, 47 p. 194 W.: ἐκ τῆς Θεοδώρου τῶν Τέλητος ἐπιτομῆς περὶ τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι. quamquam fortasse ne Theodori quidem librum suis oculis vidit Ioannes, si quidem fieri poterat, ut Theodori excerpta iam priore quodam gnomologio illi offerrentur. id utut est, libri secundi locum quem attuli Ioannei operis crediderim fuisse primum, quo Theodori excerptis ille usus sit. refragari sane videtur huic sententiae testimonium pinacographi Photiani quippe qui in philosophorum indiculo (p. 44 Elter) nomen Θεοδώρου ita exhibuerit, ut Theodorum a Stobaeo iam in operis prooemio exscriptum esse conicias. sed ambiguum hoc testimonium, cum eodem lemmate (ut taceam de flor. 14, 13. 72, 9. 64, 34 Mein.) etiam Theodorum Cyrenaicum a pinacographo significari appareat. Τέλητος autem nomen in eo ille indicis loco reposuit, ut et ad tertium Ioannei operis librum, quae est probabilis sententia Elteri p. 48, et ad eclogarum locum supra exscriptum salva ratione possit referri. hoc autem loco si primum epitomam adscivisse Ioannes putabitur, commode simul explicatur quod alibi epitomae auctoris non fit mentio. quoniam semel pluribus Stobaeus verbis additoque auctoris nomine indicaverat epitomam, progrediente lectione brevius rem agere ei placuit. lemmata autem quae appinxit posterioribus duobus operis libris haec sunt: III 1, 98 p. 37 H. ἐκ τοῦ Τέλητος περὶ αὐταρκείας III 40, 8 p. 738 H. Τέλητος περὶ φυγῆς flor. 95, 21 Mein. ἐκ τῶν Τέλη-

1) Quod in proecdosi dubitans conieci eisdem temporibus deberi epitomam, 'quibus sectam Cynicam quodam modo revixisse scimus epistulasque personati Diogenis et Cratetis ad commendandam veterum Cynicorum philosophiam conscriptas esse comprobavit Marcks (symb. cr. ad epistologr. gr. Bonn. a. 1883), id est primo p. Chr. n. saeculo', id ut ipse monui firmioribus argumentis fulciri non posse, ita eo concidit quod in dies magis hodie perspicitur cynismum ne duobus quidem saeculis aeram Christianam praegressis, licet qui eum professi sint post Menedemum nominatim afferri nobis nequeant, vix umquam emortuum esse. quod aliis aliqua tenus praecedentibus probabiliter nuper exposuit G. A. Gerhard *Phoinix* (Lips. ed. a. 1908) p. 171 s.

τος ἐπιτομή 97, 31 ἐκ τῶν Τέλητος ἐπιτομή 98, 72 ἐκ τῶν Τέλητος περὶ τοῦ μὴ εἶναι τέλος ἡδονήν 108, 82 ἐκ τῶν Τέλητος περὶ περιστάσεων 108, 83 ἐκ τῶν Τέλητος περὶ ἀπαθείας. quod igitur ultro credere licebat omnes quotquot servavit Stobaeus Teletis eclogas ex eadem Theodori epitoma desumptas esse, id duobus illis locis quibus epitomae mentio etiam in quarto libro inicitur (95, 21. 97, 31) liquido confirmatur. verum perspexit Rose Arist. pseudep. p. 70 postque Rosium Wilamowitz *Philol. Unters.* IV p. 292, ut multis verbis refelli vix opus sit eos qui praeter epitomam etiam integris Teletis scriptis Ioannem usum esse putabant nulla videlicet alia de causa quam quod epitoma non unius cuiusque eclogae titulo commemoratur (cf. Zeller *Phil.*[3] III 1 p. 43 adn. 2 Bergk *Gr. Literaturgesch.* IV p. 530 adn. 62). hoc unum dico quod infra etiam clarius perspicietur, epitomae vestigia non minus aperta esse in eis eclogis quae ἐπιτομῆς nomine hodie carent quam in eis quibus nomen haeret. et rationi repugnat aliam epitomam fingere factam praeter eam cuius mentio inicitur in septem eclogarum numero ter, semel etiam addito nomine auctoris. capitur etiam alius fructus instituta lemmatum comparatione. comparanti veri simile erit ut reliquis sic etiam eclogis 95, 21 et 97, 31 argumenti indiculum olim additum fuisse si non in Stobaei opere certe in epitoma Theodori, velut Περὶ πενίας καὶ πλούτου vel Περὶ πενίας. de Ioannis opere equidem nolim confidentius adfirmare, quia aliunde mihi exploratum est in lemmatis adpingendis illum non certae cuidam formulae se addixisse, immo variare solere inscriptiones modo locupletiora lemmata praetexentem modo breviora, sive quod operis decursu non numquam defatigatus parum sibi fuit constans (quae inconstantia sane multo etiam magis cadit in librarios) sive quod fonte qui in promptu erat celato doctrinam affectabat reconditiorem more compilatorum. ceterum duas has eclogas (95, 21 et 97, 31) ad unum eundemque Teletis sermonem pertinere ante nos dixit Wilamowitz *Philol. Unters.* IV p. 298 idemque ordinem earum invertendum esse perspexit. neque enim credibile esse interlocutorem monuisse paupertatem

nos a philosophia revocare (95, 21 init.) priusquam divitias diceret inopiae et egestatis esse remedium (97, 31 init.). ut igitur in huius sermonis particulis Stobaei ordinem mutare ausus sum, ita in ceteris ab eo recedere nolui, non quod Theodoream dispositionem illius ordine servatam esse mihi persuasum esset nedum Teleteam, sed quia certum extraque dubitandi aleam positum non habui. quamquam si quis non fortuitum esse putabit quod primum nunc locum tenet ecloga Περὶ τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι, non nimis ego repugno. adeo apta haec est ad veram viam ac rationem commendandam adque abigendam speciem virtutis fictam et fallacem.

Seclusi duas eclogas quibus Teletis nomen vulgo adscribere solent: flor. 91, 33 et 93, 31 Mein. Gesneri exemplo postquam praeter editores etiam Iacobsii iudicium (cf. lect. Stob. p. 131) Welckerique (*Kl. Schr.* II p. 495) in errorem deductum est, nuper exstitit qui fraudem perspiceret indole eclogarum et compositione cum ceteris comparata. suntque argumenta quibus usus est Wilamowitz l. c. p. 293 sqq. (etsi etiam alia suggerere poterat sermonis diligens observatio) adeo firma et invicta, ut rem actam ageret si quis eam quaestionem denuo retractaret. nihil igitur restat nisi ut unde ortus sit titulus ficticius brevi explicetur. proficiscendum est autem ab eo loco qui ansam erroris dedit, id est flor. 97, 31. huic eclogae cum in libris SMA adscriptum sit ἐκ τῶν Τέλητος ἐπιτομή (ἐν ἐπιτομῇ A), solus Frobenius p. 197 titulum dedit locupletiorem Τέλητος ἐκ τοῦ περὶ συγκρίσεως πλούτου καὶ πενίας. iam Gesnerus cum duas alias exstare videret eclogas 91, 33 et 93, 31 adsimiliter inscriptas ἐκ τοῦ περὶ συγκρίσεως πλούτου καὶ ἀρετῆς (sic SMA; ἀνωνύμου priore loco add. Tr. p. 484) easdemque auctoris nomine carentes, similitudine illa deceptus Frobeniique libro quo saepe usus est (vide mus. Rh. XXXIX p. 370) quasi munitus etiam has anonymas eclogas tacite ad Teletem rettulit ed. sec. p. 504 mrg. quod quam temere factum sit a viro egregio, cuius opera utiliorne fuerit Stobaeo an perniciosior saepius ambigas, nullo negotio intellegitur. nam primum inscriptio

eclogarum ἐκ τοῦ περὶ συγκρίσεως πλούτου καὶ ἀρετῆς a titulo illo qui apud Frobenium legitur flor. 97, 31 Τέλητος ἐκ τοῦ περὶ συγκρίσεως πλούτου καὶ πενίας non tenui discrimine discedit. dein certo certius est hunc ipsum titulum ex arbitrio additum esse ab auctore syllogae Frobenianae, non modo quia abest a libris melioribus sed quia unde adsumptus sit neminem fugiet qui meminerit capitulum in quo ecloga apud Stobaeum legitur (97) inscriptum esse σύγκρισις πενίας καὶ πλούτου. denique ne illud quidem obscurum est cur Ioanneum verborum ordinem πενίας καὶ πλούτου inverterit Frobenius. nimirum ideo scripsit ἐκ τοῦ περὶ συγκρίσεως πλούτου καὶ πενίας, non πενίας καὶ πλούτου, aliquanto ut aptius reponi posse videretur ecloga in eo capite in quo ipse eam reposuit (p. 197), id est in capite ὅσα ὁ πλοῦτος ποιεῖ (cf. Stob. flor. 92). fundamento igitur in quo Gesnerus nisus erat subtracto ipsa quoque corruit suspicio. quisnam fuerit auctor eclogarum flor. 91, 33 et 93, 31 nescimus neque id sciri multum interest.

De epitomatore curavi in adnotatione ut legentes ubi e re videbatur monerentur, sed explicatius exponere quam in breviando viam ille inierit et longum est nec ita facile [1]). aliter res se haberet, si vel unius hominis prudentioris de Telete relictum esset testimonium, ad quod veluti ad quandam normam quae supersunt possent revocari. nunc saepius quam velles ambiges quantam neglegentiam imputari par sit ipsi Teleti quantumque eius generis repeti debeat ex opera Theodori (cf. adn. ad p. 10, 8. 35, 5. 48, 11). eo igitur magis cavendum erat ut subtiliter discernerentur varii illi depravationis rivuli qui in Teletis reliquias confluxerunt tamquam in alveum

1) Interim labentis graecitatis aliquot vestigiis prodi epitomatorem coniecit Diels *Deutsche Litteraturz.* a. 1890 p. 1160: 'Auf die Rechnung des Bearbeiters setze ich auch einige lexikalische Spätlinge, die sich mit dem ziemlich reinen Attisch des Teles schlecht vertragen, so ἕως ὅτου 27, 6 [Tel.² 36. 14]; ἐπαίτης 9, 13 [14, 5]; παράφορος 5, 14 [9, 1] u. A', quibus addi voluit P. Wendland *Berlin. philol. Wochenschr.* a. 1891 p. 459 χρᾶσθαι 38, 4; ἵνα Ζεὺς γένηται ἐπιθυμήσει 43, 7; ἐκεῖσε 54, 1; ποῦ 58, 10. sed num recte de Theodoro cogitaverint docti dubitat Croenert *Kol. u. Men.* p. 40 adn. 193.

communem. ut autem in reliquis operis Ioannei partibus sic in Teleteis permulta calamo aberrante scribae corruperunt in quibus corrigendis concertarunt criticorum principes inde a Gesnero, nunc aut illius aut Meinekii Iacobsii Halmii Cobeti recentiorumque acumine verum haud raro repertum est, cum in aliis locis ultra dubitationem ascendere haud contigerit. nec vero magis ad Theodori operam pertinent ei loci, quibus media inter consimiles voces interiecta omiserunt librarii homoeoarctis ut cum technicis loquar vel homoeoteleutis decepti cum in epitomae opinor exemplaribus tum in Stobaei codice archetypo. quo corruptionis genere ut reliquae abundant eclogae ita vix ulla in tam angusto spatio laborat magis quam quae inscribitur Περὶ τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι. huic redintegrandae feliciter operam navavit Wachsmuth. tutius autem erit ad eundem fontem revocare turbas quae legenti offeruntur p. 17, 9 καὶ τὸ τελευταῖον ἀποκοτταβίσας κτέ. quam Theodorum reum facere infandi erroris quo Socrates cum Theramene, Critias cum Alcibiade confunditur[1]). ἐξέπιεν igitur vel ἔπιεν vocabulum brevi intervallo repetitum librarii oculos fefellisse putaverim. Teletem vero, si talia inscitiae specimina dedisset, non dubito quin vel adulescentuli quos instituebat fuerint explosuri. denique ne desit tertium genus, scatet hodie Teles emblematis quae unco damnasse Cobeti imprimis laus est et Wilamowitzii. sunt in hoc numero quae ex interpretandi studio fluxerint huius modi ut male aliquid praecipiatur ex proximis vel etiam retrahatur (ἡ πενία, ἄνθρωπε, τί μοι μάχῃ; p. 6, 10 φορτία βαστάζειν καὶ διατραχηλίζεσθαι p. 10, 7 οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου p. 15, 11 aliaque id genus haud pauca). nollem tamen in proecdosi Cobeti (V. l. [2] p. 371) auctoritate et suadela seductus lectoris alicuius sedulitati dedissem talia: ὅρα σχολὴν καὶ παιδίαν·

1) Repeto haec plane sic ut scripseram in procedosi p. XVII. nihilo setius Croenert *Kolotes u. Mened.* (Lips. 1906) p. 42 ita disputavit quasi ego Theodoro dedissem quae de Socrate et Alcibiade narrantur: *Damit man aber nicht glaube, dass der ganze Abschnitt auf Theodoros zurückgehe (Hense S. XVII), sei noch* e. q. s.

ἡμεῖς δὲ κἂν ἄλλον ἴδωμεν, πεφρίκαμεν p. 18, 1 ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθείη ib. 3 ὅρα παιδιάν p. 20, 1. nam Teleti haec relinquenda esse interim vidit et E. Norden *Die ant. Kunstprosa* I p. 427 adn. 1 Ps.-Dioneae de fortuna orationis aliquot locis paulo similioribus collatis et ego perspexi recordatus eiusdem generis epiphonematorum legi non nulla etiam in Musonii Epictetique ditribis Teleti perquam cognatis. velut cum verbis ὅρα σχολὴν καὶ παιδιάν· ἡμεῖς δὲ κἂν ἄλλον ⟨θανατῶντ'⟩ ἴδωμεν, πεφρίκαμεν perapte iam comparavit Wachsmuth Arr. diss. Epict. IV 1,166 ὅρα πῶς ὑποκορίζεται καὶ σκώπτει τὸν θάνατον. εἰ δ' ἐγὼ ἢ σὺ ἤμεν, εὐθὺς ἂν . . . εἰ ἄρ' ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύντας, ἐξήλθομεν ἄν. ironiae autem acumine illo (ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθείη) tam Musonius utitur p. 54, 15 s. H. ταχύ γ' ἂν ἐκεῖνος (sc. Σωκράτης) ἐν ὀλίγοις λοιδορούμενος ἐχαλέπηνεν, ὃς οὐδὲ ἐν θεάτροις λοιδορηθεὶς ἠγανάκτει quam Epictetus diss. II 16, 38 ταχύ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος (sc. qualis tu es) ὑπομείναι φυγήν τινα φυγεῖν εἰς ἅπαντα ἢ τὴν ἐπὶ θανάτῳ κατακριθείς. cf. etiam diss. III 22, 59. eo autem gravioris momenti sunt Epicteti quae adposui verba, quod in eis quae proxime praecedunt II 16, 37 simul comparet imago haec vere Bionea: ᾧ γὰρ ἔξεστιν ἐξελθεῖν, ὅταν θέλῃ, τοῦ συμποσίου καὶ μηκέτι παίζειν, ἔτι οὗτος ἀνιᾶται μένων[1]); οὐχὶ δ' ὡς παιδιᾷ παραμένει[1]) μέχρις ἂν ψυχαγωγῆται; ταχύ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος κτέ. cf. Teles p. 16, 2 ss. vides igitur ex ipsis distribarum auctoribus complura adferri posse, quibus sententia Dilesii, qui in benivola libri mei censura (*Deutsche Litteraturz.* 1890 p. 1159 s.) locos illos Theodoro potius adsignari voluit, infirmari possit. nihilo tamen setius hanc sententiam quam commemorarat vir egregius occasione data, non dedita opera corroborarat, ita nuper arripuit Croenert *Kolotes und Mened.* p. 37 ss., ut ubi de se ipse loquens Teles ex nota Graecorum consuetudine numero

1) Qui Epicteti hunc locum comparaverit, sentiet opinor cur Tel. p. 16, 2 ss. in verbis Bioneis οὐχ ὑπομένω, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ συμποσίου ἀπαλλάττομαι οὐδὲν δυσχεραίνων ego utique tuear quod tradunt libri οὐχ ὑπομένω, non cum Croenerto scribam κοὐχ ὑποστένω.

plurali utitur, ibi de Theodori emblematis cogitare non dubitaret, innisus nimirum tamquam vere Theodoreis, quorum indolem modo comprobavimus ipsis diatribis quam maxime congruere. omitto vel ipsam multitudinem locorum, quos isti quasi indicio confisus Theodoro ille vindicare voluit, virum doctum deterrere debuisse a via properantius inita. ut autem uno saltem exemplo patefiat qua ille argumentandi ratione uti non veritus sit, ipsius Croenerti verba adpono haec (l. c. p. 40, ibid. adn. 192): 'er (Theodoros) liebt es in der ersten Person des Plural zu sprechen, die freilich auch bei Teles hie und da vorkommt: [Tel.[1]] 5, 9. 15, 19. 16, 6. 30, 12. Bei 15, 14 lässt sich fragen, ob die Stelle, die ganz aus der Umgebung herausfällt, nicht doch eine Einlage des Theodoros ist; freilich ist 5, 9 ganz ähnlich, so dass dann auch dies für unecht erklärt werden müsste'. quater igitur quinquiesve Teletem de se suique similibus ἡμεῖς pronomine uti vel prima persona numeri pluralis ipse concedit Croenert, sex tamen septemve locis eandem loquendi consuetudinem pro nota haberi vult qua Theodorus a Telete tuto discernatur. poteratne ille apertius, quaeso, significare indissolubili difficultate se ipsum implicuisse? aegre autem ferrem quod doctus vir deque litteris Graecis iam nunc bene meritus tam licenter modestiam migravit, nisi error eius adeo perspicuus esset, ut quae ille Theodoro tribuenda esse edixit ea ipsius potius Teletis esse nunc liquido appareat. Teles, non Theodorus, scripsisse putandus est enuntiata illa ubi prima numeri pluralis persona utitur auctor vel pronomine ἡμεῖς vel ἡμέτερος sim. sunt autem haec p. 6, 9 ὃν τρόπον καὶ ἡμεῖς 8, 6 ἀλλ' ἡμεῖς πάντα μᾶλλον αἰτιώμεθα ἢ τὴν ἑαυτῶν δυστροπίαν καὶ κακοδαιμονίαν κτέ. 11, 4 ἀλλ' ἡμεῖς οὐ δυνάμεθα ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσιν, ὅταν καὶ τρυφῇ πολὺ διδῶμεν, καὶ τὸ ἐργάζεσθαι .... αι κρίνωμεν καὶ τὸν θάνατον ἐσχατόν [τι] τῶν κακῶν 18, 1 ἡμεῖς δὲ κἂν ἄλλον ⟨θανατῶντ'⟩ ἴδωμεν, πεφρίκαμεν 18, 3 ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθείη 23, 3 ἀλλ' ἡμεῖς πολλαχοῦ αὐτοὺς κατορύττομεν καὶ φυγάδες γενόμενοι καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ

μένοντες 23, 7 Λυκῖνος ἐκεῖνος οὐ παρ' ἡμῖν ἐφρούρει κτέ. p. 23, 12 ἵνα μὴ τὰ παλαιά σοι λέγω, ἀλλὰ τὰ καθ' ἡμᾶς 31, 8 ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ ταῦτα παιδιά τις ἡμετέρα εἶναι . . . καὶ ἡμεῖς μὲν καὶ ἰδεῖν καὶ ἅψασθαι ὀκνοῦμεν, οἱ δὲ σκελετεύσαντες ἔνδον ἔχουσιν ὡς καλόν τι καὶ ἐνέχυρα τοὺς νεκροὺς λαμπάνουσιν· οὕτως ἀντέστραπται τῷ ἡμετέρῳ ὁ ἐκεῖνος τρόπος 41, 5 πρὸς ῥῖγος ἡμεῖς μὲν ζητοῦμεν παχύτερον ἱμάτιον, ἐκεῖνος δὲ διπλώσας τὸν τρίβωνα περιῄει τρόπον τινὰ δύο ἱμάτια ἔχων 58, 12 ὅρα εἰ καὶ τῶν παρ' ἡμῖν τις γυναικῶν τοῦτ' ἂν ποιήσειεν. ἀλλ' οὐκ ἀσμένη ὄψεται σεσωσμένους; ἐκεῖναι δ' οὔ 60, 1 οὐδ' ἡμεῖς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων μερῶν. pertempta huius generis locos, quos consulto indicavimus omnes, paulo studiosius, iam senties Teleteam originem eorum, a quibus exorsi haec disputavimus (18, 1 ἡμεῖς δὲ κἂν ἄλλον ⟨θανατῶντ' addidi⟩ ἴδωμεν, πεφρίκαμεν 18, 3 ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθείη), reliquorum exemplorum indole plane confirmari. certe in plerisque videmus scriptorem de se sibique consimilibus pronomen ἡμεῖς ita adhibere, simul ut contra ponat aliorum sive totius alicuius nationis sive singulorum morem moresve meliores quos audientibus commendet. quid igitur mirum quod eius modi exempla imitabilia ille audientes paulo intentius intueri iubet formula ὅρα similibusve adhibitis? hoc ipsum autem dicendi genus paulo fervidius, quo etiam Epictetum uti supra monuimus, vel ideo relinquendum puto Teleti, quia formulae οὐχ ὁρᾷς vel ἢ οὐχ ὁρᾷς a Telete Bioneque identidem positae cognatum diatribarum characteri quam maxime convenit. habes quid de Croenerto sentiam, qui quo fastidio persecutus est enuntiata ab ἡμεῖς incipientia eodem ὅρα illud ita infestavit, ut non modo breviuscula commata (18, 1 ὅρα σχολὴν καὶ παιδιάν 20, 1 ὅρα παιδιάν) sed etiam qualia haec sunt 4, 17 ὅρα πόσα λήψῃ δοκῶν ἀνδρεῖος εἶναι καὶ καρτερικός vel 58, 12 ὅρα εἰ καὶ τῶν παρ' ἡμῖν τις γυναικῶν τοῦτ' ἂν ποιήσειεν. ἀλλ' οὐκ ἀσμένη ὄψεται σεσωσμένους; ἐκεῖναι δ' οὔ· ἀλλὰ ἀποθανόντας εὐψύχως ἥδιον ⟨ἤκουον ἢ σῳζομένους αἰσχρῶς⟩ spuria esse opinaretur Theodoroque adsignaret.

Crederes autem ubi de 'epitomatore' agitur (nil enim nisi hoc traditum est, dedisse Theodorum τῶν Τέλητος ἐπιτομήν) duodecim fere locis quos Croenert pronomine ἡμεῖς innisus 'epitomatori' adtribuit ceterisque, ubi ὅρα formula illi ansam suspicionis dedit non minus fallacem, numerum effici iam exspectato maiorem. at tantum abest, ut hac multitudine se continuerit Croenert, ut etiam aliis 'additamentis' diatribas Teletis auxisse Theodorum sibi fingeret. haec enim ille praecipit l. c. p. 40 'während dieser (Teles) seinem Ausdruck durch den häufigen Gebrauch von Ellipsen ein besonderes Gepräge verliehen hat, versucht jener (Theodorus) manche Stelle durch Zusätze verständlicher zu machen, aber nicht immer mit Erfolg (vgl. 6, 15. 29, 6 [Tel.² 10, 7. 39, 7])'. 'nicht immer mit Erfolg' — audi quam humane iudicet vir prudens de emblematis istis. scilicet vero si nomine rem appellasset, valde verendum fuit ne tota eius de Theodori interpolationibus opinio concideret. adeo inepta sunt, quae illi imputare non dubitat. interpolatos autem esse duos illos locos, ad quos provocat Croenert, post ea quae scite monuit de Wilamowitz *Antig.* p. 297 adn. 8 postque ea quae ego de altero loco disserui, hodie vix dubitant, certe de hac re inter me et Croenertum dissensio non est, at cur Theodorus istius modi ineptiarum vel inscitiae insimulandus sit, et ego causam frustra circumspicio nec afferre potest Croenert nisi forte suam de Theodoro praeiudicatam opinionem. interpretamenta autem adscribere, ut ab altero loco incipiens generaliter hoc moneam, utique non eius est qui brevitati studens prolixiores alicuius dissertationes in epitomam redegit, immo lectorum alicuius qui ipsius scriptoris dicteriis incitatus si quae explicationem desiderare putabat, ea pro captu suo interpretari conatus est. eius modi interpretamentum addiderit aliquis in margine ut assolent sive intra versus, cui p. 10, 7 γέρων γέγονας· μὴ ζήτει τὰ τοῦ νέου. ἀσθενὴς πάλιν· μὴ ζήτει τὰ τοῦ ἰσχυροῦ interpretatione indigere visa sint verba extrema. adscripsit igitur quibus τὸν ἰσχυρόν quam maxime manifestari opinabatur haec: φορτία βαστάζειν καὶ διατραχηλίζεσθαι. in quibus

ille διατραχηλίζεσθαι ex vicina Diogenis chria praecepit, ut vidit de Wilamowitz. φορτία βαστάζειν autem, nisi de suo Graeculus addidit, haud difficile adsumere poterat ex aliis Stobaei excerptis, nam φορτία βαστάξαι dixit Bryso Ps.-Pythagoreus flor. 85, 15 p. 140, 8 Mein., nec non cognata sunt, ut intra Stobaei libros me contineam, quae leguntur apud Ps.-Archytam Stob. IV 1 p. 87, 7 H. οὕτω γὰρ ὧν (ὧν scripsi: ἂν libri) ὁ μὲν ἰσχυρὸς τῶ βάρεος, ὁ δὲ γυμνάτας τῶ ῥίγεος περιγίνεται. quam inepte autem addita sint verba a Wilamowitzio sublata, non modo ipsa sententia sed orationis inconcinnitate coarguitur, destrueretur enim verbis φορτία βαστάζειν καὶ διατραχηλίζεσθαι inditis manifesta membrorum aequalitas γέρων γέγονας· μὴ ζήτει τὰ τοῦ νέου. ἀσθενὴς πάλιν· μὴ ζήτει τὰ τοῦ ἰσχυροῦ. quonam iure nos, quaeso, Theodorum tantae imbecillitatis incusabimus? sed ut de altero quoque loco verbulum addatur (Tel. p. 39, 7 ss.), vel eo fastidii processit Croenert, ut ignorantiae Theodorum insimularet qua non poterat esse maior. Crates Cynicus famoso isto emblemate, quo de infra agemus, quasi εἰς Ἀκαδημίαν truditur. vel talem errorem, si Croenerto (l. c. p. 40) credes, commisit Theodorus. quid multa? ex epitomatore interpolatorem fecit Croenert. num recte hoc ille, eo ego vementius dubito, quod cum Stobaei librorum memoria nobis conflictandum est cuiusvis generis mendis mirum quantum commaculata. hanc de Stobaei libris observationem, quamvis omnibus fere Stobaeani operis partibus confirmetur, frustra ita infirmare studet Croenert, ut ubi obiter Stobaei mentionem facit (l. c. p. 37 adn. 191) non nisi ipsius Ioannis vel vetustioris gnomologi auctoris rationem habeat. quasi in hac memoria propaganda umquam desisset pullulare interpolatio. ut Teletis diatribis scriptionem cognatam afferam, percurre si placet apophthegmata chriasve in florilegio conservatas, et videbis insigni quae haud raro inter optimos codices intercedit discrepantia quod modo monui comprobari. sed satis sit viam ac rationem, quam in his quaestionibus ingredi sibi licere existimavit Croenert, luculentioribus aliquot exemplis illustrasse. neque enim verendum est ne quae

sibi ille de Theodoro persuasit persuasurus sit etiam aliis. certe reprobavit interim Croenerti de locis supra tractatis opinionem etiam G. Ad. Gerhard *Phoinix von Kolophon* (Lips. ed. a. 1908) p. 67 adn. 1. reliqua autem quae protulit Croenert, neque enim desunt quae ille perutiliter observarit, brevius nos suoque loco commemorabimus. procul dubio autem exstant loci, quibus ipsum epitomatorem vulnera intulisse satis sit probabile. non premitur hoc iudicio modulus sermonum quorum fragmina hodie exstant et ambitus ita diversus, ut sermonis Περὶ τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι vel eius qui Περὶ περιστάσεων inscribitur pauca enuntiata conservata sint, ampliora legantur tmemata et latiora reliquorum. neque enim divinari hodie poterit, quibus finibus suum excerpendi laborem circumscripserit Ioannes. sed ex. gr. haec si legeris p. 52, 2: ἡ τύχη ὥσπερ ποιήτριά τις οὖσα παντοδαπὰ ποιεῖ πρόσωπα, ναυαγοῦ, πτωχοῦ, φυγάδος, ἐνδόξου, ἀδόξου, ubi unum illud ἐνδόξου per se aptissimum uberioris olim disputationis tamquam testimonium relictum est, breviatoris tibi in mentem veniat necesse erit, cum praesertim p. 5, 4 ex eodem fonte hoc servatum sit: καὶ γὰρ αὕτη (sc. ἡ τύχη), φησὶν ὁ Βίων, ὥσπερ ποιήτρια, ὁτὲ μὲν πρωτολόγου, ὁτὲ δὲ δευτερολόγου περιτίθησι πρόσωπον, καὶ ὁτὲ μὲν βασιλέως, ὁτὲ δὲ ἀλήτου. multa vero coartasse coarguitur epitomator vel resecuisse in sermone Περὶ φυγῆς tam in initio diatribae, ubi probabilis est observatio Weberi, quam in fine, quode infra agam accuratius. cum autem primo huius eclogae enuntiato eorum quae a Telete in utramque partem disputata erant Theodorus saltem summam scriptam reliquerit, sub finem eclogae ita festinavit, ut manifesto nunc hiet oratio. quodsi quis putaverit uno alterove eorum locorum, ubi epitomatoris mentionem inieci in adnotatione, librariorum potius neglegentiam vel Stobaei incusandam esse, equidem non multum adversabor. nolim tamen idem obliviscatur multitudinem lacunarum maiorem certe videri quam quae soli Stobaeo vel librariis imputari possit. nec desunt loci quos quomodo ad sanum revocemus ex artis praeceptis hodie frustra circumspiciamus, ut veri sit

similius epitomatoris festinantiam esse in culpa. ut nunc res se habet, eam mihi legem imposui, ut ne quid removerem quod epitomator admisisse videri poterat calamo fortasse promptior quam ingenio, nisi quod hiatus in ipso quoque verborum contextu non numquam significavi commodo legentium inserviens. cavi igitur ne membrorum iuncturam clariorem redderem, etiam ubi in promptu erat, retinenda putavi ex gr. διὸ ἅπερ λέγω p. 11, 10 καὶ ὅπερ Διογένης p. 12, 8 alia quamvis parum commode dicta. sprevi fulcra particularum velut δ' istud quod post Θεμιστοκλῆς p. 22, 14 ex interpolato Parisino codice 1985 invexit Meineke, item δὲ quod vulgo scribunt post Λακεδαιμόνιοι p. 28, 7 ubi abest particula a libris SMA[1], οὖν post ὅρα quod inculcant ex A interpolato p. 58, 12. neque levigare volui duritiam siqua erat orationis (cf. p. 8, 9 adn. 10, 8 adn.) vel inaequalitatem. nam cum id ageret Theodorus, ut in epitomam coartaret diatribas, non hercle mirum quod ad formam non nihil desideratur peritque interdum concinnitas, quam ne Teletis quidem oratio usque sprevit familiari sermoni finitima. in proclivi autem est suspicari non numquam dialogi formam in causa fuisse Theodoro cur a philosophi verbis recederet. apte sic explicatur, quod cum in fragmento Περὶ τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι et in sermone Περὶ ψυγῆς dialogi ratio diligenter servata sit, rarius interponuntur verba oblocutoris in reliquis. huc si quis praeter alia exempla breviorem Περὶ πενίας tractatum rettulerit, vix dissentiam. nam cum initio eius refelli videas verba adversarii secunda verbi persona adhibita (οἴει — ὁρᾷς — δείξειας — ὁρᾷς — ὁρᾷς), mox ubi eiusdem interlocutoris aliud argumentum refutatum iri speres, pergitur sic prioribus parum accommodate p. 47, 10: φασὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐντιμοτέρους εἶναι μᾶλλον τοὺς πλουσίους τῶν πενήτων. οἱ τοιοῦτοι δέ μοι δοκοῦσιν κτέ. nolim tamen hoc loco censeri abundantiam quandam sermonis (ἐντιμοτέρους εἶναι μᾶλλον cf. Schmid *Attic.* I 92. 195 s.), cum alibi dixerit Teles iusto paene brevius: πόσους γὰρ οἴει δι' εὐπορίαν (sc. μᾶλλον) ἢ δι' ἔνδειαν κωλυθῆναι σχολάζειν; (p. 45, 3). ex eadem enim radice haec crevisse putanda sunt. est verborum

haud raro parcissimus Teles (cf. ναυαγὸς γέγονας· εὖ τὸν ναυαγόν sc. δεῖ ἀγωνίζεσθαι p. 52, 4 aliaque id genus permulta) idemque copiose non numquam et abundanter loquitur. utitur leviore ac remissiore genere dicendi, ne dicam neglegentiore, quodque propius accedat ad saturam. eo magis tolerandum duxi ellipsis genus quale hoc est: κἂν ξένος (sc. ᾖ), κἂν ἐξ εἵλωτος . . . κἂν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως p. 28, 9 sq. κἂν ὁ εἷς ποὺς κυλλός p. 60, 3, quamquam alibi plenius legitur κἂν ᾖ σαπρὰ κτέ. p. 27, 3 κἂν ἀκάτιον ᾖ ib. 4. nec offendor hac brevitate satis inconcinna: ἡ πενία κωλύει πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν, ὁ δὲ πλοῦτος εἰς ταῦτα χρήσιμον p. 45, 2: cf. Bonitz ind. Ar. p. 239 v. *ellipsis*. quod tamen semel inserui εἰμί, quo nimis aegre caremus, post εἰ μή p. 28, 5, vix mirari debuit Wendland. abundantiae sermonis exempla adferri possunt haud pauca non modo ex Telete sed ex fontibus Teleteis: ἐκ σαπροῦ καὶ ῥέοντος συνοικιδίου dixit Gorgiás Stob. flor. 118, 29 Mein., σαπρὰ καὶ ῥέουσα καὶ καταπίπτουσα (sc. οἰκία) Teles auctore fortasse Bione p. 27, 3; πανταχόθεν ὁμοία ἐστὶν (aut ἴση aut ἡ αὐτή sim.) ἡ εἰς ᾅδου κάθοδος vel sim. dixerunt multi (vide Sternbach gnom. Vatic. 115), πανταχόθεν ἴ σ η κ α ὶ ὁ μ ο ί α ἡ εἰς ᾅδου ὁδός Aristippum dicentem fecit Teles p. 29, 13. lepida exaggeratione coniunguntur εἰς φραγμοὺς καὶ βόθρους καὶ βόρβορον ubi Bionis ni fallor vestigia legit p. 36, 12, στρέφων καὶ μέλλων καὶ τρέμων, ὥσπερ οἱ παραλελυμένοι τὰς χεῖρας Crateti tribuit p. 38, 7. tria synonyma iuncta habes p. 60, 8: ἀνδρωδῶς καὶ θαρσαλέως καὶ μὴ βαρέως φέρειν. nolui igitur addubitare haec: ἄτυφοι γενόμενοι καὶ ἐπαῖται καὶ διαίτῃ εὐτελεῖ καὶ λιτῇ δυνάμενοι χρήσασθαι p. 14, 4 sq. nec fere tutius ad epitomatorem, nedum ad librarios referri licet alias stili proprietates quae cum fructu tractari non poterunt, nisi simul plenius exponetur de Teletis non nimis scrupulosi auctoris genere dicendi. id ego non persequor[1]). de epitomatore hoc unum addo quod si summam spectamus vero con-

1) Interim circumspecte eaque qua par est cura hanc materiam paene exhausit Henricus de Mueller in dissertatione quam 'De Teletis elocutione' publicavit Friburgi Br. a. 1891.

gruenter dici posse persuasum habeo, orationem Teletis a Theodoro non tam mutatam esse quam mutilatam. locum certe maiorem pauculorumve verborum spatium excedentem quem epitomatorem sua Minerva inseruisse demonstrari possit, non repperi. recte fere de Wilamowitz p. 293: 'hat auch der doppelte excerpierungsprocess das individuelle meist (?) abgestreift, so ist doch zum glück n i c h t s f r e m d a r t i g e s b e i g e m i s c h t'. si mihi credes, ne verba quidem eximenda sunt quae leguntur p. 9, 1: παράφοροι δὲ πολλοὶ οὐχ ἑαυτοῖς ἀλλὰ τοῖς πράγμασι τὴν αἰτίαν ἐπάγουσιν. secludi voluit ea Wilamowitz, cui assensus est nuper G. A. Gerhard *Phoinix* p. 66, sed Telete haud indigna erunt, modo pro soloeco παράφρονοι restituatur verum, sive παράφοροι id erat ut visum est Meinekio sive aliud. leguntur enim vix minus recte quam quae dixit Cicero Cat. mai. c. 5: *sua enim vitia insipientes et suam culpam in senectutem conferunt.* fac autem post ἀλλ' ἐγὼ αὐτή p. 8, 10 ipsum Teletem paulo fusius explicasse dictum κακίας (cf. Plut. an vitios. p. 498 D), iam intellegetur spero, cur sententia παράφοροι κτέ., qua nunc sane Diogenis Bionisque dictum minus commode interrumpitur, denuo post 8, 6 inculcetur verbis mutatis, ut hoc quoque loco coartatam esse orationem ab epitomatore veri similius sit quam interpolatam. ceterum e p i t o m a e etiam ita rationem habui, ut in rebus orthographicis non nullis et grammaticis aequabilitati non nimis studerem. scripsimus igitur cum codicibus ἐβούλου p. 19, 10. 25, 14 ἐβούλετο 17, 2 ἐδύνατο 48, 8, sed reliqui formam ἠδύνατο quam semel exhibent libri p. 40, 3 (cf. Meisterhans *Gr.*[3] p. 169). nolui oblitterare vestigia formae χρᾶσθαι ter in libris servata (p. 37, 7. 38, 4. 9). neque enim credideriim χρᾶσθαι induxisse librarios[1]), sed χρῆσθαι ubi inveni, retinui (p. 6, 7. 23, 15. 24, 9. 36, 10) nec non χρῆται p. 13, 12. πεινᾷ bis legitur p. 7, 10 et 50, 1, item διψᾷ p. 8, 1 et 50, 2. nolui Gesnero obsequi ἐπαινέσειε scribenti p. 14, 1 ubi M[d] ἐπαινέσαι habet, immo recte ἂν δόξαι rescripsit Halm p. 29, 8 li-

1) cf. E. Mayser *Gramm. d. gr. Papyri aus der Ptolemäerzeit* (Lips. a. 1906) p. 347.

brorum vestigia secutus, sed servavi δείξειας p. 45, 8 et ποιήσειεν p. 59, 1.

Teletis nullam hodie memoriam exstare nisi Ioanneam iam supra monui. eam igitur perquirere debet qui de aetate hominis ac vita, de patria et domicilio certiora volet efficere. ac postquam quasi ex inferis revocavit Teletem Niebuhr *Kl. Schr.* I p. 451 sqq. gravioribus aliquot epitomae locis in controversiam vocatis, curiosius et cupidius hae quaestiones tractari coeptae sunt cura Wilamowitzii. ego paucis me contineo, nolo autem huius modi telas dedita opera quasi retexere, quia pertexi posse eas despero ante quam quos fontes adhibuerit Teles paulo clarius perspectum sit. nunc ex huius natura scriptionis verendum est ne ad Teletis res explorandas saepius utare locis quos ille ex vetustioribus libris delibaverit. itaque operae pretium facturi esse nobis videmur, si de fontibus Teletis quos hucusque viri docti non tetigerunt nisi praetereuntes, infra accuratius agere coeperimus. interim hoc non reprehendetur, quod aliquot eorum locorum iam praecipio quos ad temporum rationem aliasque res Teleteas explorandas eximie valere arbitrantur. ut a re certa exordiar vel probabili, quonam tempore Teles sermonem scripserit Περὶ φυγῆς, eruit Droysen. terminus enim post quem illum composuit, est fuga Hippomedontis Lacedaemone extorris facti circa annum 241. idem interim Thraciae praefectus erat a Ptolomaeo III: ὁ νῦν ἐπὶ Θρᾴκης καθεσταμένος ὑπὸ Πτολεμαίου. 'Was von Hippomedon erwähnt wird, zeigt, dass diese Schrift des Teles nach 239, nach Ol. 135, 1 geschrieben ist': sic Droysen *Epig.*[2] I p. 407 adn. 2. Droysenum secutus est de Wilamowitz l. c. p. 302 sqq., sed ut eis, quae recte intellexerat, non nulla admisceret quae comprobari non possunt. eo autem devenit suis ductus Meinekiique obsecutus rationibus, ut sermonem Περὶ πενίας iam viginti fere annis ante conscriptum esse sibi persuaderet. commemorari enim Cleanthem Stoicum, commemorari Ptolomaeum (sc. Philadelphum). sed audi ipsum disserentem p. 300: *dagegen gibt diese erwähnung der beiden stoiker, wie Meineke*

gesehen hat, eine datierung der Teletischen schrift. zwar Ζήνων ἔφη beweist nicht unbedingt, dass er tot war; es ist aber doch das nächstliegende, und wenn grade ein schlimmer krieg war, offenbar einer der jeden für gut und leben fürchten liess, so kann man nur an den chremonideischen denken; dazu stimmt, dass es heisst, wer seinen sohn reich machen wolle, der schicke ihn zu Ptolemaios. die schrift ist also in den letzten sechziger jahren des dritten jahrhunderts verfasst . . . ut singula perlustremus, nihil effici verbis Ζήνων ἔφη Wilamowitzium haud praeteriit praestatque tacere hodie de formulis φηρίν ἔφη, quibus non recte olim usus erat Niebuhr (*Kl. Schr.* I p. 461): in Teleteis quid valeat id genus argumentandi, sobrie monuit Droysen *Epig.*[2] I q. 407 adn. 2. sed videamus de Cleanthe. verba Teletis haec sunt p. 46, 15: ἢ πάλιν οἰκέται μὲν οἱ τυχόντες αὑτοὺς τρέφουσι καὶ μισθὸν τελοῦσι τοῖς κυρίοις, ἐλεύθερος δὲ ἀνὴρ αὑτὸν τρέφειν οὐ δυνήσεται; ἐπεὶ καὶ τῶν τοιούτων φροντίδων μοι δοκεῖ ὁ ἄσιος (sic SMA) λελυμένος πολὺ εὐσχολώτερος εἶναι τῷ μηδὲν ὑπάρχειν. οἷον δήπου ἐν τῷ νῦν πολέμῳ περὶ οὐδενὸς φροντίζει ἢ περὶ αὑτοῦ, ὁ δὲ πλούσιος καὶ περὶ ἑτέρων. ubi quod in libris est ὁ ἄσιος mutatum voluit in ὁ Ἄσσιος Meineke Philol. I p. 373 memor ut videtur versus Timonei cui feliciter reddidit λίθος Ἄσσιος pro φίλος Ἄσσιος. idem suspicatus est Cobet apud Hirschigium misc. philol. (Trai. ad Rh. ed. a. 1849) p. 195. adeoque invaluit haec de Cleanthe opinio, ut ea maxime innisus inter Stoicos Teletem referret Zeller *Phil.*[3] III 1 p. 43 adn. 3 nec dissentiret Bergk *Gr. Literaturgesch.* IV p. 530. at falsam esse Meinekii quamvis speciosam coniecturam recto iudicio exposuit Madvig adv. cr. I p. 721. primum enim negavit Cleanthem significari solere solo patriae nomine. quam observationem non infirmari Timonis ludibrio (cf. Wachsmuth sill.[2] p. 128) nemo non videt. ineptum autem, si mihi credis, hoc dicendi genus in Telete, cui ne cum Zenone quidem res sit nisi propter Cratetem (p. 46, 6). dein hoc ille addit argumentum nequaquam leve aut infirmum: 'nemo unus sive Stoicus sive alius philosophus in hac generali

(praesentis temporis) sententia appellari poterat, sed homo pauper universe appellandus erat . . . contrarius statim ponitur ὁ πλούσιος.' est autem tam manifesta membrorum quam Meineke efficit inconcinnitas, ut ipsum minime praeterierit. nam cum ὁ πλούσιος iam stare non posse intellexisset, exempli causa ὁ Λούσιος pro ὁ πλούσιος proposuit nihil videlicet aliud comprobans quam alterum quoque emendandi conatum maxime fuisse irritum[1]). quid multa? scribendum quod reposui: ἐπεὶ καὶ τῶν

1) Non probabilius est Croenerti conamen, qui ab Assio Meinekii profectus pro ὁ πλούσιος potius ὁ Πιτανᾶτος substitui iubet, quo Arcesilan significatum esse opinatur *Kolotes und Mened.* p. 49. ob id ipsum autem vituperatus ab Alfredo Koerte (*Goett. G. A.* 1907 IV p. 258) coniecturam suam denuo nuper defendere studuit mus. Rhen. LXII (1907) p. 620 ss., non feliciore tamen successu. nolim ea repetere quibus iam Koerte debilitari docuit hanc opinionem, sed ut appareat quantis Croenerto machinis opus fuerit ad eam commendandam, sufficit ipsius viri docti verba adscribere haec (l. c. p. 622): 'wenn man ein Glossem nicht annehmen will, da doch Ἄσσιος sich gehalten habe, so kann z. B. Πιτανᾶτος bei den zahlreichen (?) Umarbeitungen und Umschreibungen zu Schaden gekommen und dann durch einen nachdenkenden Leser ganz beseitigt worden sein, jedenfalls aber reicht der gegebene Ἄσσιος aus, einen solcher Mittelwege, die sich in den meisten Fällen nicht sicher verfolgen lassen, anzunehmen'. vides quam sibi ipse contradicat Croenert. nam legentium si quis vocem πλούσιος invexit, consideratior praesertim, utique veri similius est ἄβιος eum legisse quam ἄσιος vel ἄσσιος. at quaerit Croenert (l. c. p. 48) cur pauper non et ipse aliorum quoque cura inquietari possit. responsio est facilis profecto. quia pauper non ut dives tot aliorum quoque ventres pascit sed suum, quia non circumstat eum turba servorum, quia non amicorum eum cura sollicitat asseclarumque qui divitis potentisve tutelae se committant: ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν καὶ πόλιν καὶ σὲ στένω. permirum autem est quod propter verba ἐν τῷ νῦν πολέμῳ scriptori certam personam commemorandam fuisse opinatur Croenert (mus. Rhen. l. c. p. 622), quasi non comprobet optime sententiam suam Teles generaliter dicens etiam bello illo manifestum fieri pauperis sortem securiorem esse quam divitis. quod denique commonet Croenert (l. c. p. 622) apud Philodemum, Dionem, Plutarchum, Arrianum vocem ἄβιος quaeri frustra, id si verum sit non urgebit qui meminerit offerri vocabulum a Luciano, scriptore etiam veterum Cynicorum lectione instructo. i nunc et crede Croenerto Πιτανᾶτος scribere licere salva ratione pro πλούσιος!

τοιούτων φροντίδων μοι δοκεῖ ὁ ἄβιος λελυμένος κτέ. diu autem ante Madvigium idem eodem anno 1841 quasi certatim restituerant duo viri docti, quorum nomina in adnotatione apposui. et digna sunt Halmii verba quae commentarii loco adscribantur: 'ὁ ἄβιος i. e. ὁ τὸν ὡρισμένον βίον οὐκ ἔχων, ut verbis utar Apollonii in lex. Hom. s. v. adde Luc. dial. mort. 15, 3 ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Μελέαγρον καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν. ἄκληρος et ἄβιος in hoc loco sumpta sunt ex Homeri Odysseae XI 490, ubi ait poeta:

βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.'

eo vero minus offensionis haec vox habet in Telete, quod scribenti obversabatur etiam locus Euripidis in eodem sermone pro testimonio adscitus (p. 48, 11) Suppl. 875, ubi Eteoclus laudatur τῷ βίῳ μὲν ἐνδεής pauloque ante Capaneus ᾧ βίος μὲν ἦν πολύς. tantum de 'Assio' Meinekii[1]).

Restat de Ptolomaeo locus, ad quem provocat de Wilamowitz. legitur in altera de paupertate sermonis parte p. 39, 7: διὸ καὶ εἰ βούλει τὸν υἱόν σου τῆς ἐνδείας καὶ σπάνεως παῦσαι, μὴ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον πέμπε ὅπως χρήματα κτήσεται· εἰ δὲ μή, ἀλαζονείαν προσλαβὼν ἀπελεύσεται, περανεῖς δὲ οὐδέν· ἀλλὰ εἰς ἀκαδημίαν πρὸς Κράτητα· ἐκεῖνος ἠδύνατο ἐξ ἀπλήστων καὶ πολυτελῶν ἐλευθερίους καὶ ἀφελεῖς κατασκευάζειν. καὶ Μητροκλῆς δὲ ἐκεῖνος ἔφη, ὡς ἔοικεν, ὅτε μὲν παρὰ Θεοφράστῳ καὶ Ξενοκρά-

1) Verum esse ὁ ἄβιος interim haud paucis persuasum est, velut Arnimio *Gött. Gel. Anz.* 1890 n. 4 p. 126, P. Wendlando *Berl. philolog. Wochenschr.* 1891 p. 457, Susemihlio *Gesch. d. gr. Litt.* I (a. 1891) p. 42 adn. 22, Alfr. Koertio *Gött. Gel. A.* 1907 n. 4 p. 258. num autem recte ὁ ἀστεῖος nuper proposuit E. Schwartz (cf. Koerte l. c. p. 258 adn. 3)? Stoicorum enim terminus est ὁ ἀστεῖος vel οἱ ἀστεῖοι, non Cynicorum. conferas si tanti sit quae monui apud A. Rainfurt *Zur Quellenkritik von Galens Protreptikos* Friburgi Br. a. 1904 p. 26 s. aliam huius vocis notionem nec tamen nostro loco aptiorem nuper tetigit P. Wendland *Anaximenes von Lamps.* p. 53.

τει σχολάζοι, πολλῶν αὐτῷ ἐξ οἴκου ἀποστελλομένων φοβεῖσθαι μὴ τῷ λιμῷ ἀποθάνοι, καὶ ἀεὶ σπανίζειν καὶ ἐνδεὴς εἶναι· μεταβὰς δὲ ὕστερον πρὸς Κράτητα κἂν ἄλλον προστρέφειν οὐδενὸς πεμπομένου. ut res levioris momenti praetermittam, primum manifestum est ferri non posse verba εἰς ἀκαδημίαν (Ἀκαδήμειαν Meineke) πρὸς Κράτητα non solum quod nusquam alibi de Cratete Academico sermo est apud Teletem, semper de Cynico, sed quod etiam in eis, quae de Metrocle narrantur, manifesto respicitur Cynicus. primus videtur sensisse hanc offensionem Ioannes Petrus Rossignol in libello Lutetiae edito a. 1830 hodie paene ignoto, qui inscribitur *fragmenta Bionis Borysthenitae philosophi.* nam latine locum Teletis interpretatus p. 15 vertit *verum ad Cratetem* verbis εἰς ἀκαδημίαν tacite remotis. quam rationem primo quidem adspectu paulo violentiorem tolerari tamen ac probari posse putabimus, modo meminerimus ad exemplum silvarum Academi subinde etiam aliis locis, ubi litteris vel philosophiae incumbebant, academiae nomen inditum esse, ut recte monet Allatius ad epistul. Socrat. p. 278 ed. Orell. huius significationis memorem adscripsisse puto hominem Byzantinum 'in academiam' hoc est ad studia[1]). eademque suspicio inter legendum suborta est Buechelero. εἰς ἀκληρίαν temptat Wachsmuth. Wilamowitzii coniectura εἰς Καδμείαν

1) Verba εἰς ἀκαδημίαν interim defendi posse opinatur R. Hirzel *Der Dial.* I p. 376 adn., modo si verba διὸ καὶ εἰ βούλει τὸν υἱόν σου — καὶ ἀφελεῖς κατασκευάζειν sic ut quae antecedit avari cum hydropico comparatio (p. 39, 3—7) Bioni adsignentur. Bionis autem illa verba esse videri et ipse olim scripseram (fere ut infra legitur in contextu p. XXXIV s.) nec ego nunc nego. at quomodo hac via difficultas quae agitur tolli possit circumspicio frustra. nam eis quae Bionem secutus modo scripserat Teles si subiecisset quae nunc leguntur καὶ Μητροκλῆς δὲ ἐκεῖνος κτέ., mirum quantum ineptiret. Academicum enim etsi modo commendaverat Cratetem, paulo post potius admiraretur Cratetem Cynicum. accedit vero quod laudes quas modo academiae habuerat, ipse detereret si in proximis Xenocratem Academicum sic ut impugnat impugnaret. perseverabo igitur suspectare verba εἰς ἀκαδημίαν, et suspectavit interim consentiens nobiscum Diels poet. philos. p. 212. nec aliter iudicavit Susemihl *Gesch. d. gr. Litt.* I p. 29 adn. 79. Webero autem, quod miror, adsentitur Croenert p. 178.

speciosa est, si litteras spectas, si loci naturam, parum apta. ecquis enim Cadmiae notionem inferet, ubi contra ponuntur Ptolomaeus et Crates, id est rex omnibus opibus affluentissimus et philosophus mendicus? ut leniter dicam, ironiae non nihil inesset verbis εἰς Καδμείαν ipsi consilio quod datur valde nociturum. antithetorum rationem non magis nuper curavit E. Weber *Leipz. Stud.* X p. 214 adn. 1. cum aliam emendandi viam commendaret eam quidem indicatam olim a Nic. Posthumo: μὴ πρὸς Πτολεμαῖον πέμπε . . . περανεῖ δὲ οὐδέν. — Ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν; — ⟨Μηδ' εἰς Ἀκαδήμειαν, ἀλλὰ⟩ πρὸς Κράτητα κτέ. quod quam inconcinne sit positum, vel inde dispicitur, quod in eis quae deinceps sequuntur non modo de Xenocrate sermo fit, sed etiam de Theophrasto Peripatetico. sed deserta castra expugnarem, si multis verbis refutare vellem, quae sibi ipsi non satis facere concessit Weber. altera enim inest loco difficultas, quam probe ille perspexit l. c. p. 215. apparet enim Cratetem commemorari a Telete tamquam mortuum. nam ut supra dicitur p. 14, 4: ἢ οὐ Κράτης καὶ Διογένης πένητες ἦσαν; καὶ πῶς ⟨οὐ⟩ ῥᾳδίως διεξήγαγον; sic hoc loco pergitur: ἐκεῖνος ἠδύνατο ἐξ ἀπλήστων καὶ πολυτελῶν ἐλευθερίους καὶ ἀφελεῖς κατασκευάζειν. explicetur igitur velim quo modo salva ratione inter se iungi potuerint ἀλλὰ πρὸς Κράτητα (sc. πέμπε) et ἐκεῖνος ἠδύνατο — κατασκευάζειν. latius patere corruptelam respondet Weber, 'et plura interciderunt (epitomatoris culpa?) quam quae ego per argumentandi causam temptavi'. at aperitur ni fallor via scrupulum removendi impendio expeditior[1]). sublata erit enim difficultas, si verba διὸ καὶ εἰ βούλει — πρὸς Κράτητα Teletem transtulisse credemus ex alius scriptoris libro, ea autem quae subsequuntur ἐκεῖνος ἠδύνατο ἐξ ἀπλήστων καὶ πολυτελῶν ἐλευθερίους καὶ ἀφελεῖς κατασκευάζειν ipsum adiecisse commentarioli instar. proba hanc rationem, et desines mirari quod antea mirum non videri non poterat ad adulescentulos dixisse

1) Interim non displicuisse video rationem meam Arnimio *Gött. gel. Anz.* 1890 n. 4 p. 126 vel P. Wendlando *Berl. phil. Wochenschr.* XI 1891 n. 15 p. 457.

Teletem εἰ βούλει τὸν υἱόν σου τῆς ἐνδείας καὶ σπάνεως παῦσαι κτέ. alius scriptoris verba adferuntur. confirmatur vero sententia etiam eis quae ad commendandam Cratetis disciplinam iam narrantur de Metrocle atque ita narrantur, ut ex alieno fonte suum pratum irrigasse Teletem appareat. quod spero concedes, si quae de Metrocle narrat Teles p. 31, 1: καὶ ἐκάθευδε τὸ μὲν θέρος ἐν τοῖς ἱεροῖς, τὸν δὲ χειμῶνα ἐν τοῖς βαλανείοις comparaveris cum Plutarcho an vitios. ad infelic. suff. p. 499 A: τύχη, πενίαν ἀπειλεῖς; καταγελᾷ σου Μητροκλῆς, ὃς χειμῶνος ἐν τοῖς προβάτοις (ἐν τοῖς πριβάτοις, i. e. *in balneis privatis* prop. Vsener) καθεύδων καὶ θέρους ἐν τοῖς προπυλαίοις τῶν ἱερῶν κτέ., vel si eorum recordaberis, quae ipse Teles verbis de Metrocle his (p. 41, 7) εἰ ἀλείψασθαι χρείαν ἔχοι, εἰσελθὼν ἂν εἰς τὸ βαλανεῖον τῷ γλοιῷ ἠλείψατο plane congruenter supra scripserat p. 25, 3 fontis eiusdem haud dubie invitatus scatebris idque loco non aptissimo. denique Crates et Theophrastus lepide contra ponuntur in historiola a Laertio narrata VI 90, ut in proclivi sit suspicari in eodem libro, quo quanti facienda esset disciplina Cratetea luculenter demonstratum erat, etiam consilium illud datum esse Cratetem sectandi. quisnam fuerit scriptor ille, quo usus est Teles, ipsene Metrocles, cuius Χρεῖαι commemorantur a Diogene VI 33, an Bio, cui ipsi quoque et cum Theophrasto et cum Xenocrate simultas videtur intercessisse (cf. Ps.-Metrod. περὶ αἰσθήσεων col. XV Diog. Laert. IV 10 Gomperz *Ztschr. f. d. öst. Gymn.* 1872 p. 27), paulo confidentius hodie quam in procedosi, ubi rem in ambiguo reliqueram, ita deciderim, ut Bionem exscriptum esse putem, cum praesertim proximo enuntiato Bio commemoretur etiam nominatim p. 39, 3 eiusque nomen septiens a Telete citetur, semel Metroclis. cf. etiam p. XLVII. utut autem iudicabitur, locus alienae originis suspicione adeo non liber est, ut ad tempus sermonis de paupertate definiendum nihilo sit aptior quam vana Meinekii de Cleanthe Assio opinio. scriptor ille quidem, qui Ptolomaeum et Cratetem contra posuit, intellexit Philadelphum (cf. Theocr. XIV 63 πολλοῖς πολλὰ διδούς, αἰτεύμενος οὐκ ἀνανεύων, οἷα χρὴ

βασιλῆα), sed Teles quo tempore suum sermonem composuerit inde minime efficitur [1]). neque igitur certius quidquam de singulorum sermonum tempore constitui posse videtur quam quod Droyseni observatione patefactum est. et cum per se veri parum simile sit plura lustra in componendis an dicam compilandis his sermonibus consumpta esse, saeculi tertii dimidio altero circa a. 240 Teletem scripsisse putaverim non solum Περὶ φυγῆς sed sub idem tempus etiam reliquos libellos.

Quaeritur, ubi natus sit Teles, ubi degerit sermonesque habuerit. at quaerentem ne fallat aliorum philosophorum memoria a Telete adlecta etiam atque etiam cavendum est. errorem in hoc genere proclivem non ubique evitavit de Wilamowitz. velut de paupertate sermonem Athenis conscriptum esse ille inde conclusit (l. c. p. 300 adn. 11), quod de servo dicitur: Ἀθηναῖος γενέσθαι (sc. ἐπιθυμεῖ). at Athenarum civitas commemorari poterat ut nobilissima sicut Alexander inter reges, Iuppiter inter deos. neque spoponderim ego hoc tmema p. 43, 1 οἰκέτης ἐστίν — 7 ἵνα Ζεὺς γένηται ἐπιθυμήσει non ex alius scriptoris commentario sublatum esse. nam quae praecedunt p. 42, 8 καὶ παῖς μὲν ὢν κτέ. scripsit Teles haud dubie usus loco Cratetis (cf. p. 49 sq.), quae subsequuntur p. 43, 9 οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ κτέ. adiutus Antisthenis ut videtur memoria quae est apud Xenophontem conv. IV 36:

---

1) Confirmari puto loco Teletis, quod aliis ex indiciis coniecit Zeller (*Phil.*[4] II 1 p. 285 adn. 1) Cratetem vidisse saeculum tertium: immo vixisse videtur aliquantisper post eum annum, quo rex factus est Philadelphus, hoc est post 285. nam quisquis scripsit verba illa, nisi absone loqui voluit, composuit Cratetem et Ptolomaeum tamquam aequales. quod etiam tum tenendum erit, si quis coniciat ab ipso Telete contra posita esse haec nomina tamquam exempla omnium illustrissima et quasi duratura alterum regis μισθοδότου, alterum Cynici. sed haec quidem explicatio cur minus mihi placeat supra exposui. de Cratete autem Ptolomaei aequali assentiri mihi video Theodorum Gomperz *Griech. Denk.* II p. 544.

	Tel.
αἰσθάνομαι δὲ καὶ τυράννους τινάς, οἳ οὕτω πεινῶσι χρημάτων, ὥστε ποιοῦσι πολὺ δεινότερα τῶν ἀπορωτάτων· δι' ἔνδειαν γὰρ δήπου οἱ μὲν κλέπτουσιν, οἱ δὲ τοιχωρυχοῦσιν, οἱ δὲ ἀνδραποδίζονται.	οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ πολλῆς ἐπάρχοντες καὶ προσόδους μεγάλας ἔχοντες οὐδὲν ἧττον σπανίζουσιν, ὥστε καὶ τυμβωρυχεῖν καὶ ἱεροσυλεῖν καὶ παρὰ τὸ προσῆκον φυγαδεύειν.

dubitandi igitur locus erit, num ea quae interiacent p. 43, 1—7 ipsius Teletis ingenio nata esse maiore credantur iure quam reliqua. Cratetis vero loco quo hominis Atheniensis educatio et vita describitur (V p. 49 sq.) effici quidquam contra Wilamowitzium recte negavit Weber l. c. p. 213 adn. idem vidit Parthenonis commemorationem, quae fit in sermone Περὶ αὐταρκείας p. 8, 4, sufficere non posse ad locum quo habita sit oratio indagandum. paulo certiore utitur argumento de Wilamowitz in sermone Περὶ ἀπαθείας, id quod negare vix debuit Weber. nam postquam p. 57, 14 contra Atticas mulieres scripsit Teles οὐχ ὡς ἂν Ἀττικὴ γυνὴ ἀκούσασα κτέ. mox ita pergit ὅρα εἰ καὶ τῶν παρ' ἡμῖν τις γυναικῶν τοῦτ' ἂν ποιήσειεν p. 58, 12, ut mihi quidem satis veri simile sit scriptum esse sermonem Athenis. an utrobique hausit Teles ex auctore Attico? erraret, si quis premeret quod p. 57, 10 dicitur plane sophistico more ταυτασὶ τὰς Λακωνικὰς γυναῖκας, quippe quibus respondeant infra p. 59, 1 ἐκεῖναι.

Megarensem fuisse Teletem Megarisque scriptum esse sermonem Περὶ φυγῆς si non certum tamen probabile puto. Wilamowitzii vel Bergkii argumentis quod addam vix habeo, nisi quod ne in Attica quidem nomen Teletis inauditum fuisse interim monuit Diels *Deutsche Litteratur*z. a. 1890 p. 1160 respiciens Hermippi ut videtur versum (Plut. Pericl. 33 Com. I fr. 46 p. 237 K.) ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης; quem frustra in dubitationem vocavit Kock. sed monumentorum tituli non videntur refragari. nam si discesseris ut par est ab aliquot vasorum inscriptionibus (C. I. G. IV 7660 = Gerhard *Auserl. Vasenb.* 190 sq.; C. I. G.

IV 8198 = Gerhard A. V. 188 = Klein *Die gr. Vasen mit Meistersign.* p. 194, 2; *Arch. Zeit.* 1884 p. 252. cf. etiam Klein *Die gr. Vasen mit Lieblingsinschr. Denkschr. der Kais. Ak. d. W. phil.-hist. Cl.* XXXIX 2 (Vindob. a. 1891) p. 22), Teletis nomen hodie non legi videtur nisi in titulis Megaricis. quinquies autem recurrit ille Ἑρκίων Τέλητος inter quinque *stratagos* C. I. G. 1052 Le Bas et Foucart *Mégaride et Péloponn.* n. 29. 30. 30ᵃ. 30ᵇ [1]). notare hoc intererit, licet tempora eorum titulorum, quibus sex stratagi nominantur, paulo commodius constitui possint (cf. Foucart p. 13 D. Korolkow *Mitth. d. deutsch. arch. Inst. in Ath.* 1883 p. 183 sqq.) quam eorum qui solitum numerum quinarium non excedunt. sed num quem nobis praebeat usum velim ab aliis edoceri. repetere argumenta, quibus sententiam suam stabilivit de Wilamowitz, non magis meum duco quam refellere eius adversarium. unum locum quin tangam non recuso, quia ille ad Teleteum genus scribendi et elocutionem cognoscendam aliquid momenti adfert. quippe negat Weber (l. c. p. 213 adn.) poni posse, quod posuit Wilamowitz in eadem urbe, in qua natum esse vult Teletem, etiam habitam esse orationem Περὶ φυγῆς. nam peregri habitam esse ipsum testari p. 25, 4: οὕτω καὶ δεῦρο ἄβατον ἡγησάμενος τὴν ἰδίαν μεταβὰς ἀλλαχοῦ κατοικῶ. at vereor ne non recte Weber haec interpretatus sit. praetervidit, quod videre nunc etiam commodius est verbis οὔκουν — οἰκήσω eo quo oportebat loco repositis, cum homine nobis rem esse sophistarum more disputante de exsilio non aliter quam de paupertate vel de apathia. re vera exsulem fuisse haec scribentem verbis illis non magis comprobari puto quam non fuisse civem his ἐμὲ δὲ εἰ μή ⟨εἰμι⟩ πολίτης, ὀνειδίζεις; p. 28, 4. ne latius error serpat, unde ille provenerit dicam. 'nemo Cynicorum' inquit Weber (l. c. p. 168) 'exsilium laudabat, quin idem ipse exsul esset, nemo paupertatem, quin ipse pauper esset, nemo labores, vitae simplicitatem,

1) Titulos quos memoravi praeter unum in suum usum iam collegerat Augustus Brinkmann. comperto meo consilio perquam officiose ille mihi eorum numeros indicavit.

libertatem, alias virtutes praedicabat, vitia, quae iis contraria sunt, vituperabat, quin verba suo ipse exemplo rata faceret' e. q. s. fervidius hoc ille quam verius. notum est ne de Antisthene quidem stare posse hoc iudicium, quem tubam appellasse dicitur Diogenes, quae suum ipsius sonum non audiret, aperte falsum est, si posteriorum temporum spectamus scriptores Cynicos, inter quos etiam Teletem Bionis imitatorem referendum esse de Wilamowitz perspexit. ac si nihil nobis nisi hoc notum esset totiens aliorum scrinia compilasse Teletem quotiens infra apparebit, cavendum esset ne nimis premeremus verba. locum, qui verba οὕτω καὶ δεῦρο — μετοικῶ proxime praecedit (p. 25, 3 ἀπελθὼν ⟨ἂν⟩ εἰς τὸ βαλανεῖον — 4 ἐν τῷ γυμνασίῳ) alibi monui ex eodem fonte haustum videri, cui debentur quae narrantur de Metrocle (p. 41, 7). verbis (p. 25, 6) δύναμαι δὲ μεταβὰς ὥσπερ ἐξ ἑτέρας νεὼς — ὁμοίως εὐδαιμονεῖν in mentem ea vocantur, quae Bioneo orationis colore scripta sunt p. 27, 3: καὶ ἐν νηῒ ἐν ᾗ ἐγένου — 6 ἀσφαλῶς καὶ ἀκόπως, ubi videas quae adnotavimus. num enuntiatum quod interponitur οὕτω καὶ δεῦρο — ἀλλαχοῦ κατοικῶ idoneum esse existimabimus quo exsulem fuisse Teletem de exsilio disputantem evincatur? neque vero alia eius opinionis adminicula repperi.

Locutum esse Teletem coram adulescentulis docti consentiunt. nam digito monstrat coronam tamquam praesentem p. 24, 1: οὐδὲ τὰ μειράκια ταυτί. confirmatur res eo loco, quo Bionis verba quae alio loco exscripsit (p. 6, 1) paulo liberius sic detorsit p. 24, 4: σὺ πολλῶν [ἢ ὀλίγων] καὶ ἡβώντων βασιλεύεις, ἐγὼ δὲ ὀλίγων καὶ ἀνήβων παιδαγωγὸς γενόμενος, καὶ τὸ τελευταῖον ἐμαυτοῦ. Bio cum dixisset σὺ μὲν ἄρχεις καλῶς, ἐγὼ δὲ ἄρχομαι, φησί (sc. Βίων), καὶ σὺ μὲν πολλῶν, ἐγὼ δὲ ἑνὸς τουτουῒ παιδαγωγὸς γενόμενος, καὶ σὺ μὲν εὔπορος κτέ. cum regis alicuius (cf. p. 5, 6) fortuna suam ipsius condicionem comparans seque haud illepide suum ipsius (ἑνὸς τουτουῒ) paedagogum appellans, hunc locum Teles ita in suum usum convertit p. 24, 4, ut regem quem Bio in mente habuerat, retineret quidem, sed regio imperio suum magisterium opponeret idque

non perapte. paucos igitur necdum puberes adulescentes ille instituit. quae contra disputavit Weber adeo non recte se habent ut longiore refutatione vix opus sit. ac primum φησίν illud (p. 6, 2), quod ad Bionem non nullis versibus ante commemoratum spectare recte intellexerat de Wilamowitz, ab epitomatore potius adiectum esse putat Weber. quod ut demonstraret, loco usus est qui a nostro plane diversus exstat p. 25, 13 sq. etenim cum verba τί οὖν; ὑπὸ χειρόνων φυγαδεύεσθαι οὐ παροινία; manifesto interlocutoris sint, nihil sane obstare videtur, quominus quae subsequuntur σὺ δ' ἂν ἐβούλου, φησίν, ὑπὸ καλῶν κτέ. isto φησίν interserto tamquam ipsius Teletis esse significare voluerit sive epitomator sive ipse Teles. prorsus alia ratio est eius loci p. 6, 2, de quo nunc agitur, ut in Wilamowitzii iudicio acquiescendum sit. adice quod βασιλεύσεις, pro quo βασιλεύεις scribendum esse coll. p. 6, 5 optime me iudice docuerat de Wilamowitz, a Webero (p. 213 adn.) retinetur: iam fundamentum habes, cui ille suas opinationes superstruxit. adfuisse principem aliquem opinatur, apud quem Teles orationem de exilio habuerit (σὺ πολλῶν καὶ ἡβώντων βασιλεύσεις). quid quod praesenti principi pro liberalitate et donis gratias agere vult Teletem sermonis Περὶ αὐταρκείας verbis p. 6, 1: σὺ μὲν ἄρχεις καλῶς, ἐγὼ δὲ ἄρχομαι, φησί, . . . καὶ σὺ μὲν εὔπορος γενόμενος δίδως ἐλευθερίως, ἐγὼ δὲ λαμβάνω εὐθαρσῶς παρὰ σοῦ κτέ. ita autem haec ille commenta protulit, ut quibus se difficultatibus implicaret, ne sensisse quidem videatur. fac enim regulum quendam verbis σὺ πολλῶν καὶ ἡβώντων βασιλεύσεις compellari a Telete: nonne necesse erit putemus ex regulo interim regem factum esse, ut constent sibi verba: σὺ μὲν ἄρχεις καλῶς, ἐγὼ δὲ ἄρχομαι, φησί, καὶ σὺ μὲν πολλῶν, ἐγὼ δὲ ἑνὸς τουτουὶ παιδαγωγὸς γενόμενος, καὶ σὺ μὲν εὔπορος γενόμενος δίδως ἐλευθερίως κτέ.? quod quam incredibile sit nemo non sentiet. dein si Teletis haec erant verba, quo modo illa ἐγὼ δὲ ἑνὸς τουτουὶ παιδαγωγὸς γενόμενος cum altero loco conciliari possint obscurum est. num putabimus, cum illa loquebatur Teles, unum eumque regem ei instituendum traditum

fuisse, complures interque eos etiam regulum eo tempore quo disserebat de exsilio? porro respice quam inconcinna vel potius intolerabilis evasura fuerit ratio dialogi oratioque, si Teles semel bisve colloqueretur cum rege illo regulove, in ceteris partibus cum adversario haud dubie ficto. an ullum exstat indicium, quo probari possit breviuscula illa membra, quae adversario dantur, in sermone Περὶ φυγῆς pronuntiari a regulo? sed vides iam, quo temeritatis pervenerit Weber praeiudicata illa opinione abductus. φησίν illud, quod ansam erroris dedit, nisi de Bione intellegatur explicari non posse iam monuimus. quod autem tempus futurum βασιλεύσεις vindicari ille putat verbis τί οὖν διοίσει μοι κτέ. p. 17, 3, non minus eum fefellit opinio. nam membrum, quod verbo βασιλεύσεις responderet, sic cogitatione complendum esset: ἐγὼ δὲ (sc. ἄρξω vel ἡγήσομαι) ὀλίγων καὶ ἀνήβων, παιδαγωγὸς γενόμενος κτέ. at tunc ipsum cum loquitur adulescentulos (τὰ μειράκια ταυτί) moderari Teletem tamquam magistrum ipsi Webero in confesso est, ut vel hinc appareat βασιλεύεις rescribendum esse necessario.

Plus semel iam prioribus iudicium de Telete nostrum interposuimus, ut quid sentiamus de homine vix in obscuro sit. dissensio aliqua videtur esse inter viros doctos, sed videtur tantum. nullam praetermisit Cobet occasionem, quin laudibus haec extolleret fragmenta. pulcherrima ei videntur esse, venustissima lectuque iucundissima (Var. lect.[2] p. 206. 371 mnemos. IX p. 99). locum Περὶ αὐταρκείας suavissimum neminem sine admiratione perlecturum esse ait (l. c. p. 98), 'nam prudentissima praecepta sale et leporibus exquisitissimis condita sunt'. lepide et scite dicta, iocum et acumen agnoscit in sermone de exilio (l. c. p. 123). cui aestimationi vide quam sit contrarium iudicium aliorum. maxime mediocris Teles audit Wilamowitzio l. c. p. 313, imitator parum ingeniosus Duemmlero Antisth. p. 70 (*Kl. Schr.* I 73), de oratione ieiuna quam περὶ αὐταρκείας scripserit loquitur Wachsmuth sill.[2] p. 75. at enim ita res se habet: si eas respiciemus sermonum particulas, quas cum ab aliis tum a Bione mutuatus esse sive ipsius testimoniis sive

indiciis probabilibus ille coarguitur, ne de Cobetianis quidem laudibus quidquam detrahendum erit; contra si aestimabimus quae suis ipsius viribus fisus scripsisse putandus est, tenuis videbitur ingenii vena et angusta. immo vix dignus esset Teles qui legeretur, nisi saeculi tertii scriptorum partem longe plurimam dies delevisset. sic recte iudicavit olim Niebuhr, nec hodie aliter iudicant qui iudicare didicerunt. nolim igitur singillatim enumerare quae displicent, ubi quivis cernat optima quaeque aliis auctoribus deberi, ipsum molestum esse eadem saepe et verbose iterando. quamquam ne iniuria fiat homini, tenendum est hoc ei propositum fuisse, ut adulescentulos impuberes imbueret sapientia Cynica. sunt igitur quae ipso genere Cynico excuses, velut nimium et mirum usum poetarum eademque praecepta identidem decantata. neque certo scimus, ipse foras ediderit commentariorum collectionem an discipulorum aliquis nescio ipso vel invito. denique quantum corruperit epitomator non ubique ita definiri potest, ut absit dubitatio. sed vel sic restant quae excusari non possint, immo quibus aperte prodatur mediocre hominis iudicium et inbecillum. nam scriptoribus illis, cum quibus familiaritatem contraxerat, utitur non numquam non apte, deutitur. cuius generis exempla iam supra aliquot adlata sunt. ut duo alia eaque insigniora hic addam, verba quae leguntur p. 42, 8 καὶ παῖς μὲν ὢν usque ad p. 43, 1 καὶ μακαρίζει τὸν τοῦ παιδὸς βίον ad exemplum loci Cratetei, quem alibi exscripserat, iterantur importunius utpote in sermone quo agatur de paupertate. multo enim ad institutam sententiam accommodatius haec inter se exciperent p. 42, 5 ἀλλ' ἐπιθυμίας καὶ ἐπιβολὰς τοσούτων καὶ τοιούτων ἔχει, ἐξ ὧν ἐν ἐνδείᾳ καὶ σπάνει ἔσται·

ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον.

οἰκέτης ἐστίν· ἐλεύθερος σπεύδει γενέσθαι κτέ. mediis sublatis. non immerito vituperabitur etiam sermo Περὶ φυγῆς. verba ἀπελθὼν ⟨ἂν⟩ εἰς τὸ βαλανεῖον ἠλειψάμην τῇ αὐτῇ παλαιστρικῇ χρώμενος ᾗ καὶ πρὸ τοῦ ἐν τῷ γυμνασίῳ ex alio fonte haud ita

apte hic interponi paululum variata iam supra monui. quem vero sub finem exscripsit Bionis ut videtur περὶ ταφῆς commentarium, eum a disputatione quam ipse instituerat longe longeque remotum fuisse nulla controversia erit.

Cynicam sapientiam profiteri Teletem ita demonstravit de Wilamowitz, ut novis id argumentis confirmari nemo desiderarit. Wilamowitzii igitur argumentis etiam Zeller adductus est, ut quem antea non recte inter Stoicos rettulerat iam adnumeraret Stoicis saltem paene Cynicis *Phil.*[4] II 1 p. 327 adn. 1 [1]). nec dubitasset opinor eum referre inter gregem Cynicorum, nisi Meinekii auctoritati obsecutus obstare istuc credidisset de Cleanthē Assio testimonium. quod supra destructum est. cavendum igitur erit ne fontes Teletis scrutaturus rectam viam tibi ipse ita praecludas, ut pedisequum eum facias Stoicorum. immo quae congruunt Teletem inter et Chrysippum Senecam Musonium Epictetum alios, ex communi fonte Cynico ex quo ipsi quoque Stoici plus minus hauriebant repetenda sunt. Zenonis enim nomen, quod semel adfertur, non adferri nisi propter Cratetem iam supra memoravimus. qualis fuerit cynismus Teletis vel quo modo differat a Cynicorum principibus, facile est demonstrare. res apertior fiet infra, ubi de Bione Theodoreo aliquid dicetur, nunc ipsius Teletis aliquot verba adponere sufficiat. discrepat autem Teles a Diogene Cratete horumque similibus, quia paene totus addictus est Bioni. Bio autem a priorum rigida et virili sapientia non nihil declinaverat ad Aristippi vel potius Theodori laxiorem quae sine

1) Non rectius iudicavit interim idem vir venerabilis a. 1898 *Grundr. der Gesch. der gr. Philos.*[5] p. 203: . . . 'der Moralprediger Teles, dessen Cynismus vermuten lässt, dass gleichfalls Aristo seinen Zusammenhang mit der Stoa (Stob. flor. 95, 21) vermittelte'. nam quod semel Zenonis Stoici mentionem inicit Teles (Stob. flor. 95, 21 = Tel. p. 46, 6), id cur nullius momenti sit, supra identidem dixi: memoratur Zeno non nisi propter Cratetem. quae autem Aristoni adfinia leguntur apud Teletem, ea hic accepta fert non ipsi Aristoni quippe quem nominet numquam, sed Bioni quem laudat septiens philosophiae Aristonis paene Cynicae valde cognato. cf. quae monuimus ad Tel. p. 10, 1.

controversia habetur rationem et molliorem. sic commode explicatur, quod praecipit quidem Teles p. 53, 13: οὐ δεῖ δὲ τρυφᾶν οὐδὲν sed addito τῶν πραγμάτων μὴ φερόντων, quod Cynicorum sapientia nos armari iubet sed fere armatos non incedere nisi urguente necessitate ib. p. 54, 2: οὕτως αὖ δεῦρο ἐπίκειται ἐνίοτε πόλεμος, ἀπορία ἀρρωστία, ἀναχώρει εἰς μονοσιτίαν, εἰς αὐτοδιακονίαν, εἰς τρίβωνα, ἔσχατον εἰς ᾅδου, quod eatenus procedit immo recedit ut nautarum exemplum nobis proponat imitandum ib. 53, 16: ἐκποιεῖ· χρῆσαι. οὐκ ἐκποιεῖ· παῦσαι. hilaris utere rebus oblatis, noli appetere quod fortuna tibi denegarit, paucis adsuesce; parvum parva decent, magnum magna. ad hanc viliorem saeculoque tertio vergenti magis accommodatam sapientiam cynismus posteriorum delapsus est, quanam autem via eo devenerit perspicietur, ubi canonem Bioneum illustrabimus: δεῖ οὖν τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα πᾶν ὅ τι ἂν αὕτη (sc. ἡ τύχη) περιθῇ καλῶς ἀγωνίζεσθαι (Tel. p. 52, 3. 5, 2 ss.).

Iterum ac saepius repellimur ad quaestionem de fontibus Teletis instituendam. nam cum reliquis, quae sciri interest, artius cohaeret quam ut expediri ea possint nisi quos auctores Teles quanam ratione exscripserit accuratius enucleatum erit. nolui igitur reprimere, quae mihi cum aliqua probabilitate hac de re statui posse videntur. sciendum est autem eam me tenere viam, ut de Bione, quem in deliciis habuisse maxime suaque ipsum lectione cognovisse Teletem concedunt omnes, quotquot hanc quaestionem ante me attigerunt (vid. Wilamowitz l. c. p. 306, Duemmler Antisth. p. 70, Wachsmuth sill.[2] p. 75 s., Weber l. c. p. 162 ss. et saepius), infra agam uberius comprehensis eis, quae de Borysthenita mihi comperta sunt, brevius pro re nata de reliquis.

Ut ab eis incipiam auctoribus, qui semel a Telete laudantur nominatim, Xenophontis libros utrum ipse inspexerit an ab aliis traditam eius memoriam propagarit quaeritur. certum est quae leguntur apud Teletem p. 7, 8 ss. Xenophontis apomnem. I 6, 7 admodum similia, ea adferri auctore Bione, leguntur enim in oratione Paupertatis. nec in hoc iudicio mecum

dissentit Carolus Ioël *Der echte und der Xen. Sokr.* II 1 p. 448, dissentit in eo, quod verba de quibus agitur ad utrumque potius, tam ad Xenophontem quam ad Bionem Teletemve ex Antisthene putat pervenisse (l. c. II 2 p. 664). adeo enim inter se discrepare Xenophontis verba et Teletis et qui tertius eiusdem dicti testis accedit 'Socratis' Laertii II 27. sed quominus meum faciam iudicium viri acuti inde impedior, quod reliqui huius generis loci Teletei, ex quibus uni ipsum nomen adhaeret Xenophontis, a Xenophonte etiam longius recedunt. festinantius igitur iudicaret, si quis locum supra nobis exscriptum (p. XXXVII) ex Antisthene potius quam e Xenophontis convivio (IV 36) petitum putaret sola quae est inter Xenophontem et Teletem discrepantia confisus. componantur enim quae eiusdem esse symposii IV 35 testatur Teles ipso Xenophontis nomine adposito p. 12, 2

οὐκ ἀηδῶς γὰρ Ξενοφῶν 'ἐάν σοι' φησί 'δείξω δύο ἀδελφῶν τὴν ἴσην οὐσίαν διελομένων τὸν μὲν ἐν τῇ πάσῃ ἀπορίᾳ, τὸν δὲ ἐν εὐκολίᾳ, οὐ φανερὸν ὅτι οὐ τὰ χρήματα αἰτιατέον ἀλλ' ἕτερόν τι;'	Xen. conv. IV 35 οἶδα δὲ καὶ ἀδελφούς, οἳ τὰ ἴσα λαχόντες ὁ μὲν αὐτῶν τἀρκοῦντα ἔχει καὶ περιττεύοντα τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται.

et liberrima describendi ratio item manifesta erit. Theramenis dictum librarii neglegentia nunc paene obscuratum p. 17, 9 fluxisse videtur ex notis Xenophontis verbis Hell. II 3, 56: vide supra p. XIX. restat locus p. 61, 7: ἄδηλον γὰρ φησὶν ὁ Σωκράτης οὐ μόνον τῷ καλὴν εἰ ἐπὶ ταύτῃ πλείω, quem ex Xenophontis imitatione repetendum esse coll. apomnem. I 1, 8 putavit Iacobs, quamquam quae sequuntur ἀλλὰ καὶ τῷ τέκνα καὶ φίλους εἰ περὶ τούτους πλείω quia parum concinunt cum Xenophonte, probabilius erit suspicari breviloquentiam Teletis derivatam esse ex medio quodam inter Xenophontem et ipsum libro. omnino igitur omnes ita comparati sunt loci ut ipsum Teletem Hellenica et convivium et apomnemoneumata evolvisse

aegre credideris. ubi autem pellucet memoria Xenophontea, ibi Bionis fons ita emicat (sermonibus Περὶ αὐταρκείας et Περὶ πενίας Bionis nomen inhaeret sexiens), ut si quis Xenophonteos locos ex Bione ad Teletem pervenisse crediderit, ego nolim intercedere. nec repugnare puto locum illum qui legitur in sermone de apathia p. 61, in quo auctor nominatus est nullus praeter Stilponem. nam etiam in ditriba de apathia haud ita pauca e Bione adsumpsisse Teletem vel Lacaenarum apophthegmatis, de quibus infra agam, satis adparebit. cf. nunc etiam Susemihl *Gesch. der gr. Litt.* I p. 38 adn. 108e. hoc unum tamen addiderim non prorsus deesse in Telete locos ubi ambigi possit utrum Bio usus fuerit ipso Xenophonte an scriptore antiquiore, velut Antisthene, quem Xenophon et ipse exscripserat.

Platonis Phaedo semel exscribitur etiam nomine Platonis addito. nam verum est Iacobsii supplementum, quod in verborum contextum recepimus p. 17, 7. sed Phaedonem a Telete inspectum esse adeo non certum puto, ut potius ad Cynici alicuius commentarium illa referenda esse suspicer. nam primum moneo ea, quae Platonis memoriam proxime praecedunt, aperte Bionea esse, non modo ista verba p. 15, 11: καθάπερ καὶ ἐξ οἰκίας, φησὶν ὁ Βίων, ἐξοικιζόμεθα κτέ., sed etiam proximum enuntiatum (p. 16, 4): ὥσπερ ⟨ὁ⟩ ἀγαθὸς ὑποκριτὴς εὖ καὶ τὸν πρόλογον εὖ καὶ τὰ μέσα εὖ καὶ τὴν καταστροφήν, οὕτω καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ εὖ καὶ τὰ πρῶτα τοῦ βίου εὖ καὶ τὰ μέσα εὖ καὶ τὴν τελευτήν. nam ex Bione haec sublata esse histrionica similitudine vere ea quidem Bionea probabile fit (cf. II p. 5, 2 ss.). iam vide hanc boni viri cum histrione comparationem repetitam in Arriani diss. Epict. IV 1, 164 in eodem vel simili sententiarum conexu, id est cum Socratis morientis descriptione coniunctam:

	Teles p. 17, 1 ss.
Σωκράτης δ' αἰσχρῶς οὐ σῴζεται· ὁ μὴ ἐπιψηφίσας Ἀθηναίων κελευόντων, ὁ τοὺς τυράννους ὑπεριδών, ὁ τοιαῦτα περὶ	ἦν αὐτῷ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, εἰ ἐβούλετο, ἐξελθεῖν . . . καὶ τῶν δικαστῶν κελευόντων ἀργυρίου τιμήσασθαι οὐ προσεῖχεν, ἀλλὰ

ἀρετῆς καὶ καλοκαγαθίας διαλεγόμενος. (165) τοῦτον οὐκ ἔστι σῶσαι αἰσχρῶς· ἀλλ' ἀποθνήσκων σῴζεται, οὐ φεύγων. καὶ γὰρ ὁ ἀγαθὸς ὑποκριτὴς παυόμενος ὅτε δεῖ σῴζεται μᾶλλον ἢ ὑποκρινόμενος παρὰ καιρόν.

τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο· κτέ. cf. Plat. apol. p. 37 A

vix autem casui tribuerim hanc cum Epicteto concordiam. Epicteti enim dissertationes aeque ac Musonianas (vid. Wendland quaest. Muson. p. 64 sq.) Bioneis coloribus multifariam distinctas esse infra patebit. quem ad modum igitur Socratis mentio facta videtur iam in commentario Bioneo, ita Teles in eis, quae ex Platone adsumpta sunt, Bionea ni fallor transcribere perrexit [1]). nec obstat Plut. an vitios. p. 499 B, vide supra p. XXXV. inter alia argumenta etiam hoc erit, quod Socratis et Theramenis exemplorum par non a Telete demum coniunctum esse veri fit simile comparato loco Tulliano quem indicavimus p. 18. Theramenis autem dictum fluxisse puto e Xenophonte (Hell. II 3, 56), cuius usum a Bione non alienum esse modo vidimus.

De sermonis Περὶ πενίας loco, quo Metroclis memoria inicitur p. 40, 4 ss., dixi supra (p. XXXV). addi poterat sententiae nostrae non refragari loci initium: καὶ Μητροκλῆς δὲ ἐκεῖνος ἔφη, ὡς ἔοικεν, ὅτε μὲν παρὰ Θεοφράστῳ καὶ Ξενοκράτει κτέ. sive interpretaberis *ut fertur* (cf. Bonitz ind. Ar. s. v. ἐοικέναι) praeeunte Wyttenbachio animadv. in Plut. lib. de sera num. vind. p. 548 B sive magis convenire hoc putabis *ut consentaneum est.* semel commemoratur etiam Aristippus, semel Zeno, de quibus infra dicendi locus erit, et de Zenone

1) Haud inutile erit commoneri de Xenophontis Platonis Metroclis apud Teletem memoria iudicium quod fecimus veri simile visum esse Paulo Wendland *Berl. philol. Wochenschr.* XI 1891 p. 457, Ricardo Heinze mus. Rh. XLV p. 509. conferatur nunc etiam I. Geffcken 'Leonidas von Tarent' Fleckeis. annal. suppl. XXIII p. 124. dissentit nobiscum Croenert l. c. p. 43.

quidem, ubi tractabimus de Cratete. bis commemorantur οἱ ἀρχαῖοι in eadem de paupertate sermonis particula p. 35, 8 et 37, 5. priore loco οὐκ ἀηδῶς δ' ἔμοιγε δοκοῦσι καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρὸς ταῦτα ἐρωτᾶν· ὃ μὴ ἀπολύει ἀπληστίας καὶ ἀνελευθερίας καὶ ἀλαζονείας ἄνθρωπον, οὐδὲ ἐνδείας οὐδὲ σπάνεως ἀπολύει· οὐθὲν δὲ τῶν τοιούτων ἀπληστίας καὶ ἀνελευθερίας καὶ ἀλαζονείας ἀπολύει . . . . ἕως δ' ἂν ᾖ οὗτος (sc. ὁ τρόπος) ἄπληστος ἀνελεύθερος ἀλαζὼν δειλός, ἐν ἐνδείᾳ καὶ σπάνει ἔσται sententia dilucida est, etsi syllogismi quo *veteres* illi usi erant forma parum sollerter servatur aliis nonnullis ab ipso ut videtur Telete vel ab epitomatore interpositis (τὸν γὰρ τρόπον — ἤπερ τὸν τρόπον). veteres Cynicos intellegendos esse apte coniecit de Wilamowitz l. c. p. 307 adn. 19. neque ego video quibus haec sententia conveniat magis. paupertatis remedium non est nisi quod avaritiam expellat ex animis, divitiae cupiditatem irritant plura possidendi, ergo paupertati non medentur. favet coniecturae, quod ad secundarium membrum illustrandum infra Antisthenica adhibentur p. 43, 9: οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ πολλῆς ἐπάρχοντες καὶ προσόδους μεγάλας ἔχοντες οὐδὲν ἧττον σπανίζουσιν, ὥστε καὶ τυμβωρυχεῖν καὶ ἱεροσυλεῖν καὶ παρὰ τὸ προσῆκον φυγαδεύειν. nam Antistheni tribuuntur, quae e Xenophontis conviv. IV 36 supra adscripsi horum admodum similia. non parvi faciendam esse fidem Xenophontis in eis, quae hoc loco referuntur de Antisthene, monuit Zeller *Phil.*[4] II 1 p. 310 adn. 6. audi igitur quo modo pergat Antisthenes Xenophonteus l. c. IV 37: τούτους μὲν οὖν ἔγωγε καὶ πάνυ οἰκτίρω τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου. ὅμοια γάρ μοι δοκοῦσι πάσχειν, ὥσπερ εἴ τις [πολλὰ ἔχων καὶ] πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίμπλαιτο, iam senties opinor totum hunc de paupertate et divitiis locum valde congruenter tractare solitos esse Cynicos, paene dixi Socraticos. avari cum hydropico comparatione ante Bionem usus est Diogenes Stobaei III 10, 45, ubi vide quae adnotavimus. nec abhorrere putaverim ab constanti Cynicorum tractatione huius loci quod altero Teletis loco adfertur p. 37, 5 ex 'veteribus': διὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον οὐκ ἀηδῶς· ἔφασαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὓς μὲν χρήματα

ἔχειν οὓς δὲ κτήματα. οὓς μὲν γὰρ χρᾶσθαι τοῖς ὑπάρχουσιν, οὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι οὔτε ἑαυτοῖς προϊεμένους οὔτε ἄλλοις μεταδιδόντας, etsi 'veteres' ad quos hic recurritur vix Cynici intellegendi sunt et ipsi. quinam fuerint certo dici nequit (Platonem respici putat R. Heinze, P. Wendland Aristotelem, vide quae adnotavimus p. 37, 6), eo certius hoc, Cynicorum de hoc loco et 'veterum' sapientiam consentire. ex eodem fonte aliquis ad Plutarchum latex pervenerit aliis interlapsis de cupid. divit. p. 525 B: ἀλλ' ὥσπερ βαρεῖα καὶ πικρὰ δέσποινα, κτᾶσθαι μὲν ἀναγκάζει (sc. ἡ φιλοπλουτία), χρῆσθαι δὲ κωλύει· καὶ τὴν μὲν ἐπιθυμίαν ἐγείρει, τὴν δὲ ἡδονὴν ἀφαιρεῖται . . . οἱ δὲ φιλάργυροι κτῶνται μὲν ὡς πολυτελεῖς, χρῶνται δὲ ὡς ἀνελεύθεροι· καὶ τοὺς μὲν πόνους ὑπομένουσι, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐκ ἔχουσι. atque erunt fortasse qui verbis ὥσπερ βαρεῖα καὶ πικρὰ δέσποινα coniciant indicari etiam proximum Teletis enuntiatum ex eodem fluxisse fonte: καὶ ὃν τρόπον, ὅταν βασιλεὺς ἢ δυνάστης τὰ ὑπάρχοντα παρασφραγίσηται, οὐκ ἔστιν ἅψασθαι· οὕτως καὶ ἐνίων ἡ ἀνελευθερία καὶ δυσελπιστία τὰ ὑπάρχοντα παρεσφράγισται οὐκ ἐῶσα ἅψασθαι, ἀλλὰ σπανίζουσι καὶ ἐν ἐνδείᾳ εἰσίν, ἐπιθυμοῦντες μὲν πολλῶν χρῆσθαι δὲ οὐ δυνάμενοι. sed hoc fortasse minus certum. ad Wilamowitzii autem opinionem Plutarchi locus non leve affert momentum. nam ut multiplex in librum Περὶ φιλοπλουτίας diversaeque originis sapientia confluxit, ita non desunt loci manifesto derivati ex Cynicis. huc pertinet p. 526 C sq., quo infra utar. ceterum *veterum* illorum libros ipsi Teleti ad manum fuisse aegre mihi persuadeo.

Stilponem ab ipso Telete lectum esse probabile puto. certe duobus locis, quibus nomine addito exscribitur III p. 21, 6 VII p. 59, 11 vix quicquam inesse repperi, quo ab hac sententia deterrerer. ac primum in sermone de exsilio paulo longius Stilponis fragmentum proponitur, etsi concedendum est Zellero *Phil.*[4] II 1 p. 274 adn. 3, ubi desinant verba Stilponis, Teletis incipiant, certo vix effici posse. idem videtur Wilamowitzio (p. 306), cuius felici emendatione πρὸς δὲ τὸν κατ' ἄλλο τι ἡγούμενον τὴν φυγὴν βλαβερὸν εἶναι, μὴ οὐδὲν λέγηται πρὸς τὸ

τοῦ Στίλπωνος, ὃ καὶ πρῴην εἶπον· τί λέγεις, φησί, καὶ τίνων ἡ ψυχὴ ⟨ἡ⟩ ποίων ἀγαθῶν στερίσκει; etiam hoc lucramur, ut iam alia occasione Stilponis locum Teleti fuisse usui in propatulo sit. quod egregie convenit verbis prioribus (μὴ οὐδὲν λέγηται πρὸς τὸ τοῦ Στίλπωνος) quibus quanto in honore Stilponem habeat ipse indicat. sic non solet loqui, qui unum alterumve locum auctoris ab aliis accipit, sed qui familiaritatem cum ipso contraxit. Stilponis igitur dialogum sequitur et initio quidem fidelius utque breviter comprehendat, quae πρῴην si recte interpretor exposuerat explicatius. sed inde a verbis οὐκ ἄρχουσι, φασίν, οὐ πιστεύονται p. 23, 4 multa interponit de suis p. 23, 5 — p. 23, 15, mox adiutus etiam Bioneis (p. 24, 4), quorum vestigia hic illic illustravi in adnotatione (p. 27, 2. 5). Bionem exscribi sub finem inde a p. 30, 1 mihi vix dubium est. in sermone vero de apathia nullius auctoris nomen interponitur nisi semel Stilponis, ut Stilponeum dialogum inter fontes Teletis fuisse admodum probabile sit. et summum bonum visum esse Stilponi *animum impatientem* discimus ex Senecae ep. 9, 1. sed inde quod in parte morali eundem ad cynismum declinasse scimus (vid. Zeller l. c. p. 273), difficultas oboritur vix superabilis, nam nomine ἀπαθείας usos esse Cynicos docet Polystratus Π. ἀ. κ. ed. Wilke col. XIIa ἡ τῶν ἀπαθεῖς καὶ κυνικοὺς αὐτοὺς προσαγορευσάντ[ω]ν αἵρεσις. ut igitur in sermone de exsilio Teles praeter Stilponem etiam Cynicos exscripsit, sic verendum est ne eandem rationem secutus sit in sermone de apathia. plenus enim sermo sapientiae Cynicae. tollendos esse affectus, non temperandos contra Peripateticos etiam Stoici docent Cynicos secuti. quod ita confirmat Seneca in ep. 85, ut non modo eadem prope utatur argumentatione qua Teles, sed etiam apyrinorum similitudine (85, 5): '*sic*', *inquit*, '*sapiens inperturbatus dicitur, quomodo apyrina dicuntur, non quibus nulla inest duritia granorum, sed quibus minor*'. *falsum est. non enim deminutionem malorum in bono viro intellego, sed vacationem: nulla debent esse, non parva.* nolo congruentia exhaurire, sed memoria dignum quod in eadem epistula, ubi iterum Stoicorum aliqua

interrogatio munitur adversus Peripateticos, nobile illud gubernatoris Rhodii dictum recurrit (85, 33), quo Teletis sermo finitur. *haec* (sc. *navis regendae scientia*) *eo magis adparet, quo illi magis aliqua fortuita vis obstitit. qui hoc potuit dicere, 'Neptune, numquam hanc navem nisi rectam!' arti satis fecit: tempestas non opus gubernatoris impedit, sed successum.* quibus accedat locus quem attuli in adnotatione p. 62. quo pacto explananda sit Annaei cum Telete consonantia, modo significavimus. hoc unum addo, quod perspexit iam de Wilamowitz p. 292 adn. 1, errasse Hauptium cum Senecam Teletis disputationibus usum esse concluderet op. II p. 320. nec aliter Musonii crebrum cum Telete concentum (cf. quae subnotavimus ad Tel. p. 9, 2. 22, 1. 23, 12. 24, 6. 11. 25, 6) explicandum puto. Teletis scripta illum novisse posuit, non probavit Wendland (l. c. p. 27 adn. et 38) alioqui rectius iudicans. vides autem vera Annaeanae congruentiae causa perspecta quaestionem quam supra tetigi non reddi faciliorem. utrum praeter Stilponem Teles etiam Cynicos exscripserit in hoc de apathia sermone, ex. gr. Bionem, id non minus nunc ambiguum quam antea. cavendum igitur, ne avidius arripiamus tamquam Stilponis, quae ut in sermone de exsilio sic in disputatione de apathia etiam ex Cynicis repeti poterant, neve Bioni praepropere adsignemus, quae etiam Stilpo suggerere poterat in parte morali paene Cynicus. unum haud inepte forsitan conicias, eidem scriptori deberi, quae utroque in sermone narrantur de Lacedaemoniis p. 28, 7—29, 1 et 59, 2—5, fortasse eidem etiam Lacaenarum apophthegmata p. 57, 10 sqq. sed Stilponem hunc fuisse nolo adfirmare, cf. p. LVII. et de Lysandro aliquid legitur IV^{B} p. 48, 6. ceterum similitudinem aliquam intercedere inter Stilponis defensionem exsilii et Paupertatis orationem Bioneam observavit E. Weber. vereor tamen ita uti hac observatione, ut Stilponea suspicer Teletem derivasse ex Bione. denique conferantur quae dixi p. 21 adn. 6 et quae monuit R. Heinze mus. Rh. XLV p. 510.

Sequitur ut de apophthegmatis dicamus. Socratis enim dicteria Diogenis Cratetis Bionis tam saepe argumentationi

interseruntur. ut suo quasi modulo haec metienda esse existimaverint homines docti. velut de sermone Περὶ αὐταρκείας ita iudicat de Wilamowitz (p. 296), ut sententias dicat Teletem a Bione mutuatum esse, ipsum vix quicquam addidisse nisi Diogenis Socratisque apophthegmata. quaerenti autem unde haec sumpta sint sic respondet Rose Ar. pseudep. p. 70: 'quae Teles iste refert [sc. de Cratete et Philisco], ea sicut plurima quae Diogenis Bionis Cratetis aliorum dicta memorat, e certis chriarum libris petita videntur, quem ad modum apud Laertium (6, 91) de eodem Cratete citatur Ζήνων ὁ Κιτιεὺς ἐν ταῖς χρείαις hoc est auctor quidam qui Zenonis dictorum chriarumve (quales multi narrabant, Ariston. Hecaton etc. cf. e. g. D. L. 7, 21) librum edidit'. huic iudicio ego minime subscribo. nam ut primo obtutu ineptum videbitur conicere Bionis dicta 'e certis chriarum libris' petita esse, cum ipsas Bionis diatribas exscriptas esse quavis fere pagina eluceat, sic reliquorum apophthegmatum originem quaerentes cavendum erit ne nodum ut aiunt in scirpo quaeramus. sed rectius quam ineamus viam luculenter monstratam video. grammaticos musicos mathematicos ludificatum esse scimus Bionem (cf. Laert. IV 53) servavitque huius generis nonnulla Stobaeus II 1, 20 p. 7, 14 W. III 4, 52 H. (cf. Seneca ep. 88, 7 ss.): eadem fere iam Diogeni attribuuntur a Laertio VI 27. avaros cum hydropicis, ut supra monui, comparaverat ante Bionem (Tel. p. 39, 3) Diogenes (cf. Stob. III 10, 45 p. 419 H.[1]). de muliere eligenda dictum Laertius Antistheni adsignat VI 3, Bioni IV 48. scite his exemplis usus est Duemmler Antisth. p. 69 ut demonstraret Cynicorum dicta Bionem repetiisse. possunt alia addi. velut quod servavit Stobaeus III 10, 37 H. Βίων ὁ σοφιστὴς τὴν φιλαργυρίαν μητρόπολιν ἔλεγε πάσης κακίας εἶναι, idem dictum Diogeni tribuitur a Laertio VI 50 (cf. Sternbach ad gnomol. Vat. 265 et quae adnotavimus ad Stob.). dictum de iusto prandii tempore, quod Diogenis esse

1) De Platone huius comparationis auctore qui exhibetur in gnomol. Vat. 434 Sternb. licet dubitari.

tradidit Laertius VI 40, Bioni datur gnomologii Vaticani a Sternbachio editi n. 156. patet autem auctorum discrepantiam optime ita explicari, ut superioris auctoris nomen omissum esse putemus a posterioris aevi excerptoribus. nam etsi fieri poterat, ut hoc et illo loco nomen auctoris iam Bio praetermitteret rem magis spectans quam personam, quem ad modum Bionea rursus a Telete exscribi videmus modo addito auctoris nomine modo detracto, attamen nimio neglegentem fuisse Bionem in indicandis suorum fontibus alienorumque praeter modum cupidum non est quod suspiceris. immo quod inter Diogenis Cynici dicta, ut de Socrate nunc taceam, hodie leguntur haud ita pauca Theodori molli sapientiae cognatiora quam veteri cynismo, id aut multum ego fallor aut ita explicandum erit ut dicamus colorem illa traxisse cum traderentur a Bione Bionisve similibus [1]). contra manifestum est chriarum collectoribus non modo supervacuam fuisse exactam fontis indicationem sed etiam molestam, si quidem suapte chria natura respuit doctrinae ambages brevisque sit oportet et concisa (cf. Hermog. progymn. c. 3). raro igitur in apophthegmatum testimoniis observatur religio qualis se offert apud Clementem Alexandrinum strom. VII 4, 24: 'τί δὲ καὶ θαυμαστὸν εἰ ὁ μῦς' φησὶν ὁ Βίων 'τὸν θύλακον διέτραγεν οὐχ εὑρὼν ὅτι φάγῃ; τοῦτο γὰρ ἦν θαυμαστόν, εἰ ὥσπερ Ἀρκεσίλαος παίζων ἐνεχείρει τὸν μῦν ὁ θύλαξ κατέφαγεν'. neque enim ambiguum videtur quin φησὶν ὁ Βίων illud pariter ad Arcesilae iocum pertineat, ut hoc ipso exemplo confirmetur, quod posui Bionem eo fuisse animi candore, ut priorum nomina non reticeret [2]). Duemmleri igitur observa-

1) Huc nescio an etiam apophthegma referendum sit quod Diogeni adsignatur a Laertio VI 63 ἐρωτηθείς, τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη 'καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο τὸ γοῦν πρὸς πᾶσαν τύχην παρεσκευάσθαι'. cognatum est hoc dictum canoni Bioneo (Tel. p. 52, 3) quo de infra accuratius egi: δεῖ οὖν τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα πᾶν ὅ τι ἂν αὕτη (sc. ἡ τύχη) περιθῇ καλῶς ἀγωνίζεσθαι. didicit enim Diogenes iste Bioneus commode ferre etiam felicitatem.

2) Interim ita haec verba intellegi vult Croenert l. c. p. 43 adn. 196, ut Arcesilas potius Bionem irrisisse credatur (cf. παίζων ἐνεχείρει). at dictum quod hac ratione admissa Bioni relinqueretur (τί δὲ καὶ θαυμαστόν,

tione, quae merito Wachsmuthii plausum tulit sill.[2] p. 67 adn. 2 nuperque etiam Zelleri II 1[4] p. 335 adn., vides egregie confirmari, quod per se quam maxime credibile erat diatribas Bioneas affluxisse etiam priorum apophthegmatis. quod si tenebitur, spero etiam de Telete rectius quam antehac iudicari posse. nam ut in Sinopensis dictis tantisper persistam, probabilius nunc videmur conicere fontem Cynicum, quem in ceteris partibus Teles secutus est, ne in his quidem ab eo relictum esse, neque casui dederim quod Diogenis dicta, si de Diogene et Mane exceperis historiolam, omnia in uno leguntur Περὶ αὐταρκείας sermone. haec autem ipsa historiola, qua olim deceptus est Haupt, cum superioribus illis, quae de Metrocle narrantur, ita cohaeret, ut aegre possit ab eis divelli. nam per verba θαυμαστὸν μὲν γάρ, φησὶν ⟨ὁ Διογένης⟩, εἰ Μάνης μὲν κτέ. causa supponitur eis quae praecedunt: διακόνους οὐκ ἐπιθυμῶν ἔχειν [1]). quae autem de Metrocle narrantur, ea ex antiquiore commentario sublata esse iam supra probabile visum est (p. XXXV). forsitan eo non numquam offendaris, quod cum vicinis membris non satis commode colligatae videntur chriae vel non ubique leguntur eo quo exspectaris loco. velut fortasse mirum accidit, quod in Paupertatis oratione Bionea dicto Diogenis nunc utitur ipsa Paupertas: ποῖον γάρ σοι τοιοῦτον οἰκητήριον, φησὶν ὁ Διογένης, τοῦ θέρους, οἷον ἐμοὶ ὁ Παρθενὼν οὗτος, εὔπνους καὶ πολυτελής; at fallax in eius modi rebus iudicium, vix

---

εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν οὐχ εὑρὼν ὅ τι φάγῃ;) lepore vel acumine plane careret. sui autem prorsus similis deprendetur Bio, si Arcesilae iocum in suum ille usum vertisse existimabitur. accedit quod, si vera esset ratio Croenerti, vix intellegeretur cur Bionis nomine dictum insigniverit Clemens a comici versiculo quem et ipsum apposuit (κἂν μὴ δὲν ἄλλ' ἔχων διατράγῃ θύλακον sc. μῦς) non differens, cf. infra p. LXI. sed utcumque de hac re iudicabitur, Duemmleri aliorumque rationem quam supra secutus sum ut refelleret Croenerto non contigit.

1) De Diogene eiusque servo fugitivo narratiunculam ex Bione transcripsisse Teletem interim mecum consentit Th. Gomperz *Gr. Denker* II p. 546. conferantur etiam quae nuper de chria ista monui mus. Rhen. LXI (a. 1906) p. 14 adn.

ut ego praestem tale artificium a Bione fuisse alienum. et Bioni hoc dictum vindicavit E. Weber l. c. p. 213 adn. 1. in aliis epitomatoris festinantia incusanda videtur ferruminandi arte non nimis fortasse periti. velut quod legitur διό φησιν ὁ Διογένης φωνῆς ἀκηκοέναι κτέ. id parum commode nunc aptatum est eis quae praecedunt. itemque hodie minus commode cum prioribus copulatam esse chriam p. 12, 8: καὶ ὅπερ Διογένης ἐποίησεν πρὸς τὸν πολυτελῆ κτέ. supra monuimus. sed ad quaestionem nostram hae observationes non multum faciunt. nam undecumque chriae petitae sunt, apte has inserendi facultas adiudicabitur Teleti vel ab eius contemptoribus. eo autem magis premere licebit nullum legi Diogenis apophthegma, nullam chriam quin argumento illi περὶ αὐταρκείας quam maxime conveniat, nullam non cum eis, quae Bionis nomine proferuntur, artissimo sententiae vinculo coniunctam. rem manifestam fusius docere supersedeo. cf. E. Weber l. c. p. 88. haec igitur reputans probabile dico Diogenis dicta ex eodem fonte transcripta esse, quem etiam in ceteris huius sermonis partibus Teles secutus est. qui quis fuerit, supra Wilamowitzii verbis indicatum est.

De Socratis apophthegmatis aliquid additurus praetermitto locum p. 61, 7, cuius supra mentionem feci (p. XLV). apophthegma quod legitur in sermone de exsilio p. 29, 4 ambigas, si meas sequeris rationes, utrum ex Stilpone repetierit Teles an ex Bione. quamquam qui ἀρχαίους illos ab ipso Telete putat inspectos esse, ei nescio an etiam ad hos refugere liceat. anceps igitur de hoc loco erit iudicium. restant quae narrantur in sermone Περὶ αὐταρκείας, nisi quod de eis, quae ex Platonis Phaedone derivata sunt, iam monui p. XLVI sq. de Xanthippe autem locus demonstrans quanta Socrates patientia uxorem tulerit moribus feram et agrestem, a Cynico genere minime abhorret. Cynici quid de Xanthippe senserint, loco notissimo testatur Antisthenes Xenophontis conviv. II 10: καὶ ὁ Ἀντισθένης, πῶς οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὕτω γιγνώσκων οὐ καὶ σὺ παιδεύεις Ξανθίππην, ἀλλὰ χρῇ γυναικὶ τῶν οὐσῶν,

οἶμαι δὲ καὶ τῶν γεγενημένων καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτῃ; quo cum verbo comparare iuvat Teletem p. 18, 4: καὶ γυναικὸς χαλεπότητα πράως ἔφερε. nescio igitur an ne hoc quidem loco de manibus deposuerit Teles Bioneam quam exscribebat diatribam. Bionea enim origo aut multum fallor aut confirmatur indole totius loci et oratione. nam qui scripsit haec, is Socrati quae tunc adsignabantur apophthegmata vel salse dicta etiam salsiora reddere studuit humilioribus vocibus inditis et plebeis similitudinibus, quae vulgo doctorem probarent risumque moverent audientibus, cuius generis sunt ἀκούω ὥσπερ χηνός (cf. Laert. II 37) — ὀξυρεγμίᾳ (cf. Aristoph. fr. 473 K.) σπαράττειν — ὄρνιθος κορυζώσης — γυνὴ ὑώδης, ut sponte nobis in mentem veniat Bionis, qui apud Laertium IV 52 notatur tamquam πολὺς ἐν τῷ γελοίως (sic Reiske: γελοίῳ libri) διαφορῆσαι φορτικοῖς ὀνόμασι κατὰ τῶν πραγμάτων χρώμενος. persenties opinor quid rei sit, si equi ferocioris domandi similitudinem comparaveris qua Socrates Xenophonteus utitur conviv. II 10 (cf. Diog. Laert. II 37), vel memineris quanto sint urbanius dicta et decentius, quae aliunde derivavit illorum tamen similia Plutarchus spectans ad Pittaci uxorem de tranquill. animi p. 471 B aut ad ipsam Xanthippen de cohib. ira p. 461 D: τοῦ δὲ Σωκράτους ἐκ παλαίστρας παραλαβόντος τὸν Εὐθύδημον ἡ Ξανθίππη μετ' ὀργῆς ἐπιστᾶσα καὶ λοιδορήσασα, τέλος ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν. ὁ δὲ Εὐθύδημος ἐξαναστὰς ἀπῄει περίλυπος γενόμενος· καὶ ὁ Σωκράτης· παρὰ σοί δέ, εἶπεν, οὐ πρῴην ὄρνις τις εἰσπτᾶσα ταὐτὸ τοῦτο ἐποίησεν; ἡμεῖς δ' οὐκ ἠγανακτήσαμεν, denique quae offert Epictetus IV 5, 33. cum autem de Xanthippes ira Socratisque patientia historiolam quandam commemorarit Antipater Tarsensis in libro Περὶ ὀργῆς (cf. Athen. XIV p. 643 F), aliam Plutarchus ut modo vidimus in libro Περὶ ἀοργησίας, haud inepte suspicabimur suas et similes Bionem protulisse et ipsum in libro quem teste Philodemo composuit Περὶ τῆς ὀργῆς. neque igitur mirum quod apud Teletem legimus talia p. 19, 5 φαίνεται γὰρ ἡ Ξανθίππη ὀξυρεγμίᾳ σπαράσσειν ἡμᾶς 19, 12 'ἀλλ' εἰ μὲν ὗς' φησίν 'ἀνέτρεψεν, οὐκ ἂν ὠργί-

ζόυ' κτέ. sed haec de Socratis apophthegmatorum origine sufficiant [1]). exsulis Attici dictum III p. 29, 9 unde fluxerit nescio. huius consimiliter formatum est illud Philemonis p. 25, 10 ss. de Cratete autem et Zenone simul et de Aristippi quodam dicto infra memorabo. restat igitur ut dicam aliquid de apophthegmatis Lacaenarum. horam autem indoles plane eadem est ac Socraticorum quae exstant in sermone Περὶ αὐταρκείας. ecce φορτικώτερον illud Borysthenitae proprium p. 58, 2: 'κακὰ φάμα τεῦ κακκέχυται· τὺ ὦν ἢ ταύταν ἀπότριψαι ἢ μηδαμεῖ φαίνευ', τοῦτο δέ ἐστιν 'ἄπαγξαι' p. 58, 10 'ποῦ' φησίν 'ἥκατε φεύγοντες; ἢ δεῦρο καταδυσόμενοι ὅθεν ἐξέδυτε;' ἀνασυραμένη καὶ δείξασα αὐτοῖς. Theodoreo autem characteri id est Bioneo haec convenire, non Stilponeo ipse confirmat Theodorus eis quae Stilponis ad Areopagitas responsum illudens iactasse narratur a Laertio II 116: ὅτε καὶ Θεόδωρον τὸν ἐπίκλην θεὸν ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν 'πόθεν δὲ τοῦτ' ᾤδει Στίλπων; ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο;' ἦν δ' ἀληθῶς οὗτος μὲν θρασύτατος, Στίλπων δὲ κομψότατος. neque igitur dubito quin Doridos usum dialecti inter reliqua orationis pig-

1) Antisthenem fuisse primum, qui Socratem et Xanthippen sic contra poneret, hoc ut veri simile putem adducor eis quae disseruit Carolus Ioël *Der echte und der Xen. Sokr.* II 2 p. 722 s. nec dubito quin Bio Socratis apophthegmatorum aliquam partem ab Antisthene acceperit acceptaque suo more variarit. verum enim vero si quis quae hodie apud scriptores de Socratis adversus uxorem patientia leguntur ea vellet omnia ex solo Antisthene repetere, is vel una historiola ab Antipatro Tarsensi conservata refelleretur. hanc adpono: Athen. XIV p. 643 F ἡμεῖς δὲ ἃ μετεγράψαμεν ὀνόματα πλακούντων τούτων (τούτων Coraes: ὧν A) σοι καὶ μεταδώσομεν, οὐχ ὡς τοῦ ὑπ' (ὑπ' add. Casaub.) Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος Σωκράτει· ὃν (malim ⟨τοῦτ⟩ον) Ξανθίππης καταπατησάσης γελάσας (sic Perizonius: καταγελασάσης A) ὁ Σωκράτης 'οὐκοῦν' ἔφη 'οὐδὲ σὺ μεθέξεις τούτου'. τοῦτο δὲ ἱστόρησεν Ἀντίπατρος ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ὀργῆς. emendationem Perizonii confirmant, quos non praeterire debuit de Arnim Stoic. vol. III p. 257, Aelianus v. h. XI 12 et Arr. Epict. IV 5, 33. apparet autem quae Socratem dicentem facit Antipater 'ergo placentae quam pedibus obtrivisti ne tu quidem particeps eris' eis aliquid haerere voluptarii, quod Socratis persona dignum putasse posterioris aevi Cynicos Stoicosve veri sit simile, dissimile Antisthenem.

menta non fastidierit Bio comoediae lepida exempla quasi imitatus [1]). Bionis vero sales et facetias spirant haec ridicule parvo intervallo contra posita p. 58, 9: καὶ ἐκείνη δὲ πάλιν ἡ Λάκαινα ὡς γεννική . . . ἀνασυραμένη καὶ δείξασα αὐτοῖς. unde simul labefactari videtur quod de regione in qua Περὶ ἀπαθείας sermo scriptus sit coniecit de Wilamowitz. nunc de Bione Borysthenita, ad quem iterum iterumque iam orationem vides relapsam esse, quod supra dedi solvam promissum. quo in negotio fieri non poterit quin etiam de Laertio eiusque fontibus qua par est cura disseratur. quodsi iusto longius exspatiari videbor, fortasse eo excusabor, quod de Telete recte iudicium fieri non potest nisi Bionis ratio in clariore luce posita erit, quam factum video Hoogvlietii iuvenili dissertatione (de Bione Borysth. Lugd. Bat. a. 1821) vel misera compilatione Mullachii.

Scio equidem eorum quae Laertius de Bione narrat magnam partem referendam esse ad obtrectatoris nescio cuius malignitatem. scripserat hic ultus fortasse maledicta maledictis librum probrosum non sine multa acerbitate. rem acute perspectam a Rohdio *Gr. Rom.*[1] p. 250 adn. ita illustravit

1) Apophthegmatis chriisve Dorica dialecto conceptis Bionem diatribas suas condivisse aliis interim exemplis comprobavi mus. Rhen. XLVII (a. 1892) p. 220 ss. 237 ss. res etiam eo firmatur quod in Senecae epist. 77, 14 ubi Bionis more obscena non reformidantis de Lacone impube refertur *qui captus clamabat 'non serviam' sua illa Dorica lingua, et verbis fidem imposuit: ut primum iussus est servili fungi et contumelioso ministerio, adferre enim vas obscenum iubebatur, inlisum parieti caput rupit* in eadem hac epistula (20) etiam vitae cum fabula comparatio legitur Bionea quam illustravimus infra p. CVII ss. cf. H. Weber de Senecae phil. dicendi genere Bioneo p. 48, C. Praechter *Jahresber. für Altertumsw.* LXXXXVI (1898) p. 16, R. Helm *Lucian und Menipp* p. 50 adn. 1. mireris autem quod in tanto doctorum consensu nihilo setius nuper negare ausus est Croenert l. c. p. 43 Bionis diatribas crebris apophthegmatis distinctas fuisse. sed plerique, vix ego dubito, Duemmlero pergent adstipulari Antisth. p. 70 (*Kleine Schr.* I p. 73) vel P. Wendlando (*Philo und die kynisch-st. Diatr.* p. 3), qui diatribas Bionis apophthegmatum chriarumque usu affluxisse concluserunt vel ex sola imitatione Teletea. nec aliter iudicavit Susemihl *Gesch. der gr. Litt.* I p. 38 et ib. adn. 108. de Gomperzio autem vide quae commemoravi p. LIV adn. 1.

Wachsmuth sillogr.[2] p. 75 sq. ut perpauca hodie addi posse videantur. infestum eius libri consilium nescio an ex nulla re magis patefiat quam quod etiam vani Chalcidensium rumoris de superstitione cui Bio indulserit moribundus ratio habetur certi auctoris nomine non addito: καὶ ὕστερόν ποτε ἐμπεσὼν εἰς νόσον, ὡς ἔφασκον οἱ ἐν Χαλκίδι — αὐτόθι γὰρ καὶ κατέστρεψε — περίαπτα λαβεῖν ἐπείσθη καὶ μεταγινώσκειν ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησεν εἰς τὸ θεῖον (D. L. IV 54). eo autem aptiora haec videbantur ad Bionem infamandum, quo paratiorem semper se praedicaverat e vita discedere [1]) quoque ferebantur acerbius quibus superstitionis quodvis genus irriserat. audi festivam superstitiosi descriptionem quam tradidit Plutarchus p. 168 D: ἔξω κάθηται (sc. ὁ δεισιδαίμων) σακκίον ἔχων καὶ περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς, πολλάκις δὲ γυμνὸς ἐν πηλῷ κυλινδούμενος (cf. Tel. p. 34, 3), ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὑτοῦ καὶ πλημμελείας ὡς τόδε φαγόντος ἢ πιόντος ἢ βαδίσαντος ὁδὸν ἣν οὐκ εἴα τὸ δαιμόνιον. ἂν δ' ἄριστα πράττῃ καὶ συνῇ πράῳ δεισιδαιμονίᾳ, περιθειούμενος οἴκοι κάθηται καὶ περιματτόμενος, αἱ δὲ γρᾶες 'καθάπερ παττάλῳ' φησὶν ὁ Βίων 'ὅ τι ἂν τύχωσιν αὐτῷ περιάπτουσι φέρουσαι καὶ περιαρτῶσι'. confirmatur quod dixi verbis ex-

1) De morte contemnenda multa disputaverat Bio serio iocoque. praeter Teletem II p. 15, 11 ss. cf. gnomol. Vatic. 160: Βίων ἔλεγε δύο διδασκαλίας θανάτου εἶναι, τόν τε πρὸ τοῦ γενέσθαι χρόνον καὶ τὸν ὕπνον. Bianti idem adscribitur flor. Mon. 171 sed loco extremo postque alia Biantea (ὁ αὐτὸς ἔλεγε κτέ.), qua re loci sublestior fit fides, Anaxagorae idem a Stobaeo flor. 120, 19 Mein. quod servavit Laertius IV 49: εὔκολον ἔφασκε (sc. Βίων) τὴν εἰς ᾅδου ὁδόν· καταμύοντας γοῦν ἀπιέναι, id verboso commentario illustrat Leonidas Stob. flor. 120, 9 Mein. (= Geffcken 'Leonidas von Tarent' l. c. p. 41)

Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἄϊδος
ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος
οὐδὲ σκαληνὸς οὐδ' ἐνίπλεος πλάνης,
ἰθεῖα δ' ᾗ μάλιστα καὶ κατακλινὴς
ἅπασα κἠκ μεμυκότων ὁδεύεται.

δ

ubi lemma λεωνι offert S λεωνίδα A λεωνίδου Tr., deest ecloga in M. in versu tertio οὐδενιπλεος sine acc. S οὐδενὶ πλέον A οὐδενὸς πλέως Tr. οὐδ' ἐνίπλεως cod. Paris. 1895 teste Gaisfordo. ἐνίπλειος Geffcken.

tremis quibus Bionis nomen appositum est. sed ut praeteriens hoc moneam, paulo acrius intuenti non dubium erit quin ea quae praecedunt ex eodem fonte derivata sint. orationis tenor prorsus similis est eius quem infra in avari notatione sibimet ipsi suscensentis observabimus. accedit quod comoediae locus respicitur quem servavit Porphyrius de abstin. IV p. 253, 4 alt. ed. Nauck.: τὸ μέντοι τῶν ἰχθύων ἀπέχεσθαι ἄχρι τῶν Μενάνδρου χρόνων τοῦ κωμικοῦ διέμεινεν· λέγει γάρ·

παράδειγμα τοὺς Σύρους λαβέ·
ὅταν φάγωσ' ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα
αὐτῶν ἀκρασίαν, τὼ πόδε καὶ τὴν γαστέρα
οἰδοῦσιν, ἔλαβον σακίον, εἶτ' εἰς τὴν ὁδὸν
ἐκάθισαν αὐτοὺς ἐπὶ κόπρου καὶ τὴν θεὸν
ἐξιλάσαντο τοῦ ταπεινῶσαι [1]) σφόδρα.

Syrosque piscibus religiose abstinuisse commemorat etiam Teles loco Bioneis ne plus dicam vicino p. 22, 2. recte enim restituitur sententia Porsoni vel Cobeti explemento. quid quod in alio eiusdem Plutarchei libri loco non modo Syrorum superstitionis sed etiam deae Syriae (cf. Menandri τὴν θεὸν ἐξιλάσαντο) mentio fit p. 170 C: τῆς γοῦν Ἑκάβης προβαλλόμεθα τὴν πικρίαν ὡς βάρβαρον καὶ θηριώδη λεγούσης

τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
ἐσθέμεναι προσφῦσα (Il. XXIV 212),

τὴν δὲ Συρίαν θεὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδας τις ἢ ἀφύας φάγῃ, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἕλκεσι τὸ σῶμα πιμπράναι, συντήκειν τὸ ἧπαρ: ut eundem haec scripsisse probabile sit, qui antea Menandri locum respexerat. is num ipse fuit Plutarchus? visum sic est olim Meinekio cum breviter moneret (com. IV p. 100) multa haud dubie in suum de superstitione libellum derivasse Plutarchum ex Menandri Deisidaemone, cui versus a Porphyrio servatos tribuerat Clericus. mihi secus videtur statuendum esse. comoediam aeque atque Homerum ni fallor more suo expilaverat Bio, Bioneis usus est, ut ipse pro-

1) τῷ pro τοῦ Clericus, ταπεινοῦσθαι quod sibi tribuit Kock com. III p. 164, iam commemorat Meineke M. et Ph. fr. (Berol. 1823) p. 45.

didit nomine non celato Plutarchus. e comoedia autem quantum sumpserit Bio superstitionem castigans, commonstratur alio exemplo iam supra (p. LIII) adlato ex Clemente Alexandrino strom. VII 4, 24 qui etiam fontem indicavit. ecce versus feliciter a Porsono (in Eur. Med. 139 n. XI) restitutos:

ἂν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον,
κἂν μηδὲν ἄλλ' ἔχων διατράγῃ θύλακον,
ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος ἂν ἀφ' ἑσπέρας
ἄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖόν τινος . . .

subit autem suspicio haud ita pauca eorum quae in septimi libri capite quarto Clemens offert ad Bionem revocanda esse suntque indicia quibus coniectura stabiliri possit. neu quisquam crediderit Plutarchi librum exhaustum esse pauculis locis supra indicatis, sed nolo longius exspatiari [1]). ceterum quam multus fuerit Bio in eis quae ad vulgi vanas de dis opiniones faciebant irridendas vel ad exagitandas vatum fraudes ac fallacias simi-emque superstitionem traducendam non modo apophthegmate illo elucet quo poena mysteriis non initiatorum apud inferos illuditur (Laert. IV 50), sed etiam clarius Menedemi Eretriensis dicterio (Laert. II 135): Βίωνός τε ἐπιμελῶς κατατρέχοντος τῶν μάντεων νεκροὺς αὐτὸν ἐπισφάττειν ἔλεγε. vides igitur, ut redeat unde deflexit oratio, quanta stimulatus malignitate auctor Laertii Bionem rettulerit moriturum ad amuletorum usum

1) Unum locum silentio non praeteribo p. 169 E: ἐστεφανωμένος ὀχριᾷ (sc. ὁ δεισιδαίμων), θύει καὶ φοβεῖται, εὔχεται φωνῇ παλλομένῃ καὶ χερσὶν ἐπιθυμιᾷ τρεμούσαις, καὶ ὅλως ἀποδείκνυσι τὸν Πυθαγόρου λόγον ἀλύαρον εἰπόντος ὅτι 'βέλτιστοι γιγνόμεθα πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζοντες'· τότε γὰρ ἀθλιώτατα καὶ κάκιστα πράττουσιν οἱ δεισιδαίμονες, ὥσπερ ἄρκτων ἀμολεοῖς ἢ χειαῖς δρακόντων ἢ μυχοῖς κητῶν τοῖς τῶν θεῶν μεγάροις ἢ ἀνακτόροις προσιόντες. nolim quasi hariolus colligere ex solo orationis colore, sed lepida comparatio festivaque similium terrorum coacervatio mihi Bionem redolet. aliquot huius ubertatis aut redundantiae exempla supra collegi p. XXVII. maioris momenti est quod apud eundem Plutarchum de def. orac. p. 413 B Didymus Cynicus frivolas castigans causas quibus homines oracula consulant conqueritur κατὰ κράτος ἐξελέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν εἰπόντα βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν. cf. Hirzel *Dial.* II p. 157, 3.

confugisse ut ad superstitionem maxime anilem [1]). item alia haud pauca de vita Bionea studiisque referens malevole in peiorem vertisse partem se ipse prodit auctor ille vel invitus. velut quae de nautis Rhodiis audierat (ἐν γοῦν Ῥόδῳ τοὺς ναύτας ἔπεισε σχολαστικὰς ἐσθῆτας ἀναλαβεῖν καὶ ἀκολουθῆσαι αὐτῷ, σὺν οἷς εἰσβάλλων εἰς τὸ γυμνάσιον περίβλεπτος ἦν Laert. IV 53) crederes laudi duci Bioni, quod ea fuisset viri vis dicendi et facundia, qua vel nautarum animi a philosophia aversi aliquamdiu detinerentur; conferantur exempli gratia quae narrantur de Stilpone Laert. II 119 vel de Diogenis mirabili suadela VI 75. sed inique rem ita interpretatus est adversarius, quasi ostentationis causa Bio gymnasium intrasset comitatus caterva nauticorum tribonio indutorum, ne quid scaenae deesset: ἦν δὲ... ἐνίοτε καὶ φαντασίαν ἐπιτεχνώμενος (Laert. l. c.). nec profecto humanius idem scripsit haec (53): ἀλλὰ καὶ φίλαυτος ἦν ἰσχυρῶς καὶ πολὺς ἐγκείμενος τῷ Κοινὰ τὰ φίλων, παρ' ὃ καὶ οὐδεὶς μαθητὴς αὐτοῦ ἐπιγράφεται, τοσούτων αὐτῷ σχολασάντων. vetere proverbio saepius usus sit Bio, sed vix dubitabis quin ita usus sit, ut non tam fortunarum quam morum ac sapientiae spectaret communionem, οὐ δήπου τὰ χρήματα λέγων μόνον, si imp. Iuliani interpretationem adhibere licet or. VIII v. I p. 317 Hertl., ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν. sed singillatim haec persequi eorum fuerit qui qualis esset natura scriptoris ante nos dixerunt.

Verum enim vero hac Rohdii Wachsmuthiique observatione res ad finem non perducitur. immo non desunt indicia quibus arguatur initium capitis Laertiani 46 et 47 Βίων τὸ μὲν γένος — καταλέλοιπεν ὑπομνήματα (p. 105, 1—24 Cob.) ex alio fluxisse fonte atque ea quae 51 inde a verbis οὗτος τὴν ἀρχὴν μὲν (p. 106, 26 Cob.) narrantur uberius [2]). non fugit id Bahn-

1) Comprobarunt interim sententiam meam Susemihl *Gesch. der gr. Litt.* I p. 35 adn. 104b et Th. Gomperz *Gr. Denker* II p. 555.

2) Hanc alteram partem non a tmemate 51 exordium sumere, sed potius a verbis 52 ἦν δὲ καὶ θεατρικὸς κτέ. arbitratur Susemihl *Gesch. der gr. Litt.* I p. 32 adn. 96. cf. etiam quae idem disseruit in Fleckeiseni annal. CXLI (1890) p. 187 ss. Leo *Die gr.-röm. Biogr.* p. 65.

schium quaestionum de Diog. Laert. fontibus p. 29, cui memorabile visum est, quod Laertius 'cum § 47 breviter de Bionis natura et indole locutus sit, post apophthegmata de eadem re accuratius disserit.' adice quod quae de humili suo ortu narrat Bio cum libertate vere cynica eo adferuntur consilio, ut veritas in clara luce ponatur contra calumniatorum rumores. quod ni ita esset, non hoc scriptor exordio usus esset quo utitur: αὐτὸς (Bio) Ἀντιγόνῳ διασαφεῖ . . . αἰσθόμενος ὅτι προδιαβέβληται (cf. Stob. flor. 86, 13 Mein.), φησὶ πρὸς αὐτόν κτέ. nam si iniquiore adversus Bionem mente haec protulisset, vereor ne additurus fuerit non puduisse Bionem talia de suis ipsum parentibus enarrare vel simile opprobrium. cur autem verba καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ὁ Βίων — καταλέλοιπεν ὑπομνήματα ab eodem auctore profecta esse negemus, qui initium scripsit, causam non reperio. cautius igitur existimo priorem quam signavi partem a reliquorum fonte segregare. forsitan obiciat aliquis iudicio illo quod in priore parte legitur, inprimis his verbis ἔν τισι δὲ καὶ πομπικὸς καὶ ἀπολαῦσαι τύφου δυνάμενος animum prodi Bioni non magis faventem quam eis quae infra exponuntur. audio. sed eo ipso quod iudicium illi simillimum infra iteratur (52 ἦν δὲ καὶ θεατρικός), alteram potius de duobus fontibus sententiam confirmari concedes Bahnschio (l. c. p. 29). neque igitur obstabo quominus iudicium illud (ἔν τισι κτέ.) quod quantopere conveniat cum Theophrasteo vel Straboniano facile intellegitur, compluribus veterum placuisse credatur. iam ut singula compilationis Laertianae tmemata eo quo inter se excipiunt ordine subiciam, priori illi parti adnectitur apophthegmatum collectio. quae adnecti ut posset, post verba πλεῖστά τε καταλέλοιπεν ὑπομνήματα compilator haec inculcavit satis inepte: ἀλλὰ καὶ ἀποφθέγματα χρειώδη πραγματείαν περιέχοντα, οἷον . . . neque enim 'apophthegmata' scripsit Bio sed diatribas apophthegmatis vel chriis bene conditas: vid. Duemmler Antisth. p. 70. ipsum Laertium apophthegmatum quandam collectionem excerpsisse (47—51) putat de Wilamowitz *Philol. Unters.* IV p. 329. id utut est, non ubique satis intellegentem fuisse excerptorem infra commonstrabo. apo-

phthegmatis relatis iam ad alium fontem se convertit compilator (p. 106, 26 Cob.) a priore diversum, ad scriptorem Bioni valde infestum. hinc hausta videntur quae subsequuntur omnia exceptis eis quae ex Favorini omnigena historia se addidisse ipse indicat compilator: καὶ ἠκολούθει γε κτέ. 'Bionem aegrotum in lectica sequitur Antigonus (IV 54), cum quo coniungendum quod de Theophrasti lectica traditur (V 41), ubi liber Favorini non indicatus est' recte de Wilamowitz *Philol. Unters.* III p. 144. finem faciunt versus Laertii et homonymorum catalogus. neque igitur plura ex Favorino Laertium adsumpsisse crediderim: inde quod περιπατητικὸς appellari videtur Bio in Favorini gnomologicis (vid. Freudenthal mus. Rhen. XXXV p. 412 n. 6), nihil aliud quam Arelatensi hoc non ignotum fuisse efficitur etiam Theophrasto aliquando vacasse Bionem. et ὁ περιπατητικός illud quod praebet codex Paris. gr. 1168 f. 106^{v} confirmatur gnomologii Vaticani a Sternbachio editi n. 161, quamquam deest in libris Stobaei flor. 105, 56, a quo Favorinum exscriptum esse animadvertit Freudenthal l. c. p. 424.

Levioris momenti particulas ut nunc omittamus, duos potissimum in Laertii stagno fontes discrevimus. quorum de auctoribus quod addam non habeo nisi me eius commonitum esse qui vitam Arcesilai IV 40 sq. ex famoso Ἀριστίππου περὶ παλαιᾶς τρυφῆς libro ditavit, ut coniecit de Wilamowitz l. c. IV p. 50 sq. nam ex orationis colore si quid concludere licet, qui de Bione scripsit IV 51 sq.: εἶτ' ἐπανείλετο τὴν κυνικὴν ἀγωγὴν λαβὼν τρίβωνα καὶ πήραν· καὶ τί γὰρ ἄλλο μετεσκεύασεν αὐτὸν πρὸς ἀπάθειαν; ἔπειτα ἐπὶ τὰ Θεοδώρεια μετῆλθε κτέ. is non dispar videtur illi cuius haec sunt de Arcesilao IV 40: πολυτελὴς δὲ ἄγαν ὢν καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἕτερος Ἀρίστιππος; (cf. schol. Pers. III 79) ἐπὶ τὰ δεῖπνα πρὸς τοὺς ὁμοιοτρόπους μέν, πλὴν ἀλλ' ἀπήντα. neque enim recte de Bione dicta sic corrigi iussit Hirzel *Unters.* II 1 p. 60 adn. 2: λαβὼν τρίβωνα καὶ πήραν καὶ τἄλλα ἅπερ μετεσκεύασεν vel καὶ ὅτι περ ἄλλο μετεσκεύασεν. colligendas puto, non corrigendas tales dicendi formulas, candida vestigia scriptorum alia principalium alia poste-

riorum. sive igitur ad cynismum olim hoc spectabat *quid enim aliud eum traduxit ad apathian?* sive quod καὶ particula argui videtur, ad Theodorea, nolim oblitterare τί γὰρ ἄλλο[1]). orationis autem similitudini per se fortasse levi non leve momentum accedit ex indole utriusque loci et argumento. Arcesilai vitae tmema fere totum expletur turpium philosophi amorum enarratione, non modo πολυτελής sed etiam φιλομειράκιός τε καὶ καταφερής appellatur Arcesilaus, ὅθεν οἱ περὶ Ἀρίστωνα τὸν Χῖον στωικὸν ἐπεκάλουν αὐτῷ φθορέα τῶν νέων καὶ κιναιδολόγον καὶ θρασὺν ἀποκαλοῦντες. (41) καὶ γὰρ δὴ καὶ Δημητρίου τοῦ πλεύσαντος εἰς Κυρήνην ἐπὶ πλέον ἐρασθῆναι λέγεται καὶ Κλεοχάρους τοῦ Μυρλεανοῦ· κτέ. similis certe farinae sunt quae narrantur de Bione: ἦν δὲ πολυτελής . . . εἰώθει τε νεανίσκων τινῶν υἱοθεσίας ποιεῖσθαι εἰς τὸ ἀποχρῆσθαι αὐτοῖς ἔς τε τὰς ἡδονὰς καὶ ὥστε φυλάττεσθαι ὑπ' εὐνοίας αὐτῶν . . . καίτοι τινὰς εἰς ἀναισχυντίαν προῆγεν. (54) ὁ γοῦν Βητίων (?) εἷς τῶν συνήθων αὐτῷ πρὸς Μενέδημόν ποτε λέγεται εἰπεῖν· 'ἐγώ τοι, ὦ Μενέδημε, νύκτωρ συνδέομαι Βίωνι καὶ οὐδὲν ἄτοπον δοκῶ μοι πεπονθέναι.' uterque sumptuosus dicitur lubidinosus corruptor iuventutis, tam Bio quam Arcesilaus. vide igitur ne in alteram Bioneae vitae particulam non nihil ex eodem defluxerit fonte ex quo haustum est ad vitam Arcesilai. nec obstat huic suspicioni quod in Arcesilao ad Stoicorum respicitur convicia. Stoicum aliquem Bioni aequalem in vita Bionea iam Rohde l. c. cogitasse videtur idque satis apte[2]). nam cum Zenoneis Borysthenitam inimicitias exercuisse apparet dicterio in Persaeum 'Ζήνωνος οἰκιτιέα' quod rettulit Athenaeus IV p. 162 d, tum eis quae ad Antigonum

1) Interim mihi ex parte assensus sententiam suam ita mutavit Hirzel (*Der Dial.* I p. 376 adn. 1), ut Diogenis verba quae aguntur IV 51 sic potius scribenda putaret: εἶτ' ἐπανείλετο τὴν κυνικὴν ἀγωγὴν λαβὼν τρίβωνα καὶ πήραν καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ μετεσκεύασεν αὐτὸν πρὸς ἀπάθειαν *d. h. seine ganze Bekehrung zur Apathie und zum Kynismus bestand darin, dass er das Kostüm der Schule anlegte.*

2) Certa nec olim mihi visa est haec suspicio nec videtur hodie. nolim igitur repugnare Susemihli iudicio *Gesch. der gr. Litt.* I p. 33 adn. 96 extr.

Gonatam scripsisse ille narratur apud Laertium. quibus simul manifestari videtur priorem quam significavimus vitae particulam a Stoicis alienam esse. neque enim talia Bionem adicientem fecisset Stoicus: ὥστε παυσάσθωσαν Περσαῖός τε καὶ Φιλωνίδης (cf. Laert. VII 9. 38) ἱστοροῦντες αὐτά. eo magis quae alteri parti insunt malivolae obtrectationes simultati Stoicorum conveniunt, quamquam vix credo cum Aristone Chio nobis rem esse Stoico paene Cynico, de quo nota sint Zenonis et Chrysippi acerbiora iudicia. ceterum coniecturam quam periclitatus sum nolim ita intellegi quasi hanc alteram vitae particulam ex 'Aristippi' περὶ παλαιᾶς τρυφῆς libro desumptam esse quovis pignore contenderim. immo ex hoc libro cuius aliquam nobis imaginem primus adumbravit de Wilamowitz ne Arcesilai quidem vitae locum repetitum esse penitus mihi persuasum est. nihil igitur dico nisi hoc: cui posterior vitae Bioneae particula debetur, idem ille videtur esse qui Arcesilai vitae locum conscripsit isque eiusdem generis fontibus quibus ille usus fidei suspectis mihi aliisque.

Iam quo modo subsidiis suis usus sit compilator, uno saltem loco ostendam eo quo de sectis praeceptoribusque quibus studia sua accommodaverit Bio agitur. ac Diogenis verba sic mihi feliciter restituisse videtur Hirzel l. c.: οὗτος τὴν ἀρχὴν μὲν προῃρεῖτο (προῃρεῖτο vel προῄρητο Hirzel, ἐπανῃρεῖτο olim Lennep: παρῃτεῖτο libri quod ortum videtur ex antecedenti παρῃτῆσθαι) τὰ Ἀκαδημαϊκά, καθ' ὃν χρόνον ἤκουε Κράτητος· εἶτ' ἐπανείλετο τὴν κυνικὴν ἀγωγὴν λαβὼν τρίβωνα καὶ πήραν· καὶ τί γὰρ ἄλλο μετεσκεύασεν αὐτὸν πρὸς ἀπάθειαν; ἔπειτα ἐπὶ τὰ Θεοδώρεια μετῆλθε διακούσας Θεοδώρου τοῦ ἀθέου κατὰ πᾶν εἶδος λόγου σοφιστεύοντος· μεθ' ὃν Θεοφράστου διήκουσε τοῦ περιπατητικοῦ. nam προῃρεῖτο utique reddendum est Laertio quippe qui Arcesilaum et Bionem inter Cratetis Academici μαθητὰς ἐλλογίμους numeret IV 23 tractetque Bionem inter Academicos post Arcesilaum (ἐχομένως Ἀρκεσιλάου). quamquam falsum esse quod de Cratete Academico tamquam Bionis praeceptore traditur temporum ratione ut doceret operam dedit Zeller *Phil.*[4] II 1 p. 342

adn. 2. idemque ita scrupulum removeri posse censet, ut ponatur Cratetem Academicum apud Laertium cum Xenocrate confusum esse aut cum Cratete Cynico. at erravisse virum egregium aliosque, inter quos et ego eram et de Arnim in Pauly-Wiss. encycl. III 483 s., in errorem secum deduxisse interim intellectum est. nam quod bis testatur Diogenes Laertius (IV 23 et 51) vacasse etiam Crateti Academico Bionem quodque his testimoniis congruens eum inter Arcesilan et Lacyden collocavit, id ut per se ipsum dubitationibus infringi non poterit ita confirmatur etiam Academicorum philos. ind. Hercul. col. XVI p. 62, 30 Mekler, ubi secundum Gomperzii supplementa (cf. *Philos. Aufs. Eduard Zeller gew.* p. 149) nonnulli dicuntur (Βίωνα τὸν Β]ορυσθενίτην inter Cratetis discipulos numerasse, quibus mox adicitur etiam Arcesilas isque item congruenter Laertio. neque igitur mirum quod horum testimoniorum vi coniuncta confisis Bionem aliquando etiam inter Cratetis auditores fuisse viris doctis persuasum est, velut Hirzelio *Der Dial.* I p. 375 adn. 1 F. Leoni *Die gr.-röm. Biogr.* p. 70 Th. Gomperzio *Gr. Denker* II p. 555 Meklero l. c., ita tamen ut Zelleri observationis ratione habita de temporum ordine quo Bionem Crateti Academico ceterisque philosophis se adplicuisse tradidit Laertius recedendum esse monuerint tam Leo quam Gomperz. adpono Gomperzii iudicium quod meum facere non dubito: 'Ich gebe daher aus naheliegenden Gründen lieber die Reihenfolge von Bions Studien preis, als die einzelnen Notizen, die in diesen und anderen Fällen fast sicherlich aus den Inscriptions-Verzeichnissen der Schulen selbst geflossen sind. Eben darum beweisen solche Angaben auch nicht das Mindeste für eine nachhaltige Beeinflussung des Schülers durch den Lehrer; und auch das darf nicht vergessen werden, dass selbst eine vorgerückte Lebensstufe mit dem Besuch von Vorlesungen nicht unvereinbar ist'. quo tempore igitur Cratetis Academici scholis interfuerit Bio quamve diu, hodie finiri nequit. nec tamen maioris momenti fuit Academia ad ipsius sapientiam conformandam, quae est sententia ut Gomperzii sic iam Arnimii l. c. p. 484

dubito autem num in hac quaestione liceat urguere quod Platonica Socratis morientis descriptione uti videtur Bio (cf. supra p. XLVI), ut taceam de ioco Arcesilai. erat autem in castris Cynicorum Bio donec se applicavit ad Theodorum. hoc recte se habere quae restant ex scriptis Bionis liquido confirmant. Theodorum autem auditum esse a Bione ante annum 306 mihi persuasit Zeller. ceterum etiam Theophrasto vacavit nec praeteriens tantum, si quidem recte legitur apud Laertium μεθ' ὃν Θεοφράστου διήκουσε τοῦ περιπατητικοῦ. unde περιπατητικός ipse dicitur Favorino ut videtur (supra p. LXIV). Theophrasti autem studium, si summae eorum quae sub Bionis nomine traduntur fidere licet, non ita interpretaberis quasi Cynicorum sapientiae vel Theodoreae valedicens ad Peripateticorum ille sectam transfugerit. neque rectius erit quae Peripateticae scholae et Cynicae in parte morali erant communia ea suspendere in trutina. multo certe maioris est momenti quod Theophrastus quem scimus scripsisse non modo characteron libellum sed etiam περὶ ἠθῶν libros nec non περὶ βίων (Diog. Laert. V 42; Usener anal. Theophr. p. 22 Petersen Theophr. charact. p. 114 Gomperz *Ueber die charakt. Theophrast's* p. 19 adn. 19) mirum quantum valuit et in vita hominum fideliter repraesentanda et in moribus festive imitandis, severitatem disciplinae lepore temperans et hilaritate. quid quod mimi ethologi artem aemulatus non modo mores eius quem descripsit sed etiam vultum et gestum exprimere callebat teste Hermippo Athen. I p. 21 A. quantum vero dando accipiendo Theophrastus novaeque comoediae poetae inter se adiuverint in vita cotidiana observanda moribusque humanis depingendis, post Casaubonum summatim exposuit Petersen Theophr. charact. p. 102 sqq. neque igitur dubito quin Bio Theophrasti potissimum recitationibus ac libris aluerit facultatem vitia virtutesque certis signis et notis describendi[1]). sed coniectura vix opus est. notum est enim Aristo-

1) Sententiae huius interim particeps esse voluit de Arnim in Wissowae encyclop. III p. 484. pauca hodie inter Bionea esse, non deesse tamen quae cum Theophrasti characteron libro similitudine quadam

nem Peripateticum Βίωνος ζηλωτὴν audire Straboni X 5, 6. Aristonis autem characterismi non modo Theophrasteis notationibus similes erant sed etiam Bioneis. illud acute perspexit Sauppe Philodemi de vitiis lib. X p. 6, cuius docta disputatione hoc effectum est, ut Aristonem a Philodemo ibi X 10 commemoratum Cium esse, non Chium iam constet (vid. I. L. Ussing Theophr. charact. p. 159 sq. Gomperz l. c. adn. 14). cum Bioneis autem cognatio perspicitur auxilio Philodemei Περὶ ὀργῆς libri, quo posterius utar. non nego praeter ingenii quandam cognationem acerrimumque illud morum pernoscendorum studium etiam alias res cogitari posse, quibus ad audiendum invitaverit Bionem 'elegantissimus omnium philosophorum et eruditissimus' (Cic. Tusc. disp. V 9, 24) cum praesertim scripserit Theophrastus etiam Περὶ γελοίου librum, cf. Diog. Laert. V 46 Athen. VIII p. 348 A, Sternbach in gnomol. Vat. 327. sed rem certam maiorisque momenti attulisse sufficiet. ceterum vel sic facile intellegetur factum ut Bioneo philosophandi more modoque ipsius philosophiae auctoritatem imminui crederet Aristotelis discipulus. forte autem fortuna accidit ut Theophrasteum de Bione iudicium servatum sit.

Quoniam fontes vitae Laertianae quales fuerint paucis adumbrare conati sumus vidimusque compilatorem etiam libro usum esse Bioni infesto, cavendum nihilo minus erit ac vitandum vitium nimiae credulitati contrarium. nam quemadmodum illa de Cynico Bione vel Theodoreo Bioneis reliquiis abunde confirmari videbimus, sic inter reliqua quae apud Laertium exstant iudicia haud pauca sunt, quae falleretur siquis ex male dicendi studio vel calumniandi lubidine repeteret. immo iniquioribus falsisque admixta sunt quae veritati nihil repugnent. nec solum in priore illa particula, ubi haec (47) καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ὁ Βίων τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σοφιστὴς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορ-

---

coniuncta sint, apte monuit P. Wendland Philol. LVII (a. 1898) p. 122. cf. Theophr. char. 16, 6 et quae in Lipsiensium editione adnotavit Immisch p. 125. praeterea char. 30, 7 utiliter comparavit Wendland cum Hor. sat. I 1, 46 ss.

μὰς δεδωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας quam recte se habeant explicavit Wachsmuth sill.[2] p. 74 adn. 3, haud minus vera esse patet quae leguntur IV 52: εὐφυὴς γὰρ ἦν καὶ παρῳδῆσαι vel quae deinceps (53): καὶ ὅλως καὶ μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν διέπαιζεν, cf. Wachsmuth l. c. p. 67 et 77. item huic subscribendum est iudicio (Laert. IV 52): ἦν δὲ καὶ θεατρικὸς καὶ πολὺς ἐν τῷ γελοίως διαφορῆσαι, φορτικοῖς ὀνόμασι κατὰ τῶν πραγμάτων χρώμενος, ubi θεατρικός ad prosopopoeias rettulit Wachsmuth p. 76. et recte ille quidem. quamquam si singulare orationis artificium excipere voles, non minore iure de 'dictis mirabilibus' quae infra commemorabo quam de prosopopoeiis cogitare licebit. conferatur de hoc vocabuli usu Plutarchus mor. p. 1076 C, quem locum recte explicavit Kock com. III p. 206. ad universam igitur disserendi rationem id vocabulum refero nimium intellegens orationis ornatum propter crebras similitudines non minus quam propter alia lenocinia scaenae aptiorem quam philosophiae sacrario. theatricus enim mihi audit philosophus, qui philosophatur πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον (Ps.-Plat. Axioch. p. 370 D), qui in speciem laborat risum captans vel plausum et acclamationem[1]) magnoque separatur intervallo ab illo cui alter philosophus 'satis magnum theatrum est' (Epicur. fr. 208 Us.). veramque esse hanc interpretationem ipse eo indicat scriptor, quod verbis ἦν δὲ καὶ θεατρικὸς — κατὰ τῶν πραγμάτων χρώμενος via quasi munitur ad severum illud sed verum Theophrasti vel Eratosthenis de meretriciis ornamentis quibus Bio philosophiam induerit iudicium. pergit enim Laertius: διὰ δὴ οὖν τὸ παντὶ εἴδει κεκρᾶσθαι λόγου φασὶ λέγειν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἐρατοσθένη ὡς πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀν-

1) Vix aliter interim rem intellegi voluit Hirzel *Der Dial.* I p. 377 et ib. adn. 1 cum scriberet haec: 'Er wollte geistreich erscheinen und blenden; um den Effekt war es ihm zu tun (adn. 1: θεατρικός heisst er bei Diog. IV 52)'. quamquam ab hac interpretatione mox paululum declinans (adn. 3) idem vir doctus voce θεατρικός potius orationem Bionis indicari opinatur sublimia humilibus miscentem. ego meam finitionem retineo, et adsentitur mihi Susemihl l. c. I p. 37 adn. 107, Wachsmuthio mihique, ut videtur, Leo *Die gr.-röm. Biogr.* p. 66.

ϑινὰ ἐνέδυσεν, nec obscurum est quid velit quod supra additum invenimus καὶ πολὺς ἐν τῷ γελοίως διαφορῆσαι, φορτικοῖς ὀνόμασι κατὰ τῶν πραγμάτων χρώμενος. intellegenda sunt verba ad nudam vitae veritatem expressa eademque spurciora haud raro vel immundiora. similem morem in declamatoribus Romanis Seneca pater notavit simulque causam rei declaravit velut in Albucio controv. VII praef. 3: 'splendidissimus erat, idem res dicebat omnium sordidissimas, acetum et puleium et lanternas et psilothrum et spongias, nihil putabat esse quod dici in declamatione non posset; erat autem illa causa: timebat ne scholasticus videretur.' Laertii verba apte illustrabit Ps.-Plutarchus de lib. educ. p. 5 C: τό γε παράγγελμα τοῦ Διογένους ἔμαϑον ἄν, ὃς φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν ἀληϑῶς δὲ τοῖς πράγμασι παραινεῖ καί φησιν 'εἴσελϑε εἰς πορνεῖον παῖ, ἵνα μάϑῃς ὅτι τῶν ἀξίων τὰ τίμια οὐδὲν διαφέρει.' et de ipso Bione haec habet Plutarchus amat. p. 770 B: ἔτι δὲ φορτικώτερον ὁ σοφιστὴς Βίων τὰς τῶν καλῶν τρίχας 'Αρμοδίους ἐκάλει καὶ 'Αριστογείτονας, ὡς ἅμα καλῆς τυραννίδος ἀπαλλαττομένους ὑπ' αὐτῶν τοὺς ἐραστάς. explicatur res turpis (cf. Batonis fab. inc. fr. 1 extr. Com. IV p. 504 Mein.) his quae praecedunt: ἀλλ' ἵνα μὴ μακρὰν ἀποπλανᾶσϑαι δοκῶμεν ἢ κομιδῇ φλυαρεῖν, οἶσϑα τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας ὡς εἰς ἀβεβαιότητα πολλὰ λέγουσι καὶ σκώπτουσι λέγοντες, ὥσπερ ᾠὸν αὐτῶν τριχὶ διαιρεῖσϑαι τὴν φιλίαν, αὐτοὺς δὲ νομάδων δίκην ἐνεαρίζοντας τοῖς τεϑηλόσι καὶ ἀνϑηροῖς εἶϑ' ὡς (sic Bernard.: εὐϑὺς libri) ἐκ τῆς πολεμίας ἀναστρατοπεδεύειν. quae si comparaveris cum apophthegmate quod servavit Stobaeus flor. 66, 5 M.: Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι τυραννίδα ἔχει τὸ κάλλος 'φεῦ' ἔλεγε 'τυραννίδος τριχὶ καταλυομένης,' facile opinor intelleges totum Plutarchi locum ex Bionea quadam diatriba adsumptum esse. ceterum cf. gnomol. Vatic. 262 ed. Sternb. novum autem huius generis exemplum idque certum nuper monstravit Buecheler mus. Rhen. XXXXIII p. 153. etenim Philodemus in libro Περὶ ὀργῆς, cuius priorem partem fere ad Bionem redire iste per-

spexit (cf. col. I 16 Gomp.: ὡς Βίων ἐν τῷ περὶ τῆς ὀργῆς [1]) haec habet aperte Bionea col. XXI 25 sqq.: τοσοῦτο γὰρ ἕκαστος ἀπολείπει τοῦ προσπελάζειν τοῖς τοιούτοις ὁμειλήσων, ὡς καὶ φεύγει περιληφθεὶς ἀπὸ τύχης ἐν κουρείοις ἢ μυροπωλίοις ἢ συμποσίοις ἢ παρακαθίσας ἐν θεάτροις ὡς κύνα τετοκυῖαν κτέ. nec mediocriter rem firmat Buecheler comparato Mostellariae Plautinae versu 852 in quo canis *tam placida est quam feta: quam vis eire intro audacter licet.* in memoriam autem redeunt quae supra similis monetae exempla ad Bionem revocata sunt p. LVI s. et quidem ad ipsum librum Περὶ ὀργῆς. illustrandae rei non minus conveniens est quod protulit Wachsmuth sill.[2] p. 76 adn. 2 ex Ps.-Plutarchi libro de lib. educ. c. 10.

Ut paucis summam faciam, quae in vita Laertiana tradita sunt propius a veritate absunt quantum pertinent ad illustrandam Bionis rationem philosophicam. ea autem ab Eratosthene fere pendere videntur in ipsa vita commemorato, et fortasse etiam haec verba (47) καὶ ἦν ἀληθῶς ὁ Βίων τὰ μὲν ἄλλα πολύτρο-

1) Iusto iudicaverat timidius de Philodemeo libro tamquam Bionis propagine Guilelmus Allers L. Annaei libr. de ira font. p. 15. Buecheleri observationem nolim dedita opera persequi, sed unum locum ut silentio praeteream, ab animo non impetro. col. XV 12 Gomp. describitur iratos quam facile paeniteat ferocitatis: εὐθέως κάθηνται τιλλόμενοι καὶ κλαίοντες ἐφ' οἷς ἐπαρῴνησαν, ἐνίοτε δ' αὑτοὺς ἐπικατασφάττοντες. Aiacis igitur infortunium respici videtur ut saepius a Cynicis. cf. Tel. I p. 4, 11. oratio vero non absimilis est eius quam Teles habet de apathia disputans p. 59, 7: καθῆσθαι κλαίοντα καὶ λυπούμενον καὶ ἑαυτὸν προσκαταφθείροντα. dein manu quasi prenditur Bio in proximis quibus 'nanciscimur' ut Sauppii verbis utar prooem. Gotting. aest. a. 1864 p. 5 'characterismum satis lepidum avari sibimet ipsi succensentis, prorsus similem illis, quibus Philodemus in libro decimo de vitiis ex Aristonis Cei libro desumtis usus est' col. XV 16 ss.: οὕτω δὲ κεινεῖ φρένα τὸ πάθος, ὥστε καὶ προίεσθαι ποιεῖ ταῦθ' ὧν μάλιστα δεινοὺς ἔχει τοὺς ἱμέρους ὁ θυμούμενος. Φοίνικα γοῦν τρωκτήν, ὃς ἕνα χαλκοῦν ἀποβαλὼν αὐτὸν πνείγει 'χάσκων βαδίζεις, οὐ προσέχεις σαυτῷ λέγων', ἀναγκάζει διαριθμοῦντα πολλάκις ἀργύριον (τἀργύριον Buecheler) ἐν πλοίῳ καὶ τέτραχμον ἓν ἐπιζητοῦντα τὸ πᾶν εἰς τὸ πέλαγος ἐκχεῖν. notus est Φοῖνιξ τρωκτής Homeri Od. XIV 288. comoediae deberi narratiunculam proditur senario, nec fugit id Sauppium. quamquam de Bione ille non cogitavit. cf. Plut. de tranqu. p. 469 D.

πος καὶ σοφιστὴς ποικίλος, certe πολύτροπος illud Ulixem legentibus in memoriam vocat (Od. I 1) cum quo Bionem ab Eratosthene comparatum esse testatur Strabo I 2, 2 p. 15. sed hunc locum illustrandi infra aptior dabitur occasio, cf. etiam E. Norden in Varronis sat. Men. obs. sel. p. 279 adn. 3. acerbius autem in vita Laertiana iustoque iniquius actum est cum persona Borysthenitae ac vita. neque id mirum. dicendi enim scribendique rationis Bioneae testimonia exstabant permulta tamque multis haud dubie cognita, ut ne malivolus quidem adversarius a veritate longe posset deflectere (πλεῖστά τε καταλέλοιπεν ὑπομνήματα IV 47). facilius erat mores Bionis coinquinare et vitam. cautissime autem adhibenda esse quae narrantur IV 53 sq. εἰώθει τε νεανίσκων τινῶν υἱοθεσίας ποιεῖσθαι εἰς τὸ ἀποχρῆσθαι αὐτοῖς κτέ. supra demonstravi. certe non tantum equidem fidei eis habuerim quantum habuit Zeller[4] II 1 p. 375 adn. 2. quamquam quod non paucos de se homines cum rubore fateri oportet vitam admodum dissentire orationi, id vix dubito quin a Bione haud alienum fuerit. meliora videre, sequi deteriora humanae imbecillitatis est. ut autem saepius a recto ille desciverit nec verba semper rebus probaverit, nihil est quod mirere talem sensum olim lectum esse in diatribis qualis nunc apophthegmatis involucro offertur gnomol. Vatic. n. 157 ed. Sternb.: 'οὐδὲ γὰρ αἱ πυξίδες' εἶπεν 'αἱ τὰ χρηστότατα φάρμακα ἔχουσαι ἀφ' ἑαυτῶν[1]) ὠφελοῦνται': Cynicum redolet pyxidum similitudo a tabernis medicorum sumpta (cf. Seneca fr. 18 Haase), ridensque suo ille more dixit quod alii confitentur non sine doloris aculeo vel pudoris. cui non in mentem venit Senecae? 'ad virtutem contendimus inter vitia districti.' nec Teles suam non persensit imbecillitatem. amat prima pluralis numeri persona uti qua modeste significet sese morbis quos respuat non esse liberum: ἀλλ' ἡμεῖς πάντα μᾶλλον αἰτιώμεθα ἢ τὴν ἑαυτῶν δυστροπίαν p. 8, 6 ἀλλ' ἡμεῖς πολλαχοῦ αὐτοὺς κατορύττομεν καὶ φυγάδες γενόμενοι καὶ ἐν τῇ

1) ἀπ' αὐτῶν interim prop. P. Wendland *Berl. philol. Wochenschr.* XI (1891) p. 458.

ἰδίᾳ μένοντες p. 23, 3 καὶ Ἡρακλέα μὲν ὡς ἄριστον ἄνδρα γεγονότα ἐπαινοῦμεν, τὸ δὲ μέτοικον εἶναι ὄνειδος ἡγούμεθα; p. 28, 5 ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ ταῦτα παιδιά τις ἡμετέρα εἶναι p. 31, 8 πρὸς ῥῖγος ἡμεῖς μὲν ζητοῦμεν παχύτερον ἱμάτιον, ἐκεῖνος δὲ (sc. Μητροκλῆς) κτέ. p. 41, 5. quorum quod paenultimo loco posui ex Bione adsumptum esse infra elucebit. nam cur ego dissentiam a Croenerto qui hunc primae pluralis numeri personae usum epitomatori vindicare studebat monui supra[1]).

At non deerat Bioni quo vivendi rationem a veterum Cynicorum continentia ac sobrietate alienatam defenderet. ad Theodori Cyrenaici praecepta delapsus est teste Laertio IV 52. 54. Theodoreum appellatum esse ἀπὸ τῆς αἱρέσεως ἐπικαλούμενον idem testatur IV 23, unaque eum cum Theodoreis nominat Diocles vel potius Dicaeocles (cf. de Wilamowitz *Phil. Unters.* IV p. 313 adn. 23) Cnidius apud Numenium in Eusebii praep. evang. XIV 6, 5 p. 731 b. neque igitur mirum est quod pecunias et mercedem a discipulis accipere non dubitavit Theodori ipsiusque Aristippi (cf. Phanias Eresius ap. Laert. II 65 et Metroclis dictum ap. Laert. II 102; Zeller[4] II 1 p. 338 adn. 5 p. 341 adn. 1) exemplum secutus. res in aperto ponitur apophthegmate quod servavit Stobaeus II p. 218, 16 W. ubi Bionis nomen certo restituit Nauck: Βίων ἔλεγε κατὰ Ἡσίοδον τρία γένη εἶναι μαθητῶν, χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν· χρυσοῦν μὲν τὸ τῶν διδόντων καὶ [μὴ] μανθανόντων· ἀργυροῦν δὲ τὸ τῶν διδόντων καὶ ⟨μὴ⟩ μανθανόντων· χαλκοῦν δὲ τὸ τῶν μανθανόντων μέν, οὐ διδόντων δέ[2]), itaque quo spectent Laertii

1) Ibi (p. XXI s.) reliquos quoque huius generis locos enumeravi vel illustravi. vide nunc quae scripsit G. A. Gerhard *Phoinix* p. 66 qui etiam in pluralis numeri interpretatione mecum consentit. cf. Persius V 115.

2) Ex solo Laertii loco IV 49 certi nihil potest concludi: ἐν Ῥόδῳ τὰ ῥητορικὰ διασκούντων τῶν Ἀθηναίων τὰ φιλοσοφούμενα ἐδίδασκε· πρὸς οὖν τὸν αἰτιασάμενον ἔφη 'πυροὺς ἐκόμισα καὶ κριθὰς πιπράσκω;' huius modi in deliciis habet Bio similitudines, cf. gnomol. Vatic. n. 162 ed. Sternb.: ὁ αὐτὸς (sc. Bio) τὴν μὲν φρόνησιν ἔφη παντοπώλιον εἶναι τῶν ἀγαθῶν, τὴν δὲ σωφροσύνην στρατουργίαν (sic Sternbach: στρατουρίαν cod.). vid. Plat. Phaed. p. 69 A.

verba IV 53: ἦν δὲ πολυτελής· καὶ διὰ τοῦτο πόλιν ἐκ πόλεως ἤμειβεν vix est in ambiguo. erunt fortasse qui inde sophistae nomen quo saepius appellatur Bio (Plut. amat. p. 770 B adv. Coloten p. 1126 A Laert. IV 47 Stob. III 10, 37 H. schol. Hor. epist. II 2, 60) repetendum esse existiment duce Zellero l. c. p. 341 adn. 1. sed cautione opus esse inculcant nobis ea quae ad latiorem nominis usum illustrandum composuit Usener Epicur. p. 417 sq. iam si ipsam doctrinam respicis, Bionem haud pauca eorum quibus vulgares de dis opiniones suggillaverat ex Theodori τοῦ ἀθέου disciplina propagasse ait Laertius IV 54: πολλὰ δὲ καὶ ἀθεώτερον προεφέρετο τοῖς ὁμιλοῦσι, τοῦτο Θεόδωρειον ἀπολαύσας, ubi quod legitur τοῖς ὁμιλοῦσι ne latissime patere putes, obstat alius Laertii locus (II 117), quo similiter ac Stilponem recusasse eum discimus coram vulgo quaerere an sint di: τὸ δ' αὐτὸ καὶ Βίωνα ἐρωτηθέντα εἰ θεοί εἰσιν εἰπεῖν·

'οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον, ταλαπείριε πρέσβυ;'

cf. Meinekii anal. cr. ad Athen. p. 2. ut igitur vix dubium est quin Theodoro duce vel eo processerit, ut populares istos esse deos omnino negaret, ita cum eis quos ultra vulgus sapere non videret periculosam sapientiam communicare noluit (cf. Laert. VI 42). est eadem cautio quae commendatur in Sexti sent. 360 ed. Elt. ἐπὶ πλήθους λέγειν περὶ θεοῦ μὴ ἐπιτήδευε. verum enim vero arduum est hodie enucleare quid ex Theodori auctoritate scripserit Bio tralaticias de dis vulgaribus impugnans opiniones, eoque magis arduum quo erat maior in hoc loco Cynicorum et Theodori affinitas (cf. Zeller *Phil.*[4] II 1 p. 329 adn. 1 p. 376 adn. 3). accedit quod quo tempore singulae sententiae conscriptae sint hodie definiri nequit. denique haud adeo multa sunt quae nunc Bionis nomine circumferuntur ἀθεώτερα. ut non nulla percurram, eum locum quo sacrilegii crimen risu iocoque dialectico solvitur interpretatus est Seneca de benef. VII 7, 1 sq. Hos. sed nec nimis premendae sunt tales argutiolae, ut recte monet Zeller[4] II 1 p. 377 adn. 1, neque ad Theodorum (cf. Laert. II 99) referenda sententia,

quando quidem iam Diogeni adscribitur illa: μηδέν τε ἄτοπον εἶναι ἐξ ἱεροῦ τι λαβεῖν (Laert. VI 73). tum quod Plutarchus servavit de sera numinis vind. p. 561 C, id Cynicorum morem vix egreditur, nec magis alia quae supra significavi. multo iam dictum audacius quod traditur a Clemente Alexandrino protrept. IV 56 p. 49 P: ταῦθ' ὑμῶν οἱ θεοὶ τὰ εἴδωλα, αἱ σκιαὶ καὶ πρὸς τούτοις χωλαὶ ἐκεῖναι καὶ ῥυσαί, παραβλῶπες ὀφθαλμώ, αἱ λιταὶ αἱ Θερσίτου μᾶλλον ἢ Διὸς θυγατέρες. ὥστε μοι δοκεῖν χαριέντως φάναι τὸν Βίωνα, πῶς ἂν ἐνδίκως οἱ ἄνθρωποι παρὰ τοῦ Διὸς αἰτήσαιντο τὴν εὐτεκνίαν, ἣν οὐδ' αὐτῷ παρασχεῖν ἴσχυσεν; consulto adscripsi etiam priora Clementis verba. vides enim quantum leporis dicto addatur ac salis, si ipsum Homeri versu Bionem sententiam suam stabilivisse feceris Il. IX 502 sq.:

καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
χωλαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ.

et veri esse simillimam hanc opinationem interim nobis concessit R. Helm *Lucian und Menipp* (Lips. et Berol. ed. a. 1906) p. 92. sed haec quoque quivis scribere poterat Cynicorum. eadem vero difficultate qua de dis doctrina laborat ethica. sensit hoc Hirzel l. c. p. 60 adn. 2: 'Freilich lässt sich nicht immer streng scheiden, was kyrenaisch oder richtiger theodorisch und was kynisch ist.' Theodori sectam haud scio an redoleat quod tribuitur Bioni a Laertio IV 49: διέβαλε δὲ καὶ τὸν Σωκράτην λέγων ὡς εἰ μὲν εἶχεν Ἀλκιβιάδου χρείαν καὶ ἀπείχετο, μάταιος ἦν· εἰ δὲ μὴ εἶχεν, οὐδὲν ἐποίει παράδοξον. nam similem habet petulantiam illud Theodori (Laert. II 99): φανερῶς δὲ τοῖς ἐρωμένοις ἄνευ πάσης ὑφοράσεως χρήσεσθαι τὸν σοφόν. confidentius autem quam ego olim de hoc Bionis cum Theodoro consensu loquitur nunc G. A. Gerhard *Phoinix* p. 145, idque merito. rursus contraria sunt quae de morte voluntaria Bionem facit dicentem Teles II p. 10, 14 ss., Theodorum Favorinus in Stobaei flor. 119, 16 Mein. verum etiam ubi propiorem inter Cynicos et Theodorum cognationem agnoveris, erunt quae

probabilius repetas ex Cynicorum doctrina quam ex Cyrenaei. dixerat Bio, ut supra memoravi (p. LXXIV adn. 2), τὴν μὲν φρόνησιν παντοπώλιον εἶναι τῶν ἀγαθῶν, τὴν δὲ σωφροσύνην στρατουργίαν. festivam brevitatem qua seplasium φρόνησις appellatur bonorum sive scrutarium his verbis quasi explanat Laertius IV 51: τοσοῦτον διάφέρειν τὴν φρόνησιν τῶν ἄλλων ἀρετῶν, ὅσον τὴν ὅρασιν τῶν ἄλλων αἰσθήσεων. quid multa? cum Antisthene Bio sentit, qui inexpugnabilem murum φρόνησιν vocavit teste Laertio VI 13. distant autem in aliqua similitudine contigua quae Laertius rettulit tamquam Theodorea II 98. sed apertiora sunt Theodori vestigia alibi. quascumque a Fortuna partes acceperimus, eas scite agere et concinne iubemur a Bione, cuius sententiam bis exscripsit Teles p. 5, 2. 52, 3. quae qui legerit, non poterit non Aristippi recordari quidquid inciderat scite ferentis fortunaeque qualicumque commode se applicantis. cf. Fr. Iacobs *Verm. Schrift.* V p. 90 adn. notissimum est Laertii de Aristippo testimonium idque ex vetere haud dubie fonte derivatum II 66: ἦν δὲ ἱκανὸς ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμοδίως ὑποκρίνασθαι (cf. Hor. epist. I 17, 29), quamquam imagine, quae verbo ὑποκρίνασθαι inest, ipsum iam Aristippum usum esse nolim contendere. neque nescio Bioneam sententiam non eam esse quae adversa fronte pugnet cum cynismo. etiam Diogenem dixisse aiunt ex philosophia si nihil aliud, tamen hoc sese lucratum esse πρὸς πᾶσαν τύχην παρεσκευάσθαι (Laert. VI 63) [1]. nec dissimilia sunt quae eidem tribuuntur a Laertio VI 29: ἐπήνει τοὺς μέλλοντας γαμεῖν καὶ μὴ γαμεῖν, καὶ τοὺς μέλλοντας καταπλεῖν καὶ μὴ καταπλεῖν κτέ. quaedam ferri inter Antisthenem et Aristippum ambigua apophthegmata, neutro indigna

1) Alii hunc Diogenis cum Aristippo consensum fortasse ita explicabunt, ut eius modi dicta Diogeni adtribuisse coniciant auctorem, cuius intererat sapientiam ad quam ipse delapsus erat molliorem Diogenis auctoritate et testimonio confirmare. et adulteratam esse ista ratione pristinam et genuinam Diogenis imaginem a posterioris aevi 'Cynicis' cum ego identidem monui tum alii in dies magis perspexerunt. cf. p. LIII adn. 1 et p. 49, adn. 4, G. A. Gerhard *Phoinix* p. 43. 175 s.

recte monet de Wilamowitz *Philol. Unters.* III p. 158. caute igitur pedem proferas oportet in hoc Cynicorum sectaeque Cyrenaicae confinio. est tamen aliquid discriminis. aut enim ego multum fallor aut Bio de priorum rigore non nihil remisit. Diogenes Cratesve quo tendant cum paratos se esse dicunt ad omnem fortunam subeundam nemo ne tantillum quidem temporis incertus erit, qui paupertatem eorum voluntariam ac veram victumque adstrictum respexerit. τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα. idem num eodem iure de Bione praedicare liceat dubito. multa ille quidem dicit de pecuniae contemptu, sed mercede exacta a discipulis. sequitur ille Cynicorum praeceptum, tamen in interpretando non nihil deflectit ad Aristippi laxiorem philosophandi rationem utpote Theodoreus. nec aliter intellexisse Bionem Teles videtur, quippe qui nautarum exemplum nos sequi iubeat cuivis tempestati se aptantium (II p. 10, 1 ss.) vitaeque cursum ad hanc formulam revocet p. 11, 4 s.: εὐπορία, διάστειλον· ἀπορία, σύστειλον. idem vero significant illa quibus altero loco tamquam commentatus edisseruit praeceptum Bioneum p. 53, 13 s.: οὐ δεῖ δὲ τρυφᾶν οὐδὲν τῶν πραγμάτων μὴ φερόντων κτέ. sed haec supra illustravimus p. LXIV s. neque igitur de pedisequo solum Bionis sed de ipso Bione hoc fere valere arbitror: faventi fortunae vela expandere non dubitabant Cynici huius generis quos paene Cyrenaicos dixeris; cum premebantur rerum iniquitate, virtute se involvebant fortiterque ferebant paupertatem [1]). laxiorem autem quam dixi philoso-

1) Hanc nostram Duemmlerique (*Akad.* p. 172 extr.) de Bionis cynismo sententiam interim aliorum assensu adprobatam video velut R. Heinzii mus. Rhen. XLV p. 514 Susemihlii *Gesch. der gr. Litt.* I p. 35 Th. Gomperzii *Gr. Denker* II p. 198. cf. etiam Ueberweg-Heinze *Grundr. der Gesch. der Phil.* I⁹ (Berol. a. 1903) p. 144. secus sensit C. Praechter *Jahresber. f. Altertumsw.* LXXXXVI (a. 1898) p. 18. contra de Arnim in Wissowae encyclop. III (a. 1899) quamquam Bionem ut populariter philosophantem certae philosophorum sectae adgregari posse negat (p. 483), tamen p. 484 illum omnia fere Cynicis Theodoroque Cyrenaico debuisse existimat nobiscum non dissentiens. Cyrenaicis, si recte intellego, non Cynicis adnumerare videtur Bionem nuper de Wilamowitz *Kultur der Gegenw.* I 8 p. 98.

phiam ex Theodori praeceptis Bionem imbibisse haud dissuadent temporum rationes. audiit Theodorum Bio, si verum vidit Zeller, ante annum 306 perduxitque aetatem usque ad Antigoni Gonatae tempora, qui regnavit inde ab anno 276/75 usque ad 240/39 (vid. Unger relat. acad. Monac. a. 1887 p. 101 ss.). septem igitur ut minimum habes lustra, quibus scripsisse putandus sit Bio, postquam Theodori sapientia imbutus erat. num temerarium videbitur ad haec tempora referre diatribam cum Aristippeo ut quaevis vitae partes decore agantur praecepto egregie consentientem? Aristippi autem qui sciret *regibus uti* (cf. Hor. epist. I 17, 14), huius magis quam Cynici germani mori convenire apparet etiam haec: σὺ μὲν ἄρχεις καλῶς ἐγὼ δὲ ἄρχομαι, φησί, καὶ σὺ μὲν πολλῶν ἐγὼ δὲ ἑνὸς τουτουὶ παιδαγωγὸς γενόμενος, καὶ σὺ μὲν εὔπορος γενόμενος δίδως ἐλευθερίως, ἐγὼ δὲ λαμβάνω εὐθαρσῶς παρὰ σοῦ, οὐχ ὑποπίπτων οὐδὲ ἀγεννίζων οὐδὲ μεμψιμοιρῶν. immo extrema qui scripsit, a Diogenis moribus Cynicorumque antiquorum prorsus recessit. ceterum si cui videbitur scribens ea in mente habuisse ipsum Antigonum Gonatam, cuius liberalitate et beneficiis uti haud dedignatus est, ego non repugnabo [1]). intelleges hinc, cur inter Cyrenaicos Bionem referre perrexerit Zeller[4] II 1 p. 342 temporum rationi, non Wachsmuthii sententiae obsecutus. Theodorum autem fuisse qui ad Aristippi sapientiam et diatribas (cf. Athen. XI p. 508 c) Bioni aditum recluserit iure conicias. Aristippi apophthegma ex Bione refert Laertius II 77: τοῦ δὲ θεράποντος ἐν ὁδῷ βαστάζοντος ἀργύριον καὶ βαρυνομένου, ὥς φασιν οἱ περὶ τὸν Βίωνα ἐν ταῖς Διατριβαῖς, 'ἀπόχεε' ἔφη (sc. Ἀρίστιππος) 'τὸ πλέον καὶ ὅσον δύνασαι βάσταζε' [2]). hic ille est

1) Et reapse idem coniecit R. Heinze de Hor. Bionis imit. p. 6 adn. 1, quae dissertatio eisdem fere diebus prodiit quibus Teletis proecdosis.

2) Recte igitur coniciunt Bionis diatribas ante oculos habuisse Horatium sat. II 3, 99 ss.:

quid simile isti
Graecus Aristippus, qui servos proicere aurum 100
in media iussit Libya, quia tardius irent
propter onus segnes.

locus, quo sermonibus Bioneis Διατριβῶν nomen fuisse edocemur, ut acute animadvertit Usener Epicur. p. LXIX: cf. Lehrs quaest. ep. p. 28 adn. ex eodem autem fonte Aristippeo hausit Bio quae dixerat teste Ps.-Plutarcho de liber. educ. p. 7 D: ἀστείως δὲ καὶ Βίων ἔλεγεν ὁ φιλόσοφος ὅτι ὥσπερ οἱ μνηστῆρες τῇ Πηνελόπῃ πλησιάζειν μὴ δυνάμενοι ταῖς ταύτης ἐμίγνυντο θεραπαίναις, οὕτω καὶ οἱ φιλοσοφίας μὴ δυνάμενοι κατατυχεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις παιδεύμασι τοῖς οὐδενὸς ἀξίοις ἑαυτοὺς κατασκελετεύουσι, nam ea ipsa similitudine Aristippum [1]) usum esse ex Laertio discimus II 79 recteque originem illustravit Kiessling prooem. univ. Gryphisv. hib. a. 1887 p. V. vides igitur ab hac quidem parte nihil obstare, quominus verba Teletis III p. 29, 13: ἢ οὐ πανταχόθεν, φησὶν ὁ Ἀρίστιππος, ἴση καὶ ὁμοία ἡ εἰς ᾅδου ὁδός; ad eundem fontem id est Bionem revocentur. adice quod uno tantum hoc loco Aristippi mentio fit apud Teletem atque eo ipso quod Aristippo, non Anaxagorae tribuitur dictum. Bio Theodoreus in memoriam vocatur haud intempestive.

---

nec dubitaverim quin etiam proximi versus ex Bione colorem traxerint:

siquis emat citharas, emptas conportet in unum,
nec studio citharae nec musae deditus ulli, 105
si scalpra et formas non sutor, nautica vela
aversus mercaturis, delirus et amens
undique dicatur merito.

nam primum membrum eximie congruit cum Arriano Epicteteo diss. IV 8, 16: οὐδεὶς δ' ἐρεῖ 'ἐγὼ μουσικός εἰμι' ἂν πλῆκτρον καὶ κιθάραν ἀγοράσῃ, οὐδ' 'ἐγὼ χαλκεύς εἰμι' ἂν πιλίον καὶ περίζωμα περιθῆται, tertium autem (nautica vela cum mercaturis) in memoriam revocat crebras Teletis similitudines a navigatione desumptas. cf. etiam Dio Prusaeus or. X p. 112, 17 ss. Arn. neque sutoris exemplum ab hoc genere philosophandi alienum: vid. Epict. diss. III 23, 8: νῦν δύναταί τις ὠφελῆσαι καὶ ἄλλους, μὴ αὐτὸς ὠφελημένος; οὔ' οὐδὲ γὰρ εἰς τεκτονικὴν ὁ μὴ τέκτων οὐδ' εἰς σκυτικὴν ὁ μὴ σκυτεύς *(non sutor)*. sed peculiarem sibi poscit disputationem Horatius — sic scripseram in proeedosi vixque scripseram, cum emissa est Ricardi Heinzii quam saepius commemoravi dissertatio Bonnae a. 1889.

1) Non Gorgiae esse illud dictum (Gorgiae enim adscribitur gnomol. Vat. 166 Sternb.) asserit Alfr. Gercke in Platonis Gorgiae editione Sauppiana a se curata Berol. a. 1897 p. VI 5.

nec repudiavit hanc suspicionem interim Susemihl *Gesch. der gr. Litt.* I p. 38 adn. 108 a. utut autem iudicabis, ex ipso Aristippo haec hausisse Teletem veri simile non est. haec fere habui, quibus quae ratio Bionem inter et Theodorum intercederet velut primis lineis designarem. paucula addidi apud Muellerum de Tel. eloc. p. 40. nec tamen hoc me movet quod Laertii priore loco (52) διακούσας Θεοδώρου τοῦ ἀθέου κατὰ πᾶν εἶδος λόγου σοφιστεύοντος eadem fere verba leguntur adhibita, quae mox recurrunt in Eratosthenis de Bione iudicio (διὰ δὴ οὖν τὸ παντὶ εἴδει λόγου κεκρᾶσθαί φασι λέγειν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἐρατοσθένην κτέ.). indicatum sane voluisse videtur Laertii auctor quod Bionis proprium esse observarant τὸ παντὶ εἴδει λόγου κεκρᾶσθαι, id quodam modo ex Theodorea disciplina repetendum esse. sed num recte id voluerit subdubito non solum Theophrasti Eratosthenisque iudicium intuens (ὡς πρῶτος Βίων κτέ.) [1]) sed etiam Bionis indolem Cynicam.

Germanum Cynicum fuisse Bionem Cynicamque esse rationem eius et orationem contendit Wachsmuth de Timone Phliasio p. 34 s. sillographorumque editione altera p. 67 et 73. quod etsi recte observatum esse tam mihi quam aliis qui Bionem attigerunt persuasum est, modo ne nihil tribuatur praecursori Theodoro, tamen id magis spectasse vir doctus censendus est, ut quae ad confirmandam hanc sententiam valent colligeret ac perite illustraret quam ut scrupulos qui moveri possunt removeret. refragantur autem, si frustula a Laertio servata perlustras, Cynicorum sapientiae non nulla ita, ut aut

1) In Ps.-Metrodori verbis περὶ αἰσθήσεων col. XV (Scott. fragm. Herc. p. 250) Βίωνος τοῦ κατὰ Θ[ε]όφραστον π[ρώ]του φιλοσοφίαν ἀνθινοῖς κοσμήσαντος redintegrandum esse πρώτου videre cum alii tum Wachsmuth Tim. Phlias. p. 40 diu ante Dueningium Metrod. p. 33. in eiusdem commentarii col. XIX (Scott. p. 251) aliud Bioneae famae vestigium agnovit Augustus Brinkmann quaest. de dialogis Platoni falso addictis speciminis Bonnae editi a. 1888 p. 15 pro [τ]οῦτον ἐχόντων [τ]ὸν τρόπον ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ βίων ἢ οὐ (?) τοῦτο μὲν θήσω, διότι γένος ἕκαστον κτέ. corrigens feliciter ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ Βιωνήου id est Βιωνείου. cf. nunc Croenert *Kol. und Mened.* p. 31 s.

sibi non constantem ne dicam nugatorem fuisse Bionem concedendum sit Wachsmuthiique sententiam iacere, aut de gnomologi Laertiani iudicio ac fide aliquot oriantur dubitationes. sed ratio praesto erat idonea qua expediretur difficultas probabiliter. sciendum est enim Bionis sermonum eam fuisse rationem, ut philosophus colloqueretur cum ficto adversario eiusque opiniones modo pluribus modo paucioribus verbis propositas ipse pro copia refelleret. compositionis huius quam imitando expressit Teles etiam nunc aliquot supersunt vestigia satis aperta. velut in Plutarchi loco de aud. poet. p. 22 A non Theognidem refutat Bio, sed adversarium Theognideis versibus usum: πῶς οὖν σὺ πένης ὢν φλυαρεῖς τοσαῦτα καὶ καταδολεσχεῖς ἡμῶν; in eis quae Teles servavit εἰ ταῦτα λέγοι ἡ Πενία, τί ἂν ἔχοις ἀντειπεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ ⟨ἂν⟩ δοκῶ ἄφωνος γενέσθαι habes verba Bionis (Tel. p. 8, 5 s.) manifesto compellantis oblocutorem. neque aliter secundae personae usus explicandus est in his (Tel. p. 9, 2 ss.): ὁ δὲ Βίων, ὥσπερ τῶν θηρίων, φησί, παρὰ τὴν λῆψιν ἡ δῆξις γίνεται, κἂν μέσου τοῦ ὄφεως ἐπιλαμβάνῃ, δηχθήσῃ, ἐὰν τοῦ τραχήλου, οὐδὲν πείσῃ· οὕτω καὶ τῶν πραγμάτων, φησί, παρὰ τὴν ὑπόληψιν ἡ ὀδύνη γίνεται, καὶ ἐὰν μὲν οὕτως ὑπολάβῃς περὶ αὐτῶν, ὡς ὁ Σωκράτης, οὐκ ὀδυνήσῃ, ἐὰν δὲ ὡς ἑτέρως, ἀνιάσῃ, οὐχ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἰδίων τρόπων καὶ τῆς ψευδοῦς δόξης. perspecta igitur dialogi forma, quae vel sola Teletis imitatione comprobatur, simul manifestum fore spero, qua causa Bioni a gnomologo Laertiano etiam sententiae tribuantur adversus Cynicorum sapientiam directa fronte pugnantes. velut τὸν πλοῦτον Bio dixisse traditur (Laert. IV 48) νεῦρα πραγμάτων. nemo semel monitus non intelleget sententiam hanc Cynicum protulisse non tamquam suam sed ut opinionem vulgarem [1]). neque igitur

1) Haec spes me fefellit. itaque aliquot annis post paulo explicatius rem exposui mus. Rhen. XLVII (1892) p. 236 adn. 1 Alfredi Koertii dubitationi occurrens sic: 'So wenig sich Bion nach Heinzes richtiger Bemerkung Rh. Mus. XLV S. 515 A. 1 ausdrücklich zum Prinzip der ἡδονή bekennt, ebensowenig konnte er den πλοῦτος als νεῦρα πραγμάτων empfehlen. Meine Auffassung gewinnt an Wahrscheinlichkeit durch den Umstand, auf den mich Dümmler

primus aut solus proverbiali illa locutione usus est, vid. Aeschin. 3, 52 Plut. Cleom. c. 27 aliosque a Meinekio collectos Philol. III p. 320, quibus Nauckii diligentia addidit Nicet. Chon. p. 82, 22 Theodor. Metoch. p. 515 Eust. Il. p. 309 extr. de divitiis quid senserit Bio norunt qui Teletem vel leviter attigerunt aut unius dicti meminerunt, quod servavit Stobaeus (flor. 93, 34 Mein.): καταγελάστους εἶναι τοὺς σπουδάζοντας περὶ πλοῦτον κτέ. at obiecerat interlocutor: licet pravi sint divites, honoribus tamen afficiuntur. huc ea pertinent quae Stobaeus capiti quod Ἔπαινος πλούτου inscribitur inseruit 91, 32 Mein.: Βίων ἔλεγεν, ὥσπερ τὰ φαῦλα τῶν βαλαντίων, κἂν μηδενὸς ᾖ ἄξια, τοσούτου ἐστὶν ἄξια ὅσον ἐν ἑαυτοῖς τὸ νόμισμα ἔχουσιν, οὕτω καὶ τῶν πλουσίων τοὺς οὐδενὸς ἀξίους καρποῦσθαι τὰς ἀξίας ὧν κέκτηνται. quae quo modo intellegenda sint, commentarii instar docet Seneca ep. 87, 18: *fiscus tanti est, quantum habet: immo in accessionem eius venit, quod habet. quis pleno sacculo ullum pretium ponit nisi quod pecuniae in eo conditae numerus effecit? idem evenit magnorum dominis patrimoniorum: accessiones illorum et appendices sunt* vel de rem. fort. X p. 105, 3 Rossb. '*magnam pecuniam habet.' hominem illum iudicas? arca est. quis aerario, quis plenis invidet loculis? et iste, quem tu dominum existimas pecuniae, loculus est.* cognata vero id est Cynicae originis sunt Musonii verba apud Clementem Alexandrinum paed. III 6 p. 257, 10 Stähl.: πλούσιος μὲν ὁ πολυκτήμων ἔστω, χρυσίῳ σεσαγμένος καθάπερ φασκώλιον ἐρρυπωμένον et Plutarchi de cupidit. divitiarum p. 526 C, ubi puerorum educandorum rationem Megaricam impugnat divitibus istam et avaris probatam: ταῦτα γάρ ἐστιν ἃ παραινοῦσι καὶ διδάσκουσι· κέρδαινε καὶ φείδου καὶ

zuerst aufmerksam machte, dass der Satz ἐν δὲ πολέμοις νεῦρα τῶν πράξεων γίνομαι in der σύγκρισις des Krantor dem Πλοῦτος selbst in den Mund gelegt wird Sext. Emp. XI 53. . . Bion selbst empfiehlt den Besitzenden den Gebrauch ihres Reichtums, aber von da zur Anpreisung des Reichtums als νεῦρα πραγμάτων ist noch ein erheblicher Schritt. Auch die Weitherzigkeit bei Bion hat ihre Grenzen.' cf. H. Weber de Senecae phil. dicendi genere Bioneo (Marp. Catt. a. 1895) p. 19 'ficti adversarii haec sunt verba, non ipsius Bionis'.

τοσούτου νόμιζε σεαυτὸν ἄξιον ὅσον ἂν ἔχῃς. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι παιδεύειν. ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀπορράπτειν ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα στέγειν καὶ φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δύνηται. καίτοι τὸ μὲν βαλάντιον ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσῶδες· οἱ δὲ τῶν φιλαργύρων παῖδες πρὶν ἢ παραλαμβάνειν τὸν πλοῦτον, ἀναπίμπλανται τῆς φιλοπλουτίας ἀπ᾽ αὐτῶν τῶν πατέρων. cf. Lucian. dial. mort. XI 4.

Ut ad Laertium revertar, Bioni adsignatur dictum etiam hoc IV 48: τὴν δόξαν ἐτῶν μητέρα εἶναι, quo *gloria* appellatur *genetrix annorum*, si tamen gloria est nominisque claritudo, qua quis vitabit Libitinam. sed iuncturae ἐτῶν μητέρα aliquid obscuri inesse vel insoliti negari vix potest. quod sensisse videtur nuperrime etiam G. A. Gerhard, etsi ipsam sententiam Bione haud indignam putabat *Phoinix* p. 91. alii igitur vitium verba contraxisse censent. ac τὴν δόξαν ⟨ἀρ⟩ετῶν μητέρα εἶναι postquam commendavit Hirzel *Der Dial.* I p. 377 adn. 2 coll. Philostr. Heroic. p. 136, 18 Kays. ἀλήθειαν ἣν ἐκεῖνος μητέρα ἀρετῆς ὀνομάζειν εἴωθεν, eandem coniecturam denuo protulit H. Richards *Classical Rev.* XVI (1902) p. 395a. putat autem Hirzel Bionem quem ut Cynicum sane credideris fuisse πρὸς δόξαν καὶ ἀδοξίαν ἴσως ἔχοντα (Tel. p. 11, 9; Diog. Laert. VI 105 πλούτου καὶ δόξης καὶ εὐγενείας καταφρονοῦσιν sc. οἱ κυνικοί), nihilo tamen setius aliquando dixisse Existimationem esse matrem virtutum. quam si stabilire coneris sententiam, noli urguere quod adservatum est a Stobaeo IV 5, 23 H. (cf. Ps.-Is. ad Demon. 37) Βίωνος. Βίων ἔφη δεῖν τὸν ἀγαθὸν ἄρχοντα παυόμενον τῆς ἀρχῆς μὴ πλουσιώτερον, ἀλλ᾽ ἐνδοξότερον γεγονέναι. id enim si dixerit Bio, dixit ut avaritiam impugnaret principumque personas respiciens et ἐνδόξων (cf. Tel. VI p. 52, 3). at lemmatis fidem apud Stobaeum videri sublestiorem nuper recte monuit P. Wendland *Anaximenes* (Berol. a. 1905) p. 100. aptius igitur multo erit Antisthenis comparare dictum, quo adulescentem luxuriosum commiseratur acroamatibus deditum, quod ille numquam audierit summum acroama, id est laudem suam (schol. Porphyr. Hor. s. II 2, 94). nec huius igitur loci im-

memor fuit C. Ioël *Der echte und der Xen. Sokr.* II 1 p. 55 ss. nec aliorum, quibus Cynicum, licet is praedicare soleat ἀδοξίαν, solidae tamen gloriae amantiore mfuisse demonstraret. in Phaedri versibus IV 12 *Opes invisae merito sunt forti viro quia dives arca veram laudem intercipit* Cynicam sapientiam agnovisse sibi visus est G. Thiele Hermae vol. XLI (a. 1906) p. 567. sive igitur τὴν δόξαν ἀρετῶν μητέρα εἶναι dixit Bio sive, quod proposuit Croenert l. c. p. 32 adn. 168, τὴν δόξαν θεῶν μητέρα εἶναι, ut inter ἀθεώτερα hoc et ipsum referendum sit, inesse vitium verbis traditis hodie pauci negabunt.

Etiam de nobilitate exstat apud Laertium sententia, quae Bioni adscribi non poterit nisi adiecta cautione IV 51: τὴν δυσγένειαν πονηρὸν ἔλεγεν εἶναι σύνοικον τῇ παρρησίᾳ·

δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ.

pro δυσσέβειαν, quod in libris est neque ullo pacto ferri posse apparet, scripsi δυσγένειαν cum Menagio. et verum vidisse hunc praeter Euripidem (Hipp. 426 s. δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ, ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά) liquido confirmant Ps.-Plutarchus de liber. educ. p. 1 B et Plutarchus de aud. poet. p. 28 C—D. quod vix commemorarem, nisi viderem εὐσέβειαν, quod infeliciter olim in mentem venerat Welckero praef. Theogn. p. XCII, comprobari a Wachsmuthio non modo in scriptione gratulatoria praeceptori oblata (p. 36) sed etiam in altera sillographorum editione p. 70 adn. 3. nimirum talem nobilitatis aestimationem qualis inesset in verbis illis a Bionis ingenio abhorrere monuerat Welcker l. c. quis negat? risisset hercle Cynicus, si hanc sibi opinionem imputari audivisset. ipse utrimque ignobilis eoque loco natus quo obscurior cogitari vix poterat quam mordaci semper delectatus sit dicacitate norunt omnes. quo modo igitur ignobilitas mala contubernalis vocatur libertatis loquendi? res facilis intellectu: legebantur haec in Bionis quadam diatriba, sed ideo prolata ut refutarentur. et persuasi hoc Guilelmo Capelle qui tetigit rem De Cynicorum epistulis diss. Gotting. a. 1896 p. 43. nec adeo

obscurum est, quid interlocutori responderit Borysthenita. consulendus erat Plutarchus, qui eundem Hippolyti Euripideae locum respiciens haec habet de aud. poet. p. 28 D: διὰ τί δέ, ἂν ἐκ πατρὸς φαύλου καὶ ἀνοήτου γεγονὼς αὐτὸς ὦ χρηστὸς καὶ φρόνιμος, οὐ προσήκει μοι διὰ τὴν ἐμὴν ἀρετὴν μέγα φρονεῖν ἀλλὰ καταπεπλῆχθαι καὶ ταπεινὸν εἶναι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀμαθίαν; horum similia etiam apud Bionem fuisse tuo iure conieceris. et suffragatum esse interim huic coniecturae video Augustum Schlemm De fontibus Plutarchi comment. de poetis aud. et de fortuna (Gottingae ed. a. 1893) p. 65 [1]). in eodem autem Plutarchi libro, ubi si quae minus recte dicta videantur a poetis aliorum nobilium auctorum (ἑτέρων ἐνδόξων) contra ponendas esse sententias Plutarchus docet quibus illa eleventur tamquam in trutina, non modo Socrates affertur contra carmen Alexidis, Diogenes contra Epicharmeum ut videtur (vid. Schneidewin Philol. III p. 21) Sophocleumque, Cinesias contra Timotheum, sed commendatur etiam Bio ad Theognidea infringenda p. 22 A: χάριεν δὲ καὶ τὸ τοῦ Βίωνος πρὸς τὸν Θέογνιν λέγοντα

'πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔθ' ἕρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.'

'πῶς οὖν σὺ πένης ὢν φλυαρεῖς τοσαῦτα καὶ καταδολεσχεῖς ἡμῶν;' vides similis cum haec obvenisset occasio quam festive eluserit

1) Defendi voluit nuper δυσσέβειαν G. A. Gerhard *Phoinix* p. 43 sed, ut mihi quidem videtur, parum probabiliter. recte enim et vere olim Welcker Theogn. proleg. p. XCII 'qui impius ipse est, timiditate et verecundia non solet laborare nec impietatis conscientia perturbatur'. nec felicius Gerhard de altero dicto quod supra illustravimus scripsit haec l. c. 'Einen Kyniker, der mit seinem Anspruch auf volle παρρησία zu kurz zu kommen meint, soll wohl auch das bei Plut. de aud. poet. p. 22 A überlieferte Bonmot von Bion widerlegen: Χάριεν δὲ καὶ τὸ τοῦ Βίωνος πρὸς τὸν Θέογνιν λέγοντα κτέ.' Cynicumne igitur refutari putabimus a Cynico? quam non simpliciter hoc excogitatum est quamque longe arcessitum! qui paupertate παρρησίαν sibi deminui credant doleantve multos reperies inter homines praesertim a philosophia remotiores, inter Cynicos ne unum quidem. sive enim rigidiori sectae addicti erant sive laxiori, paupertas Cynicis erat germana quasi soror libertatis. cf. Plut. an vitios. p. 499 C Tel. p. 44, 8.

adversarium homo vaferrimus. sed haud dubie etiam alia et validiora Bio argumenta aggessit. quorum quasi gustum dant sapienti ea quae ad Antigonum Gonatam scripsisse traditur a Laertio IV 46. saepius lacessitus ab obtrectatoribus propter ignobilitatem epistulam vel quaestionem epistolicam misisse videtur ad Antigonum, cuius aures a Persaeo et Philonide obsideri aegre ferebat. scio equidem huic epistulae, quam et Hirzel[1]) olim *Unters.* II 1 p. 60 et ego sine ullo scrupulo adhibueramus fidem prorsus denegatam esse nuper a Croenerto *Kol. und Mened.* p. 29, sed modestius et puto rectius iudicavit Kiessling dubitatione non omni exclusa sic scribens prooem. univ. Gryphisv. aestiv. a. 1883 p. 7: *haec si vera non sunt, at ad veritatem ficta esse concedi debet.* cf. Nicias Nicaeensis ap. Athen. XIII p. 591 F. ex eadem autem ad Gonatam epistula fluxit locus Stobaei flor. 86, 13 M. quem adscribo: Βίωνος. Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς Βίωνα τὸν φιλόσοφον διαβληθέντα ὡς δυσγενῆ ἤρετο

τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;

κἀκεῖνος εἶπεν ‘ἀλλ’ ὀρθῶς ⟨οἶμαί σ’⟩, ὦ βασιλεῦ, ὅταν τοξοτῶν χρείαν ἔχῃς, οὐκ ἐρωτῶντα τὸ γένος, ἀλλὰ τιθέντα τὸν σκόπον τοὺς ἀρίστους τοξευτὰς παραλαμβάνειν. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τῶν

1) Interim Hirzel *Der Dialog* I p. 368 adn. 1 eo inclinat ut quae apud Diogenem et Stobaeum de Bionis cum Antigono rege commercio narrantur ea referri potius malit ad apophthegmata illa χρειώδη πραγματείαν περιέχοντα a Laertio commemorata IV 47. ex hac ipsa autem syllloga etiam ‘longe plurimas’ Bionis sententiarum quas hodie novimus, fluxisse ille coniectat. at mihi cur suspectum sit quod in Laertiana compilatione legitur ἀλλὰ καὶ ἀποφθέγματα (sc. καταλέλοιπεν ὁ Βίων) χρειώδη πραγματείαν ἔχοντα, exposui supra nec video nunc cur ab hac sententia recedam, cf. Susemihl *Gesch. der gr. Litt.* I p. 36 adn. 105. fac autem fuisse eiusmodi apophthegmatum chriarumve collectionem, unde eam compilatam fuisse putabimus nisi ex ‘Bioneis sermonibus’? neque enim ita rem explicari posse ut Bionem statuas chrias collegisse ipsum recte monuit Duemmler Antisth. p. 70 (*Kl. Schrift.* I 73). et quod momenti non minoris est, cum ea quae de ‘diatribis’ vel de ‘sermonibus’ (velut Περὶ τῆς ὀργῆς vel Περὶ δουλείας) contestata habemus addubitare non liceat (cf. Croenert l. c. p. 178), cur ubi a Bione aliquid scriptum sit quaerentes ad librum nos convertamus dubitatione, ne plus dicam, non prorsus exemptum?

φίλων ἐξέταζε οὐ πόθεν εἰσίν, ἀλλὰ τίνες.' scripsi ἀλλ' ὀρθῶς ⟨οἶμαί σ'⟩, ut hiatum orationis explerem: ἀλλ' ὀρθῶς habent SMA nec discrepat Tr. p. 472 (quod monendum video propter Gaisfordi indiligentiam), ἀλλ' ὀρθῶς ἔχει tacite scripsit Gesner[1] f. 437ᵛ, inde vulgata. dubito an etiam tertium ex eodem fonte rivulum repetere liceat. audias quaeso acute dictum, quod Antigono tribuitur a Plutarcho de vitioso pudore p. 534 C paucisque mutatis a Ps.-Plutarcho apophth. reg. et duc. p. 183 D (Stob. flor. 87, 12 M.): καὶ Ἀντίγονος πρός τινα νεανίσκον γεγονότα μὲν ἐκ λοχαγοῦ χαρίεντος, αὐτὸν δὲ ἄτολμον ὄντα καὶ μαλακόν, ἀξιοῦντα δὲ προαχθῆναι 'παρ' ἐμοί' φησίν 'ὦ μειράκιον, ἀνδραγαθίας εἰσίν, οὐ πατραγαθίας τιμαί.' senties quaenam de origine ioci se offerat suspicio. Bio opinor Antigonum tale quid data occasione adulescentulo responsurum esse scripserat novo usus vocabulo scitaque paronomasia (ἀνδραγαθίας — πατραγαθίας: vid. Wyttenbach animadv. in Ps.-Plut. p. 183), in apophthegmatis autem formam verba redegit posteriorum propensior in hoc genus sedulitas. nominatim Bio adfertur in eiusdem libri p. 536 A. ceterum dolendum est quod cognatae Περὶ δουλείας diatribae nihil nisi unum hodie superest paradoxon etiam nomine Bionis insignitum. subiungo verba ne quem moveat Meinekii auctoritas, ex Stob. III 2, 38 H. et flor. 62, 42 Mein.: οἱ ἀγαθοὶ οἰκέται ἐλεύθεροι, οἱ δὲ πονηροὶ ἐλεύθεροι δοῦλοι [πολλῶν ἐπιθυμιῶν]. neque enim reperiuntur haec in Dionis, ut Meinekio visum est, orationibus et Βίωνος, si mihi credis, non Δίωνος legebatur in Stobaei librorum archetypo. interim aliquatenus redintegrare studui hanc diatribam mus. Rhen. XLVII (1892) p. 223 Philonis potissimum usus commentario Περὶ τοῦ πάντα σπουδαῖον εἶναι ἐλεύθερον eiusque similibus. velut de puero Laconico historiolam (Phil. l. c. p. 463 Mang. Seneca epist. 77, 14 Ps.-Plut. apophth. Lac. p. 234 B) ad sermonem Περὶ δουλείας revocandam esse non defuere qui mihi concederent, commemoravimus eam ubi de apophthegmatis diximus p. LVIII adn. 1. in eodem autem sermone inter verae libertatis assertores etiam Herculem Cynicorum patronum et Diogenem Cyni-

cum commemoratos esse (cf. mus. Rh. l. c. p. 224 ss. 232 s.) mecum consentit Helm *Luc. und Menipp* p. 242, cuius verba adpono: 'es ist höchst wahrscheinlich, dass dieser (Bio), um zu zeigen, wie wenig durch rechtliche Knechtschaft die geistige Abhängigkeit bedingt ist, auf Herakles, das Vorbild der kynischen Sekte, und Diogenes, ihren eigentlichen Begründer hinwies.' conferantur etiam quae de sententia mea dixit C. Praechter *Jahresber.* LXXXXVI (1898) p. 16.

Ut ad syllogam Laertianam redeam, noli putare tam ineptum fuisse Bionem adeove sibi non constantem, ut senectutem alio loco laudaret, accusaret alio. multum a Bione et copiose in utramque partem disputatum est de senectute ita ut accusandi partes darentur interlocutori, defendendi munus ipse in se reciperet philosophus[1]). verum est igitur quod tradidit Laertius (48): τὸ γῆρας ἔλεγεν ὅρμον εἶναι τῶν κακῶν· εἰς αὐτὸ γοῦν πάντα καταφεύγειν, sed dicta fuisse haec videntur ex persona adversarii, quem Antiphanis versibus usum fecit his (Stob. flor.

---

1) Laudatio senectutis erat Favorini liber Περὶ γήρως, in quo refutabantur pro re nata etiam accusatorum argumenta. neque igitur abhorret ab hoc libro frustulum a Stobaeo servatum flor. 116, 44 Mein. scribendum esse Φαβωρίνου ἐκ τῶν περὶ γήρως. Πολύς τοι μόχθος ἐν μακρῷ χρόνῳ (ubi lem. φαβ˜ nec plus S φαβουρίνου ἐκ τ̄ κγ̄ MA) viderunt Roeper et Meineke. erravit Marres Favor. p. 85. 131. Iunci liber est dialogus. disputatur contra adversarium adstante corona, quod manifestum est ex flor. 115, 26 p. 74, 23 Mein.: ἐδόκει γάρ πως οὗτος (sc. ὁ λόγος) ἐνίους τῶν παρόντων ταράττειν ἅμα τε καὶ λυπεῖν, ἐπειδὴ καὶ προστησάμενος τοῦ παντὸς ἀγῶνος καὶ τῆς χλεύης τὸν περὶ τοῦ θανάτου φόβον ἤλπισας ἐκπλήξειν οὐδὲν ἧττον κἀμὲ τὸν ἀντιλέγοντά σοι. cf. etiam flor. 117, 9 p. 93, 4: καὶ δὴ σκοπήσατε, ὦ παρόντες, ὅτι κτέ. ubi falleretur qui verba ὦ παρόντες ex oratione philosophi cuius mentio fit iterata esse putaret. fragmenta quae aetatem tulerunt facile apparet hoc olim ordine lecta esse: flor. 116, 49. 117, 9. 115, 26. 121, 35 nihil ut desideretur in confinio eclogarum 117, 9 et 115, 26. has cohaerere perspexit Meineke. fontes Iunci exquirere huius loci non est, sed irritam esse eorum opinionem qui Ciceronis librum a Iunco adhibitum esse putant persuasum habeo. et assensus mihi est R. Heinze mus. Rhen. XLV p. 516 adn. ceterum cum Bione cohaerere Iuncum nec ipse dixeram et recte negat Heinze.

116, 15 M.):

τὸ γῆρας ὥσπερ βωμὸς ἐστὶ τῶν κακῶν·
πάντ᾽ ἔστ᾽ ἰδεῖν εἰς τοῦτο καταπεφευγότα.

irrideri poetae alicuius versum hoc loco acute perspexit Gomperz *Sitzungsber. d. Wien. Akad.* LXXXIII p. 576 sqq. non refragante Usenero *Wien. Stud.* X p. 184, quamquam etiam alium aculeum dicto subesse coniecit clarus Epicuri sospitator. neque ego adversabor si quis βωμός in ὅρμος consulto a Bione mutatum esse crediderit, modo ne ipsum Bionem vulgi de senectute querelis adsentientem faciat. quod autem ex gnomologio Vaticano nuper edidit Sternbach n. 163: ὁ αὐτὸς (sc. Βίων) ἔφη τὸ γῆρας λείψανον εἶναι τοῦ βίου, id neutro indignum, nec interlocutore nec ipso philosopho. nam poterat λείψανον τοῦ βίου appellare senectutem etiam senectutis defensor (cf. Cic. Cat. mai. c. 20: *illud breve vitae reliquum*), licet mihi videatur probabilius haec ad eius orationem referre, cui odiosa est senectus propter mortis appropinquationem, ergo ad interlocutorem[1]). huic igitur conveniat etiam λειψανοθήκην τοῦ βίου, quod pro λείψανον εἶναι τοῦ βίου salis Bionei mica ne deesset dubitanter coniecit Usener l. c. p. 184 adn. 4. at unde Bionis de senectute sententia comperta sit quaeris? exstat disertum hoc Laertii testimonium IV 51: μὴ δεῖν ἔφασκεν ὀνειδίζειν τὸ γῆρας, εἰς ὅ, ἔφη, πάντες εὐχόμεθα ἐλθεῖν, cuius priorem partem liquido confirmari vides Teletis Περὶ αὐταρκείας sermone sapientiae Bioneae plenissimo. p. 8, 6: ἀλλ᾽ ἡμεῖς πάντα μᾶλλον αἰτιώμεθα ἢ τὴν ἑαυτῶν δυστροπίαν καὶ κακοδαιμονίαν, τὸ γῆρας, τὴν πενίαν, τὸν ἀπαντήσαντα, τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸν τόπον. 11, 10: διὸ ἅπερ λέγω, οὐχ ὁρῶ πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχει τι δύσκολον, ἢ γῆρας ἢ πενία ἢ ξενία. 12, 5: οὕτως ἐάν σοι δείξω δύο γέροντας, δύο πένητας, δύο φεύγοντας, τὸν μὲν ἐν τῇ πάσῃ εὐκολίᾳ καὶ ἀπαθείᾳ ὄντα τὸν δὲ ἐν τῇ πάσῃ ταραχῇ, οὐ φανερὸν ὅτι οὐ τὸ γῆ-

1) Cautius esse in ambiguo relinquere, Bioni an interlocutori danda sint verba, monui mus. Rhen. XLVII (a. 1892) p. 337 adn. Koertio respondens, qui de interlocutore dubitaverat. nescimus enim sententiarum conexum unde illa desumpta sint.

ρας, οὐ τὴν πενίαν, οὐ τὴν ξενίαν αἰτιατέον ἀλλ' ἕτερόν τι; alteram autem partem offert Seneca de const. sap. 17, 2 *senectutem quidam inviti audiunt et canos et alia ad quae voto pervenitur.* denique adulescentes ait fortitudine uti, prudentia quam bonorum finem praedicat (Laert. IV 51) vigere senescentes (ib. 50): τῇ μὲν ἀνδρείᾳ νέους ὄντας ἔφη χρῆσθαι, τῇ δὲ φρονήσει γηράσκοντας ἀκμάζειν. neque igitur quid senserit Bio poterit dubitari. quod addo, ad formam orationis pertinet. accommodate enim compones Aeschinis contra Timarch. 11: οὐκ ἠγνόει οἶμαι ὁ νομοθέτης ὅτι οἱ πρεσβύτεροι τῷ μὲν εὖ φρονεῖν ἀκμάζουσιν κτέ. neque hoc negleges verba μὴ δεῖν ὀνειδίζειν τὸ γῆρας, εἰς ὃ πάντες εὐχόμεθα ἐλθεῖν Bionem non scripsisse sine recordatione comoediae. id manifestum erit duobus locis adlatis altero Menandri (Stob. flor. 116, 8 Mein.):

πάντες εἰς σὲ (sc. τὸ γῆρας) δὲ
ἐλθεῖν ὅμως εὐχόμεθα καὶ σπουδάζομεν,

altero Antiphanis (Stob. flor. 115, 9):

ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα, . . .
οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν, ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

Ut syllogam Laertianam recensere pergam, de puerorum amore Bio haec fertur dixisse IV 49: ἔλεγε δὲ συνεχὲς ὅτι αἱρετώτερόν ἐστι τὴν ὥραν ἄλλῳ χαρίζεσθαι ἢ ἀλλοτρίας ἀποδρέπεσθαι· καὶ γὰρ εἰς σῶμα βλάπτεσθαι καὶ εἰς ψυχήν[1]). διέβαλε δὲ καὶ τὸν Σωκράτην, λέγων ὡς εἰ μὲν εἶχεν Ἀλκιβιάδου χρείαν καὶ ἀπείχετο, μάταιος ἦν· εἰ δὲ μὴ εἶχεν, οὐδὲν ἐποίει παράδοξον. scire autem velim, quomodo haec salva ratione inter se conciliari possint. nam si pedico corpore et animo laeditur, quo modo Socrates ineptus Alcibiade abstinens? ac si tolerabilem esse eius modi amorem credidit, cur tyrannidem eius irri-

1) Quod Philo Περὶ τῶν ἀναφερ. ἐν εἴδει νόμων κτέ. III 7 (vol. V p. 160, 13 Cohn) de pediconibus pathicisque dixit τάς τε ψυχὰς καὶ τὰ σώματα διαρρέουσι cum Bioneis apte comparavit Reinoldus Schuetze Iuvenalis eth. (Gryphiae a. 1905) p. 32.

sit (vid. supra p. LXXI)? denique cur Alcibiadem vituperavit quod dum esset adulescens viros ab uxoribus abalienasset (Laert. IV 49)? sed si perlustrabimus locos a Plutarcho Diogene Stobaeo traditos, non nisi uno illo de Socrate dicto paederastiae extitit quodammodo patronus. nam quod ad singula descendens pedicare turpius putabat quam pedicari, id minoris momenti est. potest igitur ita expediri difficultas ut dicamus Bionem amorem libidinosum serio et ioco impugnasse, sed Theodori sectam secutum etiam in hac re propius non numquam afuisse a voluptariis. neque enim abhorret dictum a Theodoreis (cf. supra p. LXXVI), iterum ut laxioris ingressus vestigia adpareant in eo quem ab alia secta ad aliam transisse sciamus. ipsum aliquando muliebria passum esse ex eis quae ad Antigonum scripsisse traditur (Laert. IV 46: καί με ἀγοράζει τις ῥήτωρ νεώτερον ὄντα καὶ εὔχαριν· ὃς καὶ ἀποθνήσκων κατέλιπέ μοι πάντα) nemo colligere ausit nisi qui calumniatoris mores imitari non erubescat, cum praesertim de origine epistulae nuper mota sit suspicio.

Restat aliud gnomologii Laertiani frustulum quod quo modo Bionis sapientiae conveniat vellem explicassent qui inter Cynicos illum fidenter rettulerunt. est hic de amicitia locus IV 51: τοὺς φίλους ὁποῖοι ἂν ὦσι συντηρεῖν, ἵνα μὴ δοκοίημεν πονηροῖς κεχρῆσθαι ἢ χρηστοὺς παρῃτῆσθαι. nam cum iubet nos Bio conservare amicos quales sint cumque, ne malis usi esse videamur aut probos recusasse, praeceptum dat quod ad vitam caute agendam satis utile sit, sed severioris philosophi sapientiae parum conveniens. neque tamen licere immutare verba tradita, ut Cynico dignior fiat sententia, merito me monuerunt docti. nolui igitur repugnare (cf. mus. Rhen. XLVII a. 1892 p. 236 adn. 1) eis quae contra me dixerat A. Koerte *Wochenschr. f. kl. Philol.* 1891 p. 348 aliique haud pauci, et fortasse verum vidit Gerhard *Phoinix* p. 42, cum Bioneum illud ex Theodori praeceptoris sapientia repeteret, quem sciamus amicitiam in nullo pretio habuisse, Diog. L. II 98 ἀνῄρει δὲ καὶ φιλίαν κτέ. utique amicitiae non adeo multum tribuisse videtur utilitatis verae vel dignitatis qui amicos servari vult qualescumque. quamquam non constanter idem senserit

de amicitia Bio. nam irridet eos qui adulatoribus aures patefaciunt. notus est locus Plutarchi de vitioso pudore p. 536 A: διὸ καὶ Βίων ἀπείκαζε τοὺς τοιούτους (i. e. τοὺς τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντας) ἀμφορεῦσιν ὑπὸ τῶν ὤτων ῥᾳδίως μεταφερομένοις (cf. Demophili similitud. 3 Phil. Iud. op. VI p. 234 ed. Lips.). patet hinc παρρησίαν, quam quanti aestimaverit supra vidimus, etiam in amicitia eum valere voluisse (cf. Stob. III 13, 44 H. gnomol. Vatic. ed. Sternbach. n. 194). libere loquatur amicus et ingenue alterius errorem corrigat corrigique se patiatur libenter. sed suum etiam laudibus locum esse, si benivolo assensu naturam hominis ad honesta facienda alacriorem fore sperari possit fiduciamque firmiorem. respicio locum quem iniuria carpi a Plutarcho in libro de amici et adulatoris discrimine p. 59 A mihi non minus quam aliis persuasum est: εὔηθες τοίνυν καὶ ἀβέλτερον τὸ τοῦ Βίωνος 'εἰ τὸν ἀγρὸν ἔμελλες ἐγκωμιάζων εὔφορον ποιεῖν καὶ εὔκαρπον, οὐκ ἂν ἁμαρτάνειν ἐδόκεις τοῦτο ποιῶν μᾶλλον ἢ σκάπτων καὶ πράγματα ἔχων. οὐ τοίνυν οὐδ' ἀνθρώπους ἄτοπος ἂν εἴης ἐπαινῶν, εἰ τοῖς ἐπαινουμένοις ὠφέλιμος ἔσῃ καὶ πρόσφορος'. nam quae a Plutarcho adduntur ad Bionem refellendum: ὁ μὲν γὰρ ἀγρὸς οὐ γίγνεται χείρων ἐπαινούμενος, ἄνθρωπον δὲ τυφοῦσι καὶ ἀπολλύουσιν οἱ ψευδῶς καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες, eis minus momenti tribuemus Bioneo contra adulatores loco collato. falsas fictasque assentatorum laudes quas Plutarchus supponit nihili pendit Bio, si modo audire voles ipsum [1]). sed haec quidem hactenus.

Collectis eis quae Diogenis potissimum gnomologium spectantes modo disputavimus iam apparet inconstantiae crimine Bionem ita fere liberari posse, si meminerimus a cynismo illum transisse ad Theodorum. nam quae nobis cognita sunt vel apud Laertium vel apud alios frustula nomine Bionis insignita, eorum plurima concordant cum cynismo, nonnulla velut de pae-

1) Oblocutus mihi nuper est in hac re G. A. Gerhard *Phoinix* p. 43, sed ut dicterii quo irrisit Bio eos qui ab adulatoribus se corrumpi patiuntur rationem non haberet. neque de suo ille argumenta protulit, quibus sententia mea labefactetur.

derastia dictum alterumque illud quo de conservandis amicis agitur rationibus Theodoreis non repugnant [1]). paucae autem quae restant voces sane ac vere dissonae cum in solo reperiantur Laertio, recte videor mihi iudicasse non inconstantiam Bionis [2]) in his accusandam esse sed gnomologi Laertiani neglegentiam. ac vitium contraxisse putant dictum quo Bio δόξαν illustravit, in tribus autem reliquis [3]), quibus divitiae laudantur immodice, accusantur ignobilitas ut videtur et senectus, ex bono quidem fonte hausit gnomologus, sed oblatis hic minus bene usus est, fortasse quia liber quem manu trivit male erat distinctus. quod enim iam ex Teleteis sermonibus satis tuto colligere licebat, id syllogae Laertianae aliquot locis confirmari puto, etiam in Bionis diatribis valuisse illam contra alterius opinionem disputandi rationem Socraticae vel Platonicae dissimiliorem quam

1) Senecae verba de tranquill. c. 15 sub finem truncata sic restituit Buecheler: *singula propter quae laeti ac tristes sumus, sibi quisque proponat, et sciet verum esse quod Bion dixit: omnia hominum negotia simillima initiis esse nec vitam illorum magis sanctam aut severam esse quam conceptum, ⟨in nihilum recidere de⟩ nihilo natos.* in codice A est *nichilo nat;*.

2) Inconstantiae crimen quod inde a Lipsio Bioni obiectare soliti sunt adeo inveteravit, vix ut inter philosophos iustum ei locum concedere vellent. cf. Zeller[4] II 1 p. 342 adn. 2: 'Im übrigen ist er mehr witziger Literat, als Philosoph.' idem indicis p. 7: 'Bio der Borysthenite, athenischer Literat um 300 v. Chr.' Hirzel *Unters.* l. c. p. 60: 'obgleich Bion nur philosophisch schillerte, so tritt doch der kynische Zug in seinem Wesen stark hervor und huldigte er in seinem Tun und Reden einer extremen Richtung, die der vermittelnden Zenons und seiner echten Anhänger geradewegs zuwiderlief.' *Der Dial.* I p. 387.

3) Raro igitur nunc modestiusque quam in proecdosi adversario adsignavi sententias Cynicae vel Theodoreae sapientiae obstrepentes. non propius autem a vero, opinor, afuere qui rationem a me propositam totam reicerent, velut ab Arnim l. c. p. 127 vel Praechter *Jahresber. über die Fortschr. der cl. Altertumsw.* LXXXXVI (a. 1898) p. 17, quam qui sine controversia eam adprobarent, ut Susemihl l. c. p. 37 adn. 106. quod autem veretur ab Arnim (*Gött. gel. Anz.* a. 1890 n. 40 p. 127) ne ratione mea admissa nimiae imbecillitatis insimuletur excerptor, id ideo parum valet, quia unum alterumve dictum hodieque disceptatur inter doctos ipsi Bioni adscribendum sit an interlocutori. cf. p. LXXXII adn. 1. XC et adn. 1.

similiorem, ut totum hoc genus cuius originem recte explicavit de Wilamowitz l. c. p. 307 sq. orationibus non magis vel declamationibus quam dialogis adnumerari possit[1]). aliqua ex parte recte procedunt quae de hoc genere disputavit Hermannus Schlottmann dissertationis Rostochii editae p. 32 sq., quamquam demonstrari posse nego quod ille sibi persuasit ad Stilponem tamquam inventorem referendum esse genus Bioneum. sed haec industriosius nunc non persequor. ut autem per se veri dissimile est 'dialogorum' exempla quorum ἀόριστα erant (ut cum Basilio loquar) πρόσωπα scaenaque non descripta ad unam quasi normam revocanda esse, ita ne Bioneae quidem rationis perfectam plenamque imaginem nobis informari posse putaverim ex Teletis declamationum epitoma. verendum est enim ne epitomator quod semel iterumque significavi non numquam deleverit dialogi formam aut obscuraverit utpote coartanti minus opportunam. si autem vera sunt quae supra de gnomis aliquot Laertianis exposuimus, nescio an non ubique tam leviter in Bioneis diatribis quam in Teletis epitoma adumbratae fuerint partes eius cui quod vulgo probatum est deferebatur defendendum. quamquam quod in proecdosi suspicatus eram fieri potuisse ut etiam interlocutori non numquam salis aliquid vel acuminis a Bione impertiretur, id cum aliis veri minus simile visum sit, nolo nunc repetere. certum est in Bionis diatribis interlocutorem non defuisse, nec non versibus pugnatum est. Theognidis Euripidis Antiphanis aliquot versus adhiberi modo vidimus ex persona adversarii. quamquam fieri poterat ut versiculos hic illic sibi ipse potius Bio obiceret quam obicientem faceret adversarium. quod cadere videtur in extremam Teletei Περὶ φυγῆς sermonis particulam quam Bioneam esse mihi per-

1) Quomodo paulatim ad diatribae formam perventum sit vel ipso Platone quadamtenus praeeunte, investigare interim studuit E. Norden *Die antike Kunstpr.* I p. 129 adn. 1. de arte vero artibusque in Bionis diatriba conspicuis summatim egit P. Wendland *Philo und die kynisch-stoische Diatribe* (*Beitr. zur Gesch. der griech. Philosophie und Relig. von Wendland und Kern* Berol. a. 1895) p. 3 s., idem in libro egregio *Die hellenistisch-römische Kultur* (Tubingae ed. a. 1907) p. 41.

suasum est. idem de hoc illo paucorum locorum quos supra 'interlocutori' adsignavimus moneri oportet[1]). apparet autem in tmemate Teleteo Euripidis dicta ita cumulari, ut quot adferuntur opiniones vulgo probatae totidem adferantur versiculi. dispicitur hinc quam facile a Bionea disserendi ratione ad mixtum ac suum genus pervenire potuerit Menippus qui pedestrem sermonem variique generis carmina intra eiusdem satirae spatium discordi ut aiunt concordia copulavit, ut merito queratur Dialogus in Luciani Bis accusato 33: οὔτε πεζός εἰμι οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα. non subito apud Graecos artis fiunt commutationes. iter quasi digito demonstrat Lucianus cum ipsum Menippum mirabilis sui generis fontem et originem sic facit exponentem necyom. 1: μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. sed de hac re non licere verba spargere praetervehendo et olim monui et sciunt hodie qui Rudolfi Helmii de Luciano et Menippo librum inspexerunt. quod autem interlocutori non numquam poetarum locos attribuit Bio, hoc scite fecisse putandus est et prudenter. nam lectionem hac ratione ostendit abunde ostentationemque refugit utpote impugnans carmina per quae affectibus vitiisque excusationes suggeruntur. et cum ipse adderet alia poetarum testimonia quibus adversarium ad veritatis confessionem addu-

1) Hanc sententiam iteravi mus. Rhen. XLVII p. 236 s. adn. 1, ubi addidi nonnulla partim obsecutus Koertio partim oblocutus. de poetarum autem versibus ex mente adversarii intersertis quae scripsit Praechter l. c. p. 18: 'Bei der längst üblichen Verwertung einschlägiger Dichterstellen in der Behandlung ethischer Fragen wurde mit solchen Citaten dem Gegner keine neue Waffe in die Hand gedrückt, sondern nur eine solche, die ihm längst zur Verfügung stand, belassen, um ihre Unbrauchbarkeit darzutun', eis cur ego obsistam non habeo. nam sive tritiora erant eius modi poetarum testimonia iamque ante Bionem adlata sive Bio eis usus est primus, adhibentur ex persona adversarii. quod ut ne ipse quidem negat Praechter, si recte eius sententiam intellego, ita vix dubitabit quin eis testimoniis quae iam alii protulerant etiam nova addiderit Bio sua ipsius quam cum poetis contraxerat familiaritate invitatus.

ceret, hoc novo sermones ornatu non induisse videbatur nisi ab illo instigatus simulque meliora illum edocturus. at scientes non fefellit. neque enim licet dubitare quin Theophrastus etiam immodicum flosculorum usum notarit noto isto de Bioneis lenociniis iudicio, quamquam non hunc ille respexit solum. omnino enim iucunda quadam oblectamentorum copia et varietate diatribas Bio consperserat. utebatur sermone *modo tristi saepe iocoso.* idemque qui felici et festiva morum ac vitae imitatione praeter ceteros insignis erat nativumque sermonis familiaris colorem adeo non respuebat ut ad infima ac squalida nonnumquam demitteretur, delectavit haud raro animos audientium etiam artis rhetoricae luminibus. quod nemo ita interpretabitur quasi eam ego indolem fuisse Bionis existimem ut diatribas suas velut ad rhetorum praecepta aequabiliter expoliret. immo laxiore quodam dicendi genere ille usus est nec severioribus artis legibus adstricto. cui generi convenire video remissiorem illam dialogi formam, crebrum usum poetarum, morum denique et vitae vulgaris facetam imitationem. sed ut erat homo perquam ingeniosus (πολύτροπος καὶ σοφιστὴς ποικίλος Laert. IV 47 cf. Vsener Epic. p. 417 s.), artem occurrendi satietati varietate ita callebat, ut ubicumque ex re et in rem esse putabat etiam fuco rhetorico orationem subornaret: διὰ δὴ οὖν τὸ παντὶ εἴδει κεκρᾶσθαι λόγου (sic libri teste Wachsmuthio) φασὶ λέγειν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἐρατοσθένην, ὡς πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν (Laert. IV 52). quod exemplis nonnullis comprobare in animo est.

Praemoneo genuinam orationis formam, si Teletea exceperis, aliquanto fidelius servatam esse in gnomologio Laertiano quam in eis quae Stobaeus tradidit Favorino ut videtur (vid. Freudenthal mus. Rh. XXXV p. 424) usus. quod perspicies, si inter se composueris quae utrique sunt communia.

Laert. IV 50	Stob. III 4, 87 H. Βίωνος.
τὴν οἴησιν ἔλεγε προκοπῆς ἐγκοπήν [1]).	Βίων ἐρωτηθεὶς τί ἐστιν ἄνοια εἶπε 'προκοπῆς ἐμπόδιον'. sic

1) 'Das οἴησις προκοπῆς ἐγκοπή . . . als ἀρχαίων λόγος citiert in einem

Laert. IV 51

πρὸς τὸν βάσκανον ἐσκυθρωπακότα 'οὐκ οἶδα', ἔφη, 'πότερον σοὶ κακὸν γέγονεν ἢ ἄλλῳ ἀγαθόν'.

MA Tr., lemma om. Tr. ἐγκοπή ex Laertio Meineke, non recte.

Stob. flor. III 38, 50 Βίωνος.

Βίων ὁ σοφιστὴς ἰδών τινα φθονερὸν σφόδρα κεκυφότα, εἶπεν· 'ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν ἢ ἄλλω μέγα ἀγαθόν'. cf. gnomol. Vatic. ed. Sternbach. n. 158. 266. 334.

prioris igitur dicti acumen vides obtusum in Stobaeo. brevis et simplex sententiae vel chriae forma exstat in gnomologio Laertiano, verbositas ac loquela ex trivio petita apud Ioannem. quamquam concedendum est etiam in Stobaeanis multo praevalere simpliciorem illam excerpendi rationem: φησὶν ὁ Βίων (flor. 2, 39 et 62, 42) Βίων ἔλεγε vel εἶπε vel ἔφη (ecl. II 1, 20 p. 7, 14 W. II 31, 97 p. 218, 16 W. III 4, 52. 10, 37 H. IV 5, 23 H. flor. 91, 32. 93, 34. 105, 56 Mein.) nec deesse rursus in Laertii sylloga uberiores istas chriae formulas (velut ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ θηρᾶσαι μειράκιον — εἶπεν IV 47, ἐρωτηθείς ποτε τίς μᾶλλον ἀγωνιᾷ, ἔφη 48, ἐρωτηθεὶς εἰ γήμαι — ἔφη ib. similes) quibus sententiam excerptam illustrare solebant vel potius deformare gnomologi. haec sunt ἀποφθέγματα quae vocat Laertius χρειώδη πραγματείαν περιέχοντα. vix enim dubium est quin quae in diatribis legebantur perpetua implicita contexta ea in 'apophthegmatum' vel 'chriarum' formam redegerit gnomologus [1]). res manifesta erit his locis inter se comparatis

---

philonischen Fragmente, das, wie Harris *Fragments of Philo* S. 99 übersehen hat, in den Quaest. in Exod. II 107 nachzuweisen ist' P. Wendland *Archiv für Gesch. der Philos.* IV (1891) p. 681.

1) Operae pretium faciet qui quotquot huius generis exempla reperiri possunt collegerit collectaque illustrarit. interim haud inutile erit memoria tenere quae sano iudicio scripsit Duemmler Antisth. p. 71 appositisque nuper exemplis confirmavit Sternbach ad gnomol. Vat. n. 65.

Arrian. Epictet. diss. III 6, 9	Laert. IV 47	Seneca epist. 112, 1
τῶν νέων τοὺς μαλακοὺς οὐκ ἔστι προτρέψαι ῥᾴδιον· οὐδὲ γὰρ τυρὸν ἀγκίστρῳ λαβεῖν. οἱ δ' εὐφυεῖς, κἂν ἀποτρέπῃς, ἔτι μᾶλλον ἔχονται τοῦ λόγου.	ὀνειδιζόμενος (sc. ὁ Βίων) ἐπὶ τῷ μὴ θηρᾶσαι μειράκιον 'οὐχ οἷόν τε' εἶπεν 'ἁπαλὸν τυρὸν ἀγκίστρῳ ἐπισπᾶσθαι'.	*Cupio mehercules amicum tuum formari . . . et institui: sed valde durus capitur, immo, quod est molestius, valde mollis capitur* e. q. s. ubi vide quae adnotavi edit. meae p. 523.

Arrianus Epicteteus sive Musonius (pergit enim ille: διὸ καὶ ὁ Ῥοῦφος κτέ. cf. Muson. fr. XLVI p. 129 H.) servavit perpetuam diatribae orationem, apophthegmatis formam praetulit auctor Laertii. alibi ne haec quidem optime cessit raptim excerpenti. quod valet de proximo loco Laertii: ἐρωτηθείς ποτε τίς μᾶλλον ἀγωνιᾷ, ἔφη 'ὁ τὰ μέγιστα βουλόμενος εὐημερεῖν'. nam ut integra stet sententia, desideratur membrum alterum ab excerptore omissum. alibi eundem non satis cavisse observavimus ut interlocutoris verba a sententia Bionea distingueret. sed hoc ipso manifestum est eum qui syllogam composuit diatribas continuas ante oculos habuisse. et poetarum Antiphanis et Menandri lectio quam supra significavi qui pelluceret, nisi ad verbum fere excerpta essent frustula? haec reputans eorum probo sententiam, qui etiam ad orationem Bionis certius cognoscendam Laertianum potissimum gnomologium modeste quidem adhiberi posse censent. videbimus autem exornationes quae cernuntur in locis a Telete exscriptis simillimas recurrere in sylloga Laertii. habent igitur suam utilitatem quae compono, etsi vereor ne per se ipsa multis videantur pusilla.

Non repeto quae alii observarunt de largo similitudinum usu quo ne ab Aristone quidem Chio Bionem superari putaverim, aut de prosopopoeia personarumque ficta inductione qua cum poetis paene concertat, immo eis praesertim me contineo quae ad membrorum conformationem verborumque collocationem

pertinent. auget igitur vim sententiae ille haud raro membris aequaliter conformatis. in primis notatu dignum est exemplum quod legitur Tel. p. 15, 11: καθάπερ καὶ ἐξ οἰκίας, φησὶν ὁ Βίων, ἐξοικιζόμεθα, ὅταν τὸ ἐνοίκιον ὁ μισθώσας οὐ κομιζόμενος τὴν θύραν ἀφέλῃ, τὸν κέραμον ἀφέλῃ, τὸ φρέαρ ἐγκλείσῃ, οὕτω, φησί, καὶ ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζομαι, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται τὰ ὦτα τοὺς πόδας. membra quae inter se respondent καθάπερ καὶ ἐξ οἰκίας ἐξοικιζόμεθα et οὕτω καὶ ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζομαι pari syllabarum numero exaequata sunt, diiunctione ornatur similiterque cadentibus membrum ὅταν — τὴν θύραν ἀφέλῃ, τὸν κέραμον ἀφέλῃ, τὸ φρέαρ ἐγκλείσῃ, denique asyndeto augetur vis membri extremi ὅταν — τοὺς πόδας. cura vix minore elaborata sunt haec quae exstant p. 6, 12: οὐ πᾶν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ σοῦ ποιῶ; οὐ τὴν ἀποφορὰν εὐτάκτως σοι φέρω; dein p. 7, 4: ἢ οὐ μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοὶ λαχάνων, πλήρεις δὲ αἱ κρῆναι ὕδατος; ibid. 8: ἢ οὐχ ὁ πεινῶν ἥδιστα ἐσθίει καὶ ἥκιστα ὄψου δεῖται; καὶ ὁ διψῶν ἥδιστα πίνει καὶ ἥκιστα τὸ μὴ παρὸν ποτὸν ἀναμένει; quorum priora membra constant pari fere numero syllabarum, tertius locus item duobus continetur membris quae inter se similia sunt eaque specie exornata ut in utroque voces ἥδιστα et ἥκιστα contra contendant. Xenophontem, cuius verba adscripsi, imitatus est Bio, utrumque nescio an cognitum habuerit Epicurus. cf. etiam Laert. IX 19 et Stobaei III 1, 23 H. adnominationis exempla iam alii collegerunt, velut decantatum illud: ἐὰν μὲν γήμῃς αἰσχράν, ἕξεις ποινήν· ἂν δὲ καλήν, ἕξεις κοινήν (Laert. IV 48) vel quod supra memoravimus τὴν οἴησιν ἔλεγε προκοπῆς ἐγκοπήν Heraclito adsignatum in flor. Mon. 199: vid. gnomol. Vatic. n. 306. quanto illud simplicius idemque verbosius quod Zenoni datur a Laertio VII 23: ἔλεγε δὲ μηδὲν εἶναι τῆς οἰήσεως (ποιήσεως libri quod dudum correxerunt) ἀλλοτριώτερον πρὸς κατάληψιν τῶν ἐπιστημῶν. cf. Seneca de tranqu. 1, 16. denique notum est de Persaeo Citiensi dictum quod tradidit Athenaeus IV p. 162 C. sed addi poterat teste Telete p. 9, 2: ὥσπερ τῶν θηρίων παρὰ τὴν λῆψιν ἡ δῆξις γίνεται, ubi non sine acumine

aliqua verborum affectatur consonantia. eleganter ad idem reditur verbum in hac sententia Laert. IV 48: μέγα κακὸν τὸ μὴ δύνασθαι φέρειν κακόν, cum qua conferre iuvat Biantis illud (Laert. I 86 gnomol. Vatic. 153 flor. Mon. 168 al.): ἀτυχῆ εἶναι τὸν ἀτυχίαν μὴ φέροντα, sed εὐτυχίαν pro ἀτυχίαν legitur in Vaticano, quae lectio quasi 'unice vera' placuit Sternbachio. Bionem vel Bionis aliquem similem haud scio an imitatus sit Seneca ep. 85, 28: *qaeris quid sit malum? cedere iis quae mala vocantur* qauloque liberius ep. 96, 1: *non feram me, quo die aliquid ferre non potero.* conversionis figuram quantopere in deliciis habuerit Bio, haec declarabunt notissima: Laert. IV 48 πρὸς τὸν τὰ χωρία κατεδηδοκότα 'τὸν μὲν' Ἀμφιάραον' ἔφη 'ἡ γῆ κατέπιε, σὺ δὲ τὴν γῆν' ib. IV 50 πρὸς πλούσιον μικρολόγον 'οὐχ οὗτος' ἔφη 'τὴν οὐσίαν κέκτηται, ἀλλ' ἡ οὐσία τοῦτον' [1]). membrorum aequalitatis studium, quod in Teletis locis observavimus, in aliis quoque apparet. en Stobaei gnoma etiam prosopopoeiae quodam vigore notabilis flor. 93, 34 Mein.: Βίων ἔλεγε καταγελάστους εἶναι τοὺς σπουδάζοντας περὶ πλοῦτον, ὃν τύχη μὲν παρέχει, ἀνελευθερία δὲ φυλάττει, χρηστότης δὲ ἀφαιρεῖται. compar quod rhetores vocant haud scio an lectum fuerit in fonte Laertii IV 50: πρὸς τὸν ἀδολέσχην λιπαροῦντα συλλαβέσθαι αὐτῷ 'τὸ ἱκανόν σοι ποιήσω, ἔφη, ἐὰν παρακλήτους πέμψῃς [καὶ αὐτὸς μὴ ἔλθῃς]'. abicienda enim mihi videntur verba extrema, quibus mirum quantum debilitatur ironia et acumen. vin tu garru-

---

1) Apte iam a Menagio comparatus Seneca est ep. 119, 12: *sic divitias habent, quommodo habere dicimur febrem, cum illa nos habeat. e contrario dicere solemus: febris illum tenet. eodem modo dicendum est: divitiae illum tenent.* sed saepe ille sic loquitur velut de vita beata 22, 5: *divitiae meae sunt, tu divitiarum es* vel ibidem paulo ante 14, 1: *ceterum non ipsi voluptatem, sed ipsos voluptas habet.* de ira I 17, 1: *haec arma* (sc. *adfectus quosdam*) *quae Aristoteles virtuti dat, ipsa per se pugnant, non exspectaut manum, et habent, non habentur.* commune autem huius locutionis principium h. e. celebre illud Aristippi ἔχω, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι (Laert. II 75) ad Chriarum libros (Χρειῶν τρία Laert. II 85) qui tribui solebant Aristippo referendum esse sagaciter perspexit Sternbach gnomol. Vatic. 65.

lum verbositate confutare? concisa brevitas invitat interpretem. velut paradoxon quod supra laudavimus idemque compar οἱ ἀγαθοὶ οἰκέται ἐλεύθεροι, οἱ δὲ πονηροὶ ἐλεύθεροι δοῦλοι [πολλῶν ἐπιθυμιῶν] deturpatur additamento hoc quod seclusit Meineke[1]). isocoli non minus egregium exemplum hoc est Laert. IV 49: τὸν Ἀλκιβιάδην μεμφόμενος ἔλεγεν, ὡς νέος μὲν ὢν τοὺς ἄνδρας ἀπάγοι τῶν γυναικῶν, νεανίσκος δὲ γενόμενος τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν, idem et scita conversione et homoeoteleuto quodam excellens. nec fere absimile est quod ex Theophrasto videtur iterasse gnomol. Vat. 159: εἰ μὲν πεπαιδευμένος σιωπᾷς, ἀπαίδευτος εἶ· εἰ δὲ ἀπαίδευτος ὤν, πεπαίδευσαι, cf. ibid. 333. similiter desinentia deprehendimus etiam Laert. IV 51: τοὺς φίλους ὁποῖοι ἂν ὦσι συντηρεῖν, ἵνα μὴ δοκοίημεν πονηροῖς κεχρῆσθαι ἢ χρηστοὺς παρῃτῆσθαι de quibus supra.

Quorsum haec collegimus? velim nunc iudices cuinam debeantur quae de humatione legis apud Teletem p. 31, 1 εἰ δὲ μὴ κρυφθείης, ἀλλ' ἄταφος ⟨ῥιφθείης⟩, τί τὸ δυσχερές; ἢ τί διαφέρει ὑπὸ πυρὸς κατακαυθῆναι ἢ ὑπὸ κυνὸς καταβρωθῆναι ἢ ἐπάνω τῆς γῆς ὄντα κοράκων ἢ κατορυχθέντα ὑπὸ σκωλήκων; conspicua quadam arte paronomasiae studium coniungitur cum homoeoteleutis. num Teletis hebetiore utique limula haec perpolita esse putabis? vix verum enuntiari necesse est. nam proxime praecedunt haec (p. 30, 1): ἀλλ' ἡ περὶ ταφῆς ἀγωνία, φησὶν ὁ Βίων, πολλὰς τραγῳδίας ἐποίησεν. neque igitur mirum quod deinceps ex tragoediae penu promuntur vulgaris opinionis adminicula. tecte simul perstringi videtur Crantor Academicus qui interrogatus ubi sepeliri vellet Arcesilae respondisse fertur eodem versu isto (Laert. IV 25): ἐν γῆς φίλης μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν. Bioni pauca erant communia cum Academicis (cf.

1) Bionis vox non recuperatur nisi expulsis verbis πολλῶν ἐπιθυμιῶν. minus certum est haec verba etiam in Stobaeo delenda esse. potuerunt gnomologo ex vicinis suppeditari si exemplum quaeris, horum similia quae Diogeni nunc tribuuntur a Laertio VI 66: τοὺς μὲν οἰκέτας, ἔφη, τοῖς δεσπόταις, τοὺς δὲ φαύλους ταῖς ἐπιθυμίαις δουλεύειν. unde apparet quam facile interpretatio inlabi dicto potuerit.

p. LXVII s.), ipse durior ut Cynicus et Theodoreus istius modi optatum irrisit tamquam anile. ut notissima afferam: Diogenes *proici se iussit inhumatum* (Cic. Tusc. disp. I 43, 104); *Theodori quidem nihil interest humine an sublime putescat* (ib. 102). Crantorem respici etiam de Wilamowitz animadvertit *Philol. Unters.* IV p. 68 adn. nec tamen recte hoc addidit: 'dort [bei Teles] wird der vers als sprichwörtlich für die sehnsucht im vaterland begraben zu liegen angeführt: Krantor ist die Γῆ als solche lieb, obwohl er in der fremde stirbt'. immo non alio sensu apud Teletem quam a Crantore versum adhiberi clarum est responso Cynico quo non de sepulcro in patria condendo agitur sed de ipsa humatione: εἰ δὲ μὴ κρυφθείης, ἀλλὰ ἄταφος ⟨ῥιφθείης⟩ κτέ. quibus verbis liquido confirmatur quod de origine huius tmematis supra dixi: inde a verbis ἢ τὴν ἀρχὴν εἰ μὴ ταφήσῃ (p. 30, 1) Bioneum περὶ ταφῆς ut videtur commentarium expilavit Teles ab ea disputatione quam ipse instituerat satis alienum (cf. p. XLIII). haec quidem plana et perspicua. sed quae sub finem subsequuntur p. 31, 9: καὶ ἡμεῖς μὲν καὶ ἰδεῖν καὶ ἅψασθαι ὀκνοῦμεν, οἱ δὲ (Αἰγύπτιοι) σκελετεύσαντες ἔνδον ἔχουσιν ὡς καλόν τι καὶ ἐνέχυρα τοὺς νεκροὺς λαμβάνουσιν· οὕτως ἀντέστραπται τῷ ἡμετέρῳ ὁ ἐκείνων τρόπος, nunc quidem durissime continuantur verbis praegressis. epitomatoris culpa, nisi males librarii. aliquid puto interceptum esse in hanc fere sententiam: *in errore te versari etiam eo manifestum est quod nationum mores in curandis post mortem corporibus quam maxime differunt.* nec dubito quin haec consuetudinum discrepantia etiam aliis quam Graecorum et Aegyptiorum exemplis declarata fuerit. sic commodius paulo transiri poterat ad ea quae nunc sola restant: καὶ ἡμεῖς μὲν κτέ. suspicio confirmatur eis quae ex Chrysippo derivata conservavit M. Tullius Tusc. disp. I 45, 107 s. atque etiam empiricus Sextus Pyrr. III 226 ss., de cuius fonte fere convenit inter Petrum Corssen mus. Rh. XXXVI p. 514 et Hirzelium *Unters.* III p. 398 adn. 1. adscribo Ciceronis locum: *sed quid singulorum opiniones animadvertam, nationum*

rarios errores perspicere cum liceat? condiunt Aegyptii mortuos et eos servant domi, Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. magorum mos est non humare corpora suorum, nisi a feris sint ante laniata. in Hyrcania plebs publicos alit canes, optumates domesticos. nobile autem genus canum illud scimus esse; sed pro sua quisque facultate parat, a quibus lanietur, eamque optumam illi esse censent sepulturam. permulta alia colligit Chrysippus, ut est in omni historia curiosus; sed ita taetra sunt quaedam, ut ea fugiat et reformidet oratio[1]). consensu qui inter Chrysippi verba Teletem-

1) Non reformidavit talia carmini suo inserere idque loco ut sensit Bothe non perapto Silius Italicus Punic. XIII 466 ss. ed. Bauer

Tunc iuuenis: 'Gens o ueteris pulcherrima Clausi,
Haud ulla ante tuam, quamquam non parua fatigent,
Curarum prior extiterit. namque ista per omnis
Discrimen seruat populos uariatque iacentum
Exequias tumuli et cinerum sententia discors. 470
Tellure — ut perhibent, is mos antiquus — Hibera
Exanima obscenus consumit corpora uultur.
Regia cum lucem posuerunt membra, probatum est
Hyrcanis adhibere canes. Aegyptia tellus
Claudit odorato post funus stantia saxo 475
Corpora et a mensis exanguem haud separat umbram.
Exhausto instituit Pontus uacare cerebro
Ora uirum et longum medicata reponit in aeuum.
Quid, qui reclusa nudos Garamantes harena
Infodiunt? quid, qui saeuo sepelire profundo 480
Exanimos mandant Libycis Nasamones in oris?
At Celtae uacui capitis circumdare gaudent
Ossa, nefas, auro ac mensis ea pocula seruant.
Cecropidae ob patriam Mauortis sorte peremptos
Decreuere simul communibus urere flammis. 485
At gente in Scythica suffixa cadauera truncis
Lenta dies sepelit, putri liquentia tabo.'

uti his versibus poterat Buecheler mus. Rhen. XXXV p. 390, cum Silium sectam secutum esse Stoicam recte demonstraret. pendet a Chrysippo Silius auctore *in omni historia curioso* tamque doctum Stoicum se exhibet testimoniis his coacervatis quam pravum poetam. hoc spero nemo

que non levis est confirmatur quae Cynici de humatione scripserant ea Stoicum minime praeteriisse, licet aliunde haud pauca addiderit *ut est in omni historia curiosus* h. e. testimoniis exemplisque divitissimus. recte igitur et vere iudicat Hirzel l. c. p. 398: 'wenn Chrysippos auf diese Weise das Bestatten überhaupt und den Wert, den Manche darauf legten als töricht hinzustellen suchte, to trat er damit nur auf den kynischen Standpunkt, den er, wie wir wissen (Zeller III 1 S. 281), auch sonst bestehenden Sitten und Gebräuchen gegenüber eingenommen hat'. neque eis non subscribo equidem quae idem vir doctus de sententiarum conexu statuit quem in commentario Graeco fuisse putat a Cicerone adhibito (vid. Hirzel l. c. p. 397 s.). sed haec ad Chrysippum pertinent vel ad Ciceronem. ut ad Teletem revertar, ex Bione transcriptam esse etiam eam disputationis particulam, cuius nunc supersunt verba καὶ ἡμεῖς μὲν κτέ. valde veri simile duco. apparet enim hanc inter Teletem et Chrysippum congruentiam (cf. οἱ δὲ (sc. Αἰγύπτιοι) σκελετεύσαντες ἔνδον ἔχουσιν ὡς καλόν τι Tel. p. 31, 10 ubi vide quae adnotavimus) non ita explicandam esse ut alter alterum exscripsisse putetur sed uterque fontem adiisse Cynicum [1]). tenuis

---

iam negabit, quamquam singula testimonia quae satis largam praebeant disserendi copiam commentario illustrare nunc, ne nimis intumescat adnotatio, supersedeo.

1) Assensus mihi interim C. Praechter Philol. LVII p. 504 ss. commonuit ea quae supra scripsi liquido confirmari etiam Luciani de luctu c. 21. sed ipsius viri docti verba adscribo: 'Zur Stütze seiner Konjektur verweist H. auf Cic. Tusc. disp. 1, 45, 107 f. und Sext. Emp. Pyrrh. hyp. 3, 226 ff. Eine noch gewichtigere Bestätigung bringt eine dritte mit der bionischen sich näher berührende Stelle eines Schriftchens, auf dessen Bedeutung für diesen Zweig der kynischen Literatur ich hier hinweisen möchte . . . Luc. de luctu 21 f. heisst est: καὶ μέχρι μὲν θρήνων ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτερίας· τὸ δὲ ἀπὸ τούτου διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος· οὗτος μέν — λέγω δ' ἰδών — ξηράνας τὸν νεκρὸν ξύνδειπνον καὶ ξυμπότην ἐποιήσατο· πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ ἐν καιρῷ γενόμενος. χρώματα μὲν γὰρ καὶ πυραμίδες

eiusdem fontis rivulus pervenit in Plutarchi commentarium an vitiositas ad infelic. suff. p. 499 D [1]): καὶ τί Θεοδώρῳ μέλει πότερον ὑπὲρ γῆς ἢ ὑπὸ γῆς σήπεται; Σκυθῶν εὐδαίμονες ταφαὶ αὗται. Ὑρκανῶν δὲ κύνες, Βακτριανῶν δὲ ὄρνιθες νεκροὺς ἐσθίουσιν κατὰ νόμους, ὅταν μακαρίου τέλους τυγχάνωσιν. cf. Stob. flor. 123, 11 Mein. neque igitur Bionem Teles de manibus iam prius deposuisse censendus est. aliud Bioneae de humatione et sepultura expositionis frustulum servavit Laertius IV 48: κατεγίνωσκε δὲ καὶ τῶν τοὺς ἀνδρώπους κατακαόντων μὲν ὡς ἀναισθήτους, παρακαόντων δὲ ὡς αἰσθανομένοις, ubi αἰσθανομένοις scripsi cum Mer. Casaubono pro αἰσθανομένους. nam παρακαίειν ut ἀποκαίειν in gemello gnomologii Vaticani loco (n. 20) de parentando dictum esse vidit Sternbach *Wien. Stud.* IX p. 186.

Parce et circumspecte utendum est his quae de oratione Bionis et stilo observavimus, neque enim ipsa sufficiunt sola ad originem ullius scripti extricandam. consulto supra de orationis indole tacuimus ubi Bioneae originis suspicione non exempta diximus haec Tel. p. 26, 6: δύναμαι δὲ μεταβὰς ὥσπερ ἐξ ἑτέρας νεὼς εἰς ἑτέραν ὁμοίως εὐπλοεῖν, οὕτως ἐξ ἑτέρας πόλεως εἰς ἑτέραν ὁμοίως εὐδαιμονεῖν (cf. Musonius p. 42, 14 s. H.). com-

καὶ στῆλαι καὶ ἐπιγράμματα πρὸς ὀλίγον διαρκοῦντα πῶς οὐ περιττὰ καὶ παιδιαῖς προσεοικότα; Die Bedeutung dieser Stelle für die entsprechende bei Teles ist um so grösser, als die Schrift περὶ πένθους kynischen Charakter zeigt.' Cynicam autem Luciani de luctu diatribae rationem ut ipse explanavit Praechter l. c. ita nuperrime Rudolfus Helm *Lucian und Menipp* (Lips. et Berol. ed. a. 1906) p. 170 et 348 ss. ceterum de Stoicis videsis etiam quae intra adnotavimus p. 31 adn. 1.

1) Non recte in proecdosi de Plutarchea huius libelli origine dubitaram, cf. G. Siefert comment. philol. Ienens. VI p. 111 ss. quod autem dixi in partibus nonnullis commentarii Bioneos pellucere colores, id etiamnunc teneo, sed maiore disputatione opus est quam quae adnotationis terminis circumscribi possit. hoc unum moneo, eo quod 'partim eaedem' ut Sieferti verbis utar 'partim similes historiolae atque in hoc volumine de Diogene, Metrocle, Cratete, Theodoro atheo, Socrate etiam in libris De tranquill. an. et De exilio narrantur', opinionem meam non redargui. quamquam hunc aliosve libros quasi de Cynicorum pera prompsisse Plutarchum nec olim ego dixi nec dico hodie, cf. supra p. XLIX et Siefert *Plut. Schr.* περὶ εὐθ. (Numburgi ed. a. 1908) p. 28 adn. 3.

munis erat eiusmodi ornatus permultis poteratque etiam Teles, licet retusioris fuerit ingenii, assidua lectione eo pervenire, ut artem argutiasque eius scriptoris quem praeter ceteros in deliciis habuit haud infeliciter imitaretur. alia igitur ac firmiora argumenta sive indicia accedant necesse erit, si scrupulum voles quasi radicitus expelli. quod quo modo salva ratione fieri possit, etiam alio praeter illum de humatione loco utile erit demonstrare. velut supra (p. XLVI) probabile est visum Bioni Teletem debere verba p. 16, 4: ὥσπερ ⟨ὁ⟩ ἀγαθὸς ὑποκριτὴς εὖ καὶ τὸν πρόλογον εὖ καὶ τὰ μέσα εὖ καὶ τὴν καταστροφήν, οὕτω καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ εὖ καὶ τὰ πρῶτα τοῦ βίου εὖ καὶ τὰ μέσα εὖ καὶ τὴν τελευτήν. indiciis ibi adlatis nunc novum addi licet ex oratione petitum: rhetoricum artificium quod verbis inest structura prorsus aequabili ordinatis temperatur grata quadam, ni sensu fallor, sermonis familiaris neglegentia. non spernendum hoc quidem est iudicii adminiculum, sed profligatur res eo quod haec verba ad eandem diatribam pertinere elucet, qua Bio viri boni cum bono histrione comparationem, Fortunae cum poetria uberrime persecutus erat. hinc ultra progredi licet. nam similitudo haec saeculi quarti tertiique temporibus et ingeniis accommodatissima (cf. C. Robert *Bild und Lied* p. 42 s.) quae vivendi artem arte histrionali vitamque vitae quasi speculo scilicet argutius illustrabat a Bione studiosissime arrepta est variisque ingenii luminibus exornata. praeclaram diatribam posteriores in suum usum converterunt unde hodie quoque aliquam partem recuperare licet. sed multa cautione opus erit. nec primus enim Bio nec solus hac imagine est usus, si tamen fides est Diodoro Siculo qui Philippo regi Demadem dixisse tradidit XVI 87: βασιλεῦ, τῆς τύχης σοι περιθείσης πρόσωπον Ἀγαμέμνονος αὐτὸς οὐκ αἰσχύνῃ πράττων ἔργα Θερσίτου; neque omnino certum adfirmo quod Telete nisus coniecit E. Weber ex Bione adsumpsisse Aristonem Chium quae Laertius habet VII 160: εἶναι γὰρ ὅμοιον τῷ ἀγαθῷ ὑποκριτῇ τὸν σοφόν, ὃς ἄν τε Θερσίτου ἄν τε Ἀγαμέμνονος πρόσωπον ἀναλάβῃ, ἑκάτερον ὑποκρινεῖται προσηκόντως.

esse sane scio quae huic sententiae faveant. velut Thersitae et Agamemnonis exempla etiam Bionem praebuisse vix obsistam conicienti. eadem enim leguntur in Arriani Epictetei diss. IV 2, 10: διάφορα δ' οὕτω πρόσωπα οὐ μίγνυται· οὐ δύνασαι καὶ Θερσίτην ὑποκρίνασθαι καὶ Ἀγαμέμνονα· ἂν Θερσίτης εἶναι θέλῃς, κυρτόν σε εἶναι δεῖ καὶ φαλακρόν ἂν Ἀγαμέμνων, μέγαν καὶ καλὸν καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους φιλοῦντα, ubi verbis κυρτὸν . . . καὶ φαλακρόν et μέγαν καὶ καλόν Homeri carmina respici (Il. II 216 III 167 ss.) observarunt interpretes (cf. Arr. III 22, 7 s.). accedit vero quod melius intellegetur, cur aequius de Bione et humanius iudicaverit Eratosthenes (cf. Wachsmuth sill. [2] p. 75), si Aristo interdum Bionis vestigia legisse putabitur. nam Eratosthenes Aristonis discipulus factus (Athen. VII p. 281 c) 'Aristonem' scripsit ut Apollophanes. denique Arcesilai adversarius acerrimus non modo Bio fuisse traditur (vid. Dicaeocles Cnidius apud Numenium in Eusebii praep. evang. XIV 6, 5 p. 731b) sed etiam Aristo (locos collegit Zeller III[3] 1 p. 36 adn.). nihilo setius non nihil scrupuli ut mihi resideat, in causa est sollemnis illa Chii Aristonis cum Cio confusio notumque Panaetii de Aristonum libris iudicium, quod non neglegere debebat E. Weber l. c. p. 185 s., si quidem ad certum pervenire finem ipse voluit. de Cio enim exstat Strabonis testimonium quod infra illustrabitur. neque recte vir doctus (l. c. p. 182 adn. 3 p. 185) confidit consensu inter ὁμοιωμάτων auctorem (Stob. flor. 4, 110) observato et Bionem Ps.-Plutarchi de liber. educ. c. 10. nam quae ὁμοιωμάτων compilator habet ea ex Laertii (II 79. 80) fonte fluxisse male intellecto acute animadvertit Adolfus Kiessling prooem. univ. Gryphisvald. hib. a. 1887 p. V s. tutius igitur existimo rationem quae inter Bionem et Aristonem Chium intercesserit in medio relinquere[1]).

1) De Aristone Chio Bionis imitatore et ipso interim maiore cum fiducia iudicavimus. certe Panaetii Sosicratisque de Aristonis libris iudicio ne nimium tribuatur cavendum erit, cf. quae et ego monui mus. Rhen. XLV p. 542 et inprimis quae scripsit R. Heinze ibid. p. 511 ss. vel Th. Gomperz *Griech. Denker* II p. 551. non accedo Gerckio *Arch. f. G. d. Phil.* V p. 210.

excludo etiam alia. neque enim dubium est quin boni viri illa vel sapientis cum bono histrione comparatione, quam ad locupletandas Bionis reliquias valere persuasum habeo, posteriorum temporum philosophi praecipue Stoici ita usi sint ut etiam novas pro sententiarum conexu elicerent similitudines easque a Bionea disputatione cuius aliquam partem Teles servavit satis diversas. ne igitur aliena inmisceam, omitto quae M. Tullius habet Stoicorum doctrinam secutus de offic. I 31, 114 (cf. Hirzel *Unters.* II 1 p. 434 adn. 1), item paradox. III 26. nec minori dubitationi obnoxium puto quod facile cuipiam in mentem venerit ex Bionis Περὶ τῆς ὀργῆς libro hausisse Sotionem quae conservavit Stobaeus III 20, 54a H. (ὑποκριταῖς μὲν οὖν — χρῶνται τῷ σχήματι) quaeque in usum suum vertit ex praeceptoris libro Seneca de ira II 17, 1 (*orator, inquit, iratus — iratum bene agentes*). Sotionis fragmentum ex communi fonte Stoico, e Chrysippo sumptum esse suspicatur Guilelmus Allers (de L. Annaei Senecae librorum de ira fontibus p. 58) duce Cicerone Tusc. disp. IV 25, 55. denique consulto praetereo Lucianum similitudinibus scaenicis affluentem. Luciano qui uti volet agere id non poterit nisi omnibus huius generis locis diligenter inter se collatis similibusque quos alii scriptores sive Graeci sive Latini suggerunt in uno conspectu positis [1]). qua via fortasse huc perveniri posse speres, ut quae Lucianus addidit suo indulgens ingenio subtilius discernantur ab eis quae ex Cynicorum imitatione manarunt, maxime Menippi. neque igitur discentium desideriis satis fecit E. Weber (p. 188 s.) cum Bionem doceret imitatum esse Lucianum in nec. 16. similitudinem quandam interesse inter Luciani locum et Bionis qui exstat apud Teletem nemo negabit, sed curiosius scrutanti eorundem

1) Exempli causa comparare iuvat locos Luciani necyom. 16 apol. 5 Icaromen. 29 navig. seu vot. 46 cum Seneca epist. 76, 31. — Sic olim praetervehens quasi digito monstravi provinciam frugibus felicem, tunc tamen paucis visitatam. eodem autem anno Luciani aliquot locos respexit etiam Duemmler *Akad.* p. 3 ss. interim Menippo operam navans segetes demessuit R. Helm *Lucian und Menipp* p. 45 ss.

locorum tanta videbitur differentia, ut sponte nascatur suspicio etiam ea quae propius absint a Bione illum alius scriptoris lectioni debere. sive Menippus is fuit Bionis fortasse vestigiis insistens sive alienior. sed nobis ut quibus Bio attingendus sit propter Teletem, non Teletea edantur propter Bionem, disputationem in eis quae magis inter se conveniunt continuisse satis erit. monendum hoc duxi, ne plura viderentur promitti quam hac praefatione includi par erat [1]).

Iam ut afferam non nulla ex quibus et Teleteis lux affulgeat et Bionea illa diatriba cuius mentionem iniecimus aliquid incrementi capiat, procedat fragmentum Epicteteum quod servavit Stobaeus flor. 97, 28 Mein. cum lemmate ἐκ τῶν Ἀρριανοῦ προτρεπτικῶν ὁμιλιῶν. cuius verba cum Teleteis tam speciose congruunt, ut nisi communi eiusdem scriptoris usu concentus explicari nequeat. quod ut primo quisque obtutu perspiciat, cuncta exadversum pono:

Teles p. 5, 2:	Teles p. 52, 2	Epictetus Stob. flor. III p. 211, 11 Mein. (fr. XI p. 412, 7 Schenkl)
Δεῖ ὥσπερ τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτὴν ὅ τι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῇ πρόσωπον τοῦτο ἀγωνίζεσθαι καλῶς, οὕτω καὶ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ὅ τι ἂν περιθῇ ἡ τύχη. καὶ γὰρ αὕτη, φησὶν ὁ Βίων, ὥσπερ ποιήτρια, ὁτὲ μὲν πρωτολόγου, ὁτὲ δὲ δευτερολόγου περιτίθησι πρόσ-	Ἡ τύχη ὥσπερ ποιήτριά τις οὖσα παντοδαπὰ ποιεῖ πρόσωπα, ναυαγοῦ, πτωχοῦ, φυγάδος, ἐνδόξου, ἀδόξου. δεῖ οὖν τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα πᾶν ὅ τι ἂν αὕτη περιθῇ καλῶς ἀγωνίζεσθαι.	ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι οὐκ εὐφωνότερον οὐδὲ ἥδιον ὁ Πῶλος τὸν τύραννον Οἰδίποδα ὑπεκρίνετο ἢ τὸν ἐπὶ Κολωνῷ ἀλήτην καὶ πτωχόν; εἶτα χείρων Πώλου ὁ γενναῖος ἀνὴρ φανεῖται, ὡς μὴ πᾶν τὸ περιτεθὲν ἐκ τοῦ δαιμονίου πρόσωπον ὑποκρίνασθαι καλῶς; οὐδέ

1) Maximum Tyrium (diss. VII init.) consulto praeterire me monui in proecdosi, item Plotinum Ennead. III 2, 15. de Maximo interim dixit H. Hobein diss. Gotting. a. 1895 p. 83 ss. cf. R. Helm *Luc. und Men.* p. 48 s.

ωπον, καὶ ὁτὲ μὲν βασιλέως, ὁτὲ δὲ ἀλήτου.	γε τὸν Ὀδυσσέα μιμήσεται, ὅστις καὶ ἐν τοῖς ῥάκεσιν οὐδὲν μεῖον διέπρεπεν ἢ ἐν τῇ οὔλῃ χλαίνῃ τῇ πορφυρᾷ;

Felici casu accidit ut altero loco Teles Bionis nomen non reticuerit: sic etiam reliquorum fons in aperto. quod autem ultro credere licebat, Arriani loco liquido comprobatur: generale praeceptum quod servavit Teles etiam praeclari histrionis exemplo singulari illustraverat Bio. respicitur autem Polus Chariclis filius Suniensis, non Aegineta si verum vidit Schaefer *Demosth.*[2] I p. 244. quamquam de duobus Polis quaestionem ob hanc causam retractare in animo non est [1]). hoc unum dico: sive Arriani verba cum eis quae praecedunt (ἀλλὰ δὴ Σωκράτης, Ἀρχελάου μεταπεμπομένου αὐτὸν ὡς ποιήσοντος πλούσιον, ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ διότι Ἀθήνησι τέσσαρές εἰσι χοίνικες τῶν ἀλφίτων ὀβολοῦ ὤνιοι καὶ κρῆναι ὕδατος ῥέουσιν. εἰ γάρ τοι μὴ ἱκανὰ τὰ ὄντα ἐμοί, ἀλλ' ἐγὼ τούτοις ἱκανός, καὶ οὕτω κἀκεῖνα ἐμοί') artius coniungenda sunt, ut ad Socratis aetatem Polus removeatur, sive dirimenda videntur a prioribus, ut Poli aetatem finituro ad Demosthenis tempora descendere liceat, Bionea esse haec verba aeque manifestum est. confirmatur hoc non sententiae solum verborumque memorabili consensu (cf. πᾶν τὸ περιτεθὲν — πρόσωπον ὑποκρίνασθαι καλῶς), sed etiam exemplo Ulixis. lucis hinc nonnihil affunditur Eratosthenis de Bione iudicio quod rettulit Strabo I 2, 2 p. 15: αὐτῷ (Eratostheni) πολύς ἐστι . . Βίων, ὅν φησι πρῶτον ἀνθινὰ περιβαλεῖν φιλοσοφίαν, ἀλλ' ὅμως εἰπεῖν ἄν τινα ἐπ' αὐτοῦ τοῦτο 'οἵην ἐκ ῥακέων ὁ Βίων.' non diu factum est postquam de recta huius loci interpre-

1) R. Helm *Luc. und Men.* p. 57 adn. 2 infirmare nuper studuit Epicteti de Polo altero testimonii (p. 411 s. Schenkl) auctoritatem. sed quod hoc testimonium negat satis dilucidum vel certum esse, id ad diluendam quaestionem non sufficit. utique Plutarcho (Demosth. c. 28) Polus Aegineta est, Suniensis Luciano (Menipp. 16). cf. etiam Duemmler *Akad.* p. 7 adn. 1.

tatione inter viros doctos convenit. verum autem hoc est quod eodem anno reppererunt Cobet mnemos.[2] IV p. 82 et Rohde *Griech. Rom.* p. 250 adn. (cf. Wachsmuth sill.[2] p. 74 s.): quamquam negare non ausus est Eratosthenes meretriciis philosophiam ornamentis Bionem induisse, tamen facile posse quempiam mirari ait vigorem Bionis, perinde atque Ulixis pannosi robur et siccitas non sine summa admiratione procorum in conspectum venerit (Od. XVIII 74 οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει). vis scire nunc cur Homeri versus Eratostheni inprimis idoneus visus sit ad Bionis virtutem demonstrandam? ipse Bio, ut erat φιλόμηρος, illo usus erat boni viri exemplum proponens Ulixem [1]), ὅστις καὶ ἐν τοῖς ῥάκεσιν οὐδὲν μεῖον διέπρεπεν ἢ ἐν τῇ οὔλῃ χλαίνῃ τῇ πορφυρᾷ. nam sicut extremis verbis respicitur Odysseae versus XIX 225 χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεὺς Διπλῆν, sic prioribus Od. XVIII 74 οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. aptissime autem cum Ulixe mendici stola induto comparari poterat Bio: ἐπανείλετο κυνικὴν ἀγωγὴν λαβὼν τρίβωνα καὶ πήραν (Laert. IV 51), aspice modo Varronis Sesculixem. ceterum quid discrepet cum Bione Arrianus in tanta similitudine neminem fugit. Bio de fortuna loquitur quae tamquam poetria suas cuique partes attribuat, Arrianus daemonium h. e. deum substituit (cf. Schweighaeuser ind. Epict. v. δαιμόνιον). eadem fere ratio est alius loci Epictetei, quem ex Bioneo sermone colores duxisse non est quod fusius exponam. dico enchiridii c. 17: μέμνησο ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οἵου ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος· ἂν βραχύ, βραχέος· ἂν μακρόν, μακροῦ· ἂν πτωχὸν ὑποκρίνασθαί σε θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ· ἂν χωλόν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτ' ἐστί, τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς· ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ ἄλλου. deus intellegendus est ὁ διδάσκαλος. simul apparet ex hoc loco, quam facilis ab histrionis partibus transitus fuerit ad vitae cum fabula comparationem. etiam hanc

1) Arriani verba recte me ad Bionem rettulisse putat ab Arnim *Gött. gel. A.* a. 1890 n. 4 p. 128. item adprobavit suspicionem meam Guilelmus Capelle de Cynicorum epist. p. 23.

similitudinem ex Bione sublatam esse crediderim, cum praesertim singula Arriani verba insignite conveniant cum Bioneis. mendici (πτωχοῦ vel ἀλήτου) tribus aeque locis supra exscriptis fit mentio, cum istis ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην apte compones Bionea saepius nobis commemorata: σὺ μὲν ἄρχεις καλῶς, ἐγὼ δὲ ἄρχομαι, φησί, καὶ σὺ μὲν πολλῶν, ἐγὼ δὲ ἑνὸς τουτουὶ παιδαγωγὸς γενόμενος. uberiorem autem ex eodem fonte laticem licet non nimis sincerum invenit Synesius de provid. p. 106 A (130 s. Krab.), cuius orationem adscribo: ἅπας γὰρ βίος ἀρετῆς ὕλη. καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς ὁρῶμεν τοὺς τῆς τραγῳδίας ὑποκριτάς· ὅστις καλῶς ἐξήσκησε τὴν φωνήν, ὁμοίως ὑποκρινεῖται τόν τε Κρέοντα καὶ τὸν Τήλεφον, καὶ οὐδὲν θαλουργῇ τῶν ῥακίων διοίσει πρὸς τὸ μέγα καὶ καλὸν ἐμβοῆσαι καὶ καταλαβεῖν ἠχοῖ τοῦ μέλους τὸ θέατρον· ἀλλὰ καὶ τὴν θεράπαιναν καὶ τὴν δέσποιναν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιδείξεται μουσικῆς, καὶ ὅ τι ἂν περιθῆται προσωπεῖον, τὸ καλῶς αὐτὸν ὁ χορηγὸς τοῦ δράματος ἀπαιτεῖ· οὕτως ἡμῖν θεὸς καὶ τύχη περιτίθησιν ὥσπερ προσωπεῖα τοὺς βίους ἐν τῷ μεγάλῳ τοῦ κόσμου δράματι, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον ἕτερος ἑτέρου βίος βελτίων ἢ χείρων, χρῆται δὲ ὡς ἕκαστος δύναται. δύναται δὲ ὁ σπουδαῖος ἁπανταχοῦ καλῶς διαγίνεσθαι, κἂν τὸν πτωχόν, κἂν τὸν μόναρχον ὑποκρίνηται· διοίσεται δὲ οὐδὲν περὶ τοῦ προσωπείου. ἐπεὶ καὶ ὁ τραγῳδὸς γελοῖος ἂν γένοιτο τὸ μὲν φεύγων, τὸ δὲ αἱρούμενος. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γραὸς εὐδοκιμῶν στεφανοῦταί τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλώζεται καὶ συρίττεται, ἔστι δὲ ὅπη καὶ λίθοις βάλλεται. βίος γὰρ οὐδεὶς οἰκεῖος ἡμῶν, ἀλλοτρίους δὲ ἔξωθεν περικείμεθα· ἡμεῖς δέ, τὸ χρώμενον ἔνδοθεν, ἀμείνους καὶ χείρους αὐτοὶ ποιοῦντές τε καὶ δεικνύντες ἀγωνισταὶ ζώντων δραμάτων. ταῦτ' ἄρα ὥσπερ ἐσθῆτας ἔστιν αὐτοὺς ἀμφιέσασθαι καὶ μεταμφιέσασθαι. apparet autem verba ὅστις καλῶς ἐξήσκησε τὴν φωνήν, ὁμοίως ὑποκρινεῖται τόν τε Κρέοντα καὶ τὸν Τήλεφον καὶ οὐδὲν θαλουργῇ τῶν ῥακίων διοίσει — τὸ θέατρον si sententiam spectes eodem redire quo illa Arriani: ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι οὐκ εὐφωνότερον οὐδὲ ἥδιον ὁ Πῶλος τὸν τύραννον Οἰδίποδα ὑπεκρίνετο ἢ τὸν ἐπὶ Κολωνῷ ἀλήτην καὶ πτωχόν; neque inepte conicies τύχη vocabulum reman-

sisse ex fonte Bioneo adhaesu perquam memorabili οὕτως ἡμῖν θεὸς καὶ τύχη περιτίθησιν ὥσπερ προσωπεῖα τοὺς βίους. nolim igitur repugnare, si quis ex Synesio collegerit Bionem praeter Ulixem Oedipumque etiam plura exempla protulisse e scaena petita. οὔ τἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος. etiam Telephus quam concinne exulis mendicique claudi personam egerit, Euripide duce haud scio an Bio commonstraverit [1]), ut χωλόν, quod inter exempla est in enchiridio Epicteteo, non ad solum pertineat Epictetum. narraverat Antisthenes in successionibus Cratetem Cynicae philosophiae se addixisse θεασάμενον ἔν τινι τραγῳδίᾳ Τήλεφον σπυρίδιον ἔχοντα καὶ τἆλλα λυπρόν (Laert. VI 87). neque a Bione aliena existimaverim quae de histrione tragico accuratius exponuntur, scilicet ad successum nihil interesse utrum vetulae partes velut Hecubae susceperit an regis, modo bene agatur persona nec inconcinne (ἐπεὶ καὶ ὁ τραγῳδὸς — καὶ λίθοις βάλλεται). cognata his sunt quae Simplicius profert commentarii in Epict. enchir. p. 206 Schweigh. sed num Arriani diatribam iam non superstitem ibi adhibuerit dubito. tantum de Arriano et resonante priscum quiddam imagine Synesii.

Histrionis similitudo etiam in eo libro legebatur quo ad dialogum de senectute componendum praecipue usus est M. Tullius. expedit proficisci ab eo loco qui exstat in cap. 18: *quae sunt igitur voluptates corporis cum auctoritatis praemiis comparandae? quibus qui splendide usi sunt, ii mihi videntur fabulam aetatis peregisse nec tamquam inexercitati histriones in extremo actu corruisse* (cf. epist. ad Quintum fratrem I 1, 16). in proximo autem capite haec sunt: *quod cuique temporis ad vivendum datur, eo debet esse contentus. neque enim histrioni, ut placeat, peragenda fabula est, modo, in quocumque fuerit actu, probetur, neque sapienti usque ad 'plaudite' veniendum est. breve enim tempus aetatis satis longum est ad bene honesteque vivendum.* quorum ad similitudinem proxime accedit Seneca epist. 77, 4: *vita non est*

1) cf. nunc etiam Guilelmus Capelle l. c. p. 24.

imperfecta, si honesta est. ubicumque desines, si bene desinis, tota est et ibid. 20: *quo modo fabula, sic vita non quam diu, sed quam bene acta sit, refert. nihil ad rem pertinet, quo loco desinas. quocumque voles desine: tantum bonam clausulam inpone*[1]). Ciceronis autem locus alter cum altero adeo non consentire visus est Meissnero in Fleckeiseni annali 1885 p. 216, ut verba *neque enim histrioni, ut placeat — veniendum est* unco damnaret. non probo hanc rationem. nam si verum quaeris, loco priore sermo fit de sene summa auctoritate ornato: hunc similem esse ait Cicero histrioni quem ne in extremo quidem fabulae actu ars viresque deficiant; altero loco ubi referre negat quam diu quis vivat, modo bene honesteque acta sit vita, histrionem in quolibet fabulae actu artem suam praestare posse contendit neque opus esse prodire eum etiam in extremo. neque igitur video quo modo haec inter se pugnent, cum praesertim aliis partibus manifestum sit imagini penitus excutiendae scriptorem adeo non intentum fuisse, ut nullam praetermitteret occasionem novae similitudinis admovendae. quantum vero ille adamaverit scriptor hanc imaginem vel inde patet quod in locis gravissimis eam posuit tam sub initium dialogi quam in fine. leguntur in cap. 2: *a qua* (sc. *natura*) *non veri simile est, cum ceterae partes aetatis bene discriptae sint, extremum actum tamquam ab inerti poeta esse neglectum,* et rursus in cap. 23: *senectus autem aetatis est peractio tamquam fabulae, cuius defectionem fugere debemus, praesertim adiuncta satietate.* cum fabula igitur comparatur aetas, partes autem natura quasi poetria tamquam singulos discripsit actus, quorum extremus est senectus, agitur

1) cf. Append. Vat. 369 p. 68 Sternb. Τοῦ βίου καθάπερ δράματος τὰ τελευταῖα κάλλιστα δεῖ εἶναι = Gnom. homoeom. 174a Elt. ubi δεῖ κάλλιστα εἶναι. longius discedit Ps.-Musonius epist. (C. Musonii Rufi rel.) p. 141, 17 H. τοιούτους δ' ὄντας (sc. φησίν) διὰ τὴν τοῦ λόγου καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν σχηματιζομένου ἤθους ὀρθότητα καὶ βιώσεσθαι εὐδαιμόνως καὶ καταστρέψειν τὸν βίον εὐδαιμόνως, ὥσπερ τι δρᾶμα εὖ συντεταγμένον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀστείως ὑποκριναμένους καὶ ἀπαρτίσαντας. cf. etiam Stob. III 1, 180 H.

fabula ab homine tamquam histrione. Bioneo colore tinctam esse orationem secundum ea quae ante composui nulli dubium erit. simul tamen agnoscas scriptorem qui non serviliter auctoris sui vestigia presserit sed exemplar quod ante oculos habuit hac libertate imitatus sit ut novare nonnulla non vereretur. observatio haec firmatur alio loco quem appono:

Teles p. 15, 11:

καθάπερ καὶ ἐξ οἰκίας, φησὶν ὁ Βίων, ἐξοικιζόμεθα, ὅταν τὸ ἐνοίκιον ὁ μισθώσας οὐ κομιζόμενος τὴν θύραν ἀφέλῃ, τὸν κέραμον ἀφέλῃ, τὸ φρέαρ ἐγκλείσῃ, οὕτω, φησί, καὶ ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζομαι, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται τὰ ὦτα τὰς χεῖρας τοὺς πόδας· οὐχ ὑπομένω, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ συμποσίου ἀπαλλάττομαι οὐθὲν δυσχεραίνων, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου κτέ. [1]).

Cicero Cat. mai. c. 23:

ex vita ita discedo tamquam ex hospitio, non tamquam e domo. commorandi enim natura devorsorium nobis, non habitandi dedit.

cf. Seneca ep. 120, 14:

nec domum esse hoc corpus, sed hospitium, et quidem breve hospitium, quod relinquendum est, ubi te gravem esse hospiti videas. cf. Seneca ep. 70, 16.

ut similitudo qua uterque utitur fere eodem redit, ita singula illa quibus apertiorem Bio rem reddidit non sine suo lepore, in artum contracta sunt apud Ciceronem. quis autem fuerit auctor Ciceronis ut clarescat, principium dialogi consulamus, quo ipse eum commemorat atque ita commemorat ut nisi decipere ille nos per fidem sibi proposuit, decipi non possimus. *omnem autem sermonem tribuimus non Tithono* [2]), *ut Aristo*

1) Bione usus videtur etiam Favorinus fr. 112 p. 144 Marres : ὅτι παραπλήσια τοῖς μετοικιζομένοις πάσχομεν· καὶ γὰρ ἐκείνων οἱ μὲν εὐγνώμονες ταχέως ἐξίασιν, οἱ δὲ μὴ βουλόμενοι πρὸς βίαν. frustulum a Stobaeo servatum flor. 118, 28 Mein. cum lemmate Φαβωρίνου ad librum Περὶ γήρως pertinere admodum veri similiter coniecit Meineke. probatur suspicio fragmento 71 p. 131 Marres (Stob. flor. 119, 16 ἐκ τῶν Φαβωρίνου Περὶ γήρως) unde discitur in hoc ipso libro Favorinum de morte voluntaria egisse.

2) Varronem in Tithono Menippea librum Aristonis imitatum esse

Cius — parum enim esset auctoritatis in fabula — sed M. Catoni seni . . . qua ratione inita ne sibi ipse quasi praecludat commentarii Graeci quem exscripturus est subsidia, in priscum Catonem litteras Graecas cogitur deferre iamque defert. sed harum scientia cum mira non videri non posset in eo viro, cui adventiciam defuisse doctrinam alias diserte testatus erat (de orat. III 33 § 135), vafre sic pergit *qui* (sc. *M. Cato*) *si eruditius videbitur disputare, quam consuevit ipse in suis libris, attribuito litteris Graecis, quarum constat eum perstudiosum fuisse in senectute.* eandemque laudem, nempe ne cui pugnare videatur cum moribus viri vere Romani et ingenio, ipsum Catonem pronuntiantem facit etiam maiore cum pondere in cap. 8: *litteras Graecas senex didici; quas quidem sic avide arripui quasi diuturnam sitim explere cupiens, ut ea ipsa mihi nota essent, quibus me nunc exemplis uti videtis*, denique in cap. 11: *multum etiam Graecis litteris utor.* ut brevi praecidam, idcirco quod Catoni, non Tithono sermo tribuitur, spretam esse a Cicerone Cii doctrinam minime consequitur. nullius enim alius de senectute libri memoria inicitur quam Aristonei. ecce insperata lux affulget quaestioni nondum ad liquidum perductae. Aristo enim Cius quod genus aemulatus sit expresso scimus Strabonis testimonio quo appellatur ille ὁ τοῦ Βορυσθενίτου Βίωνος ζηλωτής X 5, 6. ad Aristonem igitur puto referenda esse quae in libro Tulliano ex Bionis imitatione fluxisse vidi-

---

coniecit Riese Varr. sat. Men. proleg. p. 29, quam sententiam probare videtur Ribbeck *Gesch. der röm. Dicht.* I p. 263 s. fieri id potuisse nulla controversia est, sed artam necessitudinem reputanti quam Bionem inter et Aristonem intercedere testatur Strabo, multo mihi quidem probabilius videtur Varronem etiam illud nomen et argumentum ex fonte Cynico id est Menippo suo hausisse. non magis mihi persuasit Ribbeck quod coniecit Varronis saturam post Ciceronis de senectute librum esse scriptam. Tithonum cuius hodie non supersunt nisi quinque fragmenta consentaneum quidem est Varronem composuisse (sicut Γεροντοδιδάσκαλον) aetate provectiorem, quo tamen scripserit anno nescitur neque in 'veteribus' illis quas ipse Cicero anno a. Chr. 46 vocat Varronis saturis ullum temporis vestigium invenitur posterioris bello civili aut supparis Ciceroni philosophanti. sed ne iniquius dicam in Ribbeckium vid. *G. d. r. D.* I² p. 354.

mus, sive ipsius Aristonis liber Ciceroni de senectute scribenti ad manum erat (cf. de fin. V 5, 13) sive commentarius ex Aristone plus minus confertus.

Quamquam ne calidius viam quam patefecimus persequamur, ideo cavendum est quod de libri Aristonei indole aut compositione hodie nihil scitur nisi quod de Tithoni persona modo audivimus [1]). noli igitur eo procedere ut quae in Ciceronis dialogo cum Platonis rei publ. I p. 328 D s. consentiunt (velut Plat. p. 329 B: ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν, ὦ Σώκρατες, οὗτοι οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι. εἰ γὰρ ἦν τοῦτ' αἴτιον κτέ. Cic. c. 3: *qui mihi non id ridebantur accusare, quod esset accusandum. nam si id culpa senectutis accideret* e. q. s.) haec ut ex Aristonis libro repetas. leguntur sane huius sententiae persimilia etiam in Teletis Περὶ αὐταρκείας sermone, cuius locos aliquot ad senectutem quoque spectantes iam supra (p. XC) adscripsi. nec fas est dubitare quin sententia illa, non senectuti sed moribus culpam tribuendam esse, quam tam saepe Cicero inculcat, ut tamquam totius disputationis fundamentum haberi possit, eadem fuerit Bionea: cf. Teles p. 9, 1: παράφοροι (?) δὲ πολλοὶ οὐχ ἑαυτοῖς ἀλλὰ τοῖς πράγμασι τὴν αἰτίαν ἐπάγουσιν. ὁ δὲ Βίων ὥσπερ τῶν θηρίων, φησί, παρὰ τὴν λῆψιν ἡ δῆξις — ἀνιάσῃ, οὐχ ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἰδίων τρόπων καὶ τῆς ψευδοῦς δόξης. Cic. c. 5: *sua enim vitia insipientes et suam culpam in senectutem conferunt,* quae verba alia de causa supra (p. XXVIII) tetigimus, Cic. c. 3. 11. 18. at ut facile concedo hanc sententiam multis communem etiam ex Aristone vel Bione in commentarium pervenire potuisse Tullianum, ita ipsi Platonis libro suum esse inter fontes Ciceronis locum equidem haud negaverim. sed haec accu-

---

1) Nec ad Theophrasti librum Περὶ γήρως (Laert. V 43) habeo quod redigamus probabiliter nisi forte frustulum quod tradidit Stobaeus IV 11, 16 p. 340 H.: Θεοφράστου. Χαλεπὸν καταμαντεύεσθαι περὶ τῶν νέων· ἀστόχαστος γὰρ ἡλικία καὶ πολλὰς ἔχουσα μεταβολὰς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλο φερομένη (cf. Aristot. rhet. II 12 Hor. de arte poet. 165). certe usitata erat in libris Περὶ γήρως adulescentiae cum senectute comparatio.

ratius explanare eorum erit qui quaestionem de Tulliano volumine cum pulvisculo ut aiunt exhaurire volent. nostrum erat monere nequis praepropere usurparet Strabonis testimonium. sunt tamen in libro Ciceronis quae non sine probabilitate ad Βίωνος ζηλωτήν revocari posse putem. velut supra ex Laertio cognovimus Bionem in eis quae de senectute scripsit Antiphanis comici versibus usum esse: τὸ γῆρας ἔλεγεν ὅρμον εἶναι τῶν κακῶν· εἰς αὐτὸ γοῦν πάντα καταφεύγειν. eiusdem poetae aliquot versiculi etiam in Ciceronis de senectute libro occurrunt. exstant enim haec in cap. 2: *quibus enim nihil est in ipsis opis ad bene beateque vivendum, iis omnis aetas gravis est; qui autem omnia bona a se ipsi petunt, iis nihil potest malum videri, quod naturae necessitas afferat. quo in genere est in primis senectus; quam ut adipiscantur, omnes optant, eandem accusant adepti; tanta est stultitiae inconstantia atque perversitas.* en Antiphanis [1]) versus quos tradidit Stobaeus flor. 115, 9 Mein.:

1) Versibus ὠνείδισάς μοι quasi lemma praescriptum est Κράτητος ἐξ Ἀντιφάνους: sic SMA, sed Κράτητος om. M, fortasse etiam codex Photii, vid. Elter p. 54. mirum autem quantum torsit lemma biceps fragmentorum editores: vid. Meineke com. II 1 p. 247, idem ed. min. p. 571, Bergk p. l. II[4] p. 371. nisi aliunde inrepserit Κράτητος, ut Cratetem nomen fuisse putem ei seni quem poeta versus dicentem fecerit, sic mea postquam diu haesitavi fert opinio. eodem pervenit Meineke Stobaei flor. v. IV p. XIII coniectura frivola quam olim proposuerat (hist. cr. p. 62) strenue abiecta. exstant autem alia neque pauca in Stobaeo huius generis lemmata copiosiora, quorum non nulla utiliter composuit R. Asmus dissertationis Friburgensis quae inscribitur *quaestiones Epicteteae* p. 43. neque igitur dubito quin Antiphanis sint versus, nescio an ex eadem fabula petiti, cuius fuerint illi τὸ γῆρας ὥσπερ ὅρμος κτέ. (vide s. p. XC). aegre enim casui tribuerim quod duobus locis a Bione adscitis quibus in contrariam partem de senectute verba fierent eiusdem poetae scaenici nomen haesit. inter Cratetis Cynici reliquias carmen receperunt ut de Mullachio taceam Bergk et Nauck trag. gr. fr.[2] p. 810. quod iudicium comprobare non possum. nam obscurum sic manet ἐξ Ἀντιφάνους nec Cynico convenit dictum οὗ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία. unde refellitur etiam quod in mentem cuipiam venerit data esse verba Crateti Cynico in fabula Antiphanis. nec magis plau-

ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα.
οὐ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
οὐ πάντες ἐπιθυμοῦμεν, ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

sunt autem hi eidem versus quorum supra sumus recordati ad Bioneum hoc Laertii IV 51: μὴ δεῖν ἔφασκεν ὀνειδίζειν τὸ γῆρας. εἰς ὅ, ἔφη, πάντες εὐχόμεθα ἐλθεῖν. non Ciceronis lectioni debetur poetae verbum. quae Hauptii fuisse videtur opinio (si recte intellexi op. III p. 380). veri est similius Antiphanis memoriam ex Graeco transcriptam esse. ex Aristone, ut videtur. hinc ad caput fontis datur escendere. quod autem abest a Cicerone secundus versiculus quem conservavit Stobaeus: οὐ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία. id noli mirari. si genuinus est versus (neque enim video quid sit cur addubitetur), fortasse suppresserat eum iam Bio utpote Cynicus cui mors citra senectutem irruens nullo modo poena videri poterat. nolim igitur intercedere. ne quis interlocutori versibus Antiphanis uso alterum hunc eiusdem poetae locum a Bione olim oppositum esse credat. nec mediocriter in hoc me confirmat iudicio alia Antiphanis memoria ex libro Ciceronis pellucens. versus servavit Stobaeus flor. 116, 13 M. cum lemmate 'Αντιφάνους:

σφόδρ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ βίος οἴνῳ προσφερής·
ὅταν ᾖ τὸ λοιπὸν μικρόν, ὄξος γίνεται.

hos adhibuisse in libro Graeco interlocutorem quibus probaret morosos fieri senes et iracundos et difficiles (ὁ πρεσβύτης γίνεται ὀξύχολος A. P. IX 127), fore spero ut concedas si respexeris quae respondentur adversario in Ciceronis cap. 18: *sed haec morum vitia sunt, non senectutis . . . quae tamen omnia dulciora fiunt et moribus bonis et artibus . . . sic se res habet: ut enim non omne vinum, sic non omnis natura vetustate coacescit.* eadem igitur naturae aut vitae

---

sum ferat si quis Cratetem Cynicum ex Antiphane versus mutuatum esse coniciat. sic scripseram in procedosi: nunc video etiam Dielsium versus illos Crateti Cynico abiudicare Poet. philos. p. 223.

cum vino comparatio[1]), eadem senis vel senectutis cum aceto. ecquid dubitabimus hanc ad eundem auctorem revocare qui Antiphanea commodaverat in cap. 2? aut egregie ego fallor aut Aristo is erat Bionis adsecla. denique noli praetervidere quae leguntur in eodem cap. 18: ***non cani nec rugae repente auctoritatem arripere possunt, sed honeste acta superior aetas fructus capit auctoritatis extremos*** (cf. Seneca de brevitate vitae VII 10). apte enim ea comparaveris cum Menandri versibus (Stob. IV 11, 8 H. com. IV fab. inc. fr. XCII Mein.):

οὐχ αἱ τρίχες ποιοῦσιν αἱ λευκαὶ φρονεῖν,
ἀλλ' ὁ τρόπος ἐνίων ἐστὶ τῇ φύσει γέρων.

quorum similitudinem animadvertit iam van der Ton, qui in fontes libri Tulliani inquirere coepit commentatione annalium academiae Lovaniensis volumini III inserta. nec alienam fuisse illam sententiam a Cynicis docebit Varro sat. Men. fr. 5 B. ***nec canitudini comes virtus.*** conferatur etiam Cleanthis apophthegma quod tradidit Diogenes Laert. VII 171 (Cleanth. fr. 602 Arn.). eandem igitur cum comoediae novae poetis familiaritatem quam Theophrastum Bionem Aristonem Cium contraxisse atque obtinuisse supra identidem diximus, etiam in Ciceronis libro observare licet paulo curiosius scrutanti. an vero in eo quisquam haesitabit quod versiculi complurium auctorum manus passi pristinae formae non nihil amiserunt?

Ut ad Teletem revertar, propter quem etiam in Cicerone commorati sumus, ex Ciceronis cum Telete consensu aliquid discimus. ut minimum, hoc: sicubi in Teleteis cum Cicerone congruis praeter Bionem laudantur alii scriptores, hos sua ipsum lectione cognitos habuisse Teletem parum certum est. rem uno ac luculento exemplo aperiam. adhibet Teles plus semel Herculis Euripideae carmen p. 50, 15: παρήκμασε καὶ ἔρχεται εἰς γῆρας· πάλιν παιδοτροφίαν ὑπομένει καὶ ἐπιποθεῖ τὴν νεότητα. καὶ

1) Imago etiam ad Stoicos pervenerit, cf. Seneca epist. 108, 26 ***quemadmodum ex amphora primum, quod est sincerissimum, effluit, gravissimum quodque turbidumque subsidit, sic in aetate nostra quod est optimum, in primo est.***

ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα.
οὐ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
οὐ πάντες ἐπιθυμοῦμεν, ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

sunt autem hi eidem versus quorum supra sumus recordati ad Bioneum hoc Laertii IV 51: μὴ δεῖν ἔφασκεν ὀνειδίζειν τὸ γῆρας, εἰς ὅ, ἔφη, πάντες εὐχόμεθα ἐλθεῖν. non Ciceronis lectioni debetur poetae verbum, quae Hauptii fuisse videtur opinio (si recte intellexi op. III p. 380). veri est similius Antiphanis memoriam ex Graeco transcriptam esse, ex Aristone, ut videtur. hinc ad caput fontis datur escendere. quod autem abest a Cicerone secundus versiculus quem conservavit Stobaeus: οὐ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία, id noli mirari. si genuinus est versus (neque enim video quid sit cur addubitetur), fortasse suppresserat eum iam Bio utpote Cynicus cui mors citra senectutem irruens nullo modo poena videri poterat. nolim igitur intercedere, ne quis interlocutori versibus Antiphanis uso alterum hunc eiusdem poetae locum a Bione olim oppositum esse credat. nec mediocriter in hoc me confirmat iudicio alia Antiphanis memoria ex libro Ciceronis pellucens. versus servavit Stobaeus flor. 116, 13 M. cum lemmate Ἀντιφάνους:

σφόδρ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ βίος οἴνῳ προσφερής·
ὅταν ᾖ τὸ λοιπὸν μικρόν, ὄξος γίνεται.

hos adhibuisse in libro Graeco interlocutorem quibus probaret morosos fieri senes et iracundos et difficiles (ὁ πρεσβύτης γίνεται ὀξύχολος A. P. IX 127), fore spero ut concedas si respexeris quae respondentur adversario in Ciceronis cap. 18: *sed haec morum vitia sunt, non senectutis . . . quae tamen omnia dulciora fiunt et moribus bonis et artibus . . . sic se res habet: ut enim non omne vinum, sic non omnis natura vetustate coacescit.* eadem igitur naturae aut vitae

---

sum ferat si quis Cratetem Cynicum ex Antiphane versus mutuatum esse coniciat. sic scripseram in procedosi: nunc video etiam Dielsium versus illos Crateti Cynico abiudicare Poet. philos. p. 223.

cum vino comparatio[1]), eadem senis vel senectutis cum aceto. ecquid dubitabimus hanc ad eundem auctorem revocare qui Antiphanea commodaverat in cap. 2? aut egregie ego fallor aut Aristo is erat Bionis adsecla. denique noli praetervidere quae leguntur in eodem cap. 18: ***non cani nec rugae repente auctoritatem arripere possunt, sed honeste acta superior aetas fructus capit auctoritatis extremos*** (cf. Seneca de brevitate vitae VII 10). apte enim ea comparaveris cum Menandri versibus (Stob. IV 11, 8 H. com. IV fab. inc. fr. XCII Mein.):

οὐχ αἱ τρίχες ποιοῦσιν αἱ λευκαὶ φρονεῖν,
ἀλλ' ὁ τρόπος ἐνίων ἐστὶ τῇ φύσει γέρων.

quorum similitudinem animadvertit iam van der Ton, qui in fontes libri Tulliani inquirere coepit commentatione annalium academiae Lovaniensis volumini III inserta. nec alienam fuisse illam sententiam a Cynicis docebit Varro sat. Men. fr. 5 B. ***nec canitudini comes virtus.*** conferatur etiam Cleanthis apophthegma quod tradidit Diogenes Laert. VII 171 (Cleanth. fr. 602 Arn.). eandem igitur cum comoediae novae poetis familiaritatem quam Theophrastum Bionem Aristonem Cium contraxisse atque obtinuisse supra identidem diximus, etiam in Ciceronis libro observare licet paulo curiosius scrutanti. an vero in eo quisquam haesitabit quod versiculi complurium auctorum manus passi pristinae formae non nihil amiserunt?

Ut ad Teletem revertar, propter quem etiam in Cicerone commorati sumus, ex Ciceronis cum Telete consensu aliquid discimus. ut minimum, hoc: sicubi in Teleteis cum Cicerone congruis praeter Bionem laudantur alii scriptores, hos sua ipsum lectione cognitos habuisse Teletem parum certum est. rem uno ac luculento exemplo aperiam. adhibet Teles plus semel Herculis Euripideae carmen p. 50, 15: παρήκμασε καὶ ἔρχεται εἰς γῆρας· πάλιν παιδοτροφίαν ὑπομένει καὶ ἐπιποθεῖ τὴν νεότητα. καὶ

1) Imago etiam ad Stoicos pervenerit, cf. Seneca epist. 108, 26 ***quemadmodum ex amphora primum, quod est sincerissimum, effluit, gravissimum quodque turbidumque subsidit, sic in aetate nostra quod est optimum, in primo est.***

'ἡ νεότης μοι φίλον, τὸ δὲ γῆρας βαρύτερον Αἴτνης' et p. 42, 11 quem locum ex alterius imitatione fluxisse manifestum est: πρεσβύτης γέγονε· πάλιν ἐπιθυμεῖ τὰ ἐν νεότητι, 'ἡ νεότης μοι φίλον ἀεί, τὸ δὲ γῆρας βαρύτερον Αἴτνης'. unde haec ad Teletem venisse putabimus? ex Cratete, inquies. nam sermonem Περὶ τοῦ μὴ εἶναι τέλος ἡδονήν, cuius in initio Cratetis nomen legitur p. 49, 4, ad Cratetem revocandum esse observarunt homines docti (cf. de Wilamowitz l. c. p. 295). audio. sed eiusdem carminis memoriam praebet M. Tullius in cap. 2: *quae* (senectus) *plerisque senibus sic odiosa est, ut onus se Aetna gravius dicant sustinere.* quid inde concludemus? credo, hoc saltem: Cratetis libros ab ipso Telete inspectos esse certum non est. immo quae ratio intercedit inter Ciceronis librum et Bionem, fieri potuisse adseverabimus, ut Teles etiam in sermone Περὶ τοῦ μὴ εἶναι τέλος ἡδονήν Bionem exscriberet.

Cratetea enim sapientia diatribas Bionis affluxisse veri simile est. vides iam praecauto opus esse, si de reliquis Teletis locis quibus Cratetis nomen inicitur iudicare velis. atque ea quae de Metrocle narrantur (p. 40, 4 s.) ubi nomen Cratetis compluriens memoratur ad Bionem potius quam ad ipsum Metroclem redire supra alia via patefactum est (p. XXXV). restant pauci loci eique mediocris ambitus. scilicet paulo antea leguntur haec. p. 38, 4 διὸ καὶ ὁ Κράτης πρὸς τὸν ἐπιζητοῦντα κτέ. quae a Bioneis statim excipiuntur p. 39, 2, deinde in eodem tractatu p. 44, 3 exstant versus pervagati οὐκ οἶσθα πήρα δύναμιν κτέ. quibus addatur frustulum illud ex sermone Περὶ αὐταρκείας p. 14, 6: κόγχον καὶ κύαμον συνάγαγε. ergo nisi Zenonis esset nomine insignita de Cratete illa Philiscoque sutore narratiuncula p. 46, 6, non cunctarer Crateteam memoriam quae Teletis sermonibus inest ex Bione repetere auctore. an Zenonis librum adhibuit Teles quem in adnotatione p. 46, 6 indicavi? nec negare id ausim nec adfirmare. quamquam quod dixi non ex ipso Cratete Cratetea sua hausisse Teletem, id etiam narratiuncula illa confirmatur. utri tamen singula debeat, Bioni an Zenonis libro ad Cratetem spectanti praeceptorem,

huic quaestioni solvendae non ubique nos pares esse ingenue fateamur.

Iam si respicere licet viam quam peregimus, facile apparet quanto fuerit illa commodior futura et expeditior, si Teles posset demonstrari neque Zenonis de Cratete librum neque dialogos Stilponis inspexisse ipse. sed hoc ut a compilandi ratione qualem designavi Teletea minime abhorrere lubenter concedo, ita invictis argumentis quaeque dubitationis nihil relinquant ego comprobare nequeo. neque igitur a fundamento eo quod Wilamowitzii fere sententia circumscriptum posueram in Stilpone ausus sum recedere, cum praesertim quae Bionem inter et Stilponem ratio intercesserit nondum satis exploratum sit. probasset cērte equidem vellem, non solum posuisset quod scripsit Duemmler *Akademika* p. 173: *Während Bion neben den kynischen Tugendspiegeln und Stilpon Aristipp und Theodoros in seinen Katechismus aufnimmt, welche ihm seinen Kynismus völlig verfälschen, übernimmt Horaz nicht nur diese Verbindung* e. q. s. gaudeo mihi convenire cum viro docto de cynismo Bionis adulterino quem vocat, sed de Stilponis usu quae statuit, praeterquam quod notum est Cratetem inter auditores Stilponis fuisse, quo modo vere stabiliantur equidem frustra circumspicio. nolui tenuia ista ullo modo dissimulare vestigia quibus insistere possit si quis Bionem etiam Stilponis imitatorem fuisse demonstratum eat (cf. p. LXXV. XCV), quorum unum paulo insignius fortasse videbitur quod praebet Laertius II 117. sed nisi graviora me subterfugerunt argumenta aut indicia, non eis videmur hodie instructi esse subsidiis quibus coniectura extra aleam arbitrii ponatur. vereor igitur Stilponem ex eorum numero eximere quos sua ipse Teles cognoverat lectione. atque adeo si convincetur Stilponea suis inmiscuisse Bio, ne tum quidem veri plane absimile censebimus factum ut Megarensem Teles quippe quem pleniore ore laudarit ipse quoque denuo adierit. perplexa igitur haec quaestio est et difficilis. ceterum ad eundem auctorem cui Lacaenarum dicta debentur etiam cetera revocanda esse quae de Lacedae-

moniis narrantur in sermonibus de exsilio et de apathia recte mihi videor coniecisse (p. LI). Bionem hunc esse, non Stilponem confirmatur leviter quidem at firmatur eo quod de Lysandro memoratur etiam in sermone de paupertate cui Stilponis nomen nequaquam inhaeret. Lacaenarum vero apophthegmata Bionei, non Stilponei characteris esse docui supra p. LVII. adde quod Lacedaemoniorum epicedium οἵ θάνον οὐ τὸ ζῆν κτέ. excipitur his p. 59, 6 πῶς δὲ οὐκ ἀλόγιστον . . . καθῆσθαι κλαίοντα καὶ λυπούμενον καὶ ἑαυτὸν προσκαταφθείροντα; quae quam conveniant stilo Bionis monui p. LXXII adn. 1. item proxima Bionem redolent haec intemperantius dicta 8: δέον, ἵνα καί τι μᾶλλον φιλόσοφος δόξῃ παρὰ τοῖς ἀ π ο π λ ή κ τ ο ι ς, πρὸ τοῦ τελευτῆσαι κτέ. quibus apte compones p. 9, 1 παράφοροι δὲ πολλοὶ (fortasse praestat δ' οἱ πολλοὶ) οὐχ ἑαυτοῖς κτέ. haec reputans nescio an facile induci possit quispiam ut etiam enuntiatum quod subsequitur p. 59, 10 οὐ γὰρ ὀρθῶς φησὶ βουλευομένου ὁ Στίλπων τὸ διὰ τοὺς ἀπογενομένους τῶν ζώντων ὀλιγωρεῖν ex eodem Bione, non ex ipso Stilpone adsumptum esse opinetur. sed de hac re penes alios iudicium sit. utut autem iudicabitur, sermonis de apathia partem longe plurimam ex Bionis quadam diatriba compilatam esse eo magis mihi persuadeo quo saepius momenta perpendo. nec magis dubito de extrema parte fragmenti Περὶ τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι. cf. Arr. Epict. diss. III 22. 7. 8. an nondum liquet cuius sit fabricae lepida haec exaggeratio p. 4, 15: δόξεις μωκᾶσθαι διὰ τὸ δοκεῖν καρτερικὸς εἶναι, καὶ κελεύσουσί σε δέρειν καὶ ἐπιτέμνειν καὶ παροπτᾶν. sed nolo disputationem denuo retexere, cum praesertim de eis, quibus alii interim rationem quae inter Stilponem et Teletem fuerit illustrare conati sunt, iudicium meum in editionis adnotatione non reticuerim.

TELETIS RELIQVIAE

NOTARVM INDEX

S	codex Vindobonensis
M	codex Escurialensis
M^d	codicis Escurialensis collatio Dindorfiana
A	codex Parisinus
L	codex Laurentianus florilegii sacri profani
Br	codex Bruxellensis
Mac.	Macarii Chrysocephali rosetum
gnom. Par.	gnomologium Parisinum a Sternbachio editum
Frob.	gnomae Frobenii
Tr.	editio Trincavelliana

I

ΕΚ ΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΩΝ ΤΕΛΗΤΟΣ ΕΠΙΤΟΜΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΚΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ

Κρεῖττόν φασι τὸ δοκεῖν δίκαιον εἶναι τοῦ εἶναι· μὴ καὶ τὸ δοκεῖν ἀγαθὸν εἶναι τοῦ εἶναι κρεῖττόν ἐστιν; — Ἀμέλει. — Πότερον οὖν διὰ τὸ δοκεῖν ἀγαθοὶ ὑποκριταὶ εἶναι ⟨εὖ⟩ ὑποκρί- 5 νονται ἢ διὰ τὸ εἶναι; — ⟨Διὰ τὸ εἶναι. —⟩ Κιθαρίζουσι δὲ ⟨εὖ⟩ πότερον διὰ τὸ δοκεῖν ἀγαθοὶ κιθαρισταὶ ⟨εἶναι⟩ ἢ διὰ τὸ εἶναι; — Διὰ τὸ εἶναι. — Τὰ δ' ἄλλα πάντα ἁπλῶς διὰ τὸ δοκεῖν ἀγαθοὶ ⟨εἶναι⟩ εὖ πράττουσιν ἢ διὰ τὸ εἶναι; — Διὰ τὸ εἶναι. — Δι' ὃ δ' εὖ βιοῦσι κρεῖττον ἢ δι' ὃ μή· ὥστε κρεῖττον φαίνοιτ' ἂν 10 τὸ ἀγαθὸν εἶναι τοῦ δοκεῖν, ὁ γὰρ δίκαιος ἀγαθός, οὐχ ὁ δοκῶν δίκαιος εἶναι. καὶ τί ποτε ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅσα δοκοῦσιν ἄνθρωποι; μᾶλλον ἂν βούλοιο εἶναι ἐν αὐτοῖς ⟨ἢ δοκεῖν εἶναι⟩ καὶ ἔχειν αὐτὰ μᾶλλον ἢ δοκεῖν ἔχειν; εὐθέως, ὁρᾶν ⟨μᾶλλον⟩

---

2 de argumento cf. Xenophon apomn. I 7. Teletis hunc sermonem ex fonte Cynico derivatum esse coniecit F. Duemmler progr. univ. Basil. a. 1891 p. 10 (*Kl. Schr.* I p. 159 adn. 1)

Ioannes Stobaeus II 15, 47 p. 194 sqq. W.: ecl. cum. lemm. hab. L; τῆς Θ. pro τοῦ Θ. Buecheler || **4** ἀγαθὸν ex corr. L | paragraphis orationem distinxit Wachsmuth: ἐστιν ἀμέλει L || **5** et **6** εὖ addidit Wachsmuth || **6** alterum διὰ τὸ εἶναι add. Nauck || **7** κιθαρισταὶ corr. ex ὑποκριταὶ L | εἶναι ante ἢ add. Wachsmuth || **9** εἶναι ante εὖ add. Wachsmuth || **10** δι' ὃ bis Meineke: διὸ bis L | φαίνοιτ' ἂν Sarti: φαίνουσα L || **11** post τοῦ δοκεῖν inseri vult καὶ ἄρα τὸ δίκαιον εἶναι τοῦ δοκεῖν ab Arnim || **13** ἢ δοκεῖν εἶναι add. Wachsmuth; idem in proximis interrogationis signa posuit (14 — p. 4, 5) || **14** μᾶλλον add. Buecheler

ἂν βούλοιο ἢ δοκεῖν ὁρᾶν; ὑγιαίνειν μᾶλλον ἢ δοκεῖν; ἰσχύειν μᾶλλον ἢ δοκεῖν; εὔπορος εἶναι, φίλους ἔχειν μᾶλλον ἢ δοκεῖν; ἐπὶ τῶν ψυχικῶν πάλιν, φρονεῖν μᾶλλον ἢ δοκεῖν; ἄλυπος εἶναι μᾶλλον ἢ δοκεῖν; θαρσαλέος εἶναι, ἄφοβος εἶναι, ἀνδρεῖος εἶναι μᾶλλον ἢ δοκεῖν; ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης δὲ οὐκέτι δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ δοκεῖν; — Ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖος ἂν μᾶλλον βουλοίμην δοκεῖν ἢ εἶναι. — Ἢ οὐχ ὁ ἀνδρεῖος καὶ ἄφοβος καὶ ἄλυπος, οὐχ ὁ δοκῶν; διὰ τί δὲ βούλει ἀνδρεῖος δοκεῖν εἶναι; — Τιμήσουσί με. — Καὶ γὰρ πρωτοστάτην σε καταστήσουσι καὶ μονομαχεῖν κελεύσουσι καὶ ἵνα λάχῃς μηχανήσονται καὶ λαχόντι σοι ἐπιχαρήσονται καθάπερ τῷ Αἴαντι· εἶτα τί οἴει πείσεσθαι δειλὸς μὲν ὤν, κινδυνεύων δέ; καὶ ἐὰν αἰχμάλωτος γένῃ δοκῶν ἀνδρεῖος εἶναι πέδας ἕξεις μεγάλας καὶ χειροπέδας, καὶ οὐθείς σοι μὴ πιστεύσει, ἀλλὰ καὶ κατακεκλεισμένος ἔσῃ, κἂν βασανίζωσί σε πολλὰς λήψῃ, καὶ λέγων τὴν ἀλήθειαν οὐ μὴ πιστευθήσῃ, ἀλλὰ δόξεις μωκᾶσθαι διὰ τὸ δοκεῖν καρτερικὸς εἶναι, καὶ κελεύσουσί σε δέρειν καὶ ἐπιτείνειν καὶ παροπτᾶν. ὅρα πόσα λήψῃ δοκῶν ἀνδρεῖος εἶναι καὶ καρτερικός· σὺ δὲ ἐκεῖνο μὲν προφέρῃ, ταῦτα δὲ ἀποκρύπτεις, ὥσπερ οἱ ῥήτορες.

---

1 ὁρᾶν — ἰσχύειν] eisdem exemplis utitur in dissertatione Περὶ ψυχῆς Stilponis mentione modo iniecta p. 22, 5: ἢ οὐχ ὁμοίως ἔστιν ἐπὶ ξένης ὄντα ὑγιαίνειν καὶ ἰσχύειν καὶ ὀξὺ ὁρᾶν καὶ ὀξὺ ἀκούειν κτέ. | ὑγιαίνειν μᾶλλον ἢ δοκεῖν] cf. Epicur. fr. 220 Vs. **8** abhinc orationem Bioneis coloribus tinctam esse persuasi Alfredo Giesecke diss. Lips. a. 1891 p. 20 qui in eis quae hanc partem praecedunt de Stilpone cogitat **10** καθάπερ τῷ Αἴαντι] vide Wilamowitz *Philol. Unters.* IV p. 296 adn. 7 **12** πέδας ἕξεις μ. κ. χειροπέδας . . . καὶ κατακλεισμένος ἔσῃ] cf. Hor. epist. I 16, 76 s.: *in manicis et compedibus saevo te sub custode tenebo* **16** s. cf. proleg. p. CXXIV

---

2 erunt fortasse qui malint εὔπορος εἶναι ⟨μᾶλλον ἢ δοκεῖν;⟩ || **9** μονομαχεῖν Sarti: μο lac. 2 litt. μαχεῖν L | κελεύσουσι Sarti: κελεύουσι L || **10** λαχόντι σοι scripsi: λαχόντος L. minus concinne locutum esse Teletem (λαχόντος sc. σοῦ) putat Croenert *Kolotes und Mened.* p. 41 adn. 194. sed parum fido Laurentiano soli || **13** πιστεύσῃ Nauck | κατακεκλασμένος L: corr. Sarti || **14** πολλὰς λήψῃ Theodoro epitomatori tribui vult Croenert l. c. p. 37 vereor ne non recte || **15** πιστευθῇς Nauck. an πιστευθῇς σύ? | δόξῃς L: corr. Sarti || **16** κελεύσουσι Sarti: κελεύσασι L | ἐπιτέμνειν mavult Buecheler παροπτᾶν compend L, non παροπτοις

II

ΕΚ ΤΟΥ ΤΕΛΗΤΟΣ ΠΕΡΙ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ

Δεῖ ὥσπερ τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτὴν ὅ τι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῇ πρόσωπον τοῦτο ἀγωνίζεσθαι καλῶς, οὕτω καὶ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ὅ τι ἂν περιθῇ ἡ τύχη. καὶ γὰρ αὕτη, φησὶν ὁ Βίων, ὥσπερ ποιήτρια, ὁτὲ μὲν πρωτολόγου, ὁτὲ δὲ δευτερολόγου περιτίθησι πρόσωπον, καὶ ὁτὲ μὲν βασιλέως, ὁτὲ δὲ ἀλήτου. μὴ οὖν βούλου δευτερολόγος ὢν τὸ πρωτολόγου πρόσωπον· εἰ δὲ μή,

2 singula huius sermonis tmemata quomodo ad Bionem revocanda sint exposui in prolegomenis, cf. p. XLVI s. CVII. CX 7 cf. Arr. Epict. diss. IV 2, 10: διάφορα δ' οὕτω πρόσωπα οὐ μίγνυται· οὐ δύνασαι καὶ Θερσίτην ὑποκρίνασθαι καὶ Ἀγαμέμνονα. ἂν Θερσίτης εἶναι θέλῃς, κυρτόν σε εἶναι δεῖ, φαλακρόν· ἂν Ἀγαμέμνων, μέγαν καὶ καλὸν καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους φιλοῦντα

Ioannes Stobaeus III 1, 98 p. 37 ss. H. ecl. cum lemm. hab. M (post ecl. 3, 40 Mein.) A (nunc post ecl. 6, 8 Mein., olim antequam foliorum compages solveretur post 3, 40 Mein., quod demonstravi mus. Rh. XXXIX p. 387) Br (post ecl. 3, 40 Mein.) Tr. p. 15 (post ecl. 1, 68 Mein.); ἐκ τοῦ τέλητος περὶ αὐταρκείας (-κίας Tr.) MA Br Tr., fallitur Gaisford scribens ἐκ τῶν τοῦ κτέ. tamquam ex A, certe ante τοῦ exstat κ etiam in A. nonnulla huius eclogae tmemata, quae suo loco commemorabo, conservavit gnomologium Parisinum a Sternbachio editum a. 1893 acad. litt. Cracov. class. philol. t. XX p. 135 ss. || 2 Δεῖ ὥσπερ — p. 6, 8 καὶ ἀτυφίας om. Br | v. ἂν ὁ ποιητὴς perierunt nova charta superimposita A || 5 δὲ om. operarius Gesn.[2] p. 68 | δευτερολόγου Meineke: ὑστερολόγου M A Tr. ὑστερολόγου hoc loco defendi posse Eustathii verbis opusc. 269, 30 τοὺς ὑστερολόγους καὶ ταπεινούς putat Henricus Schenkl (Hermae v. XLII a. 1907 p. 335) sed cf. 7 || 6 ἀλείτου A || 7 εἰ δὲ μὴ — p. 11, 10 ἐξέσται σοι om. M

ἀνάρμοστόν τι ποιήσεις. σὺ μὲν ἄρχεις καλῶς, ἐγὼ δὲ ἄρχομαι, φησί, καὶ σὺ μὲν πολλῶν, ἐγὼ δὲ ἑνὸς τουτουὶ παιδαγωγὸς γενόμενος, καὶ σὺ μὲν εὔπορος γενόμενος δίδως ἐλευθερίως, ἐγὼ δὲ λαμβάνω εὐθαρσῶς παρὰ σοῦ οὐχ ὑποπίπτων οὐδὲ ἀγεννίζων οὐδὲ μεμψιμοιρῶν. σὺ κέχρησαι τοῖς πολλοῖς καλῶς, ἐγὼ δὲ τοῖς ὀλίγοις· οὐ γὰρ τὰ πολυτελῆ, φησί, τρέφει, οὐδὲ ἐκείνοις μὲν ἔστι μετ' ὠφελείας χρῆσθαι, τοῖς δὲ ὀλίγοις καὶ εὐτελέσι μετὰ σωφροσύνης οὐκ ἔστι καὶ ἀτυφίας. διὸ καὶ εἰ λάβοι, φησὶν ὁ Βίων, φωνὴν τὰ πράγματα, ὃν τρόπον καὶ ἡμεῖς, καὶ δύναιτο δικαιολογεῖσθαι, οὐκ ἂν εἴποι, φησίν, [πρῶτον ἡ πενία, ἄνθρωπε, τί μοι μάχῃ;] ὥσπερ οἰκέτης πρὸς τὸν κύριον ἐφ' ἱερὸν καθίσας δικαιολογεῖται 'τί μοι μάχῃ; μή τί σοι κέκλοφα; οὐ πᾶν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ

1 σὺ μὲν ἄρχεις — 5 μεμψιμοιρῶν haec ad Antigonum Gonatam spectare conieci prol. p. LXXIX. cf. Kiesslingi adn. in Hor. carm. III 16, 37: *nec si plura velim, tu dare deneges.* adsensus est Hirzel *Der Dial.* I p. 369 adn. nec aliter iudicare videtur Richards *Class. Rev.* XI (1897) p. 234 σὺ μὲν — 2 sq. παιδαγωγὸς γενόμενος] eodem loco Bionis utitur Teles p. 24, 4 2 cf. Muson. rel. p. 39, 16 H.: ἐξαρκεῖ γὰρ καὶ τὸ τῶν φίλων ἄρχειν τῶν ὑπαρχόντων ἢ γυναικός τε καὶ παίδων ἢ νὴ Δία αὐτὸν αὑτοῦ μόνον

2 καὶ secludi iubet Nauck || 4 οὐδὲ ἀγεννίζων Tr.: οὐδ' ἀγενίζων A || 5 fort. σὺ ⟨μὲν⟩ κέχρ. || 6 φησὶ Meineke: φασι vel φασὶ A Tr. | τρέφει scripsi: τρέφειν A Tr. φασι τρέφειν non apte defendebat Croenert l. c. p. 44. neque enim vulgaris haec est opinio (delectari solet vulgus opiparis), immo philosophi qui pretiosa vilipendit || 7 ὠφελίας mavult Croenert; ἀφελείας ci. Giesecke || 8 sq. εἰ λάβοι — φωνὴν τὰ πρ.] exempla huius locutionis collegerunt Nauck *Mél. gr.-rom.* IV p. 663 adn. 61 E. Norden in Fleckeiseni ann. suppl. XVIII p. 344 s. addi poterit Galenus Περὶ ψ. π. καὶ ἀμ. p. 69, 18 Marqu. || 9 v. ὃν τρόπον καὶ ἡμεῖς non recte epitomatori dedit Croenert l. c. p. 37, vide quae dixi proleg. p. XXI | καὶ ἡμεῖς Tr. Br: ἡμεῖς A || 10 sq. πρῶτον ἡ πενία (sic A Br: ἡ πενία Tr.) seclusit Wilamowitz *Philol. Unters.* IV p. 297 adn. 8, ἄνθρωπε, τί μοι μάχῃ; Cobet Mnemos. IX p. 99. v. πρῶτον ἡ πενία defendebat E. Weber *Leipz. Stud.* X p. 162, sed πρῶτον illud afuisse videtur ab altera codicum classi. πρὸς τὸν ⟨ἐγκαλοῦντα⟩ ἡ Πενία ci. Croenert l. c. p. 37 || 11 πρὸς τὸν κύριον scripsi: πρὸς κύριον A Br τ κῦ Tr. | καθίσας A Tr.: καθήσας Br || 12 ⟨ἄνθρωπε,⟩ τί μοι μάχῃ Cobet l. c. mihi probabilius infra (7, 2) scribendum esse πρὸς τὸν ἐγκαλοῦντα ⟨ἄνθρωπε,⟩ τί μοι μάχῃ; nam *Paupertatis* orationis exordium supra (10) male praeceptum est | μή τι Tr.: τί A Br | οὐ πᾶν τὸ Dobree: οὐκ ἂν τὸ A Tr. οὐ τὸ Br ex emend. ut videtur

σοῦ ποιῶ; οὐ τὴν ἀποφορὰν εὐτάκτως σοι φέρω;' καὶ ἡ Πενία ⟨ἂν⟩ εἴποι πρὸς τὸν ἐγκαλοῦντα 'τί μοι μάχῃ; μὴ καλοῦ τινος δι' ἐμὲ στερίσκῃ; μὴ σωφροσύνης; μὴ δικαιοσύνης; ⟨μὴ⟩ ἀνδρείας; ἀλλὰ μὴ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεὴς εἶ; ἢ οὐ μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοὶ λαχάνων, πλήρεις δὲ αἱ κρῆναι ὕδατος; οὐκ εὐνάς σοι τοσαύτας παρέχω ὁπόση γῆ; καὶ στρωμνὰς φύλλα; ἢ εὐφραίνεσθαι μετ' ἐμοῦ οὐκ ἔστιν; ἢ οὐχ ὁρᾷς γράδια φυστὴν φαγόντα τερετίζοντα; ἢ οὐκ ὄψον ἀδάπανον καὶ ἀτρύφερον παρασκευάζω σοι τὴν πεῖναν; ἢ οὐχ ὁ πεινῶν ἥδιστα ἐσθίει καὶ ἥκιστα ὄψου δεῖται; καὶ ὁ διψῶν ἥδιστα πίνει καὶ ἥκιστα τὸ μὴ παρὸν ποτὸν ἀναμένει; ἢ πεινᾷ τις πλα-

---

4 cf. Xen. apomnem. II 2, 4. vide proleg. p. C 5 s. cf. Tel. p. 53, 3 s. Luc. Cyn. 15 Anacharsis epist. 5 et quae collegit P. Wendland *Philo und die kynisch-stoische Diatribe* p. 28 adn. 7 cf. Stob. flor. 108, 71 Mein.: ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις καιροῖς καὶ τερετίζων ἀνεφώνει (sc. Διογένης) Diog. Laert. VI 27 8 s. Xenoph. apomn. I 6, 5: οὐκ οἶσθ' ὅτι ὁ μὲν ἥδιστα ἐσθίων ἥκιστα ὄψου δεῖται, ὁ δὲ ἥδιστα πίνων ἥκιστα τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ ποτοῦ; partim Xenophontis libros partim Bionis discrepantiam confirmat Socrates Laertii II 27: καὶ ἔλεγεν ἥδιστα ἐσθίων ἥκιστα ὄψου προσδεῖσθαι, καὶ ἥδιστα πίνων ἥκιστα τὸ μὴ παρὸν ποτὸν ἀναμένειν a Xenophontis editoribus immerito neglectus. cf. Ioël *Der echte und der Xen. Sokr.* II 2 p. 664. de colore orationis cf. Epicurus ad Menoec. ep. tert. p. 63, 19 s. et fr. 490 p. 307 Usener. Laert. IX 19. Plut. Sol. c. 28. Stob. III 1, 23 H. vide proleg. p. C 10 ἢ πεινᾷ τις πλ.] Hor. sat. I 2, 116 *num esuriens fastidis omnia praeter pavonem rhombumque?* comparat R. Heinze de Horatio Bionis imit. p. 24.

---

1 σοι in A periit resarto margine || 2 ἂν addidit Cobet. sic commodior fiet oratio quam si quis particulam subaudiri malet cum Croenerto | πρὸς τὸν ἐγκαλοῦντα] ipsa hominis crimina ab epitomatore vel a Telete suppressa breviter nunc verbis πρὸς τὸν ἐγκαλοῦντα significari putat E. Weber l. c. p. 163 | malim ⟨ἄνθρωπε,⟩ τί μοι μ. cf. p. 6, 12 adn. || 3 μὴ addidi | ἀνδρείας Tr.: ἀνδρίας A Br || 4 εἶ; ἢ Buecheler: εἴης A Br Tr. εἷς Halm εἶ Cobet || 5 σοι in marg. add. Br[1] || 6 στρωμνὰς ⟨ὁπόσα⟩ φύλλα Croenert l. c. 41 non apte || 7 ἔστιν Tr. Br: ἔστι σοι (sic) A, hinc ἔστιν σοι Gaisford et Meineke | ἢ οὐχ A Tr.: οὐχ Br | γράδια φύστην Toup: γραδιαφύρτην A γραδιοφύρτην Br γραδιαι φύρτην Tr. φύρτην fortasse conservandum esse putat Croenert l. c. p. 44 || 8 οὐχ ὁ Tr. Br: οὐχὶ ὁ A || 9 πεινῶν A Br: πινῶν Tr. || 10 post ἀναμένει praecipit v. ἢ οἰκήσεις οὐ παρέχω σοι A

κοῦντα ἢ διψᾷ Χῖον; ἀλλ' οὐ ταῦτα διὰ τρυφὴν ζητοῦσιν ἄνθρωποι; ἢ οἰκήσεις οὐ παρέχω σοι προῖκα, τὸν μὲν χειμῶνα τὰ βαλανεῖα, θέρους δὲ τὰ ἱερά; ποῖον γάρ σοι τοιοῦτον οἰκητήριον, φησὶν ὁ Διογένης, τοῦ θέρους, οἷον ἐμοὶ ὁ παρθενὼν οὗτος, εὔπνους καὶ πολυτελής;' εἰ ταῦτα λέγοι ἡ Πενία, τί ἂν ἔχοις ἀντειπεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ ⟨ἂν⟩ δοκῶ ἄφωνος γενέσθαι. ἀλλ' ἡμεῖς πάντα μᾶλλον αἰτιώμεθα ἢ τὴν ἑαυτῶν δυστροπίαν καὶ κακοδαιμονίαν, τὸ γῆρας, τὴν πενίαν, τὸν ἀπαντήσαντα, τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸν τόπον. διό φησιν ὁ Διογένης φωνῆς ἀκηκοέναι κακίας ἑαυτὴν αἰτιωμένης,

οὔτις ἐμοὶ τῶνδ' ἄλλος ἐπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτή.

---

1 Antisthenes ap. Xenoph. conv. IV 41: ὥσπερ καὶ νῦν τῷδε τῷ Θασίῳ οἴνῳ ἐντυχὼν οὐ διψῶν πίνω αὐτόν 7 cf. p. 9, 1. Hieroclis Stob. flor. 67, 24 Mein. (p. 55, 14 Arn.) commonet C. Praechter *Hierokles* p. 83 s.: χρὴ δ' οὔτ' ἀναίτια, φησίν (Il. XIII 775), αἰτιᾶσθαι οὔτ' ἔγκλημα πραγμάτων ποιεῖσθαι τὴν αὑτῶν ἀσθένειαν καὶ περὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ⟨ἀπειρίαν addi vult Meineke, ἄγνοιαν Praechter⟩ | Galenus protr. c. 8 p. 9, 14 Kaib.: εἶτα καὶ τῷ γήρᾳ λοιδοροῦνται, δέον ἑαυτοῖς 8 τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸν τόπον] Sen. ep. 51, 1: *quaedam enim* (sc. *vitia*) *locis et temporibus adscribimus* Hor. ep. I 14, 12 s. 10 οὔτις — αὐτή] fluxit versus ex imitatione Homerica Il. I 335 οὔ τί μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων. cf.

---

1 Χῖον Nauck Philol. IV p. 509; χιόνα libri quod frustra tuebatur Halm lect. Stob. p. 11 aliique collato Xenoph. apomn. II 1, 30 | διατρυφὴν A || 1. 2 ἄνθρωποι Tr. Br: οἱ ἄνθρωποι A || 2 προῖκα (sic Buecheler), τὸν μὲν χειμῶνα scripsi: πρῶτον μὲν χειμῶνα (χειμῶνι BrTr.) ABrTr. πρῶτον μὲν χειμῶνος Gaisford qua coniectura recepta πρῶτον μὲν secludit de Wilamowitz l. c. p. 297 adn. 8 ratione non probabili. ceterum concinnius Teles infra p. 41, 10 | τὰ Tr. Br: εἶτα A || 3 πῶς γάρ ci. I. Sitzler *Neue philol. Rundsch.* 1890 p. 276 || 4 οἷος Sitzler l. c. || 5 λέγοι Halm. l. c.: λέγει A Br Tr. | ἔχοις A Br: ἔχεις Tr. | 6 ἂν addidit Meineke; ἐγὼ μὲν γὰρ δοκῶ ἄφωνος γενέσθ' ἂν prop. Croenert | ἄφωνος A Br: εὔφονος Tr. || 7 καὶ κακοδ. A Br Tr.; τὴν κακοδ. temere Gesn.[1] p. 20 || 8 ἀπαντήσαντα A Br: ἀπατήσαντα Tr.; locum recte interpretatur Beving *Remarques critiques* (Brux. a. 1833) p. 16 || 9 διὸ ⟨σπάνιον⟩ vel διὸ ⟨ἔσον οὔπω⟩ φησὶν ὁ Διογένης κτέ. prop. Croenert l. c. p. 37 locum vix recte interpretatus. immo eo iam pervenit Diogenes ut ipsius pravitatis vocem exaudiat, quam insipientes suffocare solent suam culpam rebus imputantes. quamquam epitomatorem inde agnoscas quod paulo durius iustoque brevius haec per διὸ conectuntur prioribus. cf. gnom. Paris. ed. Sternb. 331 Διογένης ἔφασκε φωνῆς ἀκηκοέναι κακίας αὐτὴν αἰτιωμένης καὶ λεγούσης 'οὔτις ἐμοὶ τῶν⟨δ'⟩ [κακῶν] ⟨ἄλλος⟩ ἐπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτή' || 10 οὔτις ἐμοὶ

παράφοροι δὲ πολλοὶ οὐχ ἑαυτοῖς ἀλλὰ τοῖς πράγμασι τὴν αἰτίαν ἐπάγουσιν. ὁ δὲ Βίων, ὥσπερ τῶν θηρίων, φησί, παρὰ τὴν λῆψιν ἡ δῆξις γίνεται, κἂν μέσου τοῦ ὄφεως ἐπιλαμβάνῃ, δηχθήσῃ, ἐὰν τοῦ τραχήλου, οὐδὲν πείσῃ· οὕτω καὶ τῶν πραγμάτων, φησί, παρὰ τὴν ὑπόληψιν ἡ ὀδύνη γίνεται, καὶ ἐὰν μὲν οὕτως ὑπολάβῃς περὶ αὐτῶν, ὡς ὁ Σωκράτης, οὐκ ὀδυνήσῃ, ἐὰν δὲ ὡς ἑτέρως, ἀνιάσῃ, οὐχ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἰδίων τρόπων καὶ τῆς ψευδοῦς δόξης. διὸ δεῖ μὴ τὰ πράγματα πειρᾶσθαι μετατιθέναι, ἀλλ'

Plut. de tranquill. animi p. 477 A (Stob. III 24, 15 H.) **1** cf. Cic. Cat. mai. c. 5: *sua enim vitia insipientes et suam culpam in senectutem conferunt* Sen. ep. 50, 1: *quid enim aliud agis quam ut . . . intellegas tua vitia esse quae putas rerum?* vide quae monui proleg. XXVIII CXVIII, CXXIV **2** ὁ δὲ Βίων κτέ.] Bionem imitatur Musonius apud Clement. Alex. paed. III 6 p. 256, 20 Staehl.: vid. Wendland quaest. Muson. p. 64 sq. serpentis similitudine utitur etiam Arr. diss. Epict. I 25, 24. Bionem redolet ench. c. 43: πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβάς, τὴν μὲν φορητήν, τὴν δὲ ἀφόρητον **5** cf. Epict. ench. 30 p. 444, 9 Sch. **7** οὐχ ὑπὸ τ. πρ.] Arr. Epict. ench. c. 5: ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα, sed totum caput dignum quod comparetur nec non similes loci ex diatribis

---

usque ad fin. om. Tr.; ex A hanc eclogae partem primus edidit Gaisford | τῶνδ' ABr: τῶν Plut. de tranqu. an. p. 477 A Stob. III 24, 15 H. | ἄλλος ABr Plut.: ἄλλων Stobaei libri III 24, 15 | ἐπαίτιος A Plut. Stob. III 24, 15: ὑπαίτιος Br | αὐτή A: αὐτῇ Br || **1** παράφρονοι — 2 ἐπάγουσιν delenda censet de Wilamowitz l. c. p. 297 adn. 8 | παράφοροι Meineke: παράφρονοι ABr, vid. Lobeck paral. p. 181; παράφρονες vel παραφρόνιμοι vel παραφρόνως temptaverat Gaisford. vocabulum παράφοροι ad Theodorum excerptorem rettulit Diels l. c. ut infra p. 14, 5 ἐπαῖται | malim δὲ ⟨οἱ⟩ πολλοί. artificiosius nuper Croenert l. c. p. 37 [παρ' ἀφρο⟨σύνη⟩ν] οἱ δὲ πολλοί, certe π α ρ' ἀφροσύνην non glossema redolet || **3** ἐπιλαμβάνῃ Cobet l. c. p. 99: ἐπιλαμβάνοις ABr ἐπιλαμβάνῃς tacite Gaisford | δήχθήσῃ dupl. acc. sed priore deleto A[1] | fort. ἐὰν ⟨δὲ⟩ τοῦ τρ. || **4** πείσῃ, sed ει in corr. Br || **6** ὡς ὁ Σωκράτης ABr; ὥσπερ ὁ Σ. tacite scripsit Gaisford. delet verba Nauck. cf. Tel. 57, 4 | ἐὰν δὲ οὕτως [ἑτέρως] prop. Nauck (vide Stob. III p. 41, 5 H.) coll. Tel. p. 13, 11. sed vereor ne non liceat sollicitare formulam ὡς ἑτέρως (*secus*, *male*, cf. Demosth. XVIII p. 298). variatur oratio ita ut respondeant inter se οὕτως ὡς ὁ Σωκράτης et ὡς ἑτέρως || **7** οὐχ A: οὐχὶ Br

αὐτὸν παρασκευάζειν πρὸς ταῦτά πως ἔχοντα, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ναυτικοί· οὐ γὰρ τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλατταν πειρῶνται μεταστῆσαι, ἀλλὰ παρασκευάζουσιν αὑτοὺς δυναμένους πρὸς ἐκεῖνα στρέφεσθαι. εὐδία, γαλήνη· ταῖς κώπαις πλέουσι. κατὰ ναῦν ἄνεμος· ἐπῆραν τὰ ἄρμενα. ἀντιπέπνευκεν· ἐστείλαντο, μεθείλαντο. καὶ σὺ πρὸς τὰ παρόντα χρῶ. γέρων γέγονας· μὴ ζήτει τὰ τοῦ νέου. ἀσθενὴς πάλιν· μὴ ζήτει τὰ τοῦ ἰσχυροῦ [φορτία βαστάζειν καὶ διατραχηλίζεσθαι], ἀλλ' ὥσπερ Διογένης, ἐπεί τις ὤθει καὶ ἐτραχήλιζεν ἀσθενῶς ἔχοντα, οὐ διετραχηλίζετο, ἀλλὰ δείξας αὐτῷ

1. 2 οἱ ναυτικοί] cf. infra p. 53, 15. Aristonymus Stobaei III 1, 97 H.: κυβερνήτου μέν ἐστιν ἔργον ἀγαθοῦ πρὸς τὰς τῶν πνευμάτων μεταβολὰς ἁρμόσασθαι, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ πρὸς τὰς τῆς τύχης 5 cf. Seneca de ira II 31, 5: *gubernator numquam ita totos sinus securus explicuit, ut non expedite ad contrahendum armamenta disponeret*

---

1 αὐτὸν (ut tacite scr. Meineke) Macarius Chrys. f. 115r qui servavit δεῖ μὴ (p. 9, 8) — στρέφεσθαι (4) lemmate ἐκ τοῦ Τέλητος περὶ αὐταρκείας praemisso: αὐτὸν ABr | παρασκευάζειν reposui e Mac.: παρασκευάσαι ABr | ταῦτα πῶς libri: ταῦτά πως Arnim recte sed hic ut alibi Stoicae doctrinae vestigia frustra odoratus *Gött. gel. Anz.* 1890 p. 124 || 2 πειρῶνται sed ῶ in ras. A || 3 αὐτοὺς (ut tacite Gaisford) Mac.: αὐτοὺς ABr 4 στρέφεσθαι (ut tacite scr. Gaisford) Mac. Br: τρέφεσθαι A || 5 μεθείλαντο Cobeto obsecutus olim expunxeram tamquam dittographiam, καθείλαντο prop. Nauck. sed recte fortasse commonet Croenert tituli Teii (a. 303 ante Chr. Dittenb. syll.² 177 70) ubi μεθαιρεῖσθαι quod legitur Dittenbergero interprete idem fere quod μεταβάλλειν, ἀλλάττειν || 6 καὶ σὺ — χρῶ] 'debuit Teles aut πρὸς τὰ π. ὅρα scribere aut χρῶ si scripsit, addere dativum' Buecheler. sed vide ne sufficiat καὶ σὺ πρὸς τὰ παρόντ' ἀθρῶν (vel παρόντα ὁρῶν)· γέρων γέγονας· μὴ ζήτει κτέ. nam eadem brevitate infra p. 53, 13 οὐ δεῖ δὲ τρυφᾶν οὐδέν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ναυτικοὶ πρὸς τοὺς ἀνέμους καὶ πρὸς τὴν περίστασιν ὁρῶντες· ἐκποιεῖ, χρῆσαι· οὐκ ἐκποιεῖ, παῦσαι || 7 φορτία βαστάζειν καὶ διατραχηλίζεσθαι secl. de Wilamowitz l. c. p. 297 adn. 8, cf. quae dixi proleg. p. XXIII s. || 8 longius recedit gnomol. Par. 332 Sternb.: τῷ αὐτῷ Διογένει ἐπέθηκέ τις βάρος οὐ φορητόν· ὡς δὲ πιεζόμενος οὐ δυνατῶς εἶχε πορεύεσθαι, δείξας αὐτῷ κίονα 'βέλτιστε' φησί 'τοῦτον ὤθει' | ἐπεί τις A: ἐπεί τις αὐτον (sic) Br: ὃς ἐπεί τις scripsit Meineke postea coniciens fortasse in fine enuntiati aliquid excidisse. at recte monuit Haupt opusc. III p. 638: 'neglegentius loquitur Teles, sed ut facile tamen intellegatur hoc eum velle, *fac ut Diogenes*'. quamquam Teleti an epitomatori neglegentia tribuenda sit hic ut alibi haesites || 9 ἐτρα-

τὸν κίονα 'βέλτιστε' φησί 'τοῦτον ὤθει προσστάς'. ἄπορος πάλιν γέγονας· μὴ ζήτει τὴν τοῦ εὐπόρου δίαιταν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν ἀέρα φράττῃ (εὐδία, [καὶ] διεστείλω· ψῦχος, συνεστείλω), οὕτω καὶ πρὸς τὰ ὑπάρχοντα· εὐπορία, διάστειλον· ἀπορία, σύστειλον. ἀλλ' ἡμεῖς οὐ δυνάμεθα ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσιν, ὅταν καὶ τρυφῇ πολὺ διδῶμεν, καὶ τὸ ἐργάζεσθαι . . . . αἱ κρίνωμεν καὶ τὸν θάνατον ἔσχατόν [τι] τῶν κακῶν. ἐὰν δὲ ποιήσῃ καὶ τῆς ἡδονῆς καταφρονοῦντά τινα, καὶ πρὸς τοὺς πόνους μὴ διαβεβλημένον, καὶ πρὸς δόξαν καὶ ἀδοξίαν ἴσως ἔχοντα, καὶ τὸν θάνατον μὴ φοβούμενον, ὅ τι ἂν θέλῃς ἐξέσται σοι ἀνωδύνῳ ὄντι ποιεῖν. διὸ ἅπερ λέγω,

1 cf. Arr. diss. Epict. I 25, 29 παραστὰς λίθον λοιδόρει

χήλιζεν — διετραχηλίζετο (sic ut corr. Gaisford) Br: ἐτραχηλίαζεν — διετραχηλιάζετο A || **1** τὸν Br: τὴν A; hoc retineri vult Croenert l. c. p. 41 scribens in proximis ταύτην. sed credibilius in A τὸν depravatum esse in τὴν quam in archetypo, τὴν si erat, mox ταύτην abiisse in τοῦτον. v. τὸν κίονα κτέ. recte interpretati sunt Beving et Haupt, deerravit Meineke | φησὶ Br gnom. Par.: ἔφη A cf. p. 29, 12 adn. | προσστάς Haupt scite monens verbum palaestrae esse videri coll. Plat. Phileb. p. 41 B: πρὸς τάδε A προστάς Br | ἄπορος (sicut scripsit Gaisford) Br: ἅπ quattuor litteris erasis A || **2** fort. ὥσπερ πρὸς τ. ἀ. || **3** φράττῃ A: πράττων (π in ras., ων ex η (?) corr. Br[1]) Br | εὐδία — συνεστείλω in parenthesi dictum esse perspexit Meineke | εὐδία A: εὐνοία (νο in ras.) Br | καὶ delendum iudicat Meineke | ψῦχος Gaisford: . ὑχ̣. (vocabuli prima litt. et extrema eras.) A ψύχους Br | συνεστείλω A: καὶ συνεστείλω Br || **3. 4** οὕτω καὶ πρὸς τὰ ὑπάρχοντα· εὐπορία, διάστειλον, ἀπορία, σύστειλόν ante Hauptium Cobet l. c. p. 99: οὕτω καὶ πρὸς τὰ ὑπάρχοντα δι' εὐπορίαν διάστειλον, ἀπορίαν καὶ . . . . ειλον (ante ειλον quattuor litteris erasis sed servato ut videtur accentu) A οὕτω καὶ πρὸς τὰ ὑπάρχοντα δι' εὐπορίαν, διάστειλον ἀπορίᾳ καὶ σύστειλον Br || **4** ἀλλ' ἡμεῖς usque ad fin. om. Br || **6** διδῶμεν Iacobs lect. Stob. p. 45: δίδωμεν A | ante αἱ (?) tres vel quattuor litt. quae hodie dignosci nequeunt A: ταλαιπωρεῖσθαι κρ. ci. Iacobs l. c. excedens spatium, ζημίαν (vel ζημιοῦσθαι) κρ. Meineke, cui cupidius obloquitur Cobet l. c.; exspectaveram ἀνιᾶσθαι, nunc malim συμφορὰν sim. || **7** τι secludendum esse ante Cobetum vidit Meineke || **7. 8** ἐὰν δὲ — καταφρονοῦντά τινα] *quando te ipsum ita comparaveris ut et voluptatem contemnas* exspectat Cobet l. c. p. 100. num ἐὰν δὲ ⟨τὸν τρόπον⟩ ποιήσῃ — καταφρονοῦντά [τινα] coll. Tel. p. 36, 5? subiectum fuisse ἡ ἀτυφία vel huius similem vocem suspicatur Buecheler. sed emendatio incerta: dormitavit epitomator | καταφρονοῦντα sed ut φρονοῦντα hodie difficile sit lectu A || **10** inde a verbis ἀνωδύνῳ ὄντι incipit rursus M f. 5r—v,

οὐχ ὁρῶ πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχει τι δύσκολον, ἢ γῆρας ἢ πενία ἢ ξενία. οὐκ ἀηδῶς γὰρ Ξενοφῶν ἐάν σοι φησί δείξω δύο ἀδελφῶν τὴν ἴσην οὐσίαν διελομένων τὸν μὲν ἐν τῇ πάσῃ ἀπορίᾳ, τὸν δὲ ἐν εὐκολίᾳ, οὐ φανερὸν ὅτι οὐ τὰ χρήματα αἰτιατέον ἀλλ' ἕτε-
5 ρόν τι; οὕτως ἐάν σοι δείξω δύο γέροντας, δύο πένητας, δύο φεύγοντας, τὸν μὲν ἐν τῇ πάσῃ εὐκολίᾳ καὶ ἀπαθείᾳ ὄντα, τὸν δὲ ἐν τῇ πάσῃ ταραχῇ, οὐ φανερὸν ὅτι οὐ τὸ γῆρας, οὐ τὴν πενίαν, οὐ τὴν ξενίαν αἰτιατέον ἀλλ' ἕτερόν τι; καὶ ὅπερ Διογένης ἐποίησεν πρὸς τὸν πολυτελῆ φάμενον πόλιν εἶναι τὰς Ἀθήνας· λαβὼν γὰρ αὐτὸν ἦγεν

2 Xen. conv. IV 35: οἶδα δὲ καὶ ἀδελφούς, οἱ τὰ ἴσα λαχόντες ὁ μὲν αὐτῶν τἀρκοῦντα ἔχει καὶ περιττεύοντα τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται. eiusdem Xenophontei capitis tmemate proximo utitur infra p. 43, 9 Bionem ibi quoque, opinor, secutus 5 cf. Dio Prus. XIII p. 180, 1 Arn.: τὸ φεύγειν καὶ τὸ πένεσθαι καὶ γῆρας δὴ καὶ νόσος καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τοῖς μὲν βαρέα φαίνεται καὶ χαλεπά, τοῖς δὲ ἐλαφρά τε καὶ εὔκολα
7 Diog. Laert. IV 51: μὴ δεῖν ἔφασκεν (sc. ὁ Βίων) ὀνειδίζειν τὸ γῆρας κτέ.
8 Διογένης] eadem fere de Socrate narrat Plutarchus de tranquill. animi p. 470 F: ὁ Σωκράτης ἀκούσας τινὸς τῶν φίλων λέγοντος ὡς πολυτελὴς ἡ πόλις· μνᾶς ὁ Χῖος οἶνος· ἡ πορφύρα τριῶν μνῶν· τοῦ μέλιτος ἡ κοτύλη πέντε δραχμῶν· λαβὼν αὐτὸν προσήγαγε τοῖς ἁλφίτοις, ὀβολοῦ τὸ ἡμίεκτον, εὐτελὴς ἡ πόλις· εἶτα κτέ. Aristonem Chium secutus ut videtur Ricardo Heinze mus. Rh. XLV p. 508 sqq. cognata his sed leviora offerunt Laertius VI 35 extr., Arrianus Epict. Stobaei flor. 97, 28 Mein. (cf. supra p. CXI), gnomol. Vatic. 495. vide praeterea Bernays ***Phokion*** p. 115 Duemmler ***Akad.*** p. 9

unde descripsit Gesn.[2] p. 18 sqq. ***Musonii*** esse haec suspicatus, quo errore deceptus est Peerlkamp Musonii Rufi rel. p. 185 sqq. | διὸ ἅπερ M^dA: δι' ἅπερ ci. Nauck || **1** ἔχει, sed οι superscr. A^1 ἔχοι M^d || **1.** **2** πενία ἢ ξενία tacite Gesn.[2] l. c., inde vulg.: πενίαν ἢ ξενίαν M^dA || **4** τὸν δὲ ἐν ⟨τῇ πάσῃ⟩ εὐκολίᾳ dubitanter ci. Meineke, quod verum videtur || **5** δύο γέροντας, δύο πένητας scripsi coll. p. 8, 7. 12, 1. **7**: δύο πένητας δύο γέροντας M^dA || **6** ἀπαθίᾳ mavult Croenert l. c. p. 43. cf. infra p. 55, **1** || **7** ὅτι οὐ (sic ut tacite scr. Gesn.[2]) A: ὅτι M^d | οὐ τὴν πενίαν, οὐ τὸ γῆρας coniecit Meineke: tu vide ad 5 || **7** οὐ τὴν ξενίαν Meineke: καὶ τὴν ξενίαν M^dA || **8** fortasse καθάπερ vel καθάπερ ⟨καὶ⟩ Δ., nisi malis traicere ὅπερ καὶ | Διογένης κτέ.] admodum variata haec leguntur multoque verbosiora gnomol. Paris. 333 Sternb.: Διογένης πολυτελῆ τινος πόλιν εἶναι φαμένου τὰς Ἀθήνας λαβὼν αὐτὸν ἤγαγεν εἰς τὸ μυροπώλιον καὶ ἐπυνθάνετο, πόσου τοῦ μύρου ὤνιος ἡ κοτύλη· 'μνᾶς' ἔφη ὁ μυροπώλης· καὶ ὁ Διογένης ἀνέκραγε

εἰς τὸ μυροπωλεῖον καὶ ἐπυνθάνετο πόσου τῆς κύπρου ἡ κοτύλη. 'μνᾶς' φησὶν ὁ μυροπώλης· ἀνέκραγε 'πολυτελής γε ἡ πόλις'. ἀπῆγεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐπυνθάνετο πόσου τὸ ἀκροκώλιον. 'τριῶν δραχμῶν'· ἐβόα 'πολυτελής γε ἡ πόλις'. εἰς τὰ ἔρια πάλιν τὰ μαλακὰ καὶ πόσου τὸ πρόβατον. 'μνᾶς' φησίν· ἐβόα 'πολυτελής γε ἡ πόλις'. 'δεῦρο δή' φησί. κἀνταῦθα ἄγει αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς θέρμους. 'πόσου ἡ χοῖνιξ;' 'χαλκοῦ' φησίν· ἀνέκραγεν ὁ Διογένης 'εὐτελής γε ἡ πόλις'. πάλιν εἰς τὰς ἰσχάδας, 'δύο χαλκῶν'· 'τῶν δὲ μύρτων;' 'δύο χαλκῶν'· 'εὐτελής γε ἡ πόλις'. ὃν τρόπον οὖν ὧδε οὐχ ἡ πόλις εὐτελὴς καὶ ⟨πολυτελής, ἀλλ' ἐὰν μέν τις οὕτω ζῇ,⟩ πολυτελής, ἐὰν δὲ οὕτως, εὐτελής, οὕτω καὶ τὰ πράγματα, ἐὰν μὲν αὐτοῖς οὕτω χρῆται, εὐπετῆ καὶ ῥᾴδια φανεῖται, ἐὰν δὲ οὕτως, δυσχερῆ. — Ἀλλ' ὅμως δοκεῖ μοι ἔχειν τι ἡ

'πυλυτελής γε ἡ πόλις'· ἀπῆγεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐπυνθάνετο, πόσου τὸ ἀκροκώλιον· 'τριῶν δραχμῶν' εἶπεν ὁ μάγειρος· καὶ ὁ Διογένης ἔφη 'πολυτελής γε ἡ πόλις'· ἀπήγαγε πάλιν εἰς τὰ μαλακὰ ἔρια καὶ ἤρετο, πόσου τὸ πρόβατον· 'μνᾶς' εἶπεν ὁ πιπράσκων· καὶ ὁ Διογένης αὖθις 'πολυτελής γε ἡ πόλις' ἐβόησεν· εἶτα 'δεῦρο' φησὶ τῷ τὴν Ἀθηνῶν πολυτέλειαν θαυμάζοντι 'ἐνταῦθα'· καὶ ἄγει αὐτὸν εἰς τοὺς θέρμους καὶ 'πόσου' φησίν 'ἡ χοῖνιξ'· 'χαλκοῦ' ἀκούει 'ὤνιος' καὶ ἀνέκραγεν εὐθύς 'εὐτελὴς ἡ πόλις'· πάλιν εἰς τὰς ἰσχάδας· 'δύο χαλκῶν'· εὐτελὴς ἡ πόλις' εἶπε· καὶ πρὸς τὸν θαυμάζοντα ἔφη· 'ὁρᾷς, ὦ τάν, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τὴν πόλιν εὐτελῆ καὶ πολυτελῆ εὑρίσκειν· εἰ μὲν γὰρ βουλοίμεθα τοῖς πολυτελέσι χρῆσθαι, καὶ αὕτη ἡμῖν μετὰ πολυτελείας ἀπανήσει (l. ἀπαντήσει)· ἢν δὲ εὐτελέσι, καὶ αὕτη πάντως εὐτελὴς ἔσται || **6** fort. 'δεῦρο δή' φησιν 'ἐνταῦθα' καὶ ἄγει legendum cum gnomol. Par. cf. Ar. Eccl. 738 s. || **8** εἰς (sic) A || **10** ὧδε M^d ὧδε A: τῷδε Meineke. recte illud defendit Blass *Lit. Centralbl.* 1890 nr. 30, item I. Sitzler *Neue philol. Rundsch.* 1890 p. 276 sq. | πολυτελής, ἀλλ' ἐὰν μέν τις οὕτω ζῇ addidi, in quibus τις superaddidit Sitzler (φανεῖται quod in proecdosi minus apte addideram secluso) recte. nam sic τις pronomine in versu 12 poterit careri. *ante* ἐὰν δὲ *uidetur legendum* ἐὰν μὲν γὰρ οὕτω τις ζήσῃ *uel simile quid* Gesnerus Addend. ed. sec. quod supplementum in textum recepit ed. tert. p. 19, vulgatam retinuit Schow p. 40, nisi quod rectius dedit ἐὰν μὲν γὰρ οὕτω τις ζήσῃ, πολυτελής, ἐὰν δὲ κτέ. verum hoc visum est Gaisfordo, cuius neglegentia imposuit Meinekio aliis || **11** οὕτως (ante v. εὐτελής) A: οὕτω M^d || **12** μὲν αὐτοῖς M^d A; μέν τις αὐτοῖς tacite Gesn.[2] sed vide quae dixi ad 10 s. || **13** οὕτως M^d A | ἀλλ' ὅμως — p. 14, 2 μετὰ πλούτου interlocutoris sunt

πενία δυσχερὲς καὶ ἐπίπονον· καὶ μᾶλλον ἄν τις ἐπαινέσαι τὸν μετὰ πενίας εὐκόλως ⟨τὸ⟩ γῆρας ἐνεγκόντα ἢ τὸν μετὰ πλούτου. — Καὶ τί ἔχει δυσχερὲς ἢ ἐπίπονον ἡ πενία; ἢ οὐ Κράτης καὶ Διογένης πένητες ἦσαν; καὶ πῶς ⟨οὐ⟩ ῥᾳδίως διεξήγαγον, ἄτυφοι γενόμενοι καὶ ἐπαῖται καὶ διαίτῃ εὐτελεῖ καὶ λιτῇ δυνάμενοι χρήσασθαι; ἀπορία καὶ δάνεια περιέστηκεν· κόγχον καὶ κύαμον συνάγαγε, φησὶν ὁ

6 κόγχον καὶ κύαμον σύναγε inter Cratetis poematia rettulit Bergk p. l.[4] II p. 368. reliqua sic refingere studet Blass l. c. κἂν τάδε δράσῃς Ῥῃδίως στήσεις κατὰ τῆς πενίης τὸ τρόπαιον. sed dicebant ἱστάναι τρόπαιον, non τὸ τρ. et temptavit Herm. Ioachim de Theophr. libris περὶ ζῴων (diss. Bonn. a. 1892) p. 67 κόγχον καὶ κύαμον συνάγοις, ⟨φίλε,⟩ κἂν τάδε δράσῃς, Ῥῃδίως στήσεις πενίης ⟨σπάνεως τε⟩ τροπαῖον. idque subdubitans interim legentibus proposuit Diels poet. philos. p. 219, cum praeferret Crusius Anth. lyr.[4] (a. 1897) p. 155 κ. κ. κ. σύναγ', ὦ φίλε, κἂν τάδε δράσῃς, Ῥῃδίως στήσεις ⟨στάσεως⟩ πενίας τε τρ. sed στάσεως commemoratio verbis ἀπορία καὶ δάνεια περιέστηκεν quibus introducuntur versus Cratetis minus commendatur. tropaei similitudine utitur Crates etiam in apophthegmate Stob. III 6, 46 H., nostro autem loco Aristophanis ut puto memor Plut. 452 ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι Τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης (sc. Πενίας) τρόπων. cf. Petron. 125 *expugnata paupertas* Sen. epist. 59, 8

1 ἐπανέσαι M[d]: ἐπαινέσῃ A; ἐπανέσειε tacite Gesn.[2]; cf. proleg. p. XXVIII || 2 τὸ addidi | ἐνεγκόντα infra libri: ἐνέγκαντα hoc loco M[d]A || 3 καὶ τί coniecit Gesn.[2] p. 19 mrg: καὶ ἔτι M[d]A; similiter Teles p. 26, 10 καὶ πῶς ἂν εἴη κτέ. post verba adversarii, item p. 33, 3 || 4 οὐ addidit Croenert l. c. p. 44 | διήγαγον rescribi iubet Cobet l. c. p. 100, cuius auctoritate ne quis fallatur, conferatur Aristo Chius Theophili ad Autol. III 7 p. 206 Otto (Meineke hist. cr. com. p. IX), ut taceam de Chrysippo aliis || 5 ἐπαῖται A: αἰτῆσαι M[d]; αἰτηταὶ ci. Peerlkamp. v. καὶ ἐπαῖται tamquam dittographiam (ante καὶ διαίτῃ) secludi iubet Wilamowitz l. c. p. 297 adn. 8: neque enim ideo laetos degisse illos, quod essent mendici. at conferatur Plut. an vitios. p. 499 C: ἀλλ' ἐξ οὐσίας λαμπρᾶς καὶ οἴκου καὶ τραπέζης καὶ πολυτελείας εἰς τρίβωνα καὶ πήραν καὶ προσαίτησιν ἐφημέρου τροφῆς κατάξεις (sc. Τύχη); ταῦτα εὐδαιμονίας ἀρχαὶ Διογένει, ταῦτα ἐλευθερίας Κράτητι καὶ δόξης. ratione vere Cynica vel mendicatio hoc loco numeratur inter εὐδαιμονίας ἀρχάς. ambigitur autem αἰτῆσαι praestet an ἐπαῖται, nam et simplex αἰτεῖν et ἐπαίτης dicitur de Cynico: Arr. diss. Epict. III 22, 10. 89. codici A favet collocatio verborum et concinnitas. epitomatori dari vult καὶ ἐπαῖται Diels *D. Litteratur*z. 1890 p. 1160, sed vide Croenert l. c. p. 40 adn. 193 || 6 συνάγαγε M[d]: συνήγαγε A; σύναγε scripsit Bergk

Κράτης, καὶ τὰ τούτοις πρόσφορα· κἂν τάδε δράσῃς, ῥᾳδίως στήσεις τρόπαιον κατὰ πενίας. ἢ τί δεῖ μᾶλλον ἐπαινέσαι τὸν μετὰ πενίας εὐκόλως ⟨τὸ⟩ γῆρας ἐνεγκόντα ἢ τὸν μετὰ πλούτου; ἐπεί τοι οὐδὲ γνῶναι ῥᾳδιέστερόν ἐστι, ποῖόν τι ἐστὶ πλοῦτος ἢ ποῖόν τι πενία· ἀλλὰ καὶ πλούτῳ πολλοὶ μετὰ γήρως δυσκόλως χρῶνται καὶ πενίᾳ ἀγεννῶς καὶ ὀδυρτικῶς· καὶ οὔτε τούτῳ ῥᾴδιον, ὥστε τῷ πλούτῳ ἐλευθερίως καὶ ἀφόρτως, οὔτε ἐκείνῳ, ὥστε ⟨τῇ⟩ πενίᾳ γενναίως, ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμφότερα, καὶ ὅσπερ τοῖς πολλοῖς δύναται κατὰ τρόπον, οὗτος καὶ τοῖς ἀνάπαλιν. καὶ ἐὰν μὲν ἐκποιῇ πενητεύουσι ⟨δεῖ⟩ μένειν ἐν τῷ βίῳ, εἰ δὲ μή, ῥᾳδίως ἀπαλλάττεσθαι ὥσπερ ἐκ πανηγύρεως [οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου]. καθάπερ καὶ ἐξ οἰκίας, φησὶν ὁ Βίων, ἐξοικιζόμεθα, ὅταν τὸ ἐνοίκιον ὁ μισθώσας οὐ κομιζόμενος τὴν θύραν ἀφέλῃ, τὸν κέραμον ἀφέλῃ, τὸ φρέαρ ἐγκλείσῃ, οὕτω, φησί, καὶ ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζομαι,

si paupertas . . . impetum faciat **9** ss. cf. Sen. ep. 70, 15: *placet: vive. non placet: licet eo reverti, unde venisti* **11** ὥσπερ ἐκ πανηγύρεως] comparationis huius exempla non nulla collegit Nauck ad Iambl. de vita Pyth. c. XII et lex. Vindob. append. p. 205 cf. etiam Arr. Epict. diss. II 14, 23. 28 III 5, 10 IV 1, 105 **12** Bionis similitudine usi sunt haud ita pauci. horum aliquot locos congessi et illustravi proleg. p. CXVI. praecessisse quadam tenus Euripidem Suppl. 534 observavit F. Duemmler *Kl. Schr.* I p. 162 **14** s. in alio sententiarum conexu

2 τίνα pro τί maluit Meineke || **3** τὸ addidit de Wilamowitz l. c. p. 297 adn. 8 | ἐπεί τοι οὐδὲ de Wilamowitz l. c.: ἐπειτοῦδε M^d ἔπειτα οὐδὲ A; ἐπεί τοι οὔτε Arnim, qui proxima sic refingi iubet ἢ ποῖόν τι πενία ⟨οὔτε βιῶναι μετ' ἐκείνου ἢ μετὰ πενίας⟩· ἀλλὰ κτέ. || **4** καὶ pro ἢ proposuit Nauck | ποῖόν τι Meineke: ποῖον ἢ M^dA || **6** v. καὶ πενίᾳ ἀγ. post ὀδυρτικῶς transponi vult Wachsmuth inutiliter | τούτῳ scripsi: τοῦτο M^dA; τούτοις Nauck || **7** ἐκείνῳ M^d: ἐκεῖνο A; ἐκεῖνο tacite Gesn.², inde vulg., ἐκείνοις Nauck | τῇ addendum esse vidit Meineke || **8** ὅσπερ de Wilamowitz l. c.: ὅπερ M^d ὥσπερ (sic ut male ci. Gesn.² mrg) A || **9** οὗτος de Wilamowitz: οὕτω M^dA | καὶ τοῖς ⟨ὀλίγοις⟩ ἀνάπαλιν Cobet l. c. p. 100 || **10** δεῖ addidi, potest etiam πενητεύουσιν ⟨ἔστι⟩ μένειν | ῥᾳδίως] ῥᾴδιον prop. Sitzler spreto quod in prioribus addidi δεῖ, vix recte || **11** οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου seclusit de Wilamowitz l. c. tamquam male praecepta ex p. 16, 3, οὕτω καὶ ἐκ deleri iusserat Cobet l. c. p. 98. de proximis cf. prol. p. C || **14** οὕτω, φησί scripsi: φησίν (φησὶν A) οὕτω M^dA; φησίν tacite abiecit Gen.², fortasse praestat οὕτω καὶ ἐκ τοῦ σωματίου, φησίν, ἐξοικ. coll. p. 9, 4 | ἐξοικίζομαι M^d: ἐξοικιζόμεθα A

ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται τὰ ὦτα τὰς χεῖρας τοὺς πόδας· οὐχ ὑπομένω, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ συμποσίου ἀπαλλάττομαι οὐθὲν δυσχεραίνων, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου, ὅταν [ἡ] ὥρα ᾖ, ἔμβα πορθμίδος ἔρυμα.' ὥσπερ ⟨ὁ⟩ ἀγαθὸς ὑποκριτὴς εὖ καὶ τὸν πρόλογον εὖ καὶ τὰ μέσα εὖ καὶ τὴν καταστροφήν, οὕτω καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ εὖ καὶ τὰ πρῶτα τοῦ βίου εὖ καὶ τὰ μέσα εὖ καὶ τὴν τελευτήν· καὶ ὥσπερ ἱμάτιον τρίβωνα γενόμενον ἀπεθέμην καὶ οὐ . . . . παρέλκω οὐδὲ φιλοψυχῶ, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος ἔτι εὐδαι-

---

Epictetus Stobaei (flor. 121, 9 Mein.) p. 419, 15 s. Schenkl: διὰ τί οὖν οὐκ ἀνέχεσθε, ὅταν ἡ δοῦσα ἡμῖν φύσις τὸ σῶμα ἀφαιρῆται; cf. Ps.-Plat. Axioch. p. 367 B **2** ὥσπερ ἐκ συμποσίου] Lucr. III 938: *cur non ut plenus vitae conviva recedis* etc. Hor. sat. I 1, 118 s.: *exacto contentus tempore vitae cedat uti conviva satur* Plut. cons. ad Apoll. p. 120 B adscripsit Usener ad Epicuri fr. 499 'quibus omnibus nec minus ipsi Epicuro haud scio an fons fuerit Bio'. conferantur etiam quae collegit R. Heinze de Horatio Bionis imit. p. 21 adn. 1 qui merito dubitat, utri potius debeat Horatius sua, novit enim utrumque, tam Bionem quam Lucretium. cf. Arr. Epict. II 16, 37 enchir. c. 15 fr. XVII Sch. Sen. ep. 61, 4 **3** Timothei fr. 11b Wil. Timotheo autem adscripserat Bergk p. l.[4] III p. 624. tragici alicuius frustulum agnovisse sibi visus erat Gaisford quem secutus est Nauck tr. gr. fr.[2] adesp. 520. similitudinem hanc quasi commentario illustrat Arrianus Epicteteus ench. 7: ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀφεὶς ἐκεῖνα πάντα μηδὲν ἐπιστρεφόμενος **4** ὥσπερ ⟨ὁ⟩ ἀγαθὸς ὑποκρ. — 7 καὶ τὴν τελευτήν] haec ut credantur ex Bione sublata esse, non sola suadet similitudo histrionica, vide prol. p. XLVI. CVII **7** cf. Arr. Epict. diss. I 25, 21 **8** ss. Socratis exemplo similiter conformato subiungitur histrionis similitudo ab Arriano Epict. diss. IV 1, 162 ss., ut ne Epictetum quidem a Teletis fonte longius recessisse appareat

---

1 ἀφαιρῆται M[d]: ἀφαιρεῖται A ‖ **2** οὐχ ὑπομένω] cf. proleg. p. XX adn. 1 ‖ **3** ἡ seclusit Nauck; ὅταν ᾖ ὥρα, 'εἶ' ἔμβα π. ἔ.' ci. Diels l. c., ὅταν ὥρα ἥκῃ 'ἔμβα' κτἑ. de Mueller coll. Xen. apomn. II 1, 2 ‖ **4** ἔρυμα M[d]A idque defendit Wilamowitz. ἕρμα scripseram cum Nauckio | ὁ addidi ‖ **6** litt. ωτα τ macula perierunt A ‖ **8** aliquid intercidisse vidit Meineke qui suppleri voluit οὕτω καὶ τὸν βίον ἄχρηστον γενόμενον ἀποτίθεμαι sed inserens minus recte ante v. οὐδὲ φιλοψυχῶ. potius ante παρέλκω hiat oratio. exempli causa ἀπεθέμην καὶ οὐ⟨κέτι ἐφόρουν, οὕτω καὶ τὸν βίον . . ἀποτίθεμαι καὶ οὐ⟩ παρέλκω οὐδὲ φ. prop. Buecheler, ἀπεθέμην καὶ οὐ ⟨παρέλκω, οὕτως καὶ τὸν βίον ἀβίωτον γενόμενον οὐ⟩ παρέλκω Croenert l. c. p. 44, ἀπεθέμην καὶ οὐ ⟨διατελῶ

μονεῖν ἀπαλλάττομαι. καθάπερ καὶ Σωκράτης· ἦν αὐτῷ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, εἰ ἐβούλετο, ἐξελθεῖν . . . καὶ τῶν δικαστῶν κελευόντων ἀργυρίου τιμήσασθαι οὐ προσεῖχεν, ἀλλὰ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο· καὶ τριῶν ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν τῇ πρώτῃ ἔπιεν καὶ οὐ προσέμεινεν τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ὥραν παρατηρῶν, εἰ ἔτι ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν, ἀλλ' εὐθαρσῶς [τῇ πρώτῃ], ⟨ὡς Πλάτων φη⟩σίν, οὐδὲν τρέψας οὔτε τοῦ προσώπου οὔτε τοῦ χρώματος, ἀλλὰ μάλα ἱλαρῶς τε καὶ εὐκόλως λαβὼν τὸ ποτήριον ἐξέπιεν, καὶ τὸ τελευταῖον ἀποκοτταβίσας 'τουτὶ δέ' φησίν "Αλκι-

---

2 ss. Plat. apol. p. 37 A: εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι, ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως 4 de trium dierum mora Socrati concessa nihil aliunde constare monuit Wyttenbach 6 Plat. Phaed. p. 116 E: ἔτι ἥλιον εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρεσιν καὶ οὔπω δεδυκέναι 7 Phaed. p. 117 B: καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἵλεως, ὦ Ἐχέκρατες, οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ' ὥσπερ εἰώθει ταυρηδὸν ὑποβλέψας κτέ., dein p. 117 C: μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπιεν. cf. etiam Plut. an vitios. p. 499 B 9 ἀποκοτταβίσας — τῷ καλῷ] Xenoph. Hell. II 3, 56: καὶ ἐπεί γε ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος τὸ κώνειον ἔπιε (sc. ὁ Θηραμένης), τὸ λειπόμενον ἔφασαν ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν αὐτόν, Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. immanes errores quibus Socrates confunditur cum Theramene, Critiae loco Alcibiades nominatur, inde repetierim, quod duo olim constantis et aequi ante

---

φορῶν, οὕτω καὶ τὸν βίον ἀφόρητον γενόμενον οὐ⟩ παρέλκω ego | μὴ Nauck: καὶ M^{d}A || 1 ἐξῆν pro ἦν ci. Nauck (per litt.) || 2 post ἐξελθεῖν addi voluit Meineke ἀλλ' οὐκ ἐξῆλθε || 3 ἐν hodie evanidum A, item mox litt. ρίτη in vocabulo τρίτης || 6 ἔτι Meineke: ἔστιν M^{d} ἐστὶν A; possis εἰ ἐστὶν ⟨ἔτι⟩ ἥλιος vel εἰ ⟨ἔτ'⟩ ἐστὶν ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν coll. Plat. Phaed. p. 116 E | ὀρῶν Gesn.[2]: ὁρῶν M^{d} ὡρων compend. A | τῇ πρώτῃ seclusi. post πρώτῃ quae deinceps sequuntur om. M ubi f. 6 et 7 scriptura carent: primus edidit Gaisford ex A || 7 ⟨ὡς Πλάτων φη⟩σίν supplevimus: ante σὶν sex septemve litt. evanidae vel erasae A: ⟨καὶ ὡς ὁ Πλάτων φη⟩σὶν proposuit Iacobs lect. Stob. p. 46, quod fere recepit (καὶ ὡς Πλ. φ.) Meineke | τρέψας A: τρέσας οὐδὲ διαφθείρας Plat. idque receperam in proecdosi. sed non nulla minus fideliter e Platone transcripta esse etiam superioribus patet. τρέψας puto tolerabile in Telete, conferatur Aelianus v. h. III 5 ubi de Antigono colorem non mutante legitur οὐδὲν δὲ τρέψας τοῦ χρωτός || 8 fuerit λαβὼν in A, sed hodie legitur nihil nisi βων et ne hoc quidem satis integrum || 9 τουτὶ δὲ φησὶ inveni in A; τουτὶ φησὶν Gaisford

βιάδῃ τῷ καλῷ· ὅρα σχολὴν καὶ παιδιάν. ἡμεῖς δέ, κἂν ἄλλον ⟨θανατῶντ'⟩ ἴδωμεν, πεφρίκαμεν. καὶ μέλλων ἀποθνήσκειν, ἐκάθευδε βαθέως, ὥστε μόλις διεγεῖραι τινά. ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθείη. . . . καὶ γυναικὸς χαλεπότητα πράως ἔφερε κἀκείνης βοώσης οὐκ ἐφρόντιζεν· ἀλλὰ Κριτοβούλου εἰπόντος 'πῶς ἀνέχῃ ταύτης συμβιούσης;' 'πῶς δὲ σὺ τῶν παρὰ σοὶ χηνῶν;' 'τί δὲ μοι μέλει ἐκείνων;' φησίν 'οὕτως οὐδ' ἐμοὶ ταύτης, ἀλλ' ἀκούω ὥσπερ χηνός'. καὶ πάλιν παρειληφότος αὐτοῦ 'Αλκιβιάδην ἐπ' ἄριστον, ὡς ἐκείνη παρελθοῦσα τὴν τράπεζαν ἀνέτρεψεν, οὐκ ἐβόα οὐδ'

mortem animi exempla praebebantur vicina, Socratis et Theramenis. nam vicina haec leguntur apud M. Tullium Tusc. disp. I 40, 96 sq. Alcibiadem autem substituerit qui urbanum illud τῷ καλῷ ad corporis pulcritudinem spectare male opinatus est. cf. proleg. p. XLVII **1** Arr. diss. Epict. IV 1, 166 comparavit Wachsmuth. conferatur etiam Teles p. 31, 9: καὶ ἡμεῖς μὲν καὶ ἰδεῖν καὶ ἅψασθαι (sc. νεκροῦ) ὀκνοῦμεν **3** simili ironiae forma uti Musonium vel Epictetum monui prol. p. XX **4** καὶ γυναικὸς κτέ.] haec et proxima apophthegmata ad Bionis Περὶ τῆς ὀργῆς librum revocavi prol. p. LVI **6** anseris similitudo recurrit in eis quae de Socratis erga Xanthippen patientia narrantur apud D. L. II 36 s.

1 v. ὅρα — 2 πεφρίκαμεν, item 3 ταχύ γ' — 4 κοιμηθείη a Telete aliena esse putavit Cobet V. l.[2] p. 371, ad Theodorum epitomatorem rettulit Diels. ego Teletea puto, sed emendanda et supplenda | παιδιάν Buecheler: παιδείαν A || **2** θανατῶντ' addidi || **3** v. ταχύ γ' ἂν — ἂν κοιμηθείη; ne quis subditicia credat cum Cobeto, non solum Musonianae orationis quam supra commemoravi prohibet similitudo sed etiam ἂν particula duplicata. certe sic non scribere solent interpretes vel, si de Theodoro cogites, epitomatores || **4** ante καὶ γυναικὸς κτέ. signavi lacunam, non nihil omiserit epitomator. male haec cum prioribus cohaerere interim monuit etiam Diels | καὶ γυναικὸς — 8 ὥσπερ χηνός excerpta sunt gnomol. Paris. 334 Sternb.: Σωκράτης Ξανθίππης τῆς γυναικὸς — οὐκ ἐφρόντιζε· Κριτοβούλου δὲ εἰπόντος 'πῶς ἀνέχῃ, Σώκρατες, ταύτης συμβιούσης'; πῶς δὲ σύ' ἔφη 'Κριτόβουλε, τῶν παρὰ σοὶ χηνῶν;' 'τί δέ μοι μέλει' φησίν 'ἐκείνων;' Κριτόβουλος· 'οὐδ' ἐμοὶ (leg. ⟨'οὕτως⟩ οὐδ' ἐ.) ταύτης' ὁ Σωκράτης εἶπεν 'ἀλλ' ἀκούω ὥσπερ χηνός' || **6** 'πῶς δὲ σύ' ⟨φησί⟩ 'τῶν παρὰ σοὶ χ.;' proposueram in proecdosi, et ἔφη offert gnomol. Paris. cf. p. 29, 12 adn. || **7** μέλει (ut tacite scripserat Gaisford) gnomol. Par.: μέλλει A || **8** καὶ πάλιν — p. 19, 5 σπαράσσειν ἡμᾶς habet etiam gnomol. Paris. 335 ubi in initio florilegus Σωκράτους παρειληφότος 'Αλκιβιάδην ἐπ' ἄριστον verbis καὶ πάλιν resectis || **9** οὐκ ἐβόα οὐδ' ὠδυνᾶτο — ταύτῃ πάσχειν A οὐδὲν δεινοπαθήσας gnomol. Par.

ὠδυνᾶτο δεινοπαθῶν ‘ὦ τῆς παρανομίας, ὥστε ταύτῃ πάσχειν’, ἀλλ’ ἀναλέξας τὰ πεσόντα, παραθέσθαι πάλιν ἐκέλευσε τὸν Ἀλκιβιάδην· ὡς δὲ ἐκεῖνος οὐ προσεῖχεν ἀλλ’ ἐγκαλυψάμενος ἐκάθητο [αἰσχυνόμενος], ‘προάγωμεν δή’ φησίν ‘ἔξω· φαίνεται γὰρ ἡ Ξανθίππη ὀξυρεγμίᾳ σπαράσσειν ἡμᾶς.’ εἶτα μετ’ ὀλίγας ἡμέρας αὐτὸς ἀριστῶν παρὰ τῷ Ἀλκιβιάδῃ, ὡς ἡ ὄρνις ἡ γενναία ἐπιπτᾶσα κατέβαλε τὸν πίνακα, ἐγκαλυψάμενος ἐκάθητο καὶ οὐκ ἠρίστα· ὡς δὲ ἐκεῖνος ἐγέλα καὶ ἐπυνθάνετο εἰ διὰ τοῦτο οὐκ ἀριστᾷ ὅτι ἡ ὄρνις ἐπιπτᾶσα καταβάλοι, ‘δῆλον ὅτι’ φησί ‘σὺ μὲν πρῴην Ξανθίππης ἀνατρεψάσης οὐκ ἐβούλου ἀριστᾶν, ἐμὲ δὲ οἴει νῦν ⟨ἂν⟩ ἀριστᾶν τῆς ὄρνιθος ἀνατρεψάσης; ἢ διαφέρειν τι ἐκείνην ὄρνιθος κορυζώσης ἡγῇ;’ ‘ἀλλ’ εἰ μὲν ὗς’ φησίν ‘ἀνέτρεψεν, οὐκ ἂν ὠργίζου, [οὐκ ἂν

5 ὀξυρεγμίᾳ] cf. proleg. p. LVI εἶτα κτέ.] cf. ibid.

1 ὥστε ταυτὶ πάσχειν Blass qui recte haec iunxit cum prioribus, ὡς ἀνεκτὰ πάσχων Croenert l. c. p. 44 satis audacter | ἀλλ’ ἀναλέξας τὰ πεσόντα ἀποθέσθαι πάλιν ἐκέλευσε τὸν Ἀλκιβιάδην A ἀνελέσθαι τὸν Ἀλκιβιάδην τὰ πεσόντα ἐκέλευσε καὶ ἐπιθέσθαι τῇ τραπέζῃ gnomol. Par. || **2** παραθέσθαι scripsi, cf. Xen. Hier. 1, 20: ἀποθέσθαι A ἐπιθέσθαι τῇ τραπέζῃ gnomol. Par. cf. Meineke flor. IV p. LV. saepius confunduntur $\frac{\alpha}{\pi}$ et $\frac{\pi}{\alpha}$ velut infra p. 39, 1, Stob. IV p. 335, 13 H. al. || **3** αἰσχυνόμενος quod secludi voluit Meineke, om. gnomol. Par. || **5** scripseram σπαράττειν. inaequalitatem in talibus concedendam esse Teleti monuit Croenert l. c. p. 44. quamquam modica in his rebus librorum auctoritas, alibi discrepant igitur inter se ipsi, cf. p. 22, 11 | εἶτα κτέ.] Ὁ αὐτὸς μετ’ ὀλίγας ἡμέρας ἀριστῶν παρ’ Ἀλκιβιάδῃ gnomol. Par. 336 ubi etiam quae sequuntur excerpta sunt || **6** ἡ γενναία A, om. gnomol. Par. sed modo de ansere fuit sermo | κατέβαλε tacite Meineke: κατέβαλλε A ἀνέτρεψε gomol. Par. cf. p. 18, 9 || **7** ἐγκαλ. Meineke v. IV l. c.: συγκαλυψάμενος A gnomol. Par. | ὡς δ’ ὁ Ἀλκιβιάδης ἐγέλα gnomol. Par. || **8** ἐπιπτᾶσα Meineke: ἐπιστᾶσα A καθιπτᾶσα gnomol. Par. || **9** καταβάλοι A τὸν πίνακα κατέβαλεν gnomol. Par. | δῆλον om. gnomol. Par. | φησὶ Σωκράτης gnomol. Par. || **10** νῦν om. gnomol. Par. | ἂν addidit Buecheler || **12** ὠργίζου (ut tacite Gaisford) gnomol. Par.: ὀργίζου A | οὐκ ἂν διηνέχθης tacite om. Cobet mnemos. IX p. 102, et desunt verba in gnomol. Par. non aptum est διενεχθῆναι ubi de sue agitur. videtur autem adscriptum esse διηνέχθης tamquam apodosis alterius membri εἰ δὲ γυνὴ ὑώδης. postquam falso loco illatum est, iteraverit aliquis οὐκ ἂν ut oratio procederet

διηνέχθης] εἰ δὲ γυνὴ ὑώδης; ὅρα παιδιάν.

---

1 εἰ δὲ γυνὴ ὑώδης, ὠργίζου gnomol. Par. sed sermonis familiaris acumen obtundens | ὅρα tacite Gaisford: ὁρᾶ A | παιδείαν A: corr. ut supra Buecheler. tamquam lectoris additamentum ὅρα π. expulit Cobet, Theodoro tribui voluit Diels. et omisit verba gnomol. Par., sed huius intererat apophthegmata chriasve excerpere, non istius modi exclamationes. quamquam fieri potest ut ὅρα παιδιάν iteratum sit ex p. 18, 1. si quid sensui tribuendum, aptius finietur sermo per εἰ δὲ γυνὴ ὑώδης; hoc addi velim eis quae disputavimus prol. p. XIX s.

III

ΤΕΛΗΤΟΣ ΠΕΡΙ ΦΥΓΗΣ

Μήποτε πρὸς μὲν τὸν οἰόμενον ἀλογιστοτέρους τὴν φυγὴν ποιεῖν ὀρθῶς ἂν παραβάλλοιτο τὰ ἐπὶ τῶν τεχνῶν, ὅτι ὃν τρόπον οὐδὲ αὐλεῖν οὐδὲ ὑποκρίνεσθαι χεῖρον ἔστιν ἐπὶ ξένης ὄντα, οὕτως οὐδὲ βουλεύεσθαι· πρὸς δὲ τὸν κατ' ἄλλο τι ἡγούμενον τὴν φυγὴν βλα- 5 βερὸν εἶναι, μὴ οὐδὲν λέγηται παρὰ τὸ τοῦ Στίλπωνος, ὃ καὶ πρῴην

---

6 Stilponis vestigia in hoc tertio inprimis sermone et in septimo haud pauca adgnovisse sibi visus est Alfr. Giesecke qui philosophorum veterum quae ad exilium spectant sententias collegit diligenter et examinavit dissertatione Lipsiae edita a. 1891. at ego hodie non magis quam antea subsidia nostra sufficere existimo ad quaestionem de Stilponeis quae Teleti insunt enodandam. certe non video quo modo discernantur tuto ea quae Bione intercedente ex Stilpone mutuatus sit Teles ab eis quae ex illo adsumpsit ipse adiens, si adiit, Stilponem. et valde lubrico pro re nata fundamento inniti Gieseckii observationes iudicavit etiam C. Praechter in Bursiani annal. v. LXXXXVI (a. 1898) p. 18. cf. quae exposui proleg. p. XLIX ss.

---

1 Ioannes Stobaeus III 40, 8 p. 738 H. eclogam cum lemmate hab. SLMA; τέλητος περὶ φυγῆς SMA Περὶ (Π rubr.) φυγῆς $\frac{\lambda\tau}{\tau\epsilon}$: L || 2 Μήποτε — 5 βουλεύεσθαι uno enuntiato comprehendit epitomator quae priore disputationis parte adversarius monuerat contraque dixit Teles. cf. E. Weber *Leipz. Stud.* X p. 214 | μήποτε 'fortasse' more Alexandrino || 3 οὐδὲ SLMA; οὐδὲν Tr. p. 193 || 4 αὐλεῖν SMA: αὐχεῖν L | ὑποκρίνεσθαι] vid. Lueders *Die dionys. Künstler* p. 61 | χεῖρον ἔστιν tacite Meineke: χεῖρον (vel χειρόν) ἐστιν SMA χεῖρον L || 5 βλαβερὸν SLM: βλαβεράν A^2 sed idem habuisse videtur iam A^1 || 6 λέγηται A: λέγητε SLM | παρὰ Meineke v. IV p. LXIV: πρὸς libri

εἶπον· τί λέγεις, φησί, καὶ τίνων ἡ φυγὴ ⟨ἢ⟩ ποίων ἀγαθῶν στερίσκει; τῶν περὶ ⟨τὴν⟩ ψυχὴν ἢ τῶν περὶ τὸ σῶμα ἢ τῶν ἐκτός; εὐλογιστίας, ὀρθοπραγίας, εὐπραγίας ἡ φυγὴ στερίσκει; οὐ δή, ἀλλὰ μὴ ἀνδρείας ἢ δικαιοσύνης ἢ ἄλλης τινὸς ἀρετῆς; οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μὴ τῶν περὶ τὸ σῶμά τινος ἀγαθῶν; ἢ οὐχ ὁμοίως ἔστιν ἐπὶ ξένης ὄντα ὑγιαίνειν καὶ ἰσχύειν καὶ ὀξὺ ὁρᾶν καὶ ὀξὺ ἀκούειν, ἐνίοτε δὲ μᾶλλον ⟨ἢ⟩ ἐν τῇ ἰδίᾳ μένοντα; καὶ μάλα. ἀλλὰ μὴ τῶν ἐκτὸς στερίσκει ἡ φυγή; ἢ οὐ πολλοῖς ὤφθη τὰ πράγματα κατὰ τὴν τῶν τοιούτων ὕπαρξιν ἐπιφανέστερα γεγονότα φυγάδων γενομένων; ἢ οὐ Φοῖνιξ ἐκ Δολοπίας ἐκπεσὼν ὑπὸ Ἀμύντορος εἰς Θετταλίαν φεύγει;

Πηλέα δ' ἐξικόμην,
καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν.

Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνος ὦ παῖ' φησίν 'ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπωλό-

1 cf. Musonius p. 50, 6 ss. H.: δοκεῖ μοι ἡ φυγὴ στερίσκειν μὲν ἄνθρωπον οὐ πάντως οὐδ' ὧν οἱ πολλοὶ νομίζουσιν ἀγαθῶν, καθάπερ ἄρτι ἐδείκνυον. εἰ δ' οὖν καὶ στερίσκοι ἢ τινὸς ἢ πάντων τούτων, τῶν γε ἀληθῶς ἀγαθῶν οὐ στερίσκει· οὔτε γὰρ ἀνδρείαν ἢ δικαιοσύνην ὁ φεύγων ἔχειν κωλύεται, διὸ φεύγει, οὔτε σωφροσύνην ἢ φρόνησιν, οὐδ' αὖ ἀρετὴν ἄλλην ἡντινοῦν **6** cf. p. 4, 1 et adn. **12** Il. IX 479 ss.: Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων Ἐς Πηλῆα ἄναχθ' ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο . . . καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν **14** Plut. de exilio p. 602 A: Θεμιστοκλῆς δὲ . . . εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας 'ἀπωλόμεθ' ἄν, εἰ μὴ ἀπωλόμεθα'. vide quae collegit Wyttenbach ad Ps.-Plut. apophth. reg. et duc. p. 185 F

1 εἶπον· 'τί λέγεις' φησί de Wilamowitz *Philol. Unters.* IV p. 306 et Bergk *Gr. Literaturgesch.* IV p. 530 adn. 61: εἰπόντι λέγει φησί S (Tr., inde vulg.) εἶπόν τι λέγει φησί L εἶπον τι λέγειν φησίν M εἰπόντι λέγει (λέγει A¹ λέγειν A²) φησί A | ἢ addidit Iacobs animadv. in Stob. p. 248 || **2** στερίσκ$^{\eta}_{\alpha}$ A | τὴν addidi. quamquam dissentit Gomperz *Griech. Denker* II p. 549 ubi suadet τί λέγεις, φησί, καὶ τίνων ἡ φυγή, ποίων ἀγαθῶν στερίσκει, τῶν περὶ ψυχὴν κτέ. | ἢ priore loco om. L | τὸ SL: om. MA; cf. 5 || **3** ἡ φυγὴ (sicut tacite scr. Gesn.¹) L: ἢ φυγῆς S ἡ φυγῆς MA στερίσκει SLM -κη A sicut 8 || **4** ἀνδρίας A || **7** ἢ tacite supplevit Gesn.¹ || **9** τῶν om. S | γεγονότα LM: γεγονότων S om. A || **10** ἢ libri sed οὐ add. S¹ (supr. lin.), Tr. A², om. LM A¹ || **11** θετταλίαν L M A θεσσαλίαν S λέγει quod Meineke pro φεύγει scripserat ipse explosit v. IV p. LXIV **13** ἔθηκα L || **14** παῖδες maluit Meineke Plutarcho duce aliisque | ἀπω-

μεθα'. νῦν δὲ πολλὴ τῶν τοιούτων ἀφθονία. ποίων οὖν ἀγαθῶν ἡ φυγὴ στερίσκει, ἢ τίνος κακοῦ παραιτία ἐστίν; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐχ ὁρῶ. ἀλλ' ἡμεῖς πολλαχοῦ αὐτοὺς κατορύττομεν καὶ φυγάδες γενόμενοι καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ μένοντες. οὐκ ἄρχουσι, φασίν, οὐ πιστεύονται, οὐ παρρησίαν ἔχουσιν. ἔνιοι δέ γε καὶ φρουροῦσι τὰς πόλεις παρὰ βασιλεῦσι, καὶ ἔθνη πιστεύονται, καὶ δωρεὰς μεγάλας καὶ συντάξεις λαμβάνουσι. Λυκῖνος ἐκεῖνος οὐ παρ' ἡμῖν ἐφρούρει φυγὰς ὢν ἐκ τῆς Ἰταλίας, πιστευόμενος παρ' Ἀντιγόνῳ, καὶ τὸ προσταττόμενον ἐποιοῦμεν Λυκίνῳ ἡμεῖς ἐν τῇ ἰδίᾳ μένοντες; Ἱππομέδων ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ νῦν ἐπὶ Θράκης καθεσταμένος ὑπὸ Πτολεμαίου, Χρεμωνίδης καὶ Γλαύκων οἱ Ἀθηναῖοι οὐ πάρεδροι καὶ σύμβουλοι; ἵνα μὴ τὰ παλαιά σοι λέγω, ἀλλὰ τὰ καθ' ἡμᾶς. καὶ τὸ τελευταῖον οὐκ ἐπὶ στόλου τηλικούτου ἐξαπεστάλη καὶ χρημάτων τοσοῦτον πιστευόμενος καὶ τὴν ἐξουσίαν ἔχων ὡς βούλοιτο χρῆσθαι; — Ἀλλ' ἔν γε τῇ ἰδίᾳ οὐκ ἄρχουσιν οἱ φυγάδες. —

---

3 cf. Plut. de exilio p. 601 D: ἡμεῖς δ' αὐτοὶ συνδέομεν ἑαυτούς, στενοχωροῦμεν, ἐγκατοικοδομοῦμεν, εἰς μικρὰ καὶ γλίσχρα συνελαύνομεν Arr. Epict. diss. I 25, 28: ἑαυτοὺς θλίβομεν, ἑαυτοὺς στενοχωροῦμεν de quibus monui mus. Rhen. XLV p. 554 **4** οὐκ ἄρχουσι — ἔχ.] adferri puto opinionem vulgarem, fortasse ut adversarii sint verba (cf. 15). Stilponem subaudiri (φησιν SA) vetant verba proxima **9** cf. prol. p. XXIX **12** cf. Muson. de exilio p. 49, 9: καὶ τί δεῖ τὰ παλαιὰ λέγειν; et quae ibi adnotavimus

---

λόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπωλόμεθα L: ἀπολόμεσθα S ἀπωλόμεθα M^1 ἀπωλόμεθα (ἀπολ. A^1) A ubi ἂν εἰ μὴ ἀπωλόμεθα add. m. rec. mrg || **2** μὲν om. S || **3** αὐτοὺς tacite Meineke: αὐτοὺς LMA αὐτὰς sed dub. syll. fin. S || **4** οὐκ sed κ evan. L | φασίν reposui ex LM: φησιν SA; φησίν tueri videtur de Wilamowitz l. c. p. 306, vix recte || **5** γε om. S || **7** παρ' ἡμῖν SA: παρὰ ἡμῖν L παρήμην M || **8** ἀντιγόνων· L || **9** ἱπ̣πομέδων sed ἑδ ex εό corr. M^1 || **10** οὐ νῦν maluit Meineke v. IV p. LXIV posito interrogandi signo post Πτολεμαίου | καθεσταμένος M, sine acc. S καθεστάμενος L καθιστάμενος A; vide Cobet mnemos. IX p. 121 || **11** χρεμωνι L || **12** σύμβουλοι SL: σύμβολοι MA σύμβουλοι βασιλικοί optat Buecheler | τὰ ante παλ. om. A || **13** ante καὶ χρημάτων addi vult Χρεμωνίδης Meineke v. IV p. LXIV incerta coniectura || **14** τοσοῦτον scripsi coll. v. 6: τοσούτων SLMA sed τοσούτων ex τοσοῦτον L^1; post τοσούτων interpungi voluit Niebuhr *Kl. Schr.* I p. 435 χρημάτων τοσοῦτον ⟨πλῆθος⟩ πιστευόμενος inutiliter Cobet l. c. p. 122

Οὐδὲ γὰρ αἱ γυναῖκες οἴκοι μένουσαι, οὐδ᾽ οἱ παῖδες, οὐδὲ τὰ μειράκια ταυτί, οὐδ᾽ οἱ ἔξωροι τῇ ἡλικίᾳ. ἀλλὰ μή τι δυσχερὲς αὐτοῖς; εἰ δ᾽ ὠδυνῶντο ἐπὶ τούτῳ, οὐκ ἂν ἦσαν βάκηλοι; τί δὲ καὶ διαφέρει ἄρχειν ἢ ἰδιωτεύειν; σὺ πολλῶν [ἢ ὀλίγων] καὶ ἡβώντων
5 βασιλεύεις, ἐγὼ δὲ ὀλίγων καὶ ἀνήβων παιδαγωγὸς γενόμενος, καὶ τὸ τελευταῖον ἐμαυτοῦ· τῇ γὰρ αὐτῇ ἐμπειρίᾳ χειρούμενον καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸν ἕνα, καὶ δημοσιεύοντα καὶ κατ᾽ οἰκίας ἐργολαβοῦντα, καὶ ἐπὶ ξένης ὄντα καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ μένοντα, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν εὐβουλίαν καὶ τῇ ἀρχῇ καλῶς καὶ τῇ ἰδιωτείᾳ ἔστι χρῆσθαι.
10 τί οὖν διοίσει μοι, εἰ μὴ ἄρξω ἀλλὰ ἰδιωτεύσω; — Ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐξουσίαν ἕξεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἰδίαν. — Οὐδὲ γὰρ νῦν εἰς τὸ Θεσμοφόριον ἐξουσίαν ἔχω, οὐδ᾽ αἱ γυναῖκες εἰς τὸ τοῦ Ἐνυαλίου,

---

1 τὰ μειράκια ταυτί] vide quae monui prol. p. XXXIX **4** s. variantur verba Bionis p. 6, 2 s. **6** τῇ γὰρ αὐτῇ ἐμπειρίᾳ κτέ.] cf. Musonius p. 40, 4 H.: καὶ δὴ καὶ βασιλικὸς παραπλησίως τῷ κεκτημένῳ πολλοὺς ὑπηκόους ὁ ἔχων ἕνα ἢ δύο τοὺς πειθομένους αὐτῷ **11** cf. Musonius p. 41, 11 ss.: οὐδὲ γὰρ οἴκοι ὄντες ἁπάσῃ τῇ γῇ ἐχρώμεθα, οὐδὲ ἀνθρώποις ἅπασι συνῆμεν

---

1 αἱ om. A ‖ **2** τὴν ἡλικίαν ci. Croenert l. c. p. 40 coll. Suid. s. ἔξωρος | ἀλλὰ εἰ temere Gesn.[1] p. 236; membrum interrogativum agnovit Meineke qui maluit v. IV p. LXV: ἀλλὰ τί δυσχερὲς αὐτοῖς; ‖ **3** εἰ δ᾽ Meineke: εἴη libri; εἰ praeiverat Gaisford | ὀδυνῶντο A^2 et Gaisford oscitanter **4** σὺ πολλῶν Halm lect. Stob. p. 12: ἢ πολλῶν libri; emendandi viam monstraverat interpretatio Gesneri: *tu multis aut paucis . . . imperabis* | ἢ ὀλίγων seclusit Halm ‖ **5** βασιλεύεις Nauck Philol. IV p. 88 de Wilamowitz l. c. p. 306: βασιλεύσεις libri. εἰ πολλῶν ⟨σὺ μὲν⟩ καὶ ἡβώντων β. proposui Stob. III p. 740 ‖ **6** χειρούμενον Buecheler: χρώμενον libri. subest fortasse gravior corruptela | καὶ τοὺς libri: κἀς τοὺς Halm, κατὰ τοὺς Meineke v. IV p. LXV ‖ **7** κατ᾽ οἰκίαν dubitans Croenert l. c. p. 42 qui priora verba parum feliciter attigit ‖ **9** ἔστι Halm l. c. p. 12: ἐστὶ vel ἐστὶν libri ‖ **10** μοι om. A ‖ **11** εἰσελθεῖν delendum putat Meineke v. IV p. LXV recte ‖ **12** θεσμοφόριον LM Θεσμοφορίον S θεσμοφόρ~ιον A^2 | ἐξουσίαν ἔχω delet Wilamowitz l. c. p. 301. sed fortasse consulto iterantur verba interlocutoris οὐδὲ γὰρ — ἐ ξ ο υ σ ί α ν ἔ χ ω, ut supra plus semel ponitur πιστεύονται bisque πιστευόμενος: alioqui exspectandum erat οὐδὲ γὰρ νῦν εἰς τὸ Θεσμοφόριον ἐγώ, οὐδ᾽ αἱ γυναῖκες κτέ. | οὐδ᾽ αἱ Meineke v. IV p. LXV: οὐδὲ libri | ἐναυλίου L

οὐδ᾽ εἰς τὰ ἄβατα ⟨οὐθείς⟩ [ἕξομεν]. ἀλλ᾽ εἰ ἐπὶ τούτῳ ἄχθοιτό τις, οὐκ ἂν παιδαριώδης εἴη; οὐδὲ εἰς τὸ γυμνάσιον ἐνίοτε ἐξουσίαν ἔχω, ἀλλ᾽ ἀπελθὼν ⟨ἂν⟩ εἰς τὸ βαλανεῖον ἠλειψάμην τῇ αὐτῇ παλαιστρικῇ χρώμενος ᾗ καὶ πρὸ τοῦ ἐν τῷ γυμνασίῳ. οὕτω καὶ δεῦρο ἄβατον ἡγησάμενος τὴν ἰδίαν μεταβὰς ἀλλαχοῦ κατοικῶ, δύναμαι δὲ μεταβὰς ὥσπερ ἐξ ἑτέρας νεὼς εἰς ἑτέραν ὁμοίως εὐπλοεῖν, οὕτως ἐξ ἑτέρας πόλεως εἰς ἑτέραν ὁμοίως εὐδαιμονεῖν. οὔκουν ἀκλήρημά τι καὶ ὄνειδος ἐμόν, εἰ μὴ μετὰ πονηρῶν οἰκήσω. ἢ ἐμὸν ὄνειδος, ἀλλ᾽ οὐ τῶν ἐμὲ ἐκβαλόντων ἐπιεικῆ καὶ δίκαιον ὄντα; οὐκ ἀηδῶς Φιλήμων· ἠγωνισμένου γάρ ποτε αὐτοῦ καὶ ἀπηλλαχότος ἀστείως συναντῶντές τινες ὡς εὐημέρηκας᾽ ἔφασαν Φιλῆμον᾽. ὑμεῖς μὲν οὖν᾽ φησίν ὀἴεσθε οὕτω τεθεαμένοι· ἐγὼ μὲν γὰρ ἀεὶ ἀγαθὸς ὢν διατελῶ.᾽ — Τί οὖν; ὑπὸ χειρόνων φυγαδεύεσθαι οὐ παροινία; — Σὺ δ᾽ ἂν ἐβούλου, φησίν, ὑπὸ καλῶν καὶ

6 cf. Musonius p. 42, 14 ss. et quae monui supra p. XXXIX 9 cf. Muson. p. 51, 11 s. 14 Σὺ δ᾽ ἂν ἐβούλου κτέ.] disputandi ratio similis est Xenophontis apolog. Socr. 28. cf. etiam gnomol. Vat. 478 Sternb.

1 οὐθείς addidit Wilamowitz, idem seclusit ἕξομεν, quod e prioribus (ἐξουσίαν ἔχω) aliquis adscripsit librarius sed usus generaliore forma numeri pluralis | ἀλλὰ εἰ libri, nisi quod εἰ om. L | τοῦτο A || 2 παιδαριω L || 3 ἀλλὰ M | ἀπελθὼν ex ὀπελθὼν M¹ | ἂν addidi: cf. p. 41, 7 || 4 τοῦ] τ L | οὕτω SA οὕτως LM || 5—8 κατοικῶ, δύναμαι — εὐδαιμονεῖν. οὔκουν — οἰκήσω Wachsmuth et Buecheler: κατοικῶ. οὔκουν — οἰκήσω. δύναμαι — εὐδαιμονεῖν libri || 7 ἑτέραν L confirmans coniecturam Meinekii: ἑτέραν πόλιν SMA || 8 οὔκουν SLMA; οὐκ οὖν et deinceps οἰκήσω; Gaisford non recte | εἰ μὴ SLM: εἰ A || 9 ἀλλ᾽ οὐ L: ἀλλὰ οὐ ut videtur SMA | ἐκβαλλόντων LMA ἐκβαλόντων (quod praetulit Cobet mnem. IX p. 121 sq.) ex ἐκβαλλ. corr. S.¹ || 10 φῖλῆ̄μ alterum ex altero corr. A¹ | ἠγωνισμένου κτέ. cf. Diels Herm. XIII p. 9 | ἠγωνισμένου L. Dindorf Steph. thes. III p. 2260: ησωνισμεν. οὐ (in marg. ζῆ/ S¹) S ἧς ὧν ἴσμεν· καὶ L ησωνισμεν οὐ M ἧσσων ἴσμεν οὐ A; ἡσσωμένου perperam Gaisford | καὶ om. L fortasse recte || 11 ἀστείως SLMA; ἄστεως male coniecit editor Francofurtensis p. 556 mrg., unde Gaisford || 12 μὲν οὖν SMA: μέν L | οὕτω SMA οὕτως L | ἐγὼ μὲν γὰρ SMA: ἐγὼ δὲ L || 13 τί οὖν — 14 παροινία; dedimus interlocutori || 14 οὐ om. L | φησίν addito indicari videtur ab epitomatore haec respondere Teletem, nisi fortasse ipse Teles auctore aliquo usus est cuius

ἀγαθῶν: ἢ οὐχ οὕτω μὲν σὸν ἔγκλημα; οὐθένα γὰρ ἀγνωμόνως καὶ ἀδίκως ἄνδρες ἀγαθοὶ φυγαδεύουσιν· οὐ γὰρ ἂν ἦσαν δίκαιοι. — Παρευδοκιμεῖσθαι οὖν ὑπὸ τῶν τοιούτων καὶ χειροτονίᾳ καὶ ψήφῳ οὐκ ὄνειδος; — Οὐ σόν γε, ἀλλὰ τῶν τούτους χειροτονούντων καὶ ψηφοφορούντων· ὥσπερ εἰ τὸν ἄριστον ἰατρὸν ἀφέντες φαρμακοπώλην εἵλοντο καὶ τούτῳ τὸ δημόσιον ἔργον ἐνεχείρισαν, πότερον τοῦ ἰατροῦ εἶπας ἂν ὄνειδος καὶ ἀκλήρημα τοῦτο ἢ τῶν ἑλομένων; — Ἀλλὰ τοῦτό γε, εὑρεθῆναι τὴν πατρίδα μοχθηρὰν καὶ ἀχάριστον οὖσαν, εἰς ἣν πολλά τις ἐπόνησε, πῶς οὐκ ἀκλήρημα; — Καὶ πῶς ἂν εἴη τοῦτο ἀκλήρημα, ἀλλ' οὐκ εἰ δεῖ εἰπεῖν οὕτως εὐκλήρημα τὸ γνῶναι ποία τις πρότερον μὴ εἰδότα; ἀλλ' εἰ μὲν τὴν γυναῖκα ἥσθου πονηρὰν καὶ ἐπίβουλον οὖσαν πρότερον μὴ εἰδώς, ἂν ἔσχες χάριν, καὶ εἰ τὸν οἰκέτην δραπέτην καὶ κλέπτην, ἵνα φυλάττῃ· εἰ δὲ τὴν πατρίδα πονηρὰν καὶ ἀχάριστον ἥσθου, ἀκληρεῖν ἤγῃ σύ, ἀλλ' οὐ χάριν ἔχεις; — Ἀλλ' ὅμως μέγα μοι

11 εὐκλήρημα] rariore hac voce usus est etiam Antiphanes comicus (Antiatt. Bekk. p. 75, 25) quem in deliciis habuit Bio. cf. H. de Mueller de Teletis eloc. p. 52 qui dubitat mecum num merito hunc locum Stilponi vindicaverit Giesecke de philos. vet. quae ad exilium spectant sententiis p. 9 15 ἀλλ' ὅμως] haec interlocutoris formula etiam supra legitur p. 13, 13, Bionea opinor

nomen intercidit (cf. p. 36, 7), illa ratio placuit E. Webero l. c. p. 213 adn. 1 ὀθένα pro οὐθένα M || 2 ἄνδρες bis scripsit L | ἂν om. L | δίκαιοι sed ι ex η L || 3 παρευδοκιμεῖσθαι — 4 ὄνειδος dedi interlocutori || 4 τούτοις pro τούτους M || 5 ψηφοφορούντων SM: ψηψηφορούντων LA || 7 πότερον scripsi coll. p. 3, 5. 7: πότερ' ἂν SLMA (sic); πότερα Meineke Gaisfordi errore deceptus εἶπας SA εἰ πᾶσ M: εἶπες L | ἂν ante ὄνειδος om. A | ἀνακλήρημα A | τοῦτον ἢ A || 8 Ἀλλὰ — 9 ἀκλήρημα sunt interlocutoris ut infra 15 ἀλλ' ὅμως — p. 27, 1 καταγενέσθαι || 9 ἀχαριστοῦσαν A | πῶς οὐ κλήρημα A[1], tum praecipit τὸ γνῶναι, delevit tamen || 10 εἰ δεῖ L: ἤδει SM ἤδει A; ἤδη Tr. | v. ἤδει εἰπεῖν ex parte redintegravit M[2] in membranae loco minus bono || 11 οὕτως om. STr. | πότερον compend. hic et infra L | v. πρότερον μὴ εἰδότα et mox syllabas βουλον οὖσαν πρό distinctiora reddebat M[2] | pro εἰ habet nescio quid correctum ex ἐκ ut videtur vel ex ἐπ L || 12 μὴ εἰδὼς ἂν SL μη ειδωσαν M μὴ εἰδῶσαν A[1] || 13 ἔσχες Tr. p. 194: ἔχες SA εἶχες L εχεσ M || 15 ἤγῃ σύ Buecheler: ἤγήσῃ (vel -σῃ) LMA ἡγήσου S ἤγῃ σου Tr.: ἤγῃ σε male Gesn.[1] p. 236 | ἕξεις Meineke | μοι δοκεῖ μέγα L | σοι pro μοι Tr. non reputans verba esse interlocutoris

δοκεῖ τὸ ἐν ᾗ ἐγένετό τις καὶ ἐτράφη, ἐν ταύτῃ καταγενέσθαι. — Πότερον καὶ ἐν οἰκίᾳ ἐν ᾗ ἐτράφης καὶ ἐγένου [ἐν ταύτῃ καταγενέσθαι], κἂν ᾗ σαπρὰ καὶ ῥέουσα καὶ καταπίπτουσα; καὶ ἐν νηῒ ἐν ᾗ ἐγένου καὶ ἐκ παιδίου ἔπλεις, [ἐνταῦθα] κἂν ἀκάτιον ᾗ, οὐδ' εἰ κωπηλατοῦντα διαρρήγνυσθαι δέοι, εἰς τὴν εἰκόσορον μεταβάντα ἀσφαλῶς καὶ ἀκόπως; καὶ ὀνειδίζουσι μὲν ὅτι Κυθήριος, ὅτι Μυκόνιος, ὅτι Βελβινείτης· ὅμως δὲ μέγα τι φασὶ τὸ ἐν ᾗ ἐγένετό τις καὶ ἐτράφη, ἐν ταύτῃ καταβιῶναι, καὶ τὰς πλείους μὲν ἐξώλεις τῶν πόλεων καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἀσεβεῖς, μέγα δὲ καὶ προσηνὲς τὴν πατρίδα ὥσπερ καὶ αὐτή. — Ἀλλὰ καὶ ὅτι μέτοικος ὀνειδίζουσι

2 domus similitudo Bionem redolet, vid. p. 15, 11, item Homericum illud τράφεν ἠδὲ γένοντο. cf. Gorgiae verba Stob. flor. 118, 29 Mein.: ὥσπερ δὲ ἐκ σαπροῦ καὶ ῥέοντος συνοικιδίου ἀσμένως ἀπαλλάττομαι. ***prosiliam ex aedificio putri ac ruenti*** interpretatur Seneca ep. 58, 35. cf. Sen. de ira II 28, 4 5 διαρρήγνυσθαι] orationis color Bioneus, cf. infra p. 39, 5: ἐκεῖνός τε (sc. ὁ ὑδρωπικός) γὰρ ἂν πρότερον πίνων διαρραγείη ἢ παύσαιτο τοῦ δίψους 10 cf. Sen. ep. 66, 26: ***nemo enim patriam***

1 ante ἐν ταύτῃ addit καὶ Gaisford tamquam ex A: om. libri omnes || 2 καὶ ἐν ταύτῃ κ. A; hinc ad priorem locum aberravit Gaisford | ἐν ταύτῃ καταγενέσθαι seclusit de Wilamowitz l. c. p. 305 adn. 18 ut moleste iterata e prioribus 3 σαθρὰ mavult Cobet mnemos. IX p. 122 || 4 πεδίου S | ἐκ παιδίου κατὰ τύχην ἔπλεις L | ἐνταῦθα seclusit de Wilamowitz | ᾗ, οὐδ' εἰ Gaisford: οὐ δεῖ (sic) S οὐ δεῖ ἡ L οὐ δεῖ ἢ (ἢ A) MA; ᾗ, καὶ scripserat Gesn.[1] || 5 διαρρήγνυσθαι scripsi idemque placuit Wilamowitzio displicuerat Cobeto: ἀπορρήγνυσθαι libri; ἀποτετρῦσθαι perperam Cobet l. c. p. 122 oblitus Bacchi remigantis apud Aristophanem ran. 254 sq.: δεινοτέρα δ' ἔγωγ' (sc. πείσομαι), ἐλαύνων εἰ διαρραγήσομαι | ⟨ἐξὸν⟩ εἰς τὴν εἰκ. μ. ἀ. κ. ἀ. ⟨πλεῖν⟩ temere Gesn.[1] p. 238 | εἰκόσορον SA: εἰκόσωρον LM | μεταβάντα tacite scripsit Gesn.[1]: μεταβάντες SMA μεταβάν τις L || 6 ἀκώπως L | μὲν pro μὲν A[2] | Κυθήριος egregie de Wilamowitz coll. Synes. p. 303 A. 387 Krab. μέτοικος ἀτιμότερος ἀστοῦ Κυθηρίου: κύπριος libri | ὅτι μυκώνιος A, sed ὅτι A[2]: ὁ μυκώνιος S ἢ Μυκώνιος L ὁ μυκόνιος M; Μυκόνιος ἀνήρ venit in proverbium, vid. Gottingenses ad Zenobii cent. V 21 || 7 ὅτι Βελβινήτης (Βελβινείτης Buecheler) Valckenaer ad Herodot. VIII 125 ubi hodie scribunt fere ex codicibus Βελβινίτης: om. verba S, ἢ (sed ἢ superscr.) ὅτι μεμφίτης L ὅτι βελβινθείτης M ὅτι βελβινοείτης A; ἢ ὅτι Βελβ. minus apte Gaisford et Meineke, sed praestat fortasse ἢ ὅτι Μυκ. ἢ ὅτι Βελβ. || 10 ὥσπερ καὶ αὐτή (αὐτῃ sine acc. S αὐτῇ ut videtur M) SLMA: οἷσπερ [καὶ] ἂν ᾗ

† δὲ πολλοὶ λέγοντες

μέτοικε σύ,

οὐδ' ἐγγενὴς ὢν τήνδε δουλώσας ἔχεις.

— καὶ Κάδμον μὲν τὸν κτίστην Θηβῶν θαυμάζεις, ἐμὲ δὲ εἰ μή
5 ⟨εἰμι⟩ πολίτης, ὀνειδίζεις; καὶ Ἡρακλέα μὲν ὡς ἄριστον ἄνδρα γεγονότα ἐπαινοῦμεν, τὸ δὲ μέτοικον εἶναι ὄνειδος ἡγούμεθα; Ἡρακλῆς δ' ἐξ Ἄργους ἐκπεσὼν Θήβας κατῴκει. Λακεδαιμόνιοι οὐδὲν τῶν τοιούτων ὄνειδος ἡγοῦνται· ἀλλὰ τὸν μὲν μετασχόντα τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐμμείναντα, κἂν ξένος κἂν ἐξ εἵλωτος, ὁμοίως τοῖς
10 ἀρίστοις τιμῶσι· τὸν δὲ μὴ ἐμμείναντα, κἂν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, εἰς τοὺς εἵλωτας ἀποστέλλουσι, καὶ τῆς πολιτείας ὁ τοιοῦτος

---

quia magna est amat, sed quia sua | cf. Plut. de exilio p. 607 A: ἀλλ' ἐπονείδιστον ὁ φυγάς ἐστι; παρά γε τοῖς ἄφροσιν, οἳ καὶ τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται . . . καὶ νὴ Δία τὸν ξένον καὶ τὸν μέτοικον **2** trag. gr. fr. adesp. 536 p. 944 N.² versiculum in Cadmum fuisse iactatum probabile putat Buecheler, fortasse in Eur. 'Cadmo' **7—11** cf. Ps.-Heraclit. ep. IX, 2 et Bernaysii adn. vid. etiam prol. p. LI. verbis Ἡρακλῆς — κατῴκει Cratetis tragoediae argumentum a Laertio VI 98 (Diels poet. philos. p. 222) commemoratae Teletem respicere putat Duemmler *Kl. Schr.* I 71. Θήβας κατῴκει ad tragici sermonis similitudinem dictum videtur Blassio coll. Eur. Med. 11, hinc profectus petita esse ex tragoedia v. ἐκπεσὼν Θήβας κ. coniecit Buecheler **10** τὸν δὲ μὴ ἐμμείναντα, κἂν

---

temptabat de Wilamowitz, ὥσπερ καθ' αὑτήν Buecheler. male habita haec et vicina cum a librariis tum ab epitomatore | Ἀλλὰ καὶ — μέτοικε interlocutoris esse putat de Wilamowitz qui locum sic refingere studet l. c. p. 305: ἀλλὰ καὶ ὅτι μέτοικος ὀνειδίζουσιν οἱ πολλοὶ λέγοντες μέτοικε ⟨βάζεις ἀντὶ' ἀστοῖσιν πόλεως;⟩, ut μέτοικε fuerit initium senarii quo usus sit adversarius | καὶ ὅτι SLM: ὅτι καὶ A | ὀνειδίζουσι δὲ πολλοὶ libri: ὀνειδίζουσιν οἱ πολλοὶ Iacobs lect. Stob. p. 76, ὀνειδίζουσι δὴ π. Sitzler, ὀνειδίζουσιν ὧδε πολλοὶ ab Arnim || **1** λέγοντες secludit Iacobs, fortasse recte: λέγοντες μέτοικε (sed λέγοντες A² mrg.) SMA μέτοικε λέγοντες L || **2** σύ, Οὐδ' ἐγγενὴς (ἐγγ. Valckenaer εὐγ. Wachsm.) Wachsmuth: σὺ δ' εὐγενὴς (vel δευγ.) libri || **4** κάδμων L | θαυμάζεις et mox ὀνειδίζεις de Wilamowitz: θαυμάζει — ὀνειδίζει libri | μὴ om. L || **5** post εἰ μὴ addidi εἰμὶ || **6** ἐπαινοῦμεν SLM: ἐπαινούμενον A¹ corr. A² | τὸ δὲ SL sed τὸ ex corr. ut videtur S¹: τὸν δὲ MA¹ (corr. A²) Tr. || **7** δὲ L | πεσὼν pro ἐκπ. A¹, corr. A² | θήβαις SMA θήβας L | λακεδαιμόνιοι δὲ L, Tr. inde A² || **9** ἢ addi voluit post ξένος, item mox ante ἐξ αὐτοῦ Cobet, cf. prol. p. XXVII || **10** ἀρίστως S

οὐ μετέχει. — Ἀλλὰ τό γε ἐν τῇ ἰδίᾳ μὴ ἐξεῖναι ταφῆναι πῶς οὐκ ὄνειδος; — Καὶ πῶς μέλλει τοῦτο ὄνειδος εἶναι ὃ τοῖς ἀρίστοις πολλάκις συνέβη; ἢ τίς τιμὴ αὕτη ἤ τις τοῖς κακίστοις περιγίνεται; καὶ Σωκράτην μὲν ἐπαινοῦσιν, ὅταν ἐπιλαμβανόμενος Ἀθηναίων λέγῃ· οἱ μὲν γὰρ στρατηγοὶ ἐφ' οἷς καλλωπίζονται, ὑπερόριοι τεθαμμένοι εἰσί, τὰ δὲ ὀνείδη τῆς δημοκρατίας ἐν τοῖς δημοσίοις τάφοις. ὅμως δὲ τὸ μὲν ἐπὶ ξένης ταφῆναι ὄνειδος, τὸ δ' ἐν τοῖς δημοσίοις τάφοις τίμιον; τί δὲ καὶ διαφέρειν ἂν δόξαι ἐπὶ ξένης ταφῆναι ἢ ἐν τῇ ἰδίᾳ; οὐκ ἀηδῶς γάρ τις τῶν Ἀττικῶν φυγάδων λοιδορουμένου τινὸς αὐτῷ καὶ λέγοντος 'ἀλλ' οὐδὲ ταφήσῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ἀσεβεῖς Ἀθηναίων ἐν τῇ Μεγαρικῇ' 'ὥσπερ μὲν οὖν' ⟨φησίν⟩ 'οἱ εὐσεβεῖς Μεγαρέων ἐν τῇ Μεγαρικῇ'. τί γὰρ τὸ διάφορον; ἢ οὐ πανταχόθεν, φησὶν ὁ Ἀρίστιππος, ἴση καὶ ὁμοία ἡ

ἐξ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως κτέ., hoc rhetorice in maius extolli a Telete monet G. Gilbert *Handb. der griech. Staatsalterth.* I² p. 43 adn. 2, potius Leonidam, Cleonymi filium, respici putat de Wilamowitz *Philol. Unters.* IV p. 303 adn. 16 **2** *multis fortissimis atque optimis viris iniustis iudiciis tales casus incidisse* Cicero ad P. Sittium exulem scribens ep. V 17. cf. Muson. p. 47, 5 H. **4** ss. cf. Socrates ap. Ps.-Plat. Axioch. p. 368 D: ποῦ τέθνηκε Μιλτιάδης; ποῦ δὲ Θεμιστοκλῆς; ποῦ δ' Ἐφιάλτης; ποῦ δὲ κτέ. **13** s. cf. prol. p. LXXX. dictum adscribitur modo Anaxagorae modo Diogeni; locis a Wachsmuthio collectis ad apophth. Vindob. 33 p. 11 addi possunt Philodemus Περὶ θανάτου

---

1 s. Ἀλλὰ — ὄνειδος dedi interlocutori | τό γε L || **3** εἶναι pro ἢ τίς L | καὶ ante τοῖς κακίστοις addi vult Cobet inutiliter, cf. 2 || **4** σωκράτην S: σωκράτουσ M, compend. LA¹, corr. A²; Ἰσοκράτην ci. Cobet N. l. p. 677 ἐπιλαβόμενος L || **5** λέγει M | ὑπερό (inc. f. 96r) ὑπερόριοι τεθεαμένοι L || **7** ὅμως Cobet: ὁμοίως SLA; v. ὁμοίως — 8 τάφοις interciderunt in M propter homoeoteleuton | ὅμως δὲ — 8 τίμιον] ἡγοῦνται vel νομίζουσιν aut simile quid supplendum videtur Cobeto; immo efficacissima oratio, modo interrogandi signum ponatur post τίμιον cum Buechelero | τὸ μὲν SLA: καὶ τὸ μὲν Tr. p. 195 | ξένοις L || **8** τί Halm lect. Stob. p. 13: ὅτι SLMA | ἂν δόξαι Halm: ἂν δόξῃ SL, A² e corr. ἀνδόξῃ M ἐνδόξῃ A¹; vid. p. 14, 1 || **12** φησίν addidi coll. p. 25, 12; tacite suppleverat ἔφη Gesn.¹ p. 238. sed φησί praeferre solet Teles in apophthegmatis, vid. p. 17, 9. 18, 7. 19, 4. 9. 12 al. | μεγαρέων SMA: ἀθηναίων L | διάφερον A¹ || **13** ἢ οὐ — p. 30, 1

εἰς ᾅδου ὁδός; ἢ τὴν ἀρχὴν εἰ μὴ ταφήσῃ, τί σοι μέλει; ἀλλ' ἢ περὶ ταφῆς ἀγωνία, φησὶν ὁ Βίων, πολλὰς τραγῳδίας ἐποίησεν. ὥσπερ καὶ ὁ Πολυνείκης ἐντέλλεται

θάψον δέ μ' ὦ τεκοῦσα καὶ σὺ σύγγονε
ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.

εἰ δὲ μὴ τύχοις χθονὸς πατρῴας, ἀλλ' ἐπὶ ξένης ταφείης, τί ἔσται τὸ διάφορον; ἢ ἐκ Θηβῶν μὲν εἰς ᾅδου ὁ Χάρων πορθμεύει . . .;

καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῆναι καλόν.

---

lib. IV p. 35, 13 Mekl. Cicero Tusc. disp. I 104 Seneca de remediis fortuitorum III 2 p. 101, 7 Rossb.; interim plura collegit Sternbach gnomol. Vatic. 115 quibus addantur Arcesilas ap. Diog. Laert. IV 31 Arr. Epict. diss. II 6, 18 **4** Eur. Phoen. 1447 ss. **10** tr. gr. fr. Nauck.[2] adesp. 281 p. 893. eodem versu Crantor usus esse narratur a Diogene Laertio IV 25, suppleri eum volunt etiam in Acad. philos. ind. Hercul. col. XVI p. 61 Mekl. ὁ δ' ἐν γῆς φίλης μυχοῖσι καλὸν ἔφ]η κρυφθῆναι. olim

---

ὁδός] Aristippi dicto se continuit qui codicem scripsit ex quo pendent Stobaei cod. Voss. gr. O. 9 et editio Froben. utrobique igitur verba Ἀρίστιππος ἔφη. πανταχόθεν ἴση καὶ ὁμοία ἡ εἰς ἅδην ὁδός (sic) leguntur in capite περὶ ξένης post ecl. 40, 7. Gaisfordi neglegentia deceptus etiam Meineke locum inter ***Addenda ex ed. Frob.*** rettulit v. IV p. 143 | πανταχό L || **1** ὁδοῦσ pro ὁδός M | μέλει Tr. p. 195: μέλλει S μέλλοι L μέλλῃ M μέλλει A || **2** ἀγωνία ante Nauckium Iacobs animadv. in Stob. p. 249: ἄγνοια SLMA || **3** ὥσπερ καὶ κτέ.] Bionis nomen iterans, quia ad novum argumentum transitur περὶ ταφῆς, iam cum poetis pugnat Teles sine aliena ut videtur persona, ut tamen versiculi quasi adversarii vices expleant | ἐντέλλε L || **4** δέ SMA², Eur.: om. LA¹ | μ L | σὺ SM, sup. lin. A¹ ut videtur, Eur.: τὸ L ubi σύγγονον || **6** ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω: γρ. καὶ (malim καὶ ⟨ὡς⟩) τοσόνδε δὴ τύχω schol. in Eur. Phoen. 1449 vol. I p. 395 Schw. | τοσοῦδε A | γοῦν M || **7** sq. κεἰ δόμους ἀπώλεσά. εἰ δὲ μὴ τύχῃς χθονὸς πατρῴας S (A² mrg. exemplari Trincavelliano adhibito): om. LMA propter homoeoteleuton || **8** τύχοις ci. Gaisford: τύχῃς S | ταφείης Halm lect. Stob. p. 13: ταφήσῃ (vel -σῃ) SLMA; praestare fortasse τυχήσεις — ταφήσῃ putat Meineke male. neque ἂν δὲ μὴ τύχῃς χθονὸς πατρῴας, ἀλλ' ἐπὶ ξένης ταφῆς (ut infra p. 31, 6) satis placeat propter numeros iambicos || **9** ἢ SLMA; εἰ oscitanter Gesn.[1] | ἐκ Θηβῶν] Thebarum fit mentio quod Thebis agitur Phoenissarum fabula | μὲν SLMA: μόνον coniecit

εἰ δὲ μὴ κρυφθείης, ἀλλὰ ἄταφος ⟨ῥιφθείης⟩, τί τὸ δυσχερές; ἢ τί διαφέρει ὑπὸ πυρὸς κατακαυθῆναι ἢ ὑπὸ κυνὸς καταβρωθῆναι ἢ ἐπάνω τῆς γῆς ὄντα ὑπὸ κοράκων ἢ κατορυχθέντα ὑπὸ σκωλήκων;

συνάρμοσον δέ μου βλέφαρα τῇ σῇ χερί,
μῆτερ.

ἂν δὲ μὴ σαναρμόσῃ σου, ἀλλὰ βλέπων καὶ κεχηνὼς ἀποθάνῃς, τί ἔσται τὸ χαλεπόν; ἢ καὶ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνῃσκόντων συναρμόζει τις; ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ ταῦτα παιδιά τις ἡμετέρα εἶναι . . . καὶ ἡμεῖς μὲν καὶ ἰδεῖν καὶ ἅψασθαι ὀκνοῦμεν· οἱ δὲ σκελετεύσαντες ἔνδον ἔχουσιν ὡς καλόν τι καὶ

---

hunc inserebant inter Phoenissarum v. 1450 et 1451 incerta coniectura. nam diversa miscent Cynici haud raro; cf. IV^A p. 24, 6 sqq. vel Bio ap. Plut. quomodo quis suos in virtute sentiat profectus p. 82 E. quamquam Euripideum esse versiculum veri haud dissimile sit. infuisse ei Phoenissarum exemplari quo usi sint Teles aut quem expressit philosophus et Crantor aequalis suspicatur de Wilamowitz de trag. gr. fr. p. 23

1 cf. Arr. Epict. diss. IV 7, 31 'ἀλλ' ἄταφος ῥιφήσῃ' . . . (32) τοῖς παιδίοις ταῦτα φοβερά ἐστι καὶ τοῖς ἀνοήτοις. Seneca ep. 92, 34 rem. fort. 5, 1. Petron. 115: *tamquam intersit, periturum corpus quae ratio consumat, ignis an fluctus an mora* e. q. s. Fronto p. 16 N.: *sive maria naufragos devorent sive flumina praecipites trahant sive harenae obruant sive ferae lacerent sive volucres discerpant, corpus humanum satis sepelitur ubicumque consumitur.* Minucius Felix Oct. 11, 4. cf. proleg. p. CII.

4 Eur. Phoen. 1451 **10** οἱ δὲ κτέ.] Chrysippus ap. Ciceronem Tusc. disp. I 45, 108: *condiunt Aegyptii mortuos et eos servant domi.* Sextus Emp. Pyrr. III 226. cf. quae disserui prol. p. CIII ss.

Gesn.[2] p. 233 mrg quod receperunt Gaisford et Meineke. at μὲν potest verum esse, ut post πορθμεύει addendum sit ἄλλοθεν δ' οὔ; vel ἐκ Μεγάρων δ' οὔ; si quidem Megaris haec scripsit Teles ut visum est Wilamowitzio l. c. p. 301. cautius igitur duxi lacunam indicare post πορθμεύει || **10** καὶ libri Stobaei: ἐν Diog. | φίλης ut η factum sit ex ο S φίλης MA, Diog.: φίλοις L | ὄχθοισι libri Stob.: ἐχθροῖσι Diogenis libri meliores, μυχοῖσι Diog. alii. cf. Gercke Hermes a. 1902 p. 401 | κρυφθῆναι Diog.: κρυφθῇ καὶ S κρύφθ^η καὶ L κρυφθῇ M κρυφθ^ῆ καὶ A | καλόν Diog.: τάφω SLMA || **1** κρυφθείης SLMA: κρυφθείς A² | ῥιφθείης addendum esse vidit Meineke v. IV p. LXV; ῥιφείης Cobet l. c. p. 123 || **4** ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου Eur. | χερὶ L: χειρὶ SMA || **7** καὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις L || **8** παιδειά A¹ || **9** ante καὶ ἡμεῖς non nihil resecuit epitomator: vide prol. p. CIII || **10**

ἐνέχυρα τοὺς νεκροὺς λαμβάνουσιν. οὕτως ἀντέστραπται τῷ ἡμετέρῳ ὁ ἐκείνων τρόπος.

1 ἐνέχυρα κτέ.] cf. Herodot. II 136: ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος (h. e. Asychi regnante) ἔλεγον ἀμιξίης ἐούσης πολλῆς χρημάτων γενέσθαι νόμον Αἰγυπτίοισι, ἀποδεικνύντα ἐνέχυρον τοῦ πατρὸς τὸν νέκυν οὕτω λαμβάνειν τὸ χρέος κτέ. Lucian. de luctu 21 s.

Αἰγύπτιοι post οἱ δὲ addidit Cobet l. c. p. 124 coll. Herodot. II 136 et Diod. Sic. I 193. sed vide ne Aegyptiorum mentio iam facta sit eis quae perierunt ante καὶ ἡμεῖς, ut subaudiendum potius sit vocabulum Αἰγύπτιοι. item audiatur, non addatur νεκροῦ ad ἅψασθαι || 1 ἐνέχυρα (ἐνέχειρα A[1]) frustra olim suspectabat Halm lect. Stob. p. 13 || 2 τρόπος ci. Gesn.[2] p. 234 mrg: τύπος libri

IV[A]

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΗΤΟΣ ΕΠΙΤΟΜΗ

Δοκεῖ μοι ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις σπάνεως καὶ ἐνδείας ἀπολύειν. — Καὶ πῶς; οὐχ ὁρᾷς ἐνίους κεκτημένους μὲν πολλὰ ὡς δοκοῦσιν, οὐ χρωμένους δὲ τούτοις δι' ἀνελευθερίαν καὶ ῥυπαρίαν; ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πρίαμος οὐδ' ἔτλη ἕζεσθαι ἐπὶ θρόνου 5

3 κεκτημένους μὲν — οὐ χρωμένους δὲ] vid. infra p. 37, 6 ss. Plut. de cupid. divit. p. 525 B Iambl. protr. p. 25, 8 sqq. Pistelli 5 nec Priami exemplum nec Laertis rei illustrandae satis aptum. sed nota est Cynicorum in Homero interpretando et detorquendo licentia eademque manifesta etiam singulorum versuum delectu; de Laerte vid. E. Weber l. c. p. 185 | οὐδ' ἔτλη — p. 34, 1 ἐόντων] Od. IV 716 s. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη Δίφρῳ ἐφέζεσθαι πολλῶν κατὰ οἶκον ἐ. Il. XVIII 246 οὐδέ τις ἔτλη Ἕζεσθαι XXIV 522 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου

1 Ioannes Stobaeus Flor. 97, 31 Mein.: ecl. cum lemm. hab. SMA; ἐπιτομή SM: ἐν ἐπιτομῇ A. sermonem inscriptum fuisse Περὶ πενίας probabiliter suspicatur de Wilamowitz l. c. p. 298. Τέλητος ἐκ τοῦ Περὶ συγκρίσεως πλούτου καὶ πενίας habet Frobenius p. 197, quod fluxisse ex capitis Stobaeani titulo σύγκρισις πενίας καὶ πλούτου non dubium est || 2 δοκεῖ — ἀπολύειν sunt verba interlocutoris | σπάνεως Frob. p. 197 Tr. p. 505: σπανίως SMA | ἀπολύειν Hirschig *Zeitschr. f. d. Alterthumswissenschaft* 1852 p. 352: παραλύειν SMA. παραλύειν potius retinendum esse, quippe quod saepius eadem notione adhibeatur a Polybio, monet Croenert l. c. p. 44, sed tacet ille non aliter p. 39, 2 ἀπολῦσαι in παραλ. transisse, ubi ἀπολῦσαι concinnitate postulari ne ipse quidem negat. accedit quod quinque locis aliis (35, 9. 11. 36, 1. 39, 2. 43, 9) verbo ἀπολύειν utitur Teles, bis etiam eisdem nominibus adiuncto 35, 11 οὐδὲ ἐνδείας οὐδὲ σπάνεως ἀπολύει 39, 2 ἐνδείας καὶ σπ. ἀπολ., ut ego nullus dubitem quin verum restituerit Hirschig

πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων,
ἀλλὰ χαμαὶ ἐκάθητο
κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
οὕτως ἔνιοι πολλῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς δι' ἀνελευθερίαν οὐδενὸς
5 γεύονται οὐδὲ ἅπτονται· ἀλλὰ πλείω οἱ μῦς κατεσθίουσι καὶ οἱ
μύρμηκες ἢ αὐτοί. ὥσπερ ὁ Λαέρτης, [ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς γρηὶ
σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρτίθει] εἰς ἀγρὸν ἀπελ-
θὼν μόνος μετὰ γραδίου κακουχεῖ αὐτὸν καὶ ξηραίνει, οἱ δὲ
μνηστῆρες τὰ ἐκείνου. καὶ ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἐν λίμνῃ ἕστηκεν,
10 ὥς φησιν ὁ ποιητής, κατὰ κρατὸς δὲ καρποί,
ἀλλ' ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων
πιεῖν ἢ τῶν καρπῶν ἅψασθαι, ἡ μὲν λίμνη ξηρὰ ἐγίνετο,

---

2 ἀλλὰ χαμαὶ ἐκάθητο non exstant apud Homerum sed servant quasi rhythmum dactylicum; cf. Od. VII 160 χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχαρῇ ἐν κονίῃσιν **3** Il. XXII 414. risus captatur verbis ἕζεσθαι ἐπὶ θρόνου et κυλ. κατὰ κόπρον lepide contra positis. etiam apertiora Bionis vestigia in proximis **9** Phaedri App. V 7 ss. M.: ***quod stans in amne Tantalus medio sitit, Avari describuntur, quos circumfluit Vsus bonorum, sed nil possunt tangere*** bene contulit G. Thiele Hermae v. XLI p. 565. item ex Cynicis pendent Horat. sat. I 1, 68 ss. Petron. 82 Lucian. Tim. 18 dial. mort. 17 Char. 15 Maxim. Tyr. 4, 4. atque Horatium verba ***Tantalus a labris sitiens fugientia captat flumina*** e. q. s. scripsisse fortasse Bionis haud immemorem conieci Teletis ed. prioris p. 90 **11** Hom. Od. XI 591 s.

---

1 κατὰ in litura, videtur καὶ (compend.) fuisse A ‖ **3** κυλινδόμενος ex Hom. tacite Gesn.[1] f. 457v: κυλινδούμενος SMA ‖ **6** ὥσπερ SM: ὥσπερ καὶ A | v. ἀγροῦ — 7 παρτίθει (Od. XVIII 358 I 191) ut ex margine illata seclusit Meineke, recte. bis idem diceret scriptor, et v. ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρτίθει abhorrent quodam modo ab instituta sententia; consulto igitur praetermittuntur in paraphrasi. recte se habent v. γρηὶ — παρτίθει in sermone Περὶ περιστάσεων p. 53, 1. retineri iubet Homerica nuper Croenert l. c. p. 38 sed argumenta mea non infirmavit | ἐσχατιῆ S | γρηὶ om. S ‖ **7** παρτίθει SA παρατίθει M: παρτιθεῖ Hom. ‖ **8** γραιδίου (vel γραΐδ.) libri | κακουχεῖ M. cf. Mayser ***Gramm.*** p. 462 | αὐτὸν S: αὐτὸν MA | ξηραίνει Iacobs ***Sokrates***[4] p. 235: ξηρανεῖ SMA ‖ **9** post τὰ ἐκείνου aliquid omisisse videri potest epitomator. quamquam quod Meinekio addendum videtur ἀφανίζουσι vel ἀναλίσκουσι vel sim. etiam in limatiore genere scribendi facile subaudiatur; aptum κατέδουσι ‖ **10** ὥς φησιν ὁ ποιητὴς om. S | δὲ δε per dittogr. M ‖ **11** ἀλλ' Teles: τῶν Hom. | ἰθύσει' Hom.: ἰθύσει SMA

τοὺς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα,
οὕτως ἐνίων ἡ ἀνελευθερία καὶ δυσελπιστία καὶ τὸν οἶνον καὶ τὸν σῖτον καὶ τὴν ὀπώραν ῥίπτασκεν, οὐ ποτὶ νέφεα ἀλλ' ἃ μὲν εἰς τὴν ἀγορὰν ἃ δὲ εἰς τὸ καπηλεῖον, καὶ ἐπιθυμοῦντες οὐδενὸς γεύονται. καὶ ἐὰν μὲν πρὸς ἕτερον κληθῇ, ἐκπαθῶς ἀπολαύει, 5 αὐτὸς δὲ ἔχων οὐθενὶ ἂν παρέχοι, ἀλλ' ἐπιθυμῶν στραγγεύεται· καὶ εἰ μέν τις αὐτὸν ἐξοικίζοι, τὸν τοιοῦτον πολέμιον ἂν ἡγοῖτο, ἑαυτὸν δὲ ἐξοικίζων οὐ δοκεῖ εἶναι πολέμιος. οὐκ ἀηδῶς δ' ἔμοιγε δοκοῦσι καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρὸς ταῦτα ἐρωτᾶν· ὃ μὴ ἀπολύει ἀπληστίας καὶ ἀνελευθερίας καὶ ἀλαζονείας ἄνθρωπον, οὐδὲ ἐνδείας οὐδὲ 10 σπάνεως ἀπολύει· οὐθὲν δὲ τῶν τοιούτων ἀπληστίας καὶ ἀνελευ-

---

8 Horat. sat. I 2, 19: *vix credere possis quam sibi non sit amicus* (sc. Fufidius ille avarus) comparat R. Heinze 9 οἱ ἀρχαῖοι] veteres Cynicos intellegit de Wilamowitz, probabiliter. cf. proleg. p. XLVIII

---

1 τοὺς (sc. καρπούς) Teles: τὰς (sc. ἐλαίας sim.) Hom. || 2 δυσελπιστία] δυσπληστία ci. Meineke dubitanter, cf. infra p. 38, 2 | τὸν οἶνον καὶ τὸν σῖτον SA: τὸν σῖτον καὶ τὸν οἶνον M || 4 καὶ ἐπιθυμοῦντες SM: καὶ οἱ πλούσιοι ἐπιθυμοῦντες A (cf. adn. 7); καὶ ⟨πάντων⟩ ἐπιθυμοῦντες prop. Croenert l. c. p. 44. ἐπιθυμοῦντες . . . πολλῶν legitur p. 38, 3 s. || 5 exspectes καὶ ἐὰν μὲν ⟨τῶν τοιούτων τις⟩ πρὸς ἕτερον κλ. sim. sed ut taceam de epitomatore, ferenda est sermonis cotidiani levitas in Telete | ἕτερον scripsi: ἑτέρων (sed ων e corr. M) libri | κληθῇ — ἀπολαύει· αὐτὸς δὲ ἔχων — παρέχοι, ἀλλ' ἐπιθυμῶν στρατεύεται SM: κληθῶσι — ἀπολαύουσι· αὐτοὶ δὲ ἔχοντες — παρέχοιεν, ἀλλ' ἐπιθυμοῦντες στρατεύονται A || 6 οὐθὲν ἂν παρέχοι (scil. ἑαυτῷ) Iacobs *Sokr.*[4] p. 236. malim αὐτὸς δὲ ἔχων ⟨οὐδ' ἑαυτῷ⟩ οὐθὲν ἂν παρέχοι | στραγγεύεται ci. Gesn.[1] f. 458[v] mrg: στρατεύεται (ε ex ο vel ω corr. S[1]) SM στρατεύονται A[1] στραγγεύονται corr. A[2] adhibita fortasse editione Gesneri; στραγεύεται ut reponatur suadet Croenert l. c. p. 44 || 7 αὐτὸν SM: τὸν πλούσιον A | ἐξοικίζοι (et mox ἐξοικίζων) Valckenaer: ὀξίζοι SMA; ἐξορίζοι (et mox ἐξορίζων) ci. Gesn.[1] mrg., στίζοι (et mox στίζων) mire Croenert | ἡγεῖτο A[1] || 8 ἑαυτὸν S: ἐὰν τὸν MA | ὀξίζων SM ὁ ξίξων tamquam nom. propr. A || 9 ἐρωτᾶν *interrogare* i. e. *syllogismo uti*, vid. Schweighaeuser Arrian. Epict. t. III p. 337 || 10 v. ἄνθρωπον — p. 36, 1 ἀπολύει om. A; fallitur Gaisford || 11 οὐθὲν ut videtur SA; οὐδὲν M | ἀπληστίας καὶ ἀνελευθερίας καὶ ἀλαζονείας scripsi: ἀπληστίας καὶ ἀνελευθερίας (om. καὶ ἀλαζονείας) S ἀπληστίας καὶ ἀλαζονείας καὶ ἀνελευθερίας M; fuerit igitur in archetypo ἀπληστίας καὶ ἀνελευθερίας καὶ ἀλαζονείας

θερίας καὶ ἀλαζονείας ἀπολύει· τὸν γὰρ τρόπον οὐ μετατίθησιν· ὥσπερ οὐδὲ τῶν σωφρονούντων ἡ πενία, ἐὰν ἐκ πλουσίων πένητες γένωνται. θᾶττον γὰρ ἂν ἔμοιγε δοκεῖ τις εἰπεῖν ὡς τὴν χρόαν, τὸ μέγεθος, [ἢ] τὴν ὄψιν μετατίθησιν ἢ τῶν χρημάτων κτῆσις ὑπερ τὸν τρόπον· ἕως δ' ἂν ᾖ οὗτος ἄπληστος ἀνελεύθερος ἀλαζὼν δειλός, ἐν ἐνδείᾳ καὶ σπάνει ἔσται. — Καὶ πῶς σπανίζουσιν οὗτοι τούτων ἃ ἔχουσι; — Πῶς δὲ οἱ τραπεζῖται, φησὶν ὁ Βίων, χρημάτων, ἔχοντες αὐτά; οὐ γὰρ αὐτῶν ὄντα ἔχουσιν· οὐδὲ ἄρα οὗτοι αὐτῶν. εἰ δὲ καὶ τοῦτό τίς σοι δοίη ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλ' ὅμοιόν ἐστι τὸ οὕτως ἔχειν ⟨καὶ τὸ μὴ ἔχειν⟩, ὅταν ἀδυνατῇς αὐτοῖς χρῆσθαι. ἢ τί διαφέρει μὴ ἔχειν ἢ οὕτως ἔχειν ὡς αἱ Φορκίδες τὸν ὀφθαλμὸν ἀποκείμεν⟨ον ἔχειν λέγοντ⟩αι, αὐτὰς δὲ εἰς φραγμοὺς καὶ βόθρους καὶ βόρβορον ἐμπίπτειν, μηθὲν προορωμένας, ἀλλ' ἐώσας ἀποκεῖσθαι, ἕως ὅτου καὶ αὐτὸν τὸν ὀφθαλμὸν ὁ Περσεὺς

1 τὸν γὰρ τρόπον οὐ μετατίθησιν] cf. Hor. epist. I 12, 10: *naturam mutare pecunia nescit* Seneca consol. ad Helv. 11, 5: *pecunia ad animum nihil pertinet* 9 ἐπὶ τοῦ παρόντος formula utitur etiam Aristo Chius ap. Theophilum ad Autol. III 7 p. 206 ed. Otto 11 Phorcidum similitudo resipit facetias et leporem Bionis 12 s. cf. prol. p. XXVII

1 post ἀπολύει Meinekio οὐδὲν ἄρα ἐνδείας οὐδὲ σπάνεως ἀπολύει addendum videtur; paululum deflectit Teles a recta concludendi via verba p. 35, 11 οὐθὲν δὲ — 36, 1 ἀπολύει accuratius exponens, at mox reversus verbis 5 ἕως δ' ἂν — 6 σπάνει ἔσται eodem pervenit quo tendebant veteres illi quos commemorarat, cf. prol. p. XLVIII ‖ 4 τὸ μέγεθος SMA; ἢ μέγεθος temere Gesn.[1], ἢ τὸ μέγεθος ci. Meineke | ἢ seclusi ‖ 5 ἄπληστος SM: ὁ ἄπληστος A ‖ 6 σπάνει ex σπάνῃ corr. M[1] | καὶ πῶς — 7 ἃ ἔχουσι esse interlocutoris verba animadvertit Valckenaer nec non de Wilamowitz l. c. p. 298. 307 adn. 20 | πῶς] σ supr. l. add. M[1] ‖ 7 δὲ ex γὰρ corr. S[1] δὲ A: δαὶ M ‖ 8 αὐτῶν (ut scripsit Meineke) S: αὐτῶν MA | οὐδὲ ἄρα οὗτοι de Wilamowitz l. s. p. 307 adn. 19: οὐδὲ γὰρ αὐτοὶ (αυτοὶ sine spir. S) SMA ‖ 9 αὐτῶν Meineke: αὐτῶν (sine spir. S) SMA | δοίη Meineke: δώη SMA ‖ 10 καὶ τὸ μὴ ἔχειν addidimus; καὶ μὴ ἔχειν proposuerat Gesn.[1] f. 458[v] mrg. possis etiam τῷ μὴ ἔχειν. hoc probat ab Arnim sed deleto οὕτως ‖ 12 ἀποκείμεν⟨ον ἔχειν λέγοντ⟩αι Buecheler: ἀποκείμεναι SMA; ἀποκείμενον tacite Gesn.[1] | αὐτὰς SA: αὐτὸσ M; αὐτὰς δὲ ⟨λόγος⟩ εἰς φρ. coniecit Meineke, non recte ‖ 14 ἀποκεῖσθαι SMA: ἀπολεῖσθαι Tr. p. 506 | ἕως ὅτου a Teletis saeculo non alienum putavit Meineke Com. V p. 106, recurrit formula apud Polybium (cf. Kaelker de eloc. Pol. p. 255 s.), epitomatorem redolet Dielsio

ὑφείλετο; ἢ τί διαφέρει μὴ ἔχειν τροφὴν ἢ τοιαύτην ἔχειν, ἧς οὐ μὴ γεύσηται, . . . ἰχθῦς καὶ περιστέρια ἢ Αἰγυπτίῳ κύνα ἢ Ἕλληνι κρανίον ἀνθρώπου; ὁμοίως γὰρ σπανιεῖ τροφῆς καὶ ἔχων ταύτην καὶ μὴ ἔχων. τί οὖν ὄφελος τὸ οὕτως ἔχειν; ἐπεὶ καὶ σὺ ἀργύριον ἔχεις, ἀλλ' οὐ μὴ χρήσῃ διὰ ῥυπαρίαν καὶ δειλίαν. διὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον οὐκ ἀηδῶς· ἔφασαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὓς μὲν χρήματα ἔχειν οὓς δὲ κτήματα. οὓς μὲν γὰρ χρᾶσθαι τοῖς ὑπάρχουσιν, οὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι οὔτε ἑαυτοῖς προϊεμένους οὔτε ἄλλοις μεταδιδόντας. καὶ ὃν τρόπον, ὅταν βασιλεὺς ἢ δυνάστης

---

2 de Syrorum superstitione vid. Xenoph. anab. I 4, 9 Meleager ap. Athen. IV 157 B Antipater Tarsensis fr. 64 Arn. Sextus Emp. Pyrr. III 223 ss. Aegyptiorum mentio fit etiam supra p. 31, 10 ubi Bio ni fallor exscribitur **6** οἱ ἀρχαῖοι] Platonis fort. respici Euthyd. p. 280 D: δεῖν ἄρα . . . μὴ μόνον κεκτῆσθαι τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα ἔσεσθαι, ἀλλὰ καὶ χρῆσθαι αὐτοῖς· ἢ οὐδὲν ὄφελος τῆς κτήσεως γίγνεται putat R. Heinze de Horatio Bionis imit. p. 19 adn. 1. Aristoteles potius significari videtur P. Wendlando *Anaxim.* p. 94 coll. Aristot. eth. p. 1120 a 8: χρῆσις δ' εἶναι δοκεῖ χρημάτων δαπάνη καὶ δόσις. ἡ δὲ λῆψις καὶ ἡ φυλακὴ κτῆσις μᾶλλον al. sic enim bene explicari posse ille commonet etiam congruentiam quae sit inter Teletem et Ps.-Isocratis Demonic. § 28: πειρῶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζειν· ἔστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, κτήματα δὲ τοῖς κεκτῆσθαι δυναμένοις. cf. prol. p. XLIX

---

et Wendlando || **1** διαφέρειν S | verba ἧς οὐ μὴ γεύσηται traicienda esse post ἔχειν vidit Gesn.[1] mrg: post περιστέρια habent SMA || **2** ante ἰχθῦς addi iubet Porson ὥσπερ ἂν εἴ τις Σύρῳ διδοίη probabiliter, γεύσεταί⟨τις, οἷον εἴ τις Σύρῳ παραθείη⟩ ἰχθῦς ci. Cobet N. l. p. 409 | αἰγυπτίω SM: αἰγύπτιον A || **5** δειλίαν SM: διὰ δειλίαν A; νὴ Δία δειλίαν frustra temptabat Meineke || **6** ἔλεγον secludi voluit Meineke coll. p. 42, 1 (poterat addi p. 53, 10), sed neuter locus nostro plane convenit. dandum est aliquid Teletis verbositati interdum molestae | γὰρ SM: γὰρ ἐκεῖνοι A; non recipere debebat Meineke || **7** χρᾶσθαι SMA sed κτα- scribere instituerat A: χρῆσθαι Frob. p. 199 et Tr. p. 506 || **8** οὔτε ἑαυτοῖς προϊεμένους οὔτε ἄλλοις μεταδιδόντας scripsi: οὔτε ἑαυτοῖς οὔτε ἄλλοις (τοῖς ἄλλοις A) μεταδιδόντας προϊεμένους SMA, unde haec opinor emergit archetypi scriptura: οὔτε ἑαυτοῖς προϊεμένους
οὔτε ἄλλοις μεταδιδόντας. delendum suspicatur προϊεμένους Meineke, Buecheler μεταδιδόντας tamquam glossema ex ἄλλοις subortum. neutri accedo. cf. Clemens Al. paed. III 6 p. 257, 16 ss. Stähl. καὶ ante προϊεμ. tacite inseruit Gesn.[1] || **9** καὶ (ante ὃν) etiam A; fallitur Gaisford

τὰ ὑπάρχοντα παρασφραγίσηται, οὐκ ἔστιν ἅψασθαι, οὕτως ἐνίων ἡ ἀνελευθερία καὶ δυσελπιστία τὰ ὑπάρχοντα παρεσφράγισται οὐκ ἐῶσα ἅψασθαι, ἀλλὰ σπανίζουσι καὶ ἐν ἐνδείᾳ εἰσίν, ἐπιθυμοῦντες μὲν πολλῶν χρᾶσθαι δὲ οὐ δυνάμενοι. διὸ καὶ ὁ Κράτης πρὸς τὸν ἐπιζητοῦντα 'τί οὖν μοι ἔσται φιλοσοφήσαντι;' 'δυνήσῃ' φησί 'τὸ φασκώλιον ῥᾳδίως λῦσαι καὶ τῇ χειρὶ ἐξελὼν εὐλύτως δοῦναι, καὶ οὐχ ὥσπερ νῦν στρέφων καὶ μέλλων καὶ τρέμων, ὥσπερ οἱ παραλελυμένοι τὰς χεῖρας· ἀλλὰ καὶ πλῆρες ὂν αὐτὸ οὕτως ὄψει καὶ κενούμενον ἰδὼν οὐκ ὀδυνήσῃ, καὶ χρᾶσθαι προελόμενος ῥᾳδίως δυνήσῃ καὶ μὴ ἔχων οὐκ ἐπιποθήσεις, ἀλλὰ βιώσῃ ἀρκούμενος τοῖς παροῦσι, τῶν ἀπόντων οὐκ ἐπιθυμῶν, τοῖς συμβεβηκόσιν οὐ δυσα-

2 ἡ ἀνελευθερία . . . τὰ ὑπάρχοντα παρεσφράγισται] cf. Bio Stob. flor. 93, 34 Mein.: ἀνελευθερία δὲ φυλάττει (sc. πλοῦτον) **4** ss. Κράτης] poet. philos. fr. p. 212 Diels. sed fere Aristippi haec similiora sunt praecepta quam quae Cratetem sic credas dedisse. fortasse Bionem ea laxiori suo ingenio accommodasse, e Bione autem hausisse Teletem conicit R. Heinze mus. Rhen. XLV p. 515, 2, cui adsensi sumus et ego mus. Rhen. XLVII p. 241 et R. Helm *Luc. und Menipp* p. 243 adn. 2 **5** cf. quae collegit C. Ioël *Der echte und der Xen. Sokr.* II 2 p. 637 **6** cf. Arr. Epict. diss. IV 1, 112, ib. 153: Διογένης . . . πάντα εὔλυτα εἶχε, πάντα μόνον προσηρτημένα Marcus Anton. VIII 33 εὐλύτως δὲ ἀφεῖναι ubi vide quae congessit Gatakerus, velut Sen. de tranqu. an. 8, 3 ep. 74, 18 **7** ὥσπερ οἱ παραλελυμένοι τὰς χεῖρας] cf. Diogenes ap. Laert. VI 29: ἔλεγε δὲ καὶ δεῖν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς φίλους ἐκτείνειν μὴ συγκεκαμμένοις τοῖς δακτύλοις. Iambl. protr. p. 117, 7 Pist. **11** cum Bione (cf. ad 4) consentire Menippum monet R. Helm *Luc. und Men.* p. 243. conferatur etiam Lucian.

1 τὰ ὑπάρχοντα SM: τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ A | παρασφραγίζεσθαι papyris nuper confirmatum esse, quod commonet Croenert l. c. p. 43, non miror. Moeris p. 207, 9 Bekk. παρασημαίνεσθαι Ἀττικοί, παρασφραγίζεσθαι Ἕλληνες | ἔστιν SM: ἐστὶν δυνατὸν A | ἐνίων SM: καὶ ἐνίων A; male recepit Mein., cf. p. 34, 4. 35 2 || **3** σπανίζουσι(ν) SM: σπανίζουσιν οἱ τοιοῦτοι A || **4** χρᾶσθαι SA: χρῆσθαι M (Frob. p. 199, Tr. p. 506) || **5** ἔσται MA: ἐστι (sine acc.) S ἐστὶ Frob. Tr. || **6** φασκώλιον Frob., Tr.: σφακιώλιον SMA || **7** οὐχ SM: οὐχὶ A; recepit hoc Meineke || **8** αὐτὸ οὕτως] ἀτύφως ci. Th. Gomperz minus bene. cf. Iacobs *Sokr.*[4] p. 239 Muson. rel. p. 30, 2 H. || **9** χρᾶσθαι SMA: χρῆσθαι Frob. et Tr. || **10** ἔτι ποθήσεις ci. Meineke, male, neque enim recte infra (p. 41, 4) diceretur οὐκ ἔτι ποθῶν τὴν προτέραν δίαιταν (quasi iam antequam Crateti vacaret Metrocles priorem victum desiderasset) nec non sanum est quod infra dixit Teles p. 50, 16 ἐπιποθεῖ τὴν νεότητα | βιώσῃ SM: βιώσης A

ρεστῶν.' καὶ εἴ τις βούλεται ἢ αὐτὸς ἐνδείας καὶ σπάνεως ἀπολυθῆναι ἢ ἄλλον ἀπολῦσαι, μὴ χρήματα αὐτῷ ζητείτω. ὅμοιον γάρ, φησὶν ὁ Βίων, ὡς εἴ τις τὸν ὑδρωπικὸν βουλόμενος παῦσαι τοῦ δίψους, τὸν μὲν ὕδρωπα μὴ θεραπεύοι, κρήνας δὲ καὶ ποταμοὺς αὐτῷ παρασκευάζοι. ἐκεῖνός τε γὰρ ἂν πρότερον πίνων διαρραγείη ἢ παύσαιτο τοῦ δίψους, οὗτός τε οὐκ ἄν ποθ' ἱκανωθείη, ὅταν ᾖ ἄπληστος καὶ δοξοκόπος καὶ δεισιδαίμων. διὸ καὶ εἰ βούλει τὸν υἱόν σου τῆς ἐνδείας καὶ σπάνεως παῦσαι, μὴ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον

Cyn. c. 17: ὑμεῖς δὴ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε καὶ πάντα μέμφεσθε καὶ τὰ μὲν παρόντα φέρειν οὐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε. Clemens Alex. strom. VII p. 857 P.: οὐδὲ ὀρέγεται τινος τῶν ἀπόντων ἀρκούμενος τοῖς παροῦσιν. Sen. ep. 74, 12: *praesentibus gaudet* (sc. *virtus*), *non concupiscit absentia* 120, 12 al. || **1** εἴ τις βούλεται — ζητείτω] cf. Epicuri fr. 135 p. 142 Vs. **3** avari cum hydropico comparatio Diogeni adscribitur Stob. III 10, 45 H., ubi vide adn. Diogenis dicto usus videtur Bio, ex 'Bioneis sermonibus' hausit fortasse Horatius qui eandem imaginem adhibuit carm. II 2, 13 epist. II 2, 146, quamquam epistularum loco nescio an Aristippi 'recordatus', sicut τοῦ Ἀριστίππου μεμνημένος Horatianis similia refert Plutarchus de cupid. div. p. 524 A. cf. etiam Stob. flor. 93, 31 Mein. Polyb. XIII 2 gnom. Vat. 434 Sternb. (cf. supra p. LII) Seneca ad Helv. cons. 11, 3. Bionis dictum ad verbum referri a Telete etiam dicendi genere confirmatur lepide exaggerato κρήνας δὲ καὶ ποταμοὺς αὐτῷ παρασκευάζοι vel eo quod supra illustravi ad p. 27, 5 **7** ss. admonitionis huius formam magis quam sententiam imitatus videtur Ps.-Crates epist. 12. Teletem eam ex Bione adsumpsisse monui proleg. p. XXXIV s.

---

1 ὡς pro καὶ mavult Meineke, vix recte. certe ὡς pro ὥστε in Teletis reliquiis non legitur || **2** ἀπολῦσαι Hirschig *Zeitschr. f. d. Alterthumsw.* 1852 p. 352: παραλῦσαι SMA | αὐτῷ Blass: αὐτῷ libri. pertinet pronomen ad alterum membrum ἢ ἄλλον ἀπολ. || **3** τὴν μὲν ὕδρωπα proposuit Meineke || **5** αὐτῶ MA: αὐτῶ S | ἐκεῖνός τε Frob. p. 200 (unde κεῖνός τε Gaisford): κείμενός τε SMA | διαρραγείη S: καὶ διαρραγείη MA; igitur in alterius classis archetypo supra lineam opinor addiderat librarius καὶ πίνων διαρραγείη, qua particula copulari voluit κείμενός τε — καὶ πίνων. nam ἐκεῖνός τε, quod Teles dederat, in κείμενός τε corruptum erat, et οὗτός τε, quod illi respondebat, male transscriptum in οὕτως τε || **6** παύσαιτο SA: παῦσαι τὸ M | οὗτός τε Frob. p. 200: οὕτως τε (vel τὲ) SMA οὕτω τὲ Tr. p. 506 | ποθ' A, Frob. Trinc.: ποτ̄ i. e. ποτων S ποτ' M || **8** πρὸς τὸν S:

πέμπε ὅπως χρήματα κτήσεται· εἰ δὲ μή, ἀλαζονείαν προσλαβὼν ἀπελεύσεται, περανεῖς δὲ οὐδέν· ἀλλὰ [εἰς ἀκαδημίαν] πρὸς Κράτητα· ἐκεῖνος ἠδύνατο ἐξ ἁπλήστων καὶ πολυτελῶν ἐλευθερίους καὶ ἀφελεῖς κατασκευάζειν. καὶ Μητροκλῆς δὲ ἐκεῖνος ἔφη, ὡς ἔοικεν, ὅτε μὲν παρὰ Θεοφράστῳ καὶ Ξενοκράτει σχολάζοι, πολλῶν αὐτῷ ἐξ οἴκου ἀποστελλομένων φοβεῖσθαι μὴ τῷ λιμῷ ἀποθάνοι καὶ ἀεὶ σπανίζειν καὶ ἐνδεὴς εἶναι, μεταβὰς δὲ ὕστερον πρὸς Κράτητα κἂν ἄλλον προστρέφειν οὐδενὸς πεμπομένου. τότε μὲν γὰρ ἐξ ἀνάγκης ἔδει ὑπόδημα ἔχειν, καὶ τοῦτο ἀκάττυτον [ἥλους οὐκ ἔχον], εἶτα χλανίδα, παίδων ἀκολουθίαν, οἰκίαν μεγάλην, εἰς τὸ σύνδειπνον ὅπως ἄρτοι καθαροί, ὄψον μὴ τὸ τυχόν, οἶνος ἡδύς, ὑποδοχὰς

1 ἀλαζονείαν — ἀπελεύσεται] fuit qui comici trimetrum agnovisse sibi videretur. sed vide ne nullum adsit poetae vestigium sed casu iambus exstiterit. ἐλεύσομαι forma a comoedia Attica aliena est 2 εἰς ἀκαδημίαν] vide prol. p. XXXIII s. 4 cf. Diog. Laert. VI 94. quae de Metrocle narrantur ad Bionem revocavi prol. p. XXXV. XLVII 8 cf. Diog. Laert. VII 170: Κλεάνθης μὲν καὶ ἄλλον Κλεάνθην δύναιτ' ἂν τρέφειν, εἰ βούλοιτο 9 cf. Theophr. char. 22, 11 10 Demosth. XXXVI 45 σὺ μὲν χλανίδα φορεῖς . . . καὶ τρεῖς παῖδας ἀκολούθους περιάγει καὶ ζῇς ἀσελγῶς comparavi ap. Muellerum de Tel. eloc. p. 49 11 ἄρτοι κα-

πρὸς MA fortasse recte || 1 ὅπως SA: οὕτωσ M | κτήσεται SM, η e corr. M¹: κομίσηται ἢ καὶ κτήσηται A | ἀλαζωνείαν M || 2 περανεῖς de Wilamowitz coll. p. 42, 1: περανεῖ SMA | ἀλλὰ M: ἀλλ' SA | εἰς ἀκαδημίαν seclusi || 4 μητροκλῆσ ex μητρὸσ λῆσ corr. M¹ | ὡς ἔοικεν] vide prol. p. XLVII 5 καὶ ξενοκράτει M (Frob., Tr.): ξενοκράτει SA || 8 κἂν S: καὶ MA | προστρέφειν SMA; πρὸς τρέφειν Meineke inutiliter. si quid vitii contraxerit locus, expectes potius κἂν ἄλλον Μητροκλέα προστρέφειν κτέ. certe non cuiuslibet alius ventrem se pascere potuisse monet Metrocles sed tam bene moratum quam Metroclis. Cynici dictum imitatus sit Cleanthes | οὐδενὸς SMA; μηδενὸς Frob., Tr. | τότε Wyttenbach ad Plut. de sera num. vind. p. 10: τοῦτο SA τοῦτον M | γὰρ SMA, supra lin. inseruit (non pro μὲν corr.) S¹: γε quod habent Frob. Tr. ortum ex γὰρ particulae compendio quod exstat in S || 9 ἥλους αὐκ ἔχον secl. Diels poet. philos. p. 212 | ἔχον MA: ἔχων S || 10 post μεγάλην distinxit Blass, iungenda εἰς τὸ σύνδειπνον ὅπως ἄρτοι κ. || 11 ὅπως] ὅπου prop. Iacobs. immo *curandi* verbum desideres, unde pendeat ὅπως, idque transiluerit nimia hoc loco epitomatoris festinantia. certe clarior sic fiet oratio εἰς τὸ σύνδειπνον ⟨παρασκευάζειν⟩ ὅπως ἄρτοι καθαροί, ὄψον μὴ τὸ τυχόν, οἶνος ἡδύς, ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας, de qua structura cf. Thuc. I 65, 1 | οἶνον ἡδὺν

τὰς ἐπιβαλλούσας, ἵνα πολυτελῶς· ἐλευθέριος γὰρ παρ' αὐτοῖς ἡ τοιαύτη ἀναστροφὴ ἐκρίνετο· πρὸς Κράτητα δὲ μεταβάντι οὐδὲν ἦν τούτων· ἀλλ' ἀφελέστερος τῷ τρόπῳ γενόμενος ἠρκεῖτο τρίβωνι καὶ μάζῃ καὶ λαχανίοις οὐκ ἐπιποθῶν τὴν προτέραν δίαιταν οὐδὲ τῇ παρούσῃ δυσχεραίνων. πρὸς ῥῖγος ἡμεῖς μὲν ζητοῦμεν παχύτερον ἱμάτιον, ἐκεῖνος δὲ διπλώσας τὸν τρίβωνα περιήει τρόπον τινὰ δύο ἱμάτια ἔχων. εἰ ἀλείψασθαι χρείαν ἔχοι, εἰσελθὼν ἂν εἰς τὸ βαλανεῖον τῷ γλοιῷ ἠλείψατο. καὶ βαδίσας ἐνίοτε πρὸς τὴν κάμινον οὗ τὰ χαλκεῖα, τῶν μαινίδων ἀπόπυριν ποιήσας, περιχέας ἂν ἐλάδιον καθίσας ἠρίστησε. καὶ ἐκάθευδε τὸ μὲν θέρος ἐν τοῖς ἱεροῖς, τὸν δὲ χειμῶνα ἐν τοῖς βαλανείοις· οὐ σπανίζων ὥσπερ πρὸ τοῦ οὐδὲ ἐνδεὴς ὤν, ἀλλ' ἀρκούμενος τοῖς παροῦσι, διακόνους οὐκ ἐπιθυμῶν ἔχειν. θαυμαστὸν μὲν γάρ, φησὶν ⟨ὁ Διογένης⟩, εἰ Μάνης μὲν Διογένους ἄνευ δυνήσεται ζῆν, Διογένης δὲ ἄνευ Μάνους οὐ δυνήσεται θαρρεῖν. ὅταν δὲ ποιήσας ἀλαζόνα πολυτελῆ δεισιδαίμονα δο-

θαροί] cf. Diogenis verba Stobaei III 17, 15 H. quae ex Telete fluxisse frustra opinatus est Menagius in Laert. Diog. VI 55. vide mus. Rhen. LXI p. 13 adn. **2** ss. Horatius epist. I 17 30 s. de Cynico: ***Mileti textam cane peius et angui vitabit chlanidem*** (***chlanidem*** Cruquius ***chlamydem*** codd.) **7** εἰ ἀλείψασθαι — **8** γλ. ἠλείψατο] cf. supra p. 25, 4 **10** καὶ ἐκάθευδε — **11** βαλανείοις] cf. supra II p. 8, 2 et prol. p. XXXV **13** cf. Diog. Laert. VI 55; Seneca de tranquill. an. c. 8; Aelian. v. h. XIII 28 Stob. flor. 62, 47 Mein. Teletem pergere Bionea expilare monui prol. p. LIV

temere Gesn.[1] | εἰς ante ὑποδ. suppleri vult Halm lect. Stob. p. 15 | ὑποδοχὰς SM: ὑπο χὰς A || **1** ἵνα πολυτελῶς (sic SMA) verba non integra: πάντα πολυτελῶς Wyttenbach (si recte eum intellego) ad Plut. de virt. et vitio p. 101 C, ἵνα πολυτελεῖς ὦσι Halm, κλίνας πολυτελεῖς Diels subdubitans || **3** ἀλλὰ M || **4** λαχανίοις SM: λαχάνοις A || **6** ἱμάτιον etiam S, fallitur Gaisford || **7** εἰσελθὼν ἂν SMA: εἰσελθὼν Frob. p. 201 εἰσελθὸν Tr. || **8** οὗ τὰ χαλκ. — **9** ποιήσας om. S | οὗ M: οὐ A || **9** μαινίδων Valckenaer Herodot. VI 63: μὲν εἰδῶν MA | ἀποπυριν M ἀπόπυρῖν (sic) A; ἀποπυρίδα Meineke, sed vid. Athen. VIII p. 334 e vol. II 236, 2 Kaib. | ἐλάδιον SA: ἐλλάδιον M || **13** μὲν post θαυμαστὸν om. A; fallitur Gaisford | ὁ Διογένης addidi; φησὶ ⟨Διογένης⟩ diu ante me Meineke ***Zeitschr. f. d. Altertumsw.*** 1849 p. 414 || **14** διογένους MA: Διογένης S | μάνους MA: μάνης (sic) S; μάνεντος Frob. Tr. || **15** θαρρεῖν ***suspicacior quis fortasse opinetur delendum esse*** Haupt op. II p. 320 | δεισιδαίμονα SM: δϋσϊδαίμονα A

ξοκόπον ἄπληστον χρήματα πολλὰ διδῷς, οὐδὲν περανεῖς. οὐκ ἀηδῶς γὰρ ὁ Φιλήμων

πλοῦτον μεταλήψεσθ' ἕτερον, οὐχ ἕτερον τρόπον.

τούτου δὲ μένοντος τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως οὐκ ἀρκεῖται οὐδ' ἱκανοῦται, ἀλλ' ἐπιθυμίας καὶ ἐπιβολὰς τοσούτων καὶ τοιούτων ἔχει, ἐξ ὧν ἐν ἐνδείᾳ καὶ σπάνει ἔσται·

ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον.

καὶ παῖς μὲν ὢν ἐπιθυμεῖ ἔφηβος γενέσθαι, ἔφηβος δὲ γενόμενος ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι, ὅταν δὲ ἀνδρωθῇ πάλιν εἰς τὸ γῆρας σπεύδει. νῦν δέ, φησίν, ἀβίωτος ὁ βίος, στρατεία, λειτουργία, πολιτικὰ πράγματα, σχολάσαι [αὐτῷ] οὐκ ἔστι. πρεσβύτης γέγονε· πάλιν ἐπιθυμεῖ τὰ ἐν νεότητι,

ἡ νεότης μοι φίλον ἀεί, τὸ δὲ γῆρας
βαρύτερον Αἴτνης,

---

3 fr. 201 p. 531 Kock. vide supra p. 36, 1 et quae ibi adnotavimus **7** Theogn. 109 **8** — 43, 1 scripsit non sine recordatione eorum quae p. 49 s. ex Cratete afferuntur sed afferuntur intercedente, ut puto, Bione multoque ibi aptius quam in hac de paupertate diatriba **10** ἀβίωτος ὁ βίος (cf. VII p. 60, 12)] in proverbium venerat vita non vitalis: ὁ πεπαρσιμιασμένος βίος ἀβίωτος Synes. catast. p. 304 A. cf. Arist. Plut. 197 **11** σχολάσαι οὐκ ἔστι recurrunt infra p. 50, 6 ex eodem fonte petita, item mox versus Euripidei p. 51, 1 **13** Eur. Herc. 637 sqq.: Ἁ νεότας μοι φίλον· ἄχθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ Βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων Ἐπὶ κρατὶ κεῖται Βλεφάρων σκοτεινὸν Φάος ἐπικαλύψαν. cf. Cicero de senect. c. 2 et quae dixi prol. p. CXXI s.

---

1 δίδως SMA, sed ω corr. et supra ω aliquid erasit M[1] | οὐκ ἀηδῶς — 3 τὸν τρόπον om. S || **2** ὁ Φιλήμων tacite Gesn.[2] p. 524: ὦ φιλήμονε MA (sic) || **3** μεταλήψεσθ', ψ e corr. M[1] μεταλήψεσθε A; μεταλήψεθ' tacite Gesn.[1], fortasse recte | οὐχ ἕτερον Nauck ***Bemerk. zu Kock Com.*** p. 104: οὐχὶ τὸν libri. vix praefero πλοῦτον μεταλήψεθ' ἕτερον, οὐχὶ τὸν τρόπον ⟨Μεταθήσετ(αι)⟩. τούτου (sc. τοῦ τρόπου) δὲ κτέ. cf. p. 36, 5 || **4** ἱκανοῦται MA: ἱκανεῖται S. cf. ***The Tebt. pap.*** I 20, 8 || **6** σπάνει SA: σπάνη M | ἔσται Buecheler: ἔσονται SM ἔχονται A; cf. p. 36, 6 || **11** σχολάσαι, ο corr. S[1] σχολᾶσαι MA | αὐτῷ seclusi coll. p. 50, 6: continuantur verba hominis ad virilem aetatem provecti || **13** ἀεὶ om. p. 51, 1 | Mac. f. 138ᵛ τέλητος: τὸ γῆρας βαρύτερον αἴτνης | γῆρας libri hic et p. 51, 1: utrobique γῆρας ⟨ἄχθος⟩ β. desiderat Buecheler. at si positum erat ἄχθος, bis idem vocabulum intercidisse statuas vix probabiliter

καὶ μακαρίζει τὸν τοῦ παιδὸς βίον. οἰκέτης ἐστίν· ἐλεύθερος σπεύδει γενέσθαι· κἂν τούτου τύχω, φησί, πάντ' ἔχω. γέγονεν ἐλεύθερος· δοῦλον εὐθὺς ἐπιθυμεῖ κτήσασθαι. γέγονε τοῦτ' αὐτῷ· ἕτερον πρὸς σπεύδει κτήσασθαι· μία γάρ, φησί, χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. εἶτα δύο, εἶτα κἀγρόν, εἶτ' Ἀθηναῖος . . . γενέσθαι, εἶτα ἄρξαι, εἶτα βασιλεῦσαι, εἶτα, ὥσπερ Ἀλέξανδρος, ἀθάνατος γενέσθαι· εἰ δὲ καὶ τούτου τύχοι, οἶμαι, ἵνα Ζεὺς γένηται ἐπιθυμήσει. πῶς οὖν ὁ τοιοῦτος οὐκ ἐνδεής; ἢ ποία χρημάτων ὕπαρξις ⟨τῶν⟩ τοιούτων ἐπιθυμιῶν ἀπολύει; οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ πολλῆς ἐπάρχοντες καὶ προσόδους μεγάλας ἔχοντες οὐδὲν ἧττον σπανίζουσιν, ὥστε καὶ τυμβωρυχεῖν καὶ ἱεροσυλεῖν καὶ παρὰ τὸ προσῆκον φυγαδεύειν. ἅμα γὰρ τῇ ἀρχῇ πολλὰ τὰ ἀναγκαῖα ἀναπεπλάκασι, καὶ οὔτε τῆς ἀρχῆς ἀποστῆναι προαιροῦνται οὔτε τὰ καθ' ἑαυτοὺς λιτότερον διεξάγουσιν· εἶτα ἀναγκάζονται πολλὰ ὧν ⟨οὐ⟩ βούλονται. εἰ δὲ πάντων τις

1 ex Diphilo comico pendere verba οἰκέτης ἐστίν — ἵνα Ζεὺς γένηται, ἐπιθ. comparatis versibus Plautinis Rud. 929 ss. mihi non persuasit Th. Birt *Elpides* (Marp. Catt. a. 1881) p. 59 ss. 3 ss. cf. Arist. Plut. 194 ss.: ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα· Κἂν ταῦτ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται, Ἢ φησιν οὐ βιωτὸν εἶναι τὸν βίον 4 cf. Galen. Περὶ ψυχῆς παθ. 49 p. 38, 8 Marqu.: ἀεὶ γὰρ ποθοῦσι τῶν ἔμπροσθεν πλείω (πλείω addidi) οἱ ἄπληστοι. ὥστε κἂν διπλάσιον ἔχωσι, τριπλάσιον προσκτήσασθαι σπεύδουσι, κἂν τριπλάσιον ἔχωσι, τετραπλασίων ἐφίενται quae verba vix recte interpreti dedit Marquardt (praef. p. LXI) | μία . . . χελ.] proverbio utitur Aristoteles eth. Nic. I 6 5 cf. prol. p. XXXVI 7 cf. Pind. Isthm. V 14 μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι 9 οἱ βασιλεῖς] Xen. conv. 4, 36. cf. prol. p. XXXVI s.

3. 4 προσσπεύδει (πρὸς σπεύδει Meineke) κτήσασθαι SMA. malim σπεύδει προσκτήσασθαι vel προσκ. σπεύδει coll. Galeni loco supra citato || 4 φησι χελιδὼν S: χελιδῶν (vel -δών) φησι MA || 5 δόμον pro δύο maluit Iacobs *Sokr.*[4] p. 243, βοῦν Croenert l. c. p. 45. sed vide verba Galeni vel Arist. | post Ἀθηναῖος signavi lacunam, interciderit ὀρέγεται vel ἐφίεται vel θέλει, nam ad εἶτ' Ἀθ. non quadrat σπεύδει: non properat sed cupit civis fieri etc. || 7 ἵνα — γένηται ἐπιθ. structuram hanc ad epitomatorem rettulit Wendland *Berl. phil. Wochenschr.* 1891 p. 459. similes aliquot collegit Stich de Polybii gen. dic. (Act. sem. phil. Erl. II) p. 203 || 8 τῶν addidit Meineke || 13 λιτότερον A: λιτώτερον SM | διεξάγουσιν scripsi coll. II p. 14, 4: ἐξάγουσιν SMA; διάγουσιν Cobet Nov. lect. p. 290 adn. || 14 ὧν ⟨οὐ⟩ βούλονται Meineke et Cobet: ὧν βούλονται MA ἂν (vel ἄν quod aegre

τῶν τοιούτων ὑπεράνω γένοιτο, ἐν πολλῇ ἂν εἴη ἀδείᾳ καὶ ἀσπανιστίᾳ. οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης

οὐκ οἶσθα,

φησί,

πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει,

θέρμων τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν.

τῷ ὄντι μέγα καὶ ἀξιόλογον καὶ πήρας καὶ θέρμων καὶ λαχάνων καὶ ὕδατος ⟨τὸ⟩ μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθώπευτον καὶ ἀκολάκευτον.

---

1 τῶν τοιούτων ὑπεράνω γένοιτο] sic loqui solent Cynici, cf. Diogenes Stobaei flor. 86, 19 vel 89, 4 Mein. Muson. epist. spur. p. 140, 1 H. 3 poet. philos. p. 223 Diels. versum alterum adfert Diog. Laert. VI 86. cf. Plut. de tranqu. an. p. 466 E 7 cf. Hor. c. I 31, 15: *me pascunt olivae, me cichorea levesque malvae,* etiam Plutarchi verba supra citata p. 14, 5 adn.

diiudices) βούλωνται S, Frob.; γὰρ βούλονται Tr. p. 508 || **1** ἀδεία SA: ἀηδεία M; ἀδείᾳ καὶ ἀσπανιστίᾳ dixit ad similitudinem locutionis ἐν ἐνδείᾳ καὶ σπάνει εἶναι saepius adhibitae; ἀδεής idem quod ἀνενδεής vel ἀπροσδεής apud Max. Tyr. diss. XIII 3 XX 6 al. || **6** μέλειν Frob. Tr., Laert.: μέλλειν SMA || **7** τῷ ὄντι SMA: τῷ ὄντι γὰρ Tr. | καὶ πήρας SMA; καὶ μετὰ πήρας male Frob. p. 203, μετὰ πήρας non melius Gaisford et Meineke. πήρας καὶ θέρμων genetivos inferri ad exemplum φιλοσοφίας ἐστίν sim. monuit Buecheler || 8 τὸ addidimus, Sitzler et ego. respici Cratetis illud τὸ μηδενὸς μέλειν apteque articulo dirimi genetivos ὕδατος et μηδενός monui ap. Henricum de Mueller l. c. p. 34

IV^B

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΗΤΟΣ ΕΠΙΤΟΜΗ

Ἡ πενία κωλύει πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν, ὁ δὲ πλοῦτος εἰς ταῦτα χρήσιμον. — Οὐκ εὖ. πόσους γὰρ οἴει δι' εὐπορίαν ἢ δι' ἔνδειαν κωλυθῆναι σχολάζειν; ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ πτωχότατοι φιλοσοφοῦσιν, οἱ δὲ πλούσιοι διὰ ταῦτ' αὐτὰ ἐν τῇ πάσῃ ἀσχολίᾳ εἰσίν; οὐ κακῶς δὲ καὶ Θέογνις λέγει

πολλῷ τοι πλείους λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἄνδρας.

ἐπεὶ ποῦ ἂν δείξειας δι' ἔνδειαν κεκωλυμένους φιλοσοφεῖν, ὥσπερ διὰ πλοῦτον; ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι διὰ μὲν ἔνδειαν καρτερεῖν βιάζονται,

3 Sen. epist. 17, 3: *multis ad philosophandum obstitere divitiae; paupertas expedita est, secura est* 6 Theogn. 605. cf. Seneca de rem. fort. XI p. 454 Haase: *plures multo propter opes quam propter inopiam periere* 9 Ps.-Diog. epist. 28, 5: καὶ πολλάκις εἶδον πτωχοὺς ὑγιαίνοντας δι' ἔνδειαν, πλουσίους δὲ νοσοῦντας δι' ἀκρασίαν κτέ. Muson. rel. p. 44, 7 H.

1 Ioannes Stobaeus flor. 95, 21 Mein.: ecl. cum lemm. hab. SMA; ἐκ τῶν (debuit ἐκ⟨τῆς⟩τῶν) Τέλητος ἐπιτομῆς Rose Aristot. fr. (Lips. ed. a. 1886) p. 56. ad eandem dissertationem pertinere hanc eclogam ac IV^A perspexit de Wilamowitz *Philol. Unters.* IV p. 298 || 2 Ἡ πενία — 3 χρήσιμον sunt verba adversarii | fort. ἡ ⟨μὲν⟩ πενία | πως pro πρὸς maluit Nauck, immerito. intransitiva vis videtur verbi κωλύει. de Wilamowitz comminiscitur Thuc. I 144, 2 ubi vide interpr. | πρὸς ταῦτα χρήσιμος coniecit Iacobs addit. animadv. in Athen. p. 85 || 5 διὰ τοῦτ' αὐτὸ prop. P. Wendland *Berl. philol. Wochenschr.* XI (1891) p. 459 | ἐν τῇ πάσῃ MA: ἐν πάσῃ S; articulum commendat usus Teletis, vid. II p. 12, 3. 6 s. || 7 πλείους] πλέονας Theogn. 605, Stob. III 18, 9 H. | ὤλεσεν ἄνδρας] ὤλεσεν ἤδη ἄνδρας (ut a voce ἄνδρας incipiat pentametrum) Theogn., Stob. III 18, 9 | post versum plena incisio tamquam eclogae finis S || 8 δείξειας SMA; δείξασ operarius Gesn.² p. 515

διὰ δὲ πλοῦτον τὰ ἐναντία; ὅταν γάρ, οἶμαι, τῷ ἀνθρώπῳ προσγένηται εὐχερῶς πορίζεσθαι ὧν ἂν ἐπιθυμῇ, οὐκέτι οὗτος πρὸς τὸ πονεῖν ἢ ζητεῖν τι ἐστίν, ἀλλ' ἔχων συνεργὸν τὸν πλοῦτον τῇ αὑτοῦ κακίᾳ, οὐδεμιᾶς ἡδονῆς ἀπέχεται. ἢ πάλιν οὐχ ὁρᾷς διότι οἱ μὲν πλούσιοι πλείω πράττοντες κωλύονται τοῦ σχολάζειν, ὁ δὲ πένης οὐκ ἔχων τί πράττῃ, πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν γίνεται; Ζήνων ἔφη Κράτητα ἀναγινώσκειν ἐν σκυτείῳ καθήμενον τὸν Ἀριστοτέλους Προτρεπτικόν, ὃν ἔγραψε πρὸς Θεμίσωνα τὸν Κυπρίων βασιλέα λέγων ὅτι οὐδενὶ πλείω ἀγαθὰ ὑπάρχει πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι· πλοῦτόν τε γὰρ πλεῖστον αὐτὸν ἔχειν ὥστε δαπανᾶν εἰς ταῦτα, ἔτι δὲ δόξαν ὑπάρχειν αὐτῷ. ἀναγινώσκοντος δὲ αὐτοῦ τὸν σκυτέα ἔφη προσέχειν ἅμα ῥάπτοντα, καὶ τὸν Κράτητα εἰπεῖν 'ἐγώ μοι δοκῶ, ὦ Φιλίσκε, γράφειν πρὸς σὲ προτρεπτικόν· πλείω γὰρ ὁρῶ σοι ὑπάρχοντα πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι ⟨ἢ⟩ ᾧ ἔγραψεν Ἀριστοτέλης.' ἢ πάλιν οἰκέται μὲν οἱ τυχόντες αὐτοὺς τρέφουσι καὶ μισθὸν τελοῦσι

---

6 Ζήνων ἔφη] de Cratete narratiunculam ad Zenonis librum qui inscriptus erat Κράτητος ἀπομνημονεύματα (Diog. Laert. VII 4) haud cunctanter rettulit Wachsmuth comment. I de Zenone Citiensi et Cleanthe Assio p. 5, cui adstipulantur Pearson *The fragments of Zeno and Cleanthes* p. 220 ab Arnim Stoic. vet. fr. I p. 62, emendatiorem nuper edidit Diels poet. philos. fr. p. 213 **9** ss. Ps.-Isocr. Demon. § 49 comparavit Wendland *Anaxim.* p. 94 s.

---

1 περιγένηται proposuit Nauck; cf. III p. 29, 3 ‖ **2** εὐχερῶς SMA; εὐχαιρῶς Tr. p. 497, unde εὐκαίρως Gesn.[1] f. 453[v] | πρὸς τῷ prop. Blass *Lit. Centralbl.* 1890 p. 30, sed vide quae contra monuit H. de Mueller l. c. p. 40 ‖ **3** ζητεῖν τι Meineke: ζητεῖν ἔτι SMA | αὑτοῦ tacite Meineke: αὐτοῦ ut videtur SMA ‖ **6** πράττῃ SM ἂν πράττῃ A quod receperunt Gaisford et Meineke | πρὸς τῷ Blass, vide quae dixi ad 2 ‖ **7** σκυτείῳ Meineke: σκυτίῳ SM σκοτίῳ A ‖ **8** πρὸς θεμίσωνα τὸν SM: πρόσθε μισῶν αὐτὸν A ‖ **9** οὐδενὶ M[2] mrg. A (?) m. dubia cuius vestigia paene evanuerunt, Tr.: οὐδεν εἰ (sic fere) S οὐδὲν εἰ MA | ὑπάρχει ex ὑπάρχειν ut videtur corr. S ‖ **10** πλεῖστον αὐτὸν SA: αὐτὸν πλεῖστον M ‖ **13** φιλίσκε SA: φελίσκε M | γράψειν Pflugk inutiliter. monuit Diels | πρὸς σὲ Cobet V. l.[2] p. 206: εἰς σὲ SMA | ὁρῶ σοι M: ὁρω (sine acc.) σε, corr. S[1] ὁρῶ σε A; ὁρῶσι operarius Gesn.[2] p. 516 ‖ **14** ἢ ᾧ Diels l. c.: ὧν libri ‖ **15** ἢ πάλιν ⟨οὐχ ὁρᾷς διότι⟩ οἰκέται prop. Croenert l. c. p. 47 adn. 218 | αὐτοὺς (ut voluit Gesn.[1] f. 453[v] mrg.) S: αὐτοὺς MA

τοῖς κυρίοις, ἐλεύθερος δὲ ἀνὴρ αὐτὸν τρέφειν οὐ δυνήσεται; ἐπεὶ καὶ τῶν τοιούτων φροντίδων μοι δοκεῖ ὁ ἄβιος λελυμένος πολὺ εὐσχολώτερος εἶναι τῷ μηδὲν ὑπάρχειν. οἷον δήπου ἐν τῷ νῦν πολέμῳ περὶ οὐδενὸς φροντίζει ἢ περὶ αὐτοῦ, ὁ δὲ πλούσιος καὶ περὶ ἑτέρων. οὐ κακῶς οὖν οὐδὲ Σοφοκλῆς πεποίηκε λέγοντα τὸν 5 Οἰδίπουν

τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται,
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν καὶ πόλιν καὶ σὲ στένω.

ἀλλ' ὅμως ταῦθ' ὁρῶντες γινόμενα οὐδὲν ἧττον κακοδαιμονεῖν οἴονται, κἂν πένητες ὦσι. φασὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐντιμοτέρους 10 εἶναι μᾶλλον τοὺς πλουσίους τῶν πενήτων. οἱ τοιοῦτοι δέ μοι δοκοῦσιν οὐκ ἀκούειν διότι Ἀριστείδης πτωχότατος ὢν πάντων

---

3 ss. Lucian. Gall. 21 apte comparat R. Helm *Luc. und Menipp* p. 328 **5** Soph. O. T. 62—64: τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται Μόνον καθ' αὑτὸν κοὐδέν' ἄλλον, ἡ δ' ἐμὴ Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σὲ ὁμοῦ στένει. tres versus in duo contraxit Teles, ut recte iudicavit Porson Adv. 162. cf. Teles p. 42, 13. 51, 1 **10** s. cf. prol. p. XXVI **12** cf. Ps.-Diog. ep. 36, 5: οὐ μὴν οὐδὲ καταφρόνησιν ἐργάζεται πενία. Ἀριστείδου γέ τοι τοῦ τοὺς φόρους τάξαντος οὐδεὶς κατεφρόνει πένητος ὄντος οὔτε Σωκράτους τοῦ Σωφρονίσκου κτέ. recte compararunt Capelle de Cyn. epist. (Gotting. a. 1896) p. 44 adn. 2, Ioël *Der echte und der Xen. Sokr.* II 1 p. 358 adn. 2

---

1 ἀνὴρ sup. lin. S[1]; eadem vel sim. manus marg. eodem atramento compendiose ὡραῖον | αὐτὸν ut videtur SA: αὐτὸν M || **2** ὁ ἄβιος Cramer anecd. Paris. III p. 372 adn. f et Halm lect. Stob. p. 14: ὁ ἄσιος SMA ζ[τ] A mrg. vid. prol. p. XXX ss. G. Schmid *Der Attic.* IV p. 338 || **3** εὐσχολώτερος SM: εὐχολώτερος A | τῷ μηδὲν ⟨αὐτῷ⟩ ὑπάρχειν scripsit Madvig adv. cr. I p. 721 ex coniectura Gesneri, infeliciter locum tractavit Croenert, cf. Koerte *Gött. G. A.* 1907 n. 4 p. 258 adn. 1 | ἐν τῷ νῦν π.] bellum Chremonideum intellegendum putat Meineke l. c. || **4** αὐτοῦ SA: αὐτοῦ M | ὁ δὲ πλούσιος] vide prol. p. XXXI || **5** fort. οὐδ' ὁ Σ. sicut infra (p. 48, 10) οὐδ' ὁ Εὐριπίδης | λέγοντα τὸν οἰδίπουν SM: τὸν οἰδίπουν λέγοντα A || **7** ἕν' Soph. et sic voluit etiam Teles: hac enim de re agitur, unius an plurium cura: ἓν S ἕνα MA; ἓν commendavit Elmsley coll. Soph. O. T. 519 || **9** ταῦθ' A: ταῦτ' S ταῦτα M | οἴονται] ad hunc versum distinctionis signum hoc : — adscripsit M[2] mrg || **10** ἐὰν pro κἂν proposuit Meineke. at defendi potest κἂν: *licet videant haec nihilo setius miseros se esse opinantur etiam si pauperes sunt* i. e. *curis soluti* || **11** τοιοῦτοι] supra prius ι nescio quid erasit M || **12** lemmata ἀριστείδης καλλίας λύ-

Ἀθηναίων ἐντιμότατος ἦν, καὶ ὅτε τοὺς φόρους ταῖς πόλεσιν ἤθελον τάξαι Ἀθηναῖοι, ἐκεῖνον κατέστησαν, οὐδένα οἰόμενοι δικαιότερ' ἂν τάξαι· καὶ ὅτι Καλλίας πλουσιώτατος ὢν Ἀθηναίων μᾶλλον προσεποιεῖτο Ἀριστείδου οἰκεῖος εἶναι ἢ Ἀριστείδης Καλλίου, καὶ πολὺ μᾶλλον ᾐσχύνετο Ἀριστείδης ἐπὶ τῷ πλούτῳ ⟨τῷ⟩ Καλλίου, ἢ Καλλίας ἐπὶ τῇ πενίᾳ τῇ Ἀριστείδου. ἢ πάλιν Λυσάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου τίς ἐντιμότερος γέγονεν ἢ τιμῶν πλειόνων ἠξιώθη; καὶ οὗτος τὰς θυγατέρας οὐκ ἐδύνατο ἐκδόσθαι προῖκα δούς. ⟨καὶ⟩ ἄλλους δὲ ὁπόσους θέλεις ἄν τις εἴποι, οἳ πένητες ὄντες ἐν μείζονι τιμῇ ἐγένοντο τῶν πλουσίων. οὐκ ἀπὸ τρόπου δέ μοι δοκεῖ οὐδ' ὁ Εὐριπίδης ἐγκωμιάζων λέγειν τὸν Ἐτεοκλέα διότι νεανίας μὲν ἐνδεὴς ἦν,

πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχ' ἐν Ἀργείων πόλει.

---

3 Καλλίας] vide Plut. Aristid. c. 5 Kirchner prosopogr. Att. I p. 519 s. nr. 7825. cf. R. Helm *Lucian und Menipp* p. 119 5 s. quasi in proverbium abiit Aristidis ut iustitia sic paupertas, cf. Plut. Stobaei flor. 86, 22 Mein. 6 Λυσάνδρου κτέ.] testimonia congessit Wyttenbach ad Plut. apophth. Lac. p. 230 A 11 Eur. Suppl. 873 s. νεανίας ἦν τῷ βίῳ μὲν ἐνδεής, πλείστας δὲ κτέ.

σανδρος adiecit S[1] quod rarissime observatur || 1 πόλεσιν] supra λ aliquid erasit ut mox supra δέ in οὐδένα M || 2 δικαιότερ' ἂν Meineke: δικαιότατ' ἂν SMA; δικαιότερον praeiverat Gesn.[1] f. 453[v] mrg || 3 καὶ ⟨δι⟩ότι (cf. p. 47, 12) proposui ap. Muellerum de Tel. eloc. p. 56 || 4 προσεποιεῖτο] supra το aliquid eras. M | δίοικεῖος, δί del. (δίκαιος scribi coeptum erat) S || 5 τῷ addidi || 6 τῇ πενίᾳ τῇ Ἀριστείδου M: τῇ ἀριστείδου πενίᾳ S πενίᾳ τῇ τοῦ ἀριστείδου A || 7 σπαρτιάτου Tr. p. 498: σπαρτίτου SMA || 8 ἐκδόσθαι om. S | δούς etiam in S agnoscitur oculis vitro instructis in membrana seu umore seu adipe laesa; pro ἐκδόσθαι προῖκα δούς (sic MA) scribit ἐκδοῦναι ceteris deletis Hirschig *Zeitschr. f. d. Alterthumsw.* 1852 p. 352 temere | καὶ addidi. cf. Muson. rel. p. 47, 12. 55, 9 H. || 9 θέλεις SM: θέλει A | οἳ S: ὅ in ras. M (ubi etiam in marg. aliquid erasum), ὅτι A || 10 ἄπο SMA || 11 εὐριππίδης M | Ἐτέοκλον ex Eur. reponi iubet Godofredus Hermann. Eteoclum fortasse ab ipso Telete confundi cum Eteocle cautius monet Iacobs. epitomatorem nescio an culpare malint alii || 13 ἔσχ' ἐν Hermann: ἔσχεν SMA, libri Eur. | ἀργείων πόλει SMA: ἀργείᾳ χθονί Eur.

V

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΗΤΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΟΣ ΗΔΟΝΗΝ

Εἰ δὲ δεῖ τὸν εὐδαίμονα βίον ἐκ τῶν πλεοναζουσῶν ἡδονῶν συγκρῖναι, οὐδείς, φησὶν ὁ Κράτης, εὐδαίμων γεγονὼς ἂν εἴη. ἀλλ' εἰ θέλει τις ἐκλογίσασθαι ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ πάσας τὰς ἡλικίας, εὑ- 5 ρήσει πολλῷ πλείους τὰς ἀλγηδόνας. πρῶτον μὲν γὰρ τοῦ παντὸς χρόνου ὁ ἥμισυς ἀδιάφορος, ἐν ᾧ καθεύδω. εἶθ' ὁ πρῶτος ὁ κατὰ

1 contra Epicurum scripsit Chrysippus praeter alia Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ εἶναι τὴν ἡδονὴν τέλος δ̄ (Diog. Laert. VII 202): vid. Vsener Epicur. p. LXXIII. cum Teleteis apte comparat Ps.-Platonis Axioch. p. 366 D Wyttenbach animadv. in Ps.-Plut. de lib. educ. p. 40 4 quae inde ab ἀλλ' εἰ θέλει congruenter cum Axiocho p. 366 D exponuntur, a Cratete abhorrere putat Diels poet. philos. p. 213. 'illum enim nec tam attice se gesturum fuisse ut Thebanum, nec tam molliter ut Cynicum'. recte hoc quidem et vere. sed quod addit v. d. in lemmate fortasse hoc loco erratum esse, in eo vix consentio. vide enim, ne scrupulus ita potius eximi possit ut credamus Cratetea ad Teletem devenisse offerente Bione. etiam supra quae Crateti de utendis divitiis tribuuntur a Telete p. 38, 4 (poet. philos. p. 212 Diels) Bione digniora putes quam Cratete, de his autem vide quae dixit R. Heinze mus. Rhen. XLV p. 515, 2 vel quae ego monui ib. XLVII p. 239 s. et assentitur nobis R. Helm *Lucian und Men.* p. 243 adn. 2 7 cf. Aristot. eth. Nic. I 13 p. 1102 b 5: ὁ δὲ ἀγαθὸς καὶ κα-

1 Ioannes Stobaeus flor. 98, 72 Mein.: ecl. cum lemm. hab. SMA; περὶ τοῦ — ἡδονήν om. S ‖ 3 Εἰ δὲ κτέ.] Cratetea excerpsisse satis habuit epitomator ‖ 4 συγκρῖναι SMA ἐγκρῖναι Meineke. illud defendere studet Croenert coll. AP. VII 137, 1 Polyb. XII 9, 1 ‖ 6 πολλῷ S: πολλῶν MA ‖ 7 εἶθ' ut videtur A: εἶτ' SM

τὴν παιδοτροφίαν ἐπίπονος. πεινᾷ τὸ παιδίον, ἡ δὲ τροφὸς κατα-
κοιμίζει· διψᾷ, ἡ δὲ λούει· κοιμηθῆναι θέλει, ἡ δὲ κρόταλον
ἔχουσα ψοφεῖ. εἰ δ' ἐκπέφευγε τὴν τιτθήν, παρέλαβε πάλιν ὁ
παιδαγωγός, παιδοτρίβης, γραμματοδιδάσκαλος, ἁρμονικός, ζωγράφος.
5 προάγει ἡλικία· προσγίνεται ἀριθμητικός, γεωμέτρης, πωλοδάμνης,
[ὑπὸ τούτων πάντων μαστιγοῦται]· ὄρθρου ἐγείρεται· σχολάσαι οὐκ
ἔστιν. ἔφηβος γέγονεν· ἔμπαλιν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, τὸν παιδο-
τρίβην, τὸν ὁπλομάχον, τὸν γυμνασίαρχον. ὑπὸ πάντων τούτων
μαστιγοῦται, παρατηρεῖται, τραχηλίζεται. ἐξ ἐφήβων ἐστὶ καὶ ἤδη
10 εἴκοσι ἐτῶν· ἔτι φοβεῖται καὶ παρατηρεῖ καὶ γυμνασίαρχον καὶ
στρατηγόν. παρακοιτεῖν εἴ που δεῖ, οὗτοι παρακοιτοῦσι· φυλάττειν
καὶ ἀγρυπνεῖν, οὗτοι φυλάττουσιν· εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, οὗτοι
ἐμβαίνουσιν. ἀνὴρ γέγονε καὶ ἀκμάζει· στρατεύεται καὶ πρεσβεύει
ὑπὲρ τῆς πόλεως, πολιτεύεται, στρατηγεῖ, χορηγεῖ, ἀγωνοθετεῖ·
15 μακαρίζει ἐκεῖνον τὸν βίον, ὃν παῖς ὢν ἐβίωσε. παρήκμασε καὶ
ἔρχεται εἰς γῆρας· πάλιν παιδοτροφίαν ὑπομένει καὶ ἐπιποθεῖ τὴν
νεότητα. καὶ

κὸς ἥκιστα διάδηλοι καθ' ὕπνον ὅθεν φασὶν οὐδὲν διαφέρειν τὸ ἥμισυ τοῦ βίου τοὺς εὐδαίμονας τῶν ἀθλίων Plut. aquae et ignis comp. p. 598 D: καὶ μὴν ὀλίγου χρόνου καὶ βίου τοῖς ἀνθρώποις δεδομένου, ὁ μὲν Ἀρίστων φησίν, ἔτι ὁ ὕπνος οἷον τελώνης τὸ ἥμισυ ἀφαιρεῖ τούτου Clemens Al. Paed. II 9, 81 p. 207, 15 s. Stähl. locis his a Duemmlero collectis *Akad.* p. 170 addantur Senecae ep. 99, 11. 117, 32 **6** v. σχολάσαι οὐκ ἔστιν supra leguntur ex eodem fonte petita IV^A p. 42, 11 **13** ἀνὴρ γέγονε κτέ.] vid. IV^A p. 42, 9 sqq. **15** ss. cf. proleg. p. CXXI s.

---

1 παιδοτροφίαν Wyttenbach: παιδοποιΐαν SMA; erat qui coniceret παιδοκομίαν quod refutari puto v. 16 ‖ **3** τιτθήν tacite Gesn.[1] f. 465v, τιθὴν SMA ‖ **5** ἡλικία SM: ἡλικίαν A | προσγίνεται S: προσγίγνεται MA προσγίγνεται potius reponi vult Croenert l. c. p. 45, multos enim scriptores ait praeter vulgarem etiam atticam adhibere formam. quis negat? sed ubi vetustiore testimonio (προσγίν- S) recepto aequalitati scribendi consulitur, quis inaequalitatem ipse inferet codices minus antiquos secutus? ‖ **6** v. ὑπὸ — 9 μαστιγοῦται seclusit Wyttenbach: unde irrepserint non fugit proxima legentem ‖ **9** παρατηρεῖται ante μαστιγοῦται transponendum videtur Meinekio ‖ **10** εἴκοσι SMA εἴκοσιν Meineke. cf. Croenert mem. gr. Herc. p. 141 Mayser l. c. p. 239 ‖ **11** εἴ που scripsi: ὅπου libri; που tacite Diels poet. philos. p. 213 ‖ **15** ὃν παῖς ὢν SM: ὢν παῖς ὃν A

ἡ νεότης μοι φίλον, τὸ δὲ γῆρας
βαρύτερον Αἴτνης.

οὐχ ὁρῶ οὖν, πῶς εὐδαίμονά τις βίον ἔσται βεβιωκώς, εἴπερ δεῖ τῷ πλεονασμῷ τῶν ἡδονῶν ἐκμετρῆσαι.

---

1 Eur. Herc. 637 ss. cf. supra p. 42, 13 et quae scripsi prol. p. CXXI s.

---

1 φίλον ἀεὶ p. 42, 13 | γῆρας] cf. quae adnotavi ad p. 42, 13 || 3 δεῖ SA: δὴ M

VI

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΗΤΟΣ ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ

Ἡ τύχη ὥσπερ ποιήτριά τις οὖσα παντοδαπὰ ποιεῖ πρόσωπα, ναυαγοῦ, πτωχοῦ, φυγάδος, ἐνδόξου, ἀδόξου. δεῖ οὖν τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα πᾶν ὅ τι ἂν αὕτη περιθῇ καλῶς ἀγωνίζεσθαι. ναυαγὸς γέγονας, εὖ τὸν ναυαγόν· πένης ἐξ εὐπόρου, εὖ τὸν πένητα·

ἄρμενος ἐν μικροῖσι καὶ ἄρμενος ἐν μεγάλοισιν·

ἀρκούμενος καὶ ἐσθῆτι τῇ τυχούσῃ καὶ διαίτῃ καὶ διακονίᾳ, ὥσπερ ὁ Λαέρτης

---

2 Bionis locum exscripsit etiam supra II p. 5, 2 4 εὖ τὸν ναυαγόν] cf. Arr. Epict. diss. III 26, 33: ὁ δ' Ὀδυσσεὺς ὅτε ναυαγὸς ἐξερρίφθη, μή τι ἐταπείνωσεν αὐτὸν ἡ ἀπορία, μή τι ἐπέκλασεν; κτέ. 5 πένης ἐξ εὐπόρου] cf. Demosth. X 68: καὶ γάρ τοι τούτων μὲν ἔνιοι ταχὺ πλούσιοι γίγνονται, καὶ ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων εὔδοξοι καὶ γνώριμοι, ὑμεῖς δὲ τοὐναντίον, ἐκ μὲν ἐνδόξων ἄδοξοι, ἐκ δ' εὐπόρων ἄποροι Ov. Trist. III 7, 41: *nempe dat et cuicumque libet fortuna rapitque, Irus et est subito qui modo Croesus erat* Iuv. VII 197 Lucian. Nigrin. 20 εὖ τὸν πένητα] Arr. Epict. diss. IV 7, 13: γνώσῃ, τί ἐστι πενία τυχοῦσα καλοῦ ὑποκριτοῦ 6 versus nescio an ex carmine quodam philosopho adsumptus sit. cf. Ps.-Arist. de virt. et vitiis p. 186, 10 Susem.: σωφροσύνης δέ ἐστι . . . τὸ τετάχθαι περὶ τὸν βίον ὁμοίως ἔν τε μικροῖς καὶ μεγάλοις

---

1 Ioannes Stobaeus flor. 108, 82 Mein.: ecl. cum lemm. hab. SMA; περιστάσεων S περιστάσεως M παραστάσεως A || 3 erraret si quis tolleret ἐνδόξου. cursim excerpsit epitomator. cf. supra p. 5, 6: ὁτὲ μὲν βασιλέως (sc. πρόσωπον), ὁτὲ δὲ ἀλήτου || 4 αὕτη scripsi: αὐτῇ SM αὐτῇ A || 6 ἄρμενος — ἄρμενος Gaisford coll. epigrammate ap. Plut. mor. p. 1030 A: ἀράμενος — ἀράμενος S ἀρασάμενοσ — ἀράμενοσ MA

γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε
παρτίθει·
καὶ ἐκοιμᾶτο χαμαὶ ἐπὶ στιβάδος·
φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήατο εὐναί.
ἀρκεῖ γὰρ ταῦτα καὶ εἰς τὸ προσηνῶς καὶ εἰς τὸ ὑγιεινῶς, ἐὰν 5
μή τις τρυφᾶν βούληται·
οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ
τὸ χρηστὸν εἶναι
οὐδέ γε ἐν χλανίδος κατασκευῇ οὐδὲ ἐν στρωμνῆς μαλακότητι.
οὐκ ἀηδῶς γὰρ Εὐριπίδης 10
τρυφῇ δέ τοι
πολλῶν ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν·
καὶ οὐ μόνον ἐδεστῶν, ἀλλὰ καὶ ὀσφραντῶν καὶ ἀκουστῶν. οὐ δεῖ δὲ τρυφᾶν οὐδὲν τῶν πραγμάτων μὴ φερόντων, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ναυτικοὶ πρὸς τοὺς ἀνέμους καὶ πρὸς τὴν περίστασιν ὁρῶντες· 15 ἐκποιεῖ, χρῆσαι· οὐκ ἐκποιεῖ, παῦσαι. καὶ ὥσπερ ἐπὶ στρατείας ὁ μὲν ἵππον ἔχων ἱππεὺς ἀγωνίζεται, ὁ δὲ ὅπλα ὁπλίτης, ὁ δὲ μηδὲν

1 Od. I 191 3 cf. Diogenes ap. Arr. Epict. III 22, 47: χαμαὶ κοιμῶμαι 5 cf. Musonii rel. p. 45, 5 H.: καὶ γὰρ οὐδὲ δεόμεθα πολλῶν, ἂν μὴ βουλώμεθα τρυφᾶν Ps.-Lucianus Cyn. 10 de rebus venereis disserens ῥᾴδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μή τις ἐθέλοι τρυφᾶν 7 Eur. Suppl. 865. cf. Clem. Alex. strom. IV 22, 146: οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ τὸ χρηστὸν εἶναι διειλήφαμεν unde miro errore comici alicuius frustulum elicuisse sibi visus est Kock Hermae Berol. XXI p. 385 et com. III p. 519 n. 617 9 ἐν χλανίδος κατασκευῇ] cf. p. 40, 10 Hor. epist. I 17, 31 Kiessl. 11 tr. gr. fr.[2] Nauck fr. 892 p. 646 cf. Gellius VI 16, 7 Athen. IV p. 158 e 14 cf. prol. p. XLIV et LXXVIII 15 ὥσπερ οἱ ναυτικοὶ κτέ.] eadem comparatione supra utitur II p. 10, 1 sqq. ex eodem nimirum fonte petita, Bioneo opinor. cf. Hor. od. II 10

2 παρτίθει SMA: παρτιθεῖ Hom. servavi παρτίθει cf. ἐκοιμᾶτο ‖ 4 κεκλιμένων ex Hom. Nauck: δὲ κειμένων SMA ‖ 5 ὑγιεινὸς S ‖ 6 τις SA: τι M | βούλεται corr. S[1] ‖ 11 δέ τοι (τ aperte A) SMA, Gell.: γέ τοι Ath. ‖ 12 πολλῶν] ἄλλων Gell. Ath. | θηρώμεθα Gell. ‖ 13 ἐδεστῶν Meineke: ἐδεσμάτων SMA ‖ 14 οὐδὲν Wakefield: οὐδὲ SMA; τρυφᾶν οὐδὲ ⟨ῥαθυμεῖν⟩ τῶν πρ. ci. Croenert l. c. p. 45 ‖ 15 πρὸς τὴν ⟨ἄλλην⟩ περίστασιν Croenert. poterat lenius πρὸς ⟨ὅλην⟩ τὴν περίστασιν, sed vide Kühner-Gerth *A. Gr.* II 2 p. 247 ‖ 16 ἐκποιεῖ — παῦσαι distinxit Gaisford | ἐκποίει priore membro A | παῦσαι SA: πᾶσαι M

ἔχων ψιλός, καὶ ὥσπερ ἐκεῖσε ὅταν ἐπικέωνται οἱ πολέμιοι καὶ βάλλωσιν, εἰς τὰ ὅπλα ἀναχωρεῖς ψιλὸς ὤν· οὕτως αὖ δεῦρο ἐπίκειται ἐνίοτε πόλεμος, ἀπορία ἀρρωστία, ἀναχώρει εἰς μονοσιτίαν, εἰς αὐτοδιακονίαν, εἰς τρίβωνα, ἔσχατον εἰς ᾅδου.

2 Philo qu. o. prob. lib. 6 p. 450 M.: ἔστι τις καὶ κατ' εἰρήνην πόλεμος τῶν ἐν ὅπλοις οὐκ ἀποδέων, ὃν ἀδοξία καὶ πενία καὶ δεινὴ σπάνις τῶν ἀναγκαίων συγκροτοῦσιν. cf. Marcus Antoninus II 17: ὁ δὲ βίος πόλεμος καὶ ξένου ἐπιδημία Arr. Epict. diss. III 24, 34: στρατεία τίς ἐστιν ὁ βίος ἑκάστου Sen. ep. 96, 5: ***vivere, Lucili, militare est*** similiaque centena. Hierocles Stobaei flor. 84, 20 Mein. p. 60, 21 Arn.: ὁ βίος ἡμῖν κινδυνεύει μακρός τις εἶναι καὶ πολυετὴς πόλεμος. 'belli' quasi exempla nominantur egestas, morbus, cf. Sen. ep. 59, 8: ***si paupertas . . . impetum faciat*** 4 τὸν τρίβωνα καὶ τὴν πήραν vocat τὰ θεῶν ὅπλα Ps.-Crates epist. 16 p. 211 H. ἔσχατον εἰς ᾅδου fortasse etiam integri sermonis clausula. an poterat efficacius concludi diatriba?

1 ἐκεῖσε epitomatoris esse opinatur Wendland ***Berl. philol. Wochenschr.*** 1891 p. 459, sermonis vulgaris vestigium ab ipso Telete non alienius putat quam a Polybio Croenert l. c. p. 40 adn. 193 | ἐπικέωνται Iacobs addit. animadv. in Ath. p. 28: ἐπίκεινται SA ἐπίκηνται M || 2 βάλλωσιν SM: βάλλουσιν A || 2 εἰ ante ἐπίκειται inseri iussit Iacobs l. c.; malim οὕτως ἂν δεῦρο ἐπικέηται || 3 πόλεμος] λιμὸς perperam prop. Iacobs lect. Stob. p. 138 | ἀναχώρει ante Iacobsium Gesn.[1] f. 493v marg.: ἀναχωρεῖ SMA

VII

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΗΤΟΣ ΠΕΡΙ ΑΠΑΘΕΙΑΣ

Μήποθ' ὃν τρόπον ἀπύρηνος ῥοὰ λέγεται καὶ ἀτράχηλοι καὶ ἄπλευροι ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ἄλυποι καὶ ἄφοβοι ἄνθρωποι λέγονται; — βούλει οὖν τοῖς αὐτοῖς παραδείγμασι χρησάμενοι λέγωμεν, ὃν τρόπον ἀπύρηνος ῥοὰ λέγεται καὶ ἄπλευροι καὶ ἀτράχηλοι ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ἀναμάρτητοι καὶ ἄφθονοι λέγονται; καὶ ὃν τρόπον ἐκεῖ ἄπλευρος οὐ κατὰ στέρησιν πλευρῶν, ἀλλὰ τοιούτων πλευρῶν λέγεται, οὕτω καὶ ὁ ἄφρων καὶ ὁ ἄνους οὐ κατὰ στέρησιν φρενῶν καὶ νοῦ, ἀλλὰ τοιούτων φρενῶν καὶ τοιούτου νοῦ; καὶ ὥσπερ τὸν ἄπλευρον ἔχειν μὲν φαμὲν πλευράς, μοχθηρὰς δέ, οὕτω καὶ τὸν ἄνουν ἔχειν μὲν νοῦν, μοχθηρὸν δέ, καὶ τὸν ἄφρονα ἔχειν μὲν φρένας, μοχθηρὰς δέ; ἢ παντάπασι τὸ πεπεῖσθαι ταῦτα γελοῖον; ἀλλ' ὥσπερ ἀναμάρτητος ὁ ἐκτὸς ἁμαρτίας, καὶ ἄφθονος

1 Seneca epist. 85, 5: *'sic' inquit 'sapiens inperturbatus dicitur, quomodo apyrina dicuntur, non quibus nulla inest duritia granorum, sed quibus minor'*

1 Ioannes Stobaeus flor. 108, 83: ecl. cum lemm. hab. SMA; τ̄ αυτ πε ἀπαθείας S ἐκ τῶν τέλητοσ περὶ ἀπαθείασ M: ἐκ τῶν τέλητος περὶ εὐπαθείας A || 2 Μήποθ' — λέγονται interlocutori tribuit Croenert l. c. p. 39, recte. periit igitur exordium diatribae. minus probabiliter μήποτε epitomatori tribuit v. d. haec opinio ne supra quidem p. 21, 2 satis certa est, nedum hic ubi verbis adversarii nihil detractum videtur | ἀπύρϊνος A | ῥοὰ libri hic et 5. cf. Moeris p. 208, 32 Bekk. Mayser *Gr. d. gr. P.* p. 15 || 4 χρησάμενοι λέγωμεν scripsi: χρησάμενοι λέγομεν SMA; χρησάμενοι (om. λέγομεν) Tr. p. 563 || 5 ἀπύρηνος SM: ἀπύρινος A || 8 ἄνους SA: ἄννουσ (ut mox ἄννουν) M || 10 ὥσπερ SM: ὥσπερ πάλιν A; receperunt πάλιν Gaisford et Meineke || 13 ὁ ἐκτὸς SM: ὁ ὢν ἐκτὸς A; male receperunt Gais-

καὶ ἀράσκανος ⟨ὁ ἐκτὸς φθόνου καὶ βασκανίας⟩, καὶ ἀπερίεργος καὶ ἀμεμψίμοιρος ⟨ὁ⟩ ἐκτὸς ἑκατέρου τούτων, οὕτω καὶ ἄλυπος καὶ ἄφορος ⟨ὁ⟩ ἐκτὸς λύπης καὶ φόβου: οὕτω γὰρ καὶ εὐδαίμων ἔσται [ἐ] ἐκτὸς τοῦ πάθους καὶ ταραχῆς ὤν. ὅστις δὲ ἐν ὀδύνῃ καὶ λύπῃ |ὢν| καὶ φόβῳ ἐστί, πῶς ἂν ἐκεῖνος εὐαρεστοίη τῷ βίῳ, ἢ μὴ εὐαρεστῶν πῶς ἂν εἴη εὐδαίμων; ἢ εἰ λύπη ἅψεται, πῶς οὐ καὶ φόβος καὶ ἀγωνία καὶ ὀργὴ καὶ ἔλεος; ὧν γὰρ ὑπαρξάντων ἄνθρωποι λυποῦνται, τούτων ἐν προσδοκίᾳ γενόμενοι φοβοῦνται καὶ ἀγωνιῶσι καὶ τοὺς ἀναξίως δοκοῦντας περιπίπτειν τούτοις ἐλεοῦσι καὶ τοῖς κατὰ προαίρεσιν περιβάλλουσιν ὀργίζονται καὶ θυμοῦνται καὶ ὑφορῶνται· καὶ οὓς μισοῦσι, τούτους ὁρῶντες εὖ πράττοντας ζηλοτυποῦσι καὶ φθονοῦσι, καὶ ἀκούσαντες ἔχοντάς τι κακὸν ἐπιχαίρουσιν. εἰ οὖν ἐν λύπῃ ἔσται, πῶς ἐκτός τινος ἔσται πάθους; ἢ μηθενὸς ἐκτὸς ὢν πῶς ἀπαθὴς ἔσται; ὅπερ δεῖ τὸν μακάριον εἶναι, ὥστε οὖν μήτε ἐπὶ φίλου μήτε ἐπὶ τέκνου τελευτῇ λυπηθῆναι,

---

2 cf. Diog. ap. Arr. Epict. III 22, 48: οὐκ εἰμὶ ἄλυπος, οὐκ εἰμὶ ἄφοβος, οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Diog. gnomologii Vat. 181 Sternb.: ἐὰν δέ τις ἢ ὑπὲρ μεγάλου ἢ ὑπὲρ μικροῦ λυπῆται, οὐκ εὐδαίμων, ἀλλὰ κακοδαίμων ἐστίν Diog. ap. Arr. Epict. III 22, 61: ὅπου γὰρ ταραχαὶ καὶ λῦπαι καὶ φόβοι καὶ ὀρέξεις ἀτελεῖς καὶ ἐκκλίσεις περιπίπτουσαι καὶ φθόνοι καὶ ζηλοτυπίαι, ποῦ ἐκεῖ πάροδος εὐδαιμονίας; Cicero Tusc. V 18, 52. cf. Ioël *Der echte und der Xen. Sokrates* II 2 p. 592. 615 **14** ss. cf. Sen. ep. 74, 30: ***non adfligitur sapiens liberorum amissione, non amicorum. eodem enim animo fert illorum mortem, quo suam expectat***

---

ford et Meineke | ἄφθονος SM: ὁ ἄφθονος A ‖ **1** καὶ ἀβάσκανος SMA: ὁ ἀβάσκανος Tr. | ὁ ἐκτὸς φθόνου καὶ βασκανίας addidi ‖ **2** et **3** ὁ addendum esse vidit Hirschig *Zeitschr. f. d. Alterthumsw.* 1852 p. 367 | ἑκατέρου MA: ἑκατέρων S et Tr. | ὢν post τούτων addi volunt Hirschig et Meineke, non necessario ‖ **4** ὁ seclusit Buecheler | ἐκτός του Croenert p. 45, non recte. vitat Teles pronominis indef. formas τοῦ et τῷ ‖ **5** ὢν deleri iussit Meineke | ἢ (ante μὴ) ci. Gesn.[1] f. 494[v] mrg: εἰ SMA ‖ **7** ἀγωνία Nauck: ἄγνοια SMA | exspectes καὶ ἔλεος καὶ ὀργή; coll. 9 sq. ‖ **9** τούτοις SMA: τούτους Tr. ubi distinguitur ante τούτους ‖ **10** περιβάλλουσιν scripsi: ὑπερβάλλουσιν SMA; ὑποβάλλουσιν Tr. ‖ **12** φθονοῦσι ex -ῶσι corr. S[1] | ἀκούσαντες MA: ἀκούσαντας S | ἔχοντας SM: ἔχοντα A ‖ **14** μηθενὸς SMA: μηδενὸς Tr. | minus commode interpungebant ἔσται, et εἶναι; ante Buechelerum

εἴπερ μηδὲ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ. ἢ οὐκ ἄνανδροί σοι δοκοῦσιν εἶναι οἱ τὸν ἑαυτῶν θάνατον ἀγεννῶς καὶ μὴ εὐθαρσῶς προσδεχόμενοι; ἢ οὐ δεῖ τὸν εὔψυχον καὶ ἀνδρεῖον εὐψύχως τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν φέρειν, ὥσπερ Σωκράτης, μὴ δυσφοροῦντα μηδὲ δυσκολαίνοντα; ἢ δυσχερέστερόν τι κρίνειν τὴν ἄλλου τελευτὴν τῆς ἑαυτοῦ; ἢ οὐχ 5 ὁμοίως αὑτὸν ἀγαπᾷ καὶ στέργει; ἢ τὸν φίλον μᾶλλον καὶ τὰ τέκνα ἢ ἑαυτόν; καὶ ταύτην μὲν ἐπαινοῦσιν ἐντελλομένην

σὺ δ' ὦ τεκοῦσα, μή τι σὴν
λιβάσι κατάσπενδε . . . . . παρηΐδα,

τὴν δὲ κατακολουθοῦσαν ὠμὴν φησὶν ἡ δόξα. ἐπεὶ καὶ ταυτασὶ 10 τὰς Λακωνικὰς γυναῖκας πᾶς τις ἐπαινεῖ ὡς εὐψύχους. ἀκούσασά ⟨τις⟩ τὸν ἑαυτῆς υἱὸν σεσωσμένον καὶ πεφευγότα ἐκ τῶν πολεμίων, γράφει αὐτῷ [κακὰ φάμα τεῦ κακκέχυται· τὺ ὦν ἢ ταύταν ἀπότριψαι ἢ μηδ' ἁμὶν φάνευ.] οὐχ ὡς ἂν Ἀττικὴ γυνὴ ἀκούσασα

---

8 tr. gr. fr. Nauck.[2] adesp. 548 p. 948. propter appellationis formulam ὦ τεκοῦσα quae non nisi apud Euripidem legi videtur, Euripidi attribuit versus P. Menge de poet. scaen. Gr. sermone obs. sel. (Gottingae a. 1905) p. 24 **11 — 14** recurrit Ps.-Plut. Lacaen. apophth. p. 241 A 3: Ἀκούσασά τις τὸν υἱὸν σεσωσμένον καὶ πεφευγότα ἐκ τῶν πολεμίων γράφει αὐτῷ· κακὰ φάμα τευ κακκέχυται· ἢ ταύταν νῦν ἔκνιψαι ἢ μὴ ἔσο. similiter conceptum legitur ibid. p. 241 D 10: Ἄλλη ἀκούσασα περὶ

---

1 αὐτοῦ ut videtur SA: αὐτοῦ M || **2** μὴ sup. lin. S[1] item εὐθαρσῶς ex ἀθαρσῶς corr. S[1] || **3** εὔψυχον SM: ἔμψυχον A | εὐψύχως proposuit Gesn.[1] f. 494v mrg: εὐτυχῶς SMA || **4** φέρειν SM φέρει A[1] ν add. A[2] || **6** αὐτὸν ut videtur A Tr.: αὐτὸν SM | ἢ τὸν φ. Blass: καὶ τὸν φ. libri | καὶ τὰ τέκνα (cf. p. 61, 6. 8) Buecheler: ἢ τὰ τέκνα SMA || **7** μὲν om. Tr. p. 563 || **8** ὦ SA: ὅ M | τι σὴν Meineke: τὴν σὴν libri || **9** κατάσπενδε παρηΐδα Gesn.[2] p. 576: κατάσπενθε / ταρηΐδα S κατάσπενδε αἱ ταρηΐδα M κατάσπενδαι ἑταιρηΐ A. displicet quod metro consulens supplet Meineke Λιβάσι κατάσπενδ' ⟨ἐκπαθῶς⟩ παρηΐδα (cf. p. 35, 5). mihi in mentem venit λ. κατάσπενδ' ⟨ὀμμάτων⟩ παρ. vel ⟨εὐγενῆ⟩ παρ. coll. Eur. Ion. 242 || **10** τὴν δὲ ut videtur A: τήνδε SM | ὠμὴν Meineke: ὥιμην S ὥμην MA || **11** εὐψύχους SM: ἐμψύχους A | ἀκούσασά τις Tr. et Plut.: ἀκούσασα SMA || **12** ἑαυτῆς SA: αὐτῆς M || **13** κακὰ — 14 φάνευ delenda esse vidit Meineke ut prave praecepta ex proximis, cf. p. 6, 10. 10, 7 al. | ταύταν SM: ταύτην A | ἀπότριψαι SM: ἀπότρεψαι (sic) A || **14** φάνευ forma suspecta

σεσωσμένον ἔγραψεν ἄν 'εὖ τέκνον, ὅτι σαυτόν μοι ἔσωσας', ἀλλ ἐκ τῶν ἐναντίων 'κακὰ φάμα τεῦ κακκέχυται· τὺ ὦν ἢ ταύταν ἀπότριψαι ἢ μηδ' ἁμὶν φαίνευ', τοῦτο δέ ἐστιν 'ἄπαγξαι'. καὶ ἄλλη πάλιν ἀπαγγείλαντος αὐτῇ τοῦ κήρυκος ὅτι ὁ υἱὸς ἐν τῇ παρατάξει τετελεύτηκε 'ποῖός τις' φησί 'γενόμενος'; 'ἀνὴρ ἀγαθός, ὦ μῆτερ.' 'εὖγε, ὦ τέκνον' φησί· 'τούτου γὰρ ἕνεκά σε' φησίν 'ἐγέννησα, ἵνα χρήσιμος καὶ βοηθὸς ἦσθα τᾷ Σπάρτᾳ.' οὐκ ἔκλαιε καὶ ἐδεινοπάθει, ἀλλὰ καὶ ἀκούσασα ὅτι εὐψύχως, ἐπήνεσε. καὶ ἐκείνη δὲ πάλιν ἡ Λάκαινα ὡς γεννική· φυγόντων γὰρ αὐτῆς τῶν υἱῶν ἐκ τῆς μάχης καὶ παραγενομένων πρὸς αὐτὴν 'ποῦ' φησίν 'ἥκατε φεύγοντες; ἢ δεῦρο καταδυσόμενοι ὅθεν ἐξέδυτε;' ἀνασυραμένη καὶ δείξασα αὐτοῖς. ὅρα εἰ καὶ τῶν παρ' ἡμῖν τις γυναικῶν τοῦτ' ἂν

τοῦ υἱοῦ, ὡς κακῶς ἐπὶ τῆς ξένης ἀναστρέφοιτο, ἔγραψε 'κακά τευ φάμα κακκέχυται· ἢ ταύταν ἀπόθευ ἢ μὴ ἔσο'. cf. gnomol. Vat. 572 Sternb. append. Vat. 120 Sternb. **3** ἄπαγξαι prodit Cynicum, cf. Antisthenes ap. Plut. de repugn. Stoic. p. 1039 F Diogenes ap. Diog. Laert. VI 24: εἰς τὸν βίον παρασκευάζεσθαι δεῖν λόγον ἢ βρόχον Ps.-Diog. ep. 28, 6: ἢ σωφρονεῖν μάθετε ἢ ἀπάγξασθε Crates gnomologii Vat. 386 Sternb.: ἢ νοῦν ἢ βρόχον | καὶ ἄλλη κτέ.] cf. Plut. l. c. p. 241 C 8 Cic. Tusc. disp. I 42, 102 8 καὶ ἐκείνη κτέ.] Plut. l. c. p. 241 B 4: Ἄλλη τῶν υἱῶν φυγόντων ἐκ μάχης καὶ παραγενομένων ὡς αὐτήν 'ποῦ' (ποῖ Bernardakis) φησίν 'ἥκετε δραπετεύσαντες, κακὰ ἀνδράποδα; ἢ δεῦρο ὅθεν ἐξέδυτε καταδυσόμενοι;' ἀνασυραμένη καὶ ἐπιδείξασα αὐτοῖς [τὴν κοιλίαν]

---

2 τεῦ SA: τ' εὖ M ‖ **3** μηδαμεῖ recte ut videtur Blass, μηδαμοῦ Cobet φαίνευ Cobet mnemos. IX p. 146: φάνευ SM φᾶνευ, ευ ex αι corr. A[1] ‖ **4** ὅτι om. Tr. p. 564 ‖ **5** sqq. μῆτερ — τούτου — ἐγέννησα — βοηθὸς] *restituendae videntur doricae formae* Meineke ‖ **7** βοηθὸς SM: βοαθὸς A | εἶησθα mavult Meineke ‖ **8** ὅτι εὐψύχως sc. ἐπῄει vel ἀπέθανεν, tale facile subauditur (cf. 5), nihil addendum | ἐπήνεσε(ν) SM: ἐπήνησε A ‖ **9** λάκαινα ὡς SA: λά καὶ ναὸς M | γενικὴ corr. A[1] ‖ **10** ποῖ (vel πεῖ) Meineke. epitomatorem scripsisse ποῦ pro ποῖ putat Wendland *Berl. phil. Wochenschr.* 1891 p. 459. ego ipsi Teleti hunc usum concedere pergo, concessit nuper etiam Croenert l. c. p. 40 adn. 193 | ἥκατε φεύγοντες SA: ἢ καταφεύγοντεσ M; ἥκετε φ. ex emend. cod. Paris. 1985 teste Gaisfordo. servavi formam ἥκατε: vid. quae adnotavit ad h. l. Meineke et G. Meyer *Gr. Gramm.*[3] § 562 et 563. ἥκαμεν *Pap. du Louvre* p. 317 n. 48, 9, ἥκέναι ibid. p. 294 n. 35, 30 ‖ **11** καταδυσούμενοι ci. Meineke ‖ **12** ὅρα SM: ὅρα οὖν A

ποιήσειεν. ἀλλ' οὐκ ἀσμένη ὄψεται σεσωσμένους; ἐκεῖναι δ' οὔ. ἀλλ' ἀποθανόντας εὐψύχως ἥδιον ⟨. . . . διὸ⟩ καὶ ἐπιγράφουσι Λακεδαιμόνιοι

. . . οὔ[τε] τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὔτε τὸ θνήσκειν,
ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφότερ' ἐκτελέσαι. 5

πῶς δὲ οὐκ ἀλόγιστον καὶ ἄλλως μάταιον τὸ τελευτήσαντος τοῦ φίλου καθῆσθαι κλαίοντα καὶ λυπούμενον καὶ ἑαυτὸν προσκαταφθείροντα; δέον, ἵνα καί τι μᾶλλον φιλόσοφος δόξῃ παρὰ τοῖς ἀποπλήκτοις, πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὸν φίλον ὀδυνᾶσθαι ⟨καὶ⟩ κλαίειν, ἐνθυμούμενον ὅτι αὐτῷ ὁ φίλος θνητὸς ἐγένετο καὶ ἄνθρωπος. οὐ 10 γὰρ ὀρθῶς φησὶ βουλευομένου ὁ Στίλπων τὸ διὰ τοὺς ἀπογενομένους τῶν ζώντων ὀλιγωρεῖν· γεωργὸς οὐ ποιεῖ τοῦτο, οὐδ' ἐὰν τῶν δένδρων ξηρόν τι γένηται, καὶ τὰ ἄλλα προσεκκόπτει, ἀλλὰ τῶν λοιπῶν ἐπιμελόμενος πειρᾶται τὴν τοῦ ἐκλελοιπότος χρείαν

---

4 Bergk p. l.[4] III p. 516. adfert versus Plutarchus cons. ad. Apoll. p. 110 C vit. Pelop. c. 1. Teletem et Plutarchum ex eodem fonte hausisse coniecit Buresch *Leipz. Stud.* IX (1887) p. 37 s. cf. prol. p. CXXIV **7** ss. cf. prol. p. LXII adn. 1 p. CXXIV **11** ss. cf. Seneca ad Marc. de cons. 16, 7: *agricola eversis arboribus, quas aut ventus radicitus evolsit aut contortus repentino impetu turbo praefregit, sobolem ex illis residuam fovet et in scissuram semina statim plantasque disponit . . . has nunc Metilii tui filias in eius vicem substitue et vacantem locum exple* e. q. s.

---

1 post ποιήσειεν distinxi, item mox post σεσωσμένους || **2** ἀλλὰ libri | εὐψύχως Valckenaer: εὐτυχῶς SMA | post ἥδιον (ἤδιον M) signavi lacunam: ἥδιον ⟨ἤκουον ἢ σῳζομένους αἰσχρῶς⟩ proposuit Wyttenbach ad Plut. mor. p. 110 B | διὸ addidi. quod ut sententiae convenit Teletisque consuetudini dicendi ita declarat originem lacunae. καθὸ praeiverat Croenert || **4** οὔτε τὸ — οὔτε libri: οἳ θάνον οὐ — οὐδὲ Plut. quod videtur reponendum, οἳ δ' ἔθανον τὸ ζῆν θ. κ. οὔτε κτέ. praetulit Schneidewin || **8** τι SMA: τις temere scripsit Gesn.[2] p. 577, ἔτι Croenert l. c. p. 45 immerito. non sollicitanda formula τι μᾶλλον, cf. Krueger *Sprachl.*[5] I 48, 15, 11 || **9** πρὸ SA: πρὸς M | τελευτῆσαι SM: τελευτῆσαι τὸν βίον A | ὀδυνᾶσθαι Iacobs addit. animadv. in Athen. p. 63: οὐ δύνασθαι SMA | καὶ addidit Iacobs || **11** βουλευομένου Meineke: βουλευομένους SMA; βουλευομένων praeiverat Iacobs lect. Stob. p. 139 | στίλπων SM: στίλπνων A || **12** οὐδ' ἐὰν tacite Meineke: οὐδὲ ἂν SMA || **13** ξηρόν τι S: τι (τί M) ξηρὸν MA || **14** τῶν λοιπῶν ⟨ἐπὶ πλεῖον⟩ ἐπιμελόμενος Croenert l. c. p. 38 non necessario, ut docet Seneca

ἀναπληροῦν. οὐδ' ἡμεῖς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων μερῶν· γελοῖον γὰρ ἔσται εἰ ἐὰν τὸν ἕτερόν τις ὀφθαλμὸν ἀποβάλῃ, δείσει καὶ τὸν ἕτερον προσεκκόψαι, κἂν ὁ εἷς ποὺς κυλλός, καὶ τὸν ἕτερον ἀνάπηρον ποιεῖν, κἂν ἕνα ὀδόντα, καὶ τοὺς ἄλλους προσεκλέξαι· ἀλλ' ἐπὶ μὲν τούτων εἴ τις οὕτως οἴοιτο, μαργίτης· τοῦ δὲ υἱοῦ τελευτήσαντος ἢ τῆς γυναικός, ⟨εἰκὸς⟩ αὐτοῦ τε ὀλιγωρεῖν ζῶντος καὶ τὰ ὑπάρχοντα προσκαταφθείρειν; καὶ εἰ μὲν τῶν γνωρίμων τινὸς υἱὸς ἢ γυνὴ ἀπέθανε, παρεκάλεις ἄν, οἰόμενος δεῖν ἀνδρωδῶς καὶ θαρσαλέως καὶ μὴ βαρέως φέρειν· αὐτὸς δὲ τοῖς αὐτοῖς περιπεσὼν συμπτώμασιν, οὕτως οἴει δεῖν δυσφορεῖν. ἀλλ' οὐ πράως καὶ εἴπερ ἕτερον, παρακαλεῖν μέτριον ἐν στενοχωρίᾳ καὶ ἀπορίᾳ μὴ δυσκολαίνειν μηδὲ ἀρίωτον τὸν βίον νομίζειν, ἀλλὰ τῷ δοκοῦντι κακῷ τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἀντιτιθέναι καὶ ἐξισοῦν 'ἀπογέγονεν ὁ φίλος, καὶ γὰρ γέγονε.' σὺ δέ, ὅτι μὲν ἀπογέγονεν, ἀκληρεῖν οἴει, ὅτι δὲ ἐγένετο, οὐκ εὐκληρεῖν· καὶ εἰ μὲν μηκέτι παρέξεται χρείας ἀπο-

8 cf. prol. p. XXVII **11** cf. Hippodamus Ps.-Pyth. Stobaei flor. 98, 71 Mein.: ἀπορίας δὲ καὶ στενοχωρίας πέρας ἀνδραγαθία βίω ἀνθρωπίνω Horat. c. II 10,21: *rebus angustis animosus atque fortis adpare* **13** cf. gnomol. Vat. 117 et quae ibi collegit Sternbach **14** cf. Seneca ep. 99, 3: *si amicum perdidisses, danda opera erat, ut magis gauderes, quod habueras, quam maereres, quod omiseras*

1 ἀποπληροῦν optat Croenert l. c. p. 45 | ὅμοιον pro γελοῖον desiderat Croenert l. c. p. 38, quia infra demum iudicium fiat 4 ἀλλ' — μαργίτης. severior haec ratio in aestimandis diatribis quam verior ‖ **2** εἰ M: ἢ SA **3** κἂν MA: καὶ S | ὁ εἷς — τὸν ἕτερον] vide quae collegit H. de Mueller l. c. p. 22 | ⟨ἢ⟩ κυλλός ci. Meineke. cf. prol. XXVII ‖ **4** κἂν MA: καὶ S | ἕνα ὀδόντα ⟨ἐκβάλῃ⟩ Meineke subdubitans, similiter ἀποβάλῃ τις addi vult Croenert, at iteratum esse verbum quod modo de oculo adhibuerat parum probabile. mihi in mentem venit κἂν ⟨ἀλγῇ τις⟩ ἕνα ὀδόντα, sed incertum manet supplementum | προσεκλέξαι SMA: προσεξελέσθαι Halm lect. Stob. 15. illud teneri vult Croenert l. c. p. 45, quamquam ubi de dentibus evellendis positum sit ἐκλέγειν exemplum non adfert. προσεξέλξαι Meineke perperam, cf. Lobeck paral. p. 35 s. ‖ **5** μαργίτης SA: μαργαρίτης M ‖ **6** εἰκὸς addidit Buecheler | αὐτοῦ tacite Meineke: αὐτοῦ SMA ‖ **8** παρεκάλεις Meineke: παρεκάλεσεν SM παρεκάλεσαν compend. A ‖ **10** verba ἀλλ' οὐ πράως e. q. s. nondum expedita | εἴπερ libri. ἤπερ prop. ab Arnim ‖ **11** μέτριον fort. recte interpreteris μετριάζοντα | ἀπορίᾳ Gesn.[1] f. 494[v] mrg.: ἀπειρία SMA ‖ **13** ἀντιτιθέναι Valckenaer: ἀνατιθέναι SMA

γενόμενος, ἄθλιον, ὅτι δὲ παρείχετο γενόμενος, οὐ μακάριον. — Ναί· ἀλλ' οὐκέτι ἔσται. — Οὐδὲ γὰρ ἦν μυριοστὸν ἔτος, οὐδ' ἐπὶ τῶν Τρωικῶν· οὐδὲ γὰρ κατὰ τοὺς προπάππους σου. σὺ δὲ ἐπὶ μὲν τούτῳ οὐκ ἄχθῃ, ὅτι δὲ εἰς ὕστερον οὐκ ἔσται, δυσχεραίνεις. — Χρειῶν γὰρ ἐστέρημαι. — Καὶ γὰρ ὑπουργιῶν, ἃς αὐτὸς ἐλει- 5 τούργεις ζῶντι τῷ τέκνῳ καὶ τῷ φίλῳ καὶ κακοπαθῶν καὶ δαπανῶν. ἄδηλον γὰρ φησὶν ὁ Σωκράτης οὐ μόνον τῷ καλὴν εἰ ἐπὶ ταύτῃ πλείω, ἀλλὰ καὶ τῷ τέκνα καὶ φίλους εἰ περὶ τούτους πλείω. ἔπειτα δὴ καὶ ἀποδημοῦντος αὐτοῦ χρειῶν στερηθήσῃ καὶ στρατευομένου ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ πρεσβεύοντος καὶ ἱερεύοντος καὶ 10 ἀρρωστήσαντος καὶ πρεσβυτέρου γενομένου. ἀλλ' εἰ ἐπὶ πᾶσι τούτοις δυσκολαίνοις, τί τοῖς γραδίοις ἀπολείψεις; ἄλογον δὲ καὶ ἅμα μὲν ἐπιβάλλουσαν ἡγεῖσθαι τὴν στρατείαν καὶ τὴν ἀποδημίαν τῷ φίλῳ καὶ αὐτὸν συνεκπίπτειν καὶ εἰ μὴ ἀποδημοίη ἐγκαλεῖν ὡς

---

2 Seneca epist. 77, 11: ***nonne tibi videtur stultissimus omnium, qui flevit, quod ante annos mille non vixerat? aeque stultus est, qui flet, quod post annos mille non vivet.*** cf. gnomol. Vat. 108 Sternb. 7 cf. Xen. apomnem. I 1, 8: τὰ δὲ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις ἔφη (sc. Σωκράτης) τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι, ὧν οὐδὲν δῆλον εἶναι τοῖς ἀνθρώποις. οὔτε γὰρ τῷ καλῶς ἀγρὸν φυτευσαμένῳ δῆλον ὅστις καρπώσεται . . . οὔτε τῷ καλὴν γήμαντι [ἵν' εὐφραίνηται] δῆλον εἰ διὰ ταύτην ἀνιάσεται, οὔτε τῷ δυνατοὺς ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβόντι δῆλον εἰ διὰ τούτους στερήσεται τῆς πόλεως 9 ἀποδημοῦντος] cognata his collegit Praechter ***Hierokles*** p. 50

---

3 τῶν τρωϊκῶν MA: τῶν (compend.) τρωϊκῶ S; fallitur Gaisford | προπάππους σοῦ (vel σου) SA: προπάππου σου M || 4 τούτῳ H. de Mueller coll. p. 25, 1: τούτων SMA | οὐκ ἄχθῃ SM: οὐδόλως ἄχθῃ A, οὐδ' ὅλως distinxit Gaisford quod recepit etiam Meineke || 5 ἐλειτούργεις Iacobs lect. Stob. p. 139 sq.: ἐλειτούργει SMA || 6 δαπανῶν Meineke: δ. νῶν (post δ litterae ductus ex quo α facile perfici posset, etsi spatiolum ante ν minimum est S δανῶν MA; κινδυνεύων Tr. p. 565 || 7 — 9 haec proposuit supplementa Iacobs l. c.: ἄδηλον γὰρ φησὶν ὁ Σωκράτης οὐ μόνον τῷ καλὴν ⟨γήμαντι⟩ εἰ ἐπὶ ταύτῃ πλείω ⟨εὐφρανθήσεται ἢ ἀνιάσεται⟩, ἀλλὰ καὶ τῷ τέκνα καὶ φίλους ⟨ἔχοντι⟩ εἰ περὶ τούτους πλείω ⟨τῶν κακῶν ἕξει τἀγαθά⟩ coll. Xenophontis apomnem. I 1, 8. sed nihil videtur mutandum. cf. proleg. p. XLV || 7 καλην ει sine acc. S καλήνει MA || 8 τούτους SMA: τοσούτους Tr. p. 565 || 9 στρατευομένου tacite scripsit Gesn.[1] f. 495[v]: στρατευομένω (vel - φ) SMA || 10 καὶ ἀρρωστήσαντος usque ad fin. om. Tr. || 12 γραδίοις SMA

ἁμαρτάνοντι, ἅμα δὲ δυσφορεῖν εἰ ἀποδημήσει ἢ στρατεύσεται. καλῶς τὸ τοῦ κυβερνήτου ἐκείνου ᾽ἀλλ᾽ οὖν γε, ὦ Πόσειδον, ὀρθήν᾽. οὕτω καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς εἴποι πρὸς τὴν τύχην ᾽ἀλλ᾽ οὖν γε ἄνδρα, καὶ οὐ βλάκα.᾽

2 gubernatoris Rhodii dictum affert [Aristides] or. Rhod. v. II p. 75 Keil: ἀλλ᾽ ὦ Ποτειδάν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδυσῶ (cf. Valckenaer Eur. Hipp. p. 196); respicit Maximus Tyrius disp. XL 5, inter Romanos M. Tullius ad Quintum fratrem ep. I 2, 12, Seneca ep. 85, 33, consol. ad Marc. 6, 3: collegit locos Haupt op. II p. 319 s. 3 s. efficaciter hoc dicto finitur diatriba, nihil resecuit epitomator. sic Seneca conclusit epistulam ad Lucil. 98, 14: *fortunae dicere 'cum viro tibi negotium est: quaere, quem vincas'*. nam his quae adhaerent in libris, ea non eiusdem esse epistulae monui editionis meae p. 453, 23 adn. nec absimilis est Senecae de constantia sapientis dialogi conclusio 19, 4: *esse aliquem, in quem nihil fortuna possit, e re publica est generis humani*

1 εἰ tacite reposuit Gesn.² p. 577: ἢ S (sic) MA | στρατεύσεται Halm lect. Stob. p. 15: στρατεύσηται SMA || 2 ἐκείνου temere om. Gesn.² | οὖ γε uterque accentus a pr. m. A | eadem brevitate Seneca l. s. c.: *Neptune, numquam hanc navem, nisi rectam*

63

INDICES

INDEX VOCABVLORVM

COMPOSVIT

HENRICVS DE MVELLER

ἀβάσκανος 56, 1
ἄβατος: ἄβατον ἡγησάμενος τὴν ἰδίαν 25, 5 εἰς τὰ ἄβατα 25, 1
ἄβιος: ὁ ἄβιος (opp. ὁ πλούσιος) 47, 2
ἀβίωτος ὁ βίος 42, 10 ἀβίωτον τὸν βίον νομίζειν 60, 12
ἀγαθός 3, 11. 25, 13 ὁ ἀγαθὸς ὑποκριτής 16, 4 ⟨ὁ⟩ ἀγαθὸς ἀνήρ 16, 6 cf. 58, 5. 62, 3 τὸ δοκοῦν ἀγαθόν 60, 13 ἀγαθόν 3, 4. 11 τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτήν 5, 2 τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα 3, 3. 52, 3 ἀγαθοί 3, 9 ἀγαθοὶ ὑποκριταί 3, 5 ἀγαθοὶ κιθαρισταί 3, 7 ἄνδρες ἀγαθοί 26, 2 πλείω ἀγαθά 46, 9 ἀγαθῶν 3, 12. 22, 1. 5 καλῶν καὶ ἀγαθῶν 26, 1
ἀγαπῶ: αὐτὸν ἀγαπᾷ καὶ στέργει 57, 6
ἀγεννίζων 6, 4
ἀγεννῶς 15, 6. 57, 2
ἀγνωμόνως 26, 1
ἀγορά: εἰς τὴν ἀγοράν 35, 3
ἀγρός: [ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς] (Hom.) 34, 6 εἰς ἀγρόν 34, 7 κἀγρόν 43, 5
ἀγρυπνεῖν 50, 12
ἄγω: ἄγει 13, 6 ἦγεν 12, 9
ἀγωγή: τῆς ἀγωγῆς 28, 9
ἀγωνία 56, 7 ἡ περὶ ταφῆς [ἀγωνία 30, 2
ἀγωνίζομαι: ἀγωνίζεται 53, 17 καλῶς ἀγωνίζεσθαι 52, 4 τοῦτο (sc. τὸ πρόσωπον) ἀγωνίζεσθαι καλῶς 5, 3 ἠγωνισμένου 25, 10
ἀγωνιῶσι 56, 9
ἀγωνοθετεῖ 50, 14
ἀδάπανος: ὄψον ἀδάπανον καὶ ἀτρύφερον 7, 8
ἄδεια: ἐν πολλῇ . . . ἀδείᾳ καὶ ἀσπανιστίᾳ 44, 1
ἀδελφός: δύο ἀδελφῶν 12, 3
ἄδηλον . . . εἰ 61, 7
ἀδιάφορος 49, 7
ἀδίκως 26, 2
ἀδοξία: πρὸς δόξαν καὶ ἀδοξίαν 11, 9
ἀδόξου 52, 3
ἀδυνατῆς 36, 10
ἀεί 25, 13. 40, 7. (Eur.) 42, 13
ἀηδῶς: οὐκ ἀ. 12, 2. 25, 10. 29, 9. 35, 8. 37, 6. 42, 2. 44, 2. 53, 10
ἀήρ: τὸν ἀέρα 11, 3
ἀθάνατος 43, 6
Ἀθῆναι: τὰς Ἀθήνας 12, 9
Ἀθηναῖος 43, 5 Ἀθηναῖοι 48, 2 Χρεμωνίδης καὶ Γλαύκων οἱ Ἀθηναῖοι 23, 11 Ἀθηναίων 29, 4. 11. 48, 3 πάντων Ἀθηναίων 48, 1
ἄθλιον 61, 1
ἀθώπευτος: εἶναι ἀθώπευτον καὶ ἀκολάκευτον 44, 8
Αἴας: τῷ Αἴαντι 4, 11
Αἰγυπτίῳ 37, 2 cf. 31, 10 adn.
ᾅδης: ἡ εἰς ᾅδου ὁδός 30, 1 εἰς ᾅδου 30, 9. 54, 4
αἱροῦμαι: φαρμακοπώλην εἵλοντο 26, 6 τῶν ἑλομένων 26, 8
αἰσθάνομαι: τὴν γυναῖκα ἥσθου πονηρὰν . . . οὖσαν 26, 12 τὴν πατρίδα πονηρὰν . . . ἥσθου 26, 14
αἰσχύνομαι: [αἰσχυνόμενος] 19, 3 ἠσχύνετο ἐπὶ τῷ πλούτῳ 48, 5

αἰτία: τὴν αἰτίαν 9, 1
αἰτιατέον 12, 4, 8
αἰτιῶμαι: αἰτιώμεθα 8, 7 κακίας ἑαυτὴν αἰτιωμένης 8, 9
Αἴτνης (Eur.) 42, 14. (Eur.) 51, 2
αἰχμάλωτος 4, 12
ἀκαδημία: [εἰς ἀκαδημίαν] 40, 2
ἀκάτιον 27, 4
ἀκάττυτος: ὑπόδημα . . . καὶ τοῦτο ἀκάττυτον [ἕλους οὐκ ἔχον] 40, 9
ἀκληρεῖν 26, 15. 60, 14
ἀκλήρημα 26, 9. 10 ἀκλήρημά τι καὶ ὄνειδος ἐμόν 25, 8 ὄνειδος καὶ ἀκλήρημα 26, 7
ἀκμάζω: ἀνὴρ γέγονε καὶ ἀκμάζει 50, 13
ἀκολάκευτον 44, 9
ἀκολουθία: παίδων ἀκολουθίαν 40, 10
ἀκόπως 27, 6
ἀκούω ὥσπερ χηνός 18, 7 ὀξὺ ἀκούειν 22, 7 οὐκ ἀκούειν διότι . . . 47, 12 ἀκούσασά τις τὸν ἑαυτῆς υἱὸν σεσωσμένον 57, 11 ἀκούσασα 57, 14 ἀκούσασα ὅτι . . . 58, 8 ἀκούσαντες 56, 12 ἀκηκοέναι 8, 9
ἀκουστῶν 53, 13
ἀκροκώλιον: τὸ ἀκρ. 13, 3
ἀλαζονεία: ἀλαζονείας 35, 10. 36, 1 ἀλαζονείαν 40, 1
ἀλαζών 36, 5 ἀλαζόνα πολυτελῆ δεισιδαίμονα δοξοκόπον ἄπληστον 41, 15
ἀλγηδών: τὰς ἀλγηδόνας 49, 6
ἄλγος: τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος (Soph.) 47, 7
ἀλείφω: ἠλειψάμην 25, 3 τῷ γλοιῷ ἠλείψατο 41, 8 ἀλείψασθαι 41, 7
Ἀλέξανδρος 43, 6
ἀλήθεια: λέγων τὴν ἀλήθειαν 4, 15
ἀλήτου 5, 6
Ἀλκιβιάδῃ τῷ καλῷ 17, 9 τῷ Ἀλκιβιάδῃ 19, 6 Ἀλκιβιάδην 18, 8 τὸν Ἀλκιβιάδην 19, 2
ἀλλά 7, 4. 22, 4. 22, 5. 8. 24, 2 ἀλλ' οὖν γε 62, 2. 3 ἀλλ' ἔν γε τῇ ἰδίᾳ 23, 15 ἀλλ' ἔμοιγε 31, 8 ἀλλὰ τό γε . . . μὴ ἐξεῖναι 29, 1 ἀλλὰ τοῦτό γε 26, 8 ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων 58, 1 ἀλλὰ καὶ 4, 6. 13. 15, 5. 27. 10 οὐ μόνον . . . ἀλλὰ καί 53, 13 ἀλλ' οὐ (in interrogatione) 8, 1. 25, 9. 26, 10. 15 ἀλλ' οὐδέ 24, 10. 29, 10 ἀλλ' ὅμως 13, 13. 26, 15. 47, 9
ἀλλαχοῦ 25, 5
ἄλλος: ἄλλῃ 58, 3 ἄλλου 57, 5 ἄλλης τινὸς ἀρετῆς 22, 4 ἄλλον 18, 1. 39, 2. 40, 8 κατ' ἄλλο τι 21, 5 τὰ δ' ἄλλα πάντα 3, 8 τὰ ἄλλα 59, 13 τῶν ἄλλων ἀγαθῶν 3, 12 ἄλλοις 37, 9. ⟨καὶ⟩ ἄλλους δὲ ὁπόσους θέλεις 48, 9 καὶ τοὺς ἄλλους 60, 4
ἄλλως 59, 6
ἀλόγιστος: ἀλόγιστον 59, 6 ἀλογιστοτέρους 21, 2
ἄλογον 61, 12
ἄλυπος 4, 3. 7 ἄλυπος καὶ ἄφοβος 56, 2 ἄλυποι καὶ ἄφοβοι 55, 3
ἅμα γὰρ τῇ ἀρχῇ πολλὰ . . . ἀναπεπλάκασι 43, 11 ἅμα ῥάπτοντα 46, 12 ἅμα μὲν . . . ἅμα δέ 61, 12
ἁμαρτάνοντι 62, 1
ἁμαρτίας 55, 13
ἀμέλει 3, 4
ἀμεμψίμοιρος 56, 2
Ἀμύντορος 22, 10
ἀμφίπολος: γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ (Hom.) 53, 1 cf. 34, 7
ἀμφότεροι: τοῦ αὐτοῦ ἀμφότερα 15, 8 τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφότερ' ἐκτελέσαι (epigr.) 59, 5
ἄν: ὅ τι ἂν . . . περιθῇ 5, 2. 4. 52, 4 ὅ τι ἂν θέλῃς 11, 10 ἕως δ' ἂν ᾖ 36, 5 εὐχερῶς πορίζεσθαι ὧν ἂν ἐπιθυμῇ (sc. ὁ ἄνθρωπος) 46, 2. — ὥστε . . . φαίνοιτ' ἄν 3, 10 μᾶλλον ἂν βούλοιο 3, 13. 4, 1 ἂν μᾶλλον βουλοίμην 4, 6 μᾶλλον ἄν τις ἐπαινέσαι 14, 1 μήποτε . . . ὀρθῶς ἂν παραβάλλοιτο 21, 3 πῶς ἂν εἴη τοῦτο ἀκλήρημα . . . τὸ γνῶναι 26, 10 τί δὲ καὶ διαφέρειν ἂν δόξαι 29, 8 ποῦ ἂν δείξειας 45, 8 ὁπόσους θέλεις ἄν τις εἴποι 48, 9 ὅρα εἰ . . . τοῦτ' ἄν ποιήσειεν 58, 12 εἰ λάβοι . . . φωνὴν τὰ πράγματα . . ., οὐκ ἂν εἴποι 6, 10 ἂν εἴποι (sc. εἰ λάβοι . . . φωνὴν τὰ πράγματα) 7, 2 εἰ ταῦτα λέγοι ἡ Πενία, τί ἂν ἔχοις ἀντειπεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν δοκῶ ἄφωνος γενέσθαι 8, 6 εἰ ἐπὶ τούτῳ ἄχθοιτό τις, οὐκ ἂν παιδαριώδης εἴη 25, 2 εἰ μέν τις αὐτὸν ἐξοικίζοι, τὸν τοιοῦτον πολέμιον ἂν ἡγοῖτο 35, 7 εἴ τις . . . παρασκευάζοι. ἐκεῖνός τε

γὰρ ἂν πρότερον πίνων διαρραγείη . . . οὗτός τε οὐκ ἂν ποθ' ἱκανωθείη 39, 5 εἰ δὲ πάντων τις τῶν τοιούτων ὑπεράνω γένοιτο, ἐν πολλῇ ἂν εἴη ἀδείᾳ 44, 1 εἰ δὲ δεῖ . . . συγκρῖναι, οὐδείς . . . εὐδαίμων γεγονὼς ἂν εἴη 49, 4 ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθείη; 18, 3 αὐτὸς δὲ ἔχων οὐθενὶ ἂν παρέχοι 35, 6 μὴ εὐαρεστῶν πῶς ἂν εἴη εὐδαίμων; 56, 6 ὅστις δὲ ἐν ὀδύνῃ . . . ἐστί, πῶς ἂν ἐκεῖνος εὐαρεστοίη 56, 5. — οὐχ ὡς ἂν Ἀττικὴ γυνὴ ἀκούσασα σεσωσμένον ἔγραψεν ἄν 57, 14 σὺ δ' ἂν ἐβούλου 25, 14 οὐ γὰρ ἂν ἦσαν δίκαιοι 26, 2 εἰ μὲν ὅς . . . ἀνέτρεψεν, οὐκ ἂν ὠργίζου, [οὐκ ἂν διηνέχθης] εἰ δὲ γυνὴ δώδης; 19, 12 ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπωλόμεθα 22, 14 εἰ δ' ὠδυνῶντο ἐπὶ τούτῳ, οὐκ ἂν ἦσαν βάκηλοι; 24, 3 εἰ . . . εἵλοντο καὶ . . . ἐνεχείρισαν, πότερον τοῦ ἰατροῦ εἶπας ἂν ὄνειδος 26, 7 εἰ μὲν . . . ᾔσθου . . ., πρότερον μὴ εἰδώς, ἂν ἔσχες χάριν 26, 13 εἰ . . . ἀπέθανε, παρεκάλεις ἄν 60, 8. — ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν δοκῶ ἄφωνος γενέσθαι (sc. εἰ ταῦτα λέγοι ἡ Πενία) 8, 6 ἐμὲ δὲ οἴει νῦν ἂν ἀριστᾶν τῆς ὄρνιθος ἀνατρεψάσης 19, 10 θᾶττον γὰρ ἂν ἔμοιγε δοκεῖ τις εἰπεῖν 36, 3 κἂν ἄλλον προστρέφειν (sc. ἔφη) 40, 8 οὐδένα οἰόμενοι δικαιότερ' ἂν τάξαι 48, 3. — ἀπελθὼν ἂν εἰς τὸ βαλανεῖον ἠλειψάμην 25, 3 εἰ ἀλείψασθαι χρείαν ἔχοι, εἰσελθὼν ἂν . . . ἠλείψατο 41, 7 περιχέας ἂν ἐλάδιον καθίσας ἠρίστησε 41, 9

ἄν (i. q. ἐάν): ἂν δὲ μὴ συναρμόσῃ 31, 6 κἂν βασανίζωσι 4, 14 similiter 9, 3. 15, 1. 27, 3. 4. 43, 2. 47, 10 κἂν ξένος κἂν ἐξ εἵλωτος (sc. ᾖ) 28, 9 κἂν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως (sc. ᾖ) 28, 10 κἂν ὁ εἷς ποὺς κυλλός (sc. ᾖ) 60, 3 κἂν ἕνα ὀδόντα (sc. ἀποβάλῃ?) 60, 4

ἀναγινώσκειν 46, 7 ἀναγινώσκοντος 46, 11

ἀναγκάζονται 43, 4

ἀναγκαῖος: πολλὰ τὰ ἀναγκαῖα ἀναπεπλάκασι 43, 12 τῶν ἀναγκαίων 7, 4

ἀνάγκη: ἐξ ἀνάγκης 40, 8

ἀνακράζω: ἀνέκραγε 13, 2. 13, 7

ἀναλέξας τὰ πεσόντα 19, 2

ἀναμάρτητος 55, 13 ἀναμάρτητοι 55, 6

ἀναμένω: τὸ μὴ παρὸν ποτὸν ἀναμένει 7, 10

ἄνανδροι 57, 1

ἀναξίως 56, 9

ἀνάπαλιν: τοῖς πολλοῖς . . . καὶ τοῖς ἀνάπαλιν 15, 9

ἀνάπηρον 60, 3

ἀναπλάσσω: ἀναπεπλάκασι 43, 12

ἀναπληροῦν 60, 1

ἀναρμοστόν τι 6, 1

ἀναστροφή 41, 2

ἀνασυραμένη 58, 11

ἀνατρέπω: τὴν τράπεζαν ἀνέτρεψεν 18, 9. 19, 12 ἀνατρεψάσης 19, 9. 11

ἀναχωρῶ: ἀναχωρεῖς 54, 2 ἀναχώρει 54, 3

ἀνδρείας 7, 3. 22, 4

ἀνδρεῖος 4, 4. 6. 7. 8. 12. 17 τὸν εὔψυχον καὶ ἀνδρεῖον 57, 3

ἀνδροῦμαι: ὅταν δὲ ἀνδρωθῇ 42, 9

ἀνδρωδῶς 60, 8

ἀνελευθερία: ἡ ἀνελευθερία καὶ δυσελπιστία 35, 2. 38, 2 ἀνελευθερίας 35, 10. 11 δι' ἀνελευθερίαν καὶ ῥυπαρίαν 33, 4 δι' ἀνελευθερίαν 34, 4

ἀνελεύθερος 36, 5

ἄνεμος 10, 4 τοὺς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε κτέ. (Hom.) 35, 1 τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλατταν 10, 2 πρὸς τοὺς ἀνέμους 53, 15

ἄνευ Μάνους 41, 14 Διογένους ἄνευ 41, 14

ἀνέχομαι: πῶς ἀνέχῃ ταύτης συμβιούσης; 18, 6

ἄνηβος: ἀνήβων 24, 5

ἀνήρ 50, 13 ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ 16, 6 ἀνὴρ ἀγαθός 58, 5. 62, 3 ἐλεύθερος δὲ ἀνήρ 47, 1 ἄνδρα καὶ οὐ βλᾶκα 62, 3 τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα 5, 4. 52, 4 ὡς ἄριστον ἄνδρα γεγονότα 28, 5 ἄνδρες ἀγαθοὶ 26, 2 ἄνδρας (Theogn.) 45, 7

ἄνθρωπος 59, 10 κρανίον ἀνθρώπου 37, 3 τῷ ἀνθρώπῳ 46, 1 ἄνθρωπον 35, 10 ἄνθρωπε 6, 10 ἄνθρωποι 3, 13. 8, 1. 55, 3. (bis) 5. 56, 8 τῶν ἀνθρώπων 37, 6

ἀνιάσῃ 9, 6

ἄνους: ὁ ἄ. 55, 8 τὸν ἄνουν 55, 11
ἀντειπεῖν 8, 5
Ἀντίγονος: παρ' Ἀντιγόνῳ 23, 8
ἀντιπνέω: ἀντιπέπνευκεν 10, 5
ἀντιστρέφω: ἀντέστραπται 32, 1
ἀντιτίθημι: τῷ δοκοῦντι κακῷ τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἀντιτιθέναι καὶ ἐξισοῦν 60, 3
ἀνωδύνῳ 11, 10
ἀξιόλογον 44, 7
ἀξιῶ: τιμῶν πλειόνων ἠξιώθη 48, 7
ἀπαγγείλαντος αὐτῇ τοῦ κήρυκος ὅτι . . . 58, 4
ἄπαγξαι 58, 3
ἀπάγω: ἀπῆγεν 13, 2
ἀπάθεια: ΠΕΡΙ ΑΠΑΘΕΙΑΣ 55, 1 ἐν τῇ πάσῃ εὐκολίᾳ καὶ ἀπαθείᾳ 12, 6
ἀπαθής 56, 14
ἀπαλλάττομαι 16, 2. 17, 1 ῥᾳδίως ἀπαλλάττεσθαι 15, 10 ἀπηλλαχότος ἀστείως 25, 11
ἀπαντῶ: τὸν ἀπαντήσαντα 8, 8
ἄπειμι: τῶν ἀπόντων 38, 11
ἀπερίεργος καὶ ἀμεμψίμοιρος 56, 1
ἀπέρχομαι: ἀπελεύσεται 40, 2 ἀπελθὼν ἂν εἰς τὸ βαλανεῖον 25, 3 εἰς ἀγρὸν ἀπελθὼν 34, 7
ἀπέχομαι: οὐδεμιᾶς ἡδονῆς ἀπέχεται 46, 4
ἄπλευρος 55, 7 τὸν ἄπλευρον 55, 10 ἄπλευροι 55, 3 ἄπλευροι καὶ ἀτράχηλοι 55, 5
ἀπληστία: ἀπληστίας καὶ ἀνελευθερίας καὶ ἀλαζονείας 35, 9. 11
ἄπληστος ἀνελεύθερος ἀλαζὼν δειλός 36, 5 ἄπληστος καὶ δοξοκόπος καὶ δεισιδαίμων 39, 7 ἄπληστον 42, 1 ἄπληστον . . . νόον (Theogn.) 42, 7 ἐξ ἀπλήστων καὶ πολυτελῶν 40, 3
ἁπλῶς 3, 8
ἀπὸ τρόπου 48, 10
ἀποβάλλω: ἐὰν τὸν ἕτερόν τις ὀφθαλμὸν ἀποβάλῃ 60, 2
ἀπογίνομαι: ἀπογενόμενος 60, 15 διὰ τοὺς ἀπογενομένους 59, 11 ἀπογέγονεν 60, 13. 14
ἀποδημία: τὴν ἀποδημίαν 61, 13
ἀποδημῶ: εἰ μὴ ἀποδημοίη 61, 14 ἀποδημοῦντος 61, 9 ἀποδημήσει 62, 1
ἀποθνήσκειν 18, 2 τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνῃσκόντων 31, 8 ἀποθάνῃς 31, 6 τῷ λιμῷ ἀποθάνοι 40, 6 ἀποθανόντας εὐψύχως 59, 2
ἀπόκειμαι: ἀποκεῖσθαι 36, 14 τὸν ὀφθαλμὸν ἀποκείμεν(ον ἔχειν) 36, 12
ἀποκοτταβίσας 17, 9
ἀποκρύπτεις 4, 18
ἀπολαύει 35, 5
ἀπολείψεις 61, 13
ἀπόλλυμι: κεῖ δόμους ἀπώλεσα (Eur.) 30, 7 ἀπωλόμεθ' ἄν, εἰ μὴ ἀπωλόμεθα 22, 14
ἀπολύω: ἀπολύει ἀπληστίας . . . ἄνθρωπον 35, 9. 11. 31, 1. 43, 9 ἀπολύειν 33, 2 ἀπολῦσαι 39, 2 ἀπολυθῆναι 39, 1
ἀπόπληκτος: παρὰ τοῖς ἀποπλήκτοις 59, 8
ἀπόπυρις: τῶν μαινίδων ἀπόπυριν ποιήσας 41, 9
ἀπορία 11, 4 ἀπορία καὶ δάνεια περιέστηκεν 14, 6 ἀπορία ἀρρωστία 54, 3 ἐν τῇ πάσῃ ἀπορίᾳ 12, 3 ἐν στενοχωρίᾳ καὶ ἀπορίᾳ 60, 11
ἄπορος 11, 1
ἀποστέλλω: εἰς τοὺς εἵλωτας ἀποστέλλουσι 28, 11 πολλῶν αὐτῷ ἐξ οἴκου ἀποστελλομένων 40, 6
ἀποτίθημι: ἱμάτιον . . . ἀπεθέμην 16, 7 τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι 42, 9
ἀποτρίβω: ταύταν (sc. τὰν φάμαν) ἀπότριψαι [57, 13]. 58, 3
ἀποφορά: οὐ τὴν ἀποφορὰν εὐτάκτως σοι φέρω; 7, 1
ἅπτομαι: ἅπτονται 34, 5 εἰ λύπῃ ἅψεται 56, 6 ἅψασθαι 31, 9. 38, 1. 3 τῶν καρπῶν ἅψασθαι 34, 12
ἀπύρηνος ῥοά 55, 2. 5
ἄρα: οὐδὲ ἄρα 36, 8
Ἀργεῖος: ἐν Ἀργείων πόλει (Eur.) 48, 13
Ἄργος: ἐξ Ἄργους 28, 7
ἀργύριον 37, 5 ἀργυρίου 17, 3
ἀρετῆς 22, 4
ἀριθμητικός 50, 5
Ἀριστείδης 47, 12. 48, 4. 5 Ἀριστείδου 48, 4. 6
Ἀρίστιππος: ὁ Ἀ. 29, 13
ἄριστον: ἐπ' ἄ. 18, 8.
ἄριστος: τὸν ἄριστον ἰατρόν 26, 5 ἄριστον ἄνδρα 28, 5 τοῖς ἀρίστοις 28, 10. 29, 2

Ἀριστοτέλης 46, 14 Ἀριστοτέλους 46, 7
ἀριστῶ: ἀριστᾷ 19, 8 ἀριστᾶν (bis) 19, 10 ἀριστῶν 19, 5 ἠρίστα 19, 7 ἠρίστησε 41, 10
ἀρκῶ: ἀρκεῖ 53, 5 οὐκ ἀρκεῖται οὐδ' ἱκανοῦται 42, 4 ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσιν 11, 5 ἀρκούμενος τοῖς παροῦσι 38, 10. 41, 12 ἀρκούμενος καὶ ἐσθῆτι τῇ τυχούσῃ κτέ. 52, 7 ἠρκεῖτο τρίβωνι κτέ. 41, 3
ἄρμενος: ἄρμενος ἐν μικροῖσι καὶ ἄρμενος ἐν μεγάλοισιν (poeta ignotus) 52, 6 ἐπῆραν τὰ ἄρμενα 10, 5
ἁρμονικός 50, 4
ἁρρωστία 54, 3
ἁρρωστῶ: ἀρρωστήσαντος 61, 11
ἄρτος: ὅπως ἄρτοι καθαροί 30, 11
ἀρχαῖος: οἱ ἀρχαῖοι 35, 9. 37, 6
ἀρχή: τῆς ἀρχῆς 43, 12 τῇ ἀρχῇ 24, 9 ἅμα γὰρ τῇ ἀρχῇ 43, 12 ἢ τὴν ἀρχὴν εἰ μὴ ταφήσῃ, τί σοι μέλει; 30, 1
ἄρχω: ἄρχεις καλῶς 6, 1 σὺ μὲν πολλῶν (sc. ἄρχεις), ἐγὼ δὲ (sc. ἄρχω) ἑνὸς τουτουΐ παιδαγωγὸς γενόμενος 6, 2 ἄρχουσι 23, 4. 15 ἄρχειν 24, 4 ἄρξω 24, 10 ἄρξαι 43, 5 ἄρχομαι 6, 1
ἀσεβής: ἀσεβεῖς 27, 9 οἱ ἀσεβεῖς Ἀθηναίων 29, 11
ἀσθενής 10, 7
ἀσθενῶς ἔχοντα 10, 9
ἀσμένη 59, 1
ἀσπανιστία: ἐν πολλῇ . . . ἀδείᾳ καὶ ἀσπανιστίᾳ 44, 1
ἀστείως 25, 11
ἀσφαλῶς καὶ ἀκόπως 27, 6
ἀσχολία: ἐν τῇ πάσῃ ἀσχολίᾳ 45, 6
ἄταφος 31, 1
ἀτράχηλοι 55, 2. 5
ἁτρύφερον 7, 8
Ἀττικός: Ἀττικὴ γυνή 57, 14 τῶν Ἀττικῶν φυγάδων 29, 9
ἀτυφία: μετὰ . . . ἀτυφίας 6, 8
ἄτυφοι γενόμενοι καὶ ἐπαῖται 14, 4
αὖ 54, 2
αὐλεῖν 21, 4
αὐτάρκεια: ΠΕΡΙ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ 5, 1
αὐτοδιακονία: εἰς αὐτοδιακονίαν 54, 4
αὐτός 19, 5. 35, 6. 39, 1. 60, 9. 61, 5 ἐγὼ αὐτή 8, 10. 27, 10 (?) αὐτό 38, 8 αὐτοῦ 18, 8. 25, 10. 46, 11. 61, 9 αὐτῆς 58, 9 αὐτῷ 10, 9. 17, 1. 4. 29, 10. 29, 5. 39, 2. 40, 6. 42, 11. 43, 3. 46, 11. 57, 13. 59, 10 αὐτῇ 58, 4 αὐτόν 12, 9. 13, 3. 6. 35, 7. 46, 10. 61, 14 πρὸς αὐτήν 58, 10 αὐτοί 34, 6 περὶ αὐτῶν 9, 6 αὐτοῖς 13, 12. 24, 2. 34, 4. 36, 10. 58, 12 ἐν αὐτοῖς 3, 13 παρ' αὐτοῖς 41, 1 αὐτάς 36, 12 αὐτά 3, 14. 36, 8. — τοῦ αὐτοῦ ἀμφότερα 15, 8 τούτου δὲ μένοντος τοῦ αὐτοῦ 42, 4 τῇ γὰρ αὐτῇ ἐμπειρίᾳ 24, 6 τῇ αὐτῇ παλαιστρικῇ 25, 4 κατὰ τὴν αὐτὴν εὐβουλίαν 24, 9 τοῖς αὐτοῖς παραδείγμασι 55, 4 αὐτὸς δὲ τοῖς αὐτοῖς περιπεσὼν συμπτώμασιν 60, 9. — ἐξ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως 28, 10 αὐτὸν τὸν ὀφθαλμόν 36, 14 οἱ βασιλεῖς αὐτοί 43, 9 αὐτὰ τὰ πράγματα 12, 1 διὰ ταῦτ' αὐτά 45, 5
αὐτοῦ: τῇ αὐτοῦ κακίᾳ 46, 3 περὶ αὐτοῦ 47, 4 ἐπὶ τῇ αὐτοῦ (sc. τελευτῇ) 57, 1 αὐτοῦ τε ὀλιγωρεῖν ζῶντος 60, 6 αὐτόν 10, 1. 34, 8. 47, 1. 57, 6 αὐτῶν ὄντα ἔχουσιν 6, 8 οὐδὲ ἄρα οὗτοι αὐτῶν 36, 9 αὐτούς 10, 3. 23, 3. 46, 15
ἀφαιρῶ: ἀφέλῃ (bis) 15, 13 ἀφαιρῆται 16, 1
ἀφελής: ἀφελεῖς 40, 4 ἀφελέστερος τῷ τρόπῳ γενόμενος 41, 3
ἀφθονία: πολλὴ τῶν τοιούτων ἀφθονία 23, 1
ἄφθονος καὶ ἀβάσκανος 55, 13 ἄφθονοι 55, 6
ἀφίημι: τὸν ἄριστον ἰατρὸν ἀφέντες 26, 5
ἀφίστημι: τῆς ἀρχῆς ἀποστῆναι 43, 13
ἀφνειόν (Hom.) 22, 13
ἄφοβος 4, 4. 7. 56, 3 ἄφοβοι 55, 3
ἀφόρτως 15, 7
ἄφρων: ὁ ἄφρων 55, 8 τὸν ἄφρονα 55, 11
ἄφωνος γενέσθαι 8, 6
ἀχάριστον 26, 9. 14
ἄχθομαι: ἐπὶ μὲν τούτῳ οὐκ ἄχθῃ 61, 4 εἰ ἐπὶ τούτῳ ἄχθοιτό τις 25, 1
βαδίσας 41, 8
βαθέως 18, 3
βάκηλοι 24, 3
βαλανεῖον: εἰς τὸ βαλανεῖον 25, 3. 41, 7 τὰ βαλανεῖα 8, 2 ἐν τοῖς βαλανείοις 41, 11

ῥάλλω: ὅταν . . . ῥάλλωσιν 54, 2 ῥεβλήατο (Hom.) 53, 4
ῥαρέως 60, 9
ῥαρύτερον (Eur.) 42, 14. 51, 2
ῥασανίζωσι 4, 14
ῥασιλεὺς ἢ δυνάστης 37, 9 ῥασιλέως (sc. πρόσωπον) 5, 6 ἐξ αὐτοῦ τοῦ ῥασιλέως 28, 10 τὸν Κυπρίων ῥασιλέα 46, 8 οἱ ῥασιλεῖς αὐτοί 43, 9 παρὰ ῥασιλεῦσι 23, 6
ῥασιλεύω: σὺ πολλῶν [ἢ ὀλίγων] καὶ ἡρώντων ῥασιλεύεις 24, 5 ῥασιλεῦσαι 43, 6
⟨βασκανίας⟩ 56, 1
βαστάζω: [φορτία βαστάζειν καὶ διατραχηλίζεσθαι] 10, 7
Βελβινείτης 27, 7
βέλτιστε 11, 1
βιάζω: καρτερεῖν βιάζονται 45, 9
βίος: ἀβίωτος ὁ βίος 42, 10 ἐκ τοῦ βίου 15, 11. 16, 3 τοῦ βίου 16, 6 ἐν τῷ βίῳ 15, 10 ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ 49, 5 τῷ βίῳ 56, 5 τὸν τοῦ παιδὸς βίον 43, 1 τὸν εὐδαίμονα βίον 49, 3 εὐδαίμονα . . βίον 51, 3 ἐκεῖνον τὸν βίον 50, 15 ἀβίωτον τὸν βίον νομίζειν 60, 12
βιῶ: εὖ βιοῦσι 3, 10 ἐκεῖνον τὸν βίον ὃν . . . ἐβίωσε 50, 15 βιώσῃ 38, 10 πῶς εὐδαίμονά τις βίον ἔσται βεβιωκώς 51, 3
Βίων: φησὶν ὁ Βίων 5, 5. 6, 8. 15, 12. 30, 2. 36, 7. 39, 3 ὁ δὲ Βίων . . . φησί 9, 2.
βλαβερός: τὴν ψυχὴν βλαβερὸν εἶναι 21, 5
βλᾶκα 62, 4
βλέπων καὶ κεχηνώς 31, 6
βλέφαρα (Eur.) 31, 4
βοηθὸς . . . τᾷ Σπάρτᾳ 58, 7
βόθρος: εἰς . . . βόθρους 36, 13
βορά: ἐν γαστρὸς βορᾷ (Eur.) 53, 7
βόρβορος: εἰς . . . βόρβορον 36, 13
βουλεύω: βουλεύεσθαι 21, 5 οὐ γὰρ ὀρθῶς φησὶ βουλευομένου ὁ Στίλπων 59, 11
βούλομαι: βούλει 4, 8 εἰ βούλει 39, 7 βούλει οὖν . . . λέγωμεν 55, 4 εἴ τις βούλεται 39, 1 βούλονται 43, 14 ἐὰν μή τις τρυφᾶν βούληται 53, 6 ἂν μᾶλλον βουλοίμην 4, 6 ἂν βούλοιο 3, 13. 4, 1 ὡς βούλοιτο 23, 14 βουλόμενος 39, 3 βούλου 5, 7 ἐβούλου 19, 10 σὺ δ' ἂν ἐβούλου 25, 14 εἰ ἐβούλετο 17, 2
βοῶ: βοώσης 18, 5 ἐβόα 13, 4. 5 οὐκ ἐβόα οὐδ' ὠδυνᾶτο 18, 9
βρῶσίν τε .πόσιν τε (Hom.) 53, 1 cf. 34, 7
Γαλήνη 10, 4
γάρ passim. καὶ γάρ 4, 8. 5, 4. 60, 14. 61, 5
γαστήρ: ἐν γαστρὸς βορᾷ (Eur.) 53, 7
γε 13, 2. 4. 6. 8. 9. 53, 9 ταχύ γ' ἂν . . . 18, 3 ἔνιοι δέ γε 23, 5 ἀλλ' ἔν γε τῇ ἰδίᾳ 23, 15 οὐ σόν γε, ἀλλά 26, 4 ἀλλὰ τοῦτό γε 26, 8 ἀλλὰ τό γε . . . μὴ ἐξεῖναι 29, 1 ἀλλ' ἔμοιγε 31, 8 ἀλλ' οὖν γε 62, 2. 3 εὖ γε 58, 6
γελοῖος: γελοῖον 55, 12 γελοῖον γὰρ ἔσται εἰ . . . 60, 1
γελῶ: ἐγέλα 19, 8
γενναῖος: ἡ ὄρνις ἡ γενναία 19, 6
γενναίως 15, 8
γεννικήν 58, 9
γεννῶ: ἐγέννησα 58, 6
γέρων 10, 6 ὁ γέρων (Hom.) 34, 11 γέροντας 12, 5
γεύω: οὐδενὸς γεύονται 35, 5 οὐδενὸς γεύονται οὐδὲ ἅπτονται 34, 5 ἧς (sc. τροφῆς) οὐ μὴ γεύσηται 37, 2
γεωμέτρης 50, 5
γεωργός 59, 12
γῆ 7, 6 γῆς φίλης ὄχθοισι (trag. poeta ignotus) 30, 10 ἐπάνω τῆς γῆς 31, 3 ἐν γῇ πατρῴᾳ (Eur.) 30, 5
γῆρας 12, 1 τὸ γῆρας 8, 7. 12, 7. 14, 2. 15, 3. (Eur.) 42, 13. (Eur.) 51, 1 μετὰ γήρως 15, 5 εἰς γῆρας 50, 16 εἰς τὸ γῆρας 42, 10
γίνομαι: γίνεται 9, 3. 5 πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν γίνεται 46, 6 γινόμενα 47, 9 ἐγίνετο 34, 12 ἐτράφης καὶ ἐγένου 27, 2 ἐγένου 27, 4 ἐγένετό τις καὶ ἐτράφη 27, 1. 7 ἐγένετο 59, 10. 60, 15 ἐγένοντο 48, 10 γένῃ 4, 12 ἵνα Ζεὺς γένηται 43, 7 ἐὰν . . . γένηται 59, 13 ἐὰν . . . γένωνται 36, 3 εἰ δὲ πάντων τις τῶν τοιούτων ὑπεράνω γένοιτο 44, 1 γενέσθαι 8, 6. 42, 8. 43, 2. 5. 6 γενόμενος 6, 2. 3. 24, 5. 41, 3. 42, 8. 58, 5. 61, 1 γενομένου 61, 11 γενόμενον 16, 7 γενόμενοι 14, 4. 23, 3

τούτων ἐν προσδοκίᾳ γενόμενοι 56, 8 γενομένων 22, 10 γέγονας 10, 6. 11, 2. 52, 4 γέγονε 42, 12. 43, 2. 3. 48, 7. 50, 7. 13. 60, 14 γεγονὼς 49, 4 γεγονότα 22. 9. 28, 6
γινώσκω: γνῶναι 15, 4. 26, 11
Γλαύκων: Χρεμωνίδης καὶ Γλαύκων οἱ Ἀθηναῖοι 23, 11
γλοιός: τῷ γλοιῷ 41, 8
γνώριμος: τῶν γνωρίμων 60, 7
γοῦν: τοσόνδε γοῦν (Eur.) 30, 6
γράδιον: μετὰ γραδίου 34, 8 γράδια 7, 7 τοῖς γραδίοις 61, 12
γραμματοδιδάσκαλος 50, 4
γραῦς: γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ (Hom.) 53, 1 cf. 34, 6
γράφω: γράφει 57, 13 γράφειν 46, 13 ἔγραφε 46, 8. 14 ἔγραφεν ἄν 58, 1
γυμνασίαρχος: τὸν γυμνασίαρχον 50, 8 γυμνασίαρχον 50, 10
γυμνάσιον: ἐν τῷ γυμνασίῳ 25, 4 εἰς τὸ γυμνάσιον 25, 2
γυνή 20, 1. 60, 8 Ἀττικὴ γυνή 57, 14 γυναικός 18, 4 τῆς γυναικός 60, 6 τὴν γυναῖκα 26, 12 αἱ γυναῖκες 24, 1. 12 τῶν παρ' ἡμῖν τις γυναικῶν 58, 12 ταυτασὶ τὰς Λακωνικὰς γυναῖκας 57, 11
Δάκνω: δηχθήσῃ 9, 3
δάνεια 14, 6
δαπανᾶν 46, 10 δαπανῶν 61, 6
δέ passim. vid. ἐάν, εἰ, καί, μέν, νῦν, πῶς al.
δείκνυμι: ἐάν σοι δείξω 12, 2. 5 ποῦ ἂν δείξειας 45, 8 δείξας 10, 9 ἀνασυραμένη καὶ δείξασα 58, 12
δειλία: διὰ . . . δειλίαν 37, 5
δειλός 4, 11. 36, 6
δεινοπαθῶ: δεινοπαθῶν 19, 1 ἐδεινοπάθει 58, 7
δεισιδαίμων 39, 7 δεισιδαίμονα 41, 15
δένδρον: τῶν δένδρων 59, 13
δέομαι: ὅψου δεῖται 7, 9
δέρειν καὶ ἐπιτείνειν καὶ παροπτᾶν 4, 16
δεσμωτήριον: ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου 17, 2
δεῦρο 25, 5. 54, 2. 58, 11 δεῦρο δή 13, 6
δευτερολόγος 5, 7 δευτερολόγου . . . πρόσωπον 5, 5
δέω: δεῖ 5, 2. 9, 8. 15, 2. 10. 26, 10. 50, 11. 51, 3. 52, 3. 53, 13. 56, 14. 57, 3 εἰ δὲ δεῖ 49, 3 εἰ τὸν κωπηλατοῦντα διαρρήγνυσθαι δέοι 27, 5 δεῖν 60, 8. 10 δέον 59, 8 ἔδει 40, 9 εἰ . . . δεήσει 60, 2
δή: δεῦρο δή 13, 6 προάγωμεν δή 19, 4 οὐ δή 22, 4 ἔπειτα δή 61, 9
δῆλον ὅτι 19, 9
δημοκρατία: τὰ δέ ὀνείδη τῆς δημοκρατίας 29, 6
δημοσιεύοντα 24, 7
δημόσιος: τὸ δημόσιον ἔργον 26, 6 ἐν τοῖς δημοσίοις τάφοις 29, 6. 7
δῆξις: ἡ δ. 9, 3
δήπου: οἷον δήπου 47, 3
διά: διὰ τὸ δοκεῖν 3, 5. 7. 8. 4, 15 διὰ τὸ εἶναι 3, 6 (bis). 7. 8. 9 (bis). δι' ὅ (bis) 3, 10 διὰ τί 4, 7 δι' ἐμὲ στερίσκῃ 7, 2 διὰ τρυφήν 8, 1 διὰ τοῦτο . . . ὅτι 19, 8 δι' ἀνελευθερίαν 33, 4. 34, 4 διὰ ῥυπαρίαν 37, 5, cf. 45, 3. 8. 9. 46, 1 διὰ ταῦτ' αὐτά 45, 5 διὰ τοὺς ἀπογενομένους 59, 11
διαβεβλημένον 11, 8
διαιρῶ: τὴν ἴσην οὐσίαν διελομένων 12, 3
δίαιτα: διαίτῃ 52, 7 διαίτῃ εὐτελεῖ καὶ λιτῇ 14, 5 τὴν τοῦ εὐπόρου δίαιταν 11, 2 τὴν προτέραν δίαιταν (opp. τῇ παρούσῃ) 41, 4
διακονίᾳ 52, 7
διακόνους 41, 2
διαρρήγνυμι: διαρρήγνυσθαι 27, 5 διαρραγείη 39, 5
διαστέλλω: διάστειλον 11, 4 διεστείλω 11, 3
διατελῶ: ἀεὶ ἀγαθὸς ὢν διατελῶ 25, 13
[διατραχηλίζεσθαι] 10, 8 διετραχηλίζετο 10, 9
διαφέρω: τί δὲ καὶ διαφέρει 24, 3 cf. 31, 2. 36, 11. 37, 1 διαφέρειν 29, 8 διαφέρειν τι ἐκείνην ὄρνιθος 19, 11 τί οὖν διοίσει μοι, εἰ μὴ . . . 24, 10 [οὐκ ἂν διηνέχθης] 20, 1
διάφορος: τί γὰρ τὸ διάφορον; 29, 12 τί ἔσται τὸ διάφορον; 30, 9
δίδωμι: δίδως ἐλευθερίως 6, 3 ὅταν . . . χρήματα πολλὰ διδῷς 42, 1 ὅταν καὶ τρυφῇ πολὺ διδῶμεν 11, 6 εἰ δὲ καὶ τοῦτό τίς σοι δοίη 36, 9 δοῦναι 38, 6 δούς 48, 8 δοθεισῶν 17, 4
διεγεῖραι 18, 3

διεξάγω: τὰ καθ' ἑαυτοὺς λιτότερον διεξάγουσιν 43, 13 πῶς ⟨οὐ⟩ ῥᾳδίως διεξήγαγον 14, 4
δικαιολογοῦμαι: δικαιολογεῖται 6, 11 δικαιολογεῖσθαι 6, 9
δίκαιος 3, 11. 12. 4, 5 δίκαιον 3, 3. 25, 9 δίκαιοι 26, 2 δικαιότερ' ἂν τάξαι 48, 2
δικαιοσύνη: δικαιοσύνης 22, 4 ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης 4, 5
δικαστής: τῶν δικαστῶν 17, 2
διό 8, 9. 9, 8. 11, 10 διὸ καὶ 6, 8. 37, 5. 38, 4. 39, 7 ⟨διὸ⟩ καὶ 59, 2
Διογένης 10, 8. 12, 8. 14, 4. 41, 14 ὁ Διογένης 8, 4. 9. 13, 8 ⟨ὁ Δ.⟩ 41, 13 Διογένους 41, 14
διότι: ἀκούειν διότι 47, 12 λέγειν . . . διότι 48, 11 οὐχ ὁρᾷς διότι 46, 4
διπλώσας τὸν τρίβωνα 41, 6
δίψος: τοῦ δίψους 39, 4. 6
διψῶ: διψᾷ Χίον 8, 1 διψᾷ 50, 2 ὁ διψῶν 7, 9
δοκῶ 8, 6 ἐγώ μοι δοκῶ . . . γράφειν 46, 13 δοκεῖ 13, 13. 27, 1. 31, 8. 33, 2. 35, 8. 36, 3. 47, 2. 48, 10 δοκοῦσιν 3, 12. 33, 4. 35, 9. 47, 12. 57, 1 δοκεῖν 3, 3. 4. 5. 7. 8. 11. 13. 14. (bis) 4, 1. (bis) 2. 3. 4. (bis) 5. 6. 8. 15 cf. s. περί. ὁ δοκῶν 3, 11. 4, 7 δοκῶν 4, 12. 17 τὸ δοκοῦν ἀγαθόν 60, 13 τῷ δοκοῦντι κακῷ 60, 12 δοκοῦντας 56, 9 δόξεις 4, 15 ἵνα . . . δόξῃ 59, 8 ἂν δόξαι 29, 8
Δολοπία: ἐκ Δολοπίας 22, 10
δόμους (Eur.) 30, 7
δόξα: ἡ δ. 57, 10 τῆς ψευδοῦς δόξης 9, 8 πρὸς δόξαν καὶ ἀδοξίαν 11, 9 δόξαν 46, 11
δοξοκόπος 39, 7 δοξοκόπον 41, 15
δοῦλον 43, 3
δουλώσας ἔχεις (trag. ignot.) 28, 3
δραπέτην καὶ κλέπτην 26, 13
δραχμή: τριῶν δραχμῶν 13, 4
δρῶ: κἂν τάδε δράσῃς 15, 1
δύναμαι 25, 6 δύναται 15, 8 δυνάμεθα 11, 5 εἰ . . . δύναιτο 6, 9 δυνάμενος 16, 8 δυνάμενοι 14, 5. 38, 4 δυναμένους 10, 3 δυνήσῃ 38, 5. 10 δυνήσεται 41, 14 (bis). 47, 1 ἠδύνατο 40, 3 ἐδύνατο 48, 8
δύναμιν (Crates) 44, 5
δυνάστης 37, 9
δύο 43, 5 δύο ἀδελφῶν 12, 2 δύο γέροντας, δύο πένητας, δύο φεύγοντας 12, 5 δύο χαλκῶν 13, 8. 9 δύο ἱμάτια 41, 6
δυσαρεστῶ: τοῖς συμβεβηκόσιν οὐ δυσαρεστῶν 38, 11
δυσελπιστία 35, 2. 38, 2
δυσκολαίνω: εἰ . . . δυσκολαίνοις 61, 12 δυσκολαίνειν 60, 11 δυσκολαίνοντα 57, 4
δύσκολον 12, 1
δυσκόλως 15, 5
δυστροπία: τὴν ἑαυτῶν δυστροπίαν καὶ κακοδαιμονίαν 8, 7
δυσφορεῖν 60, 10 δυσφορεῖν εἰ ἀποδημήσει 62, 1 μὴ δυσφοροῦντα μηδὲ δυσκολαίνοντα 57, 4
δυσχεραίνω: ὅτι δὲ εἰς ὕστερον οὐκ ἔσται, δυσχεραίνεις 61, 4 οὐθὲν δυσχεραίνων 16, 3 τῇ παρούσῃ (sc. διαίτῃ) δυσχεραίνων 41, 5
δυσχερής: δυσχερὲς καὶ ἐπίπονον 14, 1 δυσχερὲς ἢ ἐπίπονον 14, 3 τι δυσχερές 24, 2 τί τὸ δυσχερές; 31, 1 τὰ πράγματα . . . δυσχερῆ 13, 13 δυσχερέστερόν τι 57, 5
δωρεάς 23, 6
Ἐάν 9, 3 ἐὰν . . . γένῃ 4, 12 ἐὰν δὲ ποιήσῃ 11, 7 ἐάν σοι . . . δείξω 12, 2. cf. 12, 5 ἐὰν μέν . . . κληθῇ 35, 5 ἐὰν . . . γένωνται 36, 2 ἐὰν μή τις τρυφᾶν βούληται 53, 5 ἐὰν τῶν δένδρων ξηρόν τι γένηται 59, 12 ἐὰν . . . ἀποβάλῃ 60, 2 ἐὰν μὲν . . . ἐὰν δέ 9, 5. 6. 13, 10. 11. 12. 13 ἐὰν μὲν ἐκποιῇ . . . εἰ δὲ μή 15, 9
ἔαρ 43, 4
ἑαυτοῦ: τὴν ἑαυτοῦ τελευτήν 57, 3 τῆς ἑαυτοῦ (sc. τελευτῆς) 57, 5 τὸν ἑαυτῆς υἱόν 57, 12 κακίας ἑαυτὴν αἰτιωμένης 8, 9 ἑαυτόν 35, 8. 57, 7. 59, 7 τὴν ἑαυτῶν δυστροπίαν 8, 7 τὸν ἑαυτῶν θάνατον 57, 2 οὐχ ἑαυτοῖς, ἀλλὰ τοῖς πράγμασι τὴν αἰτίαν ἐπάγουσιν 9, 1 οὔτε ἑαυτοῖς προϊεμένους οὔτε ἄλλοις μεταδιδόντας 37, 8 τὰ καθ' ἑαυτούς 43, 13
ἐγγενής (trag. ignot.) 28, 3
ἐγείρω: ὄρθρου ἐγείρεται 50, 6
ἐγκαλυψάμενος ἐκάθητο 19, 3. 7
ἐγκαλῶ: ἐγκαλεῖν ὡς ἁμαρτάνοντι 61, 14 πρὸς τὸν ἐγκαλοῦντα 7, 2
ἐγκλείω: ὅταν . . . τὸ φρέαρ ἐγκλείσῃ 15, 14

ἔγκλημα 26, 1
ἐγκωμιάζων 48, 11
ἐγχειρίζω: τούτῳ τὸ δημόσιον ἔργον ἐνεχείρισαν 26, 6
ἐγώ: ἐγώ μοι δοκῶ 46, 12 ἐγὼ αὐτή 8, 10 ἐγὼ μὲν γάρ 8, 5. 23, 2. 25, 12 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος . . . ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν κτέ. (Soph.) 47, 8 σὺ μὲν . . . ἐγὼ δέ 6, 1. 2. 3 σὺ . . . ἐγὼ δέ 6, 5. 24, 5 μετ' ἐμοῦ 7, 6 μου (Eur.) 31, 4 ἐμοί 8, 4. 10. 18, 7 ἔμοιγε 31, 8. 35, 8. 36, 3 μοι 6, 10. 12. 7, 2. 13, 13. 18, 7. (Hom.) 22, 13. 24, 10. 26, 15. 33, 2. 38, 5. (Eur.) 42, 13. 46, 12. 47, 2. 47, 11. 48, 10. (Eur.) 51, 1. 58, 1 ἐμέ 7, 3. 19, 10. 25, 9. 28, 4 με 4, 8. (Hom.) 22, 13. (Eur.) 30, 4 ἡμεῖς 6, 9. 8, 6. 11, 5. 18, 1. 23, 3. 31, 9. 41, 5. 60, 1 ἡμῶν 18, 3 παρ' ἡμῖν 23, 7 μηδ' ἁμῖν 58, 3 cf. adn. et 57, 14 ἡμᾶς 19, 5 τὰ καθ' ἡμᾶς 23, 12
ἐδεστός: πολλῶν ἐδεστῶν (Eur.) 53, 12 ἐδεστῶν 53, 13
ἕζεσθαι ἐπὶ θρόνου 33, 5
ἐθέλω: ἤθελον 48, 1 cf. θέλω
ἔθνη 23, 6
εἰ: εἰ δεῖ 26, 10. 49, 3. 50, 11 εἰ μή ⟨εἰμι⟩ 28, 4 καὶ δόμους ἀπώλεσα (Eur.) 30, 7 εἴ τις βούλεται 39, 1 εἰ βούλει 39, 7 εἰ θέλει τις 49, 5 εἰ δ' ἐκπέφευγε 50, 3 τί οὖν διοίσει μοι, εἰ μὴ ἄρξω ἀλλὰ ἰδιωτεύσω 24, 10 εἰ μὴ . . . οἰκήσω 25, 8 εἰ μὴ ταφήσῃ 30, 1 εἰ . . . δυνήσεται 41, 14 εἰ λύπῃ ἄψεται 56, 6 εἰ οὖν ἐν λύπῃ ἔσται 56, 13 εἰ . . . δεήσει 60, 2 εἰ μὲν μηκέτι παρέξεται 60, 15 εἰ ἀποδημήσει 62, 1. — εἰ λάβοι . . . καὶ δύναιτο 6, 8 εἰ . . . λέγοι 8, 5 εἰ . . . ἄχθοιτό τις 25, 1 εἰ . . . δέοι 27, 5 εἰ . . . ἐξοικίζοι 35, 7 εἰ . . . δοίη 36, 9 εἰ . . . ἔχοι 41, 7 εἰ . . . τύχοι 43, 6 εἰ . . . γένοιτο 43, 14 εἴ τις οὕτως οἴοιτο 60, 5 εἰ . . . δυσκολαίνοις 61, 11 εἰ μὴ ἀποδημοίη 61, 14 εἰ δὲ μὴ τύχοις 30, 8 εἰ δὲ μὴ κρυφθείης, ἀλλὰ ἄταφος ⟨ῥιφθείης⟩ 31, 1 εἴ τις . . . μὴ θεραπεύοι, . . . παρασκευάζοι 39, 3. — εἰ δὲ μή 5, 7. 15, 10. 40, 1. — ὥσπερ εἰ . . . εἵλοντο καὶ . . . ἐνεχείρισαν 26, 5 εἰ ἐβούλετο 17, 2 εἰ μὲν ὅς . . . ἀνέτρεψεν, οὐκ ἂν ὠργίζου, [οὐκ ἂν διηνέχθης], εἰ δέ γυνὴ δώδης; 19, 12 εἰ μὴ ἀπωλόμεθα 22, 14 εἰ δ' ὠδυνῶντο 24, 3 εἰ . . . ᾔσθου 26, 11. 26, 14 cf. 26, 13 εἰ . . . ἀπέθανε 60, 7. — παρατηρῶν, εἰ ἔτι ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν 17, 6 ἐπυνθάνετο εἰ . . . οὐκ ἀριστᾷ 19, 8 ὅρα εἰ . . . τοῦτ' ἂν ποιήσειεν 58, 12 ἄδηλον . . . εἰ ἐπὶ ταύτῃ πλείω . . . εἰ περὶ τούτους πλείω 61, 7. 8
εἴκοσι ἐτῶν 50, 10
εἰκόσορος: εἰς τὴν εἰκόσορον 27, 5
εἵλως: ἐξ εἵλωτος 28, 9 εἰς τοὺς εἵλωτας 28, 11
⟨εἰμί⟩ 28, 5 εἴ 7, 4 ἐστίν 3, 4. (bis) 15, 4. 23, 2. 36, 10. 43, 1. 46, 3. 50, 9. 56, 5. 58, 3 ἔστι 6, 6. 21, 4. 22, 6. 24, 9 οὐκ ἔστιν 6, 8. 7, 7. 38, 1. 42, 11. 50, 7. εἰσίν 38, 3. 45, 6 ᾖ 16, 4. 27, 3. 4. 39, 6 ἂν ᾖ 36, 5 ὦσι 47, 10 ἂν . . . εἴη 25, 2. 26, 10. 44, 1. 56, 6 εἶναι (bis) 3, 3. (bis) 4. 5. (bis) 6. (bis) 7. (bis) 8. (ter) 9. 11. 12. (bis) 13. 4, 2. 3. (ter) 4. 5. 6. 8. 12. 16. 17. 12, 9. 21, 6. 28, 6. 29, 2. 31, 9. 35, 8. 40, 7. 44, 8. 47, 3. 11. 48, 4. (Eur.) 53, 8. 56, 15. 57, 1 ὤν 4, 11. 5, 7. 23, 8. 25, 13. (trag. ignot.) 28, 3. 41, 12. 42, 8. 47, 12. 48, 3. 50, 15. 54, 2. 56, 4. 14. [ὢν] 56, 5 οὖσα 52, 2 ὄν 38, 8 ὄντι 11, 10 τῷ ὄντι μέγα 44, 7 ὄντα 12, 6. 21, 4. 22, 6. 24, 8. 25, 10. 31, 3. 36, 8 οὖσαν 26, 9. 12 ὄντες 48, 9 ἐόντων (Hom.) 34, 1 ἦσθα 58, 7 ἦν 41, 2. 48, 1. 12. 61, 2 ἦν (i. q. ἐξῆν) 17, 1 ἦσαν 14, 4 οὐκ ἂν ἦσαν 24, 3 cf. 26, 2 ἔσῃ 4, 14 ἔσται 30, 8. 31, 7. 36, 6. 38, 5. 42, 6. 51, 3. 56, 3. (bis) 13. 14. 60, 2. 61, 2. 4 τεθαμμένοι εἰσίν 29, 6 γεγονὼς ἂν εἴη 49, 4
εἴπερ δεῖ . . . ἐκμετρῆσαι 51, 3 εἴπερ μηδὲ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ 57, 1 εἴπερ ἕτερον 60, 10
εἶπον 22, 1 εἴπας ἄν 26, 7 ἂν εἴποι 6, 10. 7, 2. 48, 9 εἴποι 62, 3 εἰπεῖν 36, 3. 46, 12 εἰ δεῖ εἰπεῖν οὕτως 26, 10 εἰπόντος 18, 5
εἰς: ἦγεν εἰς τὸ μυροπωλεῖον 13, 1

ἀπῆγεν . . . εἰς τὸ μαγειρεῖον 13, 3 εἰς τὰ ἕρια (sc. ἀπῆγεν) 13, 4 ἄγει . . . εἰς τοὺς θέρμους 13, 7 . . . εἰς τὰς ἰσχάδας 13, 8 εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἰδίαν 24, 11 εἰς τὸ Θεσμοφόριον (sc εἰσελθεῖν) 24, 11 εἰς τὸ τοῦ Ἐνυαλίου, οὐδ' εἰς τὰ ἄρατα (sc. εἰσελθεῖν) 24, 12 εἰς τὸ γυμνάσιον (sc. εἰσελθεῖν) 25, 2 ἀπελθὼν ⟨ἂν⟩ εἰς τὸ βαλανεῖον 25, 3 μεταβὰς . . . ἐξ ἑτέρας νεὼς εἰς ἑτέραν . . . ἐξ ἑτέρας πόλεως εἰς ἑτέραν 25, 7 εἰς τὴν εἰκόσορον μεταβάντα 27, 5 εἰς ἀγρὸν ἀπελθών 34, 7 ἃ μὲν εἰς τὴν ἀγορὰν ἃ δὲ εἰς τὸ καπηλεῖον (sc. βίπτασκεν) 35, 3 εἰς φραγμοὺς . . . ἐμπίπτειν 36, 12 [εἰς ἀκαδημίαν] (sc. πέμπε) 40, 2 εἰσελθὼν ἂν εἰς τὸ βαλανεῖον 41, 7 εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν 50, 12 εἰς τὰ ὅπλα ἀναχωρεῖς 54, 2 εἰς ᾅδου 30, 1. 9. 54, 4 εἰς Θετταλίαν φεύγει 22, 11 εἰς ἓν' ἔρχεται (Soph.) 47, 7 εἰς τὸ γῆρας σπεύδει 42, 9 ἔρχεται εἰς γῆρας 50, 16 ἀναχώρει εἰς μονοσιτίαν, εἰς αὐτοδιακονίαν, εἰς τρίβωνα, ἔσχατον εἰς ᾅδου 54, 3 εἰς τοὺς εἵλωτας ἀποστέλλουσι 28, 11 εἰς ἣν (sc. πατρίδα) πολλά τις ἐπόνησε 26, 9 εἰς ταῦτα χρήσιμον 45, 2 δαπανᾶν εἰς ταῦτα 46, 10 οἰκίαν μεγάλην εἰς τὸ σύνδειπνον 40, 10 ἀρκεῖ γὰρ ταῦτα καὶ εἰς τὸ προσηνῶς καὶ εἰς τὸ ὑγιεινῶς 53, 5 εἰς ὕστερον οὐκ ἔσται 61, 4

εἷς: ὁ εἷς πούς (opp. τὸν ἕτερον) 60, 3 μία 43, 4 ἑνὸς τουτουΐ 6, 2 καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸν ἕνα 24, 7 ἕνα ὁδόντα 60, 4 εἰς ἓν' ἔρχεται (Soph.) 47, 7

εἰσέρχομαι: εἰσελθεῖν 24, 11 εἰσελθὼν ἂν 41, 7

εἶτα 4, 11. 19, 5. 40, 10. 43, 4. (quater) 5. 6. 43, 14 πρῶτον μὲν . . . εἶθ' 49, 7

ἐκ vid. ἐξ

ἑκάτερος: ⟨ὁ⟩ ἑκτὸς ἑκατέρου τούτων 56, 2

ἐκβάλλω: τῶν ἐμὲ ἐκβαλόντων 25, 9

ἐκδίδωμι: τὰς θυγατέρας οὐκ ἐδύνατο ἐκδόσθαι προῖκα δούς 48, 8

ἐκδύω: ὅθεν ἐξέδυτε 58, 11

ἐκεῖ 55, 7

ἐκεῖνος 19, 3. 7. 40, 3. 56, 5 Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνος 22, 14 Λυκῖνος ἐκεῖνος 23, 7 καὶ Μητροκλῆς δὲ ἐκεῖνος 40, 4 ἐκεῖνός τε . . . οὗτός τε 39, 5 ἡμεῖς μὲν . . . ἐκεῖνος δέ 41, 6 ἐκείνη 18, 9 καὶ ἐκείνη δὲ πάλιν ἡ Λάκαινα 58, 8 τὰ ἐκείνου 34, 9 τὸ τοῦ κυβερνήτου ἐκείνου 62, 2 κἀκείνης 18, 5 ἐκεῖνον 48, 2 ἐκεῖνον τὸν βίον 50, 15 ἐκείνην 19, 11 ἐκεῖνο μὲν . . . ταῦτα δέ 4, 18 ἐκεῖναι 59, 1 ἐκεῖνα 10, 3 ἐκείνων 18, 7 ὁ ἐκείνων τρόπος 32, 2 ἐκείνοις 6, 6

ἐκεῖσε 54, 1

ἐκλείπω: τοῦ ἐκλελοιπότος 59, 14

ἐκλογίσασθαι ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ πάσας τὰς ἡλικίας 49, 5

ἐκμετρῶ: τῷ πλεονασμῷ τῶν ἡδονῶν ἐκμετρῆσαι 51, 4

ἐκπαθῶς ἀπολαύει 35, 5

ἐκπίνω: εὐκόλως λαβὼν τὸ ποτήριον ἐξέπιεν 17, 9

ἐκπίπτω: ἐκπεσὼν 22, 10. 28, 7

ἐκποιῶ: ἐκποιεῖ (bis) 53, 16 ἐὰν μὲν ἐκποιῇ 15, 9

ἐκτελέσαι (epigr.) 59, 5

ἐκτός: τῶν ἐκτός (sc. ἀγαθῶν) 22, 3. 8 ὁ ἐκτὸς ἁμαρτίας 55, 13 ⟨ὁ ἐκτὸς φθόνου καὶ βασκανίας⟩ 56, 1 ⟨ὁ⟩ ἐκτὸς ἑκατέρου τούτων 56, 2 ⟨ὁ⟩ ἐκτὸς λύπης καὶ φόβου 56, 3 ἐκτὸς τοῦ πάθους καὶ ταραχῆς ὤν 56, 4 ἐκτός τινος . . . πάθους; ἢ μηδενὸς ἐκτὸς ὤν 56, 13

ἐκφεύγω: εἰ δ' ἐκπέφευγε τὴν τιτθήν 50, 3

ἐλάδιον 41, 9

ἔλεος 56, 7

ἐλευθέριος γὰρ . . . ἡ τοιαύτη ἀναστροφή 41, 1 ἐλευθερίους καὶ ἀφελεῖς 40, 3

ἐλευθερίως 6, 3 ἐλευθερίως καὶ ἀφόρτως 15, 7

ἐλεύθερος 43, 1. 2 ἐλεύθερος δὲ ἀνήρ 47, 1

ἐλεῶ: τοὺς ἀναξίως δοκοῦντας περιπίπτειν τούτοις ἐλεοῦσι 56, 9

Ἕλληνι 37, 2

ἐμαυτοῦ 24, 6 ἐμαυτόν (Soph.) 47, 8

ἐμβαίνω: ἐμβαίνουσιν 50, 13 ἐμβαίνειν 50, 12 ἔμβα πορθμίδος ἔρυμα (Timoth.) 16, 4

ἐμμένω: τὸν μὲν μετασχόντα τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐμμείναντα 28, 9. 10
ἐμός: ὄνειδος ἐμόν 25, 8 ἐμὸν ὄνειδος 25, 9
ἔμπαλιν 50, 7
ἐμπειρία: τῇ γὰρ αὐτῇ ἐμπειρίᾳ 24, 6
ἐμπίπτειν 36, 13
ἐν: εἶναι ἐν αὐτοῖς 3, 13 τὸν μὲν ἐν . . . ἀπορίᾳ, τὸν δὲ ἐν εὐκολίᾳ (sc. ὄντα) 12, 3 cf. 12, 6 ἐν λίμνῃ ἕστηκεν 34, 9 ἐν ἐνδείᾳ εἰσίν 38, 3 cf. 36, 6. 42, 6 ἐν πολλῇ ἂν εἴη ἀδείᾳ καὶ ἀσπαναιστίᾳ 44, 1 ἐν τῇ πάσῃ ἀσχολίᾳ εἰσίν 45, 5 ἐν ὀδύνῃ καὶ λύπῃ [ὢν] καὶ φόβῳ ἐστὶ 56, 4. 13 ἐν ταῖς πόλεσιν ἐντιμοτέρους εἶναι 47, 10 ἐν στενοχωρίᾳ καὶ ἀπορίᾳ μὴ δυσκολαίνειν 60, 11 ἐν Ἀργείων πόλει (Eur.) 48, 13 ἐν τῷ γυμνασίῳ 25, 4 ἐκάθευδε . . . ἐν τοῖς ἱεροῖς . . . ἐν τοῖς βαλανείοις 41, 10 μένειν ἐν τῷ βίῳ 15, 10 ἐν τῇ ἰδίᾳ μένοντα 22, 7 cf. 23, 4. 9. 24, 8 ἐν τῇ ἰδίᾳ . . . ταφῆναι 29, 1 cf. 29, 9. 10 ἔν γε τῇ ἰδίᾳ οὐκ ἄρχουσιν 23, 15 ἐν τῇ Μεγαρικῇ (sc. ταφήσῃ) 29, 11. (sc. ταφήσομαι) 12 θάψον . . . ἐν γῇ πατρῴᾳ (Eur.) 30, 5 ἐν τοῖς δημοσίοις τάφοις (sc. τέθαπται) 29, 6 (sc. ταφῆναι) 29, 7 ἐν σκυτείῳ καθήμενον 46, 7 ἐν ᾗ (sc. γῇ) ἐγένετό τις καὶ ἐτράφη, ἐν ταύτῃ καταγενέσθαι 27, 1 cf. 27, 2 τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνῃσκόντων 31, 7 ἐν τῇ παρατάξει τετελεύτηκε 58, 4 ἄρμενος ἐν μικροῖσι καὶ ἄρμενος ἐν μεγάλοισιν (poeta ignotus) 52, 6 οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ τὸ χρηστὸν εἶναι (Eur.) 53, 7 οὐδέ γε ἐν χλανίδος κατασκευῇ οὐδὲ ἐν στρωμνῆς μαλακότητι (sc. τὸ χρηστόν ἐστι) 53, 9 τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως 17, 3 ἐκλογίσασθαι ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ πάσας τὰς ἡλικίας 49, 5 ἐν μείζονι τιμῇ ἐγένοντο 48, 9 τούτων ἐν προσδοκίᾳ γενόμενοι 56, 8 ἐν τῷ νῦν πολέμῳ 47, 3 ἐν ᾧ (sc. χρόνῳ) καθεύδω 49, 7
ἐναντίος: τὰ ἐναντία 46, 1 ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων 58, 2
ἐνδεής 40, 7. 41, 12. 43, 8. 48, 12 τῶν ἀναγκαίων ἐνδεής 7, 4
ἔνδεια: ἐνδείας 33, 2 ἐνδείας καὶ σπάνεως 39, 1. 39, 8 cf. 35, 10 ἐν ἐνδείᾳ 38, 3 ἐν ἐνδείᾳ καὶ σπάνει 36, 6. 42, 6 δι' ἔνδειαν 45, 3. 8 cf. 45, 9
ἔνδον 31, 10
ἐνδόξου, ἀδόξου 52, 3
ἕνεκα: τούτου γὰρ ἕνεκα 58, 6
ἐνέχυρα 32, 1
ἐνθυμούμενον 59, 10
ἔνιοι 23, 5. 34, 4 ἐνίων 35, 2. 38, 1 ἐνίους 33, 3
ἐνίοτε 22, 7. 25, 2. 41, 8. 54, 3
ἐνοίκιον: τὸ ἐν. 15, 12
ἐνοικῶ: τοὺς ἐνοικοῦντας 27, 9
[ἐνταῦθα] 27, 4 κἀνταῦθα 13, 6
ἐντέλλομαι: ἐντέλλεται 30, 3 ἐντελλομένην 57, 7
ἔντιμος: τίς ἐντιμότερος γέγονεν ἢ τιμῶν πλειόνων ἠξιώθη; 48, 7 ἐντιμοτέρους εἶναι μᾶλλον 47, 10 ἐντιμότατος 48, 1
Ἐνυάλιος: εἰς τὸ τοῦ Ἐνυαλίου 24, 12
ἐξ (ἐκ): ἀπαλλάττεσθαι ὥσπερ ἐκ πανηγύρεως [οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου]. καθάπερ καὶ ἐξ οἰκίας . . . οὕτω . . . καὶ ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζομαι 15, 11 ὥσπερ ἐκ συμποσίου ἀπαλλάττομαι . . ., οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου 16, 2 πολλῶν αὐτῷ ἐξ οἴκου ἀποστελλομένων 40, 6 ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου . . . ἐξελθεῖν 17, 1 μεταβὰς ὥσπερ ἐξ ἑτέρας νεὼς . . . οὕτως ἐξ ἑτέρας πόλεως 25, 6 ἐκ Δολοπίας ἐκπεσών 22, 10 φυγὰς ὢν ἐκ τῆς Ἰταλίας 23, 8 ἐξ Ἄργους ἐκπεσών 28, 7 ἐκ Θηβῶν . . . πορθμεύει 30, 9 φυγόντων . . . ἐκ τῆς μάχης 58, 10 πεφευγότα ἐκ τῶν πολεμίων 57, 12 ἐξ ἐφήβων ἐστὶ καὶ ἤδη εἴκοσι ἐτῶν 50, 9 κἂν ξένος κἂν ἐξ εἵλωτος . . . κἂν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως 28, 9. 10 ἐξ ἁπλήστων καὶ πολυτελῶν ἐλευθερίους καὶ ἀφελεῖς κατασκευάζειν 40, 3 ἐὰν ἐκ πλουσίων πένητες γένωνται 36, 2 πένης ἐξ εὐπόρου (sc. γέγονας) 52, 5 ἐξ ὧν ἐν ἐνδείᾳ καὶ σπάνει ἔσται 42, 5 ἐκ τῶν πλεοναζουσῶν ἡδονῶν συγκρῖναι 49, 3 ἐκ παιδίου 27, 4 ἐξ ἀνάγκης ἔδει 40, 8 ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων 58, 2

ἐξαιρῶ: τῇ χειρὶ ἐξελών 38, 6
ἐξαποστέλλω: ἐπὶ στόλου τηλικούτου ἐξαπεστάλη 23, 13
ἐξελθεῖν 17, 2
ἔξεστιν: τό γε ἐν τῇ ἰδίᾳ μὴ ἐξεῖναι ταφῆναι 29, 1 ἐξέσται σοι 11, 10
ἐξικόμην (Hom.) 22, 12
ἐξισοῦν 60, 13
ἐξοικίζω: εἰ μέν τις αὐτὸν ἐξοικίζοι 35, 7 ἑαυτὸν δὲ ἐξοικίζων 35, 8 ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζομαι 15, 14 ἐξ οἰκίας . . . ἐξοικιζόμεθα 15, 12
ἐξουσία: τὴν ἐξουσίαν ἔχων ὡς βούλοιτο χρῆσθαι 23, 14 ἐξουσίαν ἔξεις εἰσελθεῖν 24, 11 εἰς τὸ Θεσμοφόριον ἐξουσίαν ἔχω (sc. εἰσελθεῖν) 24, 12 εἰς τὸ γυμνάσιον ἐνίοτε ἐξουσίαν ἔχω (sc. εἰσελθεῖν) 25, 2
ἔξω: προάγωμεν δή . . . ἔξω 19, 4
ἐξώλης: τὰς πλείους μὲν ἐξώλεις τῶν πόλεων (sc. φασί) 27, 8
ἔξωρος: οἱ ἔξωροι τῇ ἡλικίᾳ 24, 2
ἔοικα: ὡς ἔοικεν 40, 5 ⟨εἰκὸς⟩ αὐτοῦ τε ὀλιγωρεῖν ζῶντος καὶ τὰ ὑπάρχοντα προσκαταφθείρειν; 60, 6
ἐπάγω: οὐχ ἑαυτοῖς ἀλλὰ τοῖς πράγμασι τὴν αἰτίαν ἐπάγουσιν 9, 2
ἐπαινῶ: ταυτασὶ τὰς Λακωνικὰς γυναῖκας πᾶς τις ἐπαινεῖ ὡς εὐψύχους 57, 11 καὶ Ἡρακλέα μὲν ὡς ἄριστον ἄνδρα γεγονότα ἐπαινοῦμεν 28, 6 ἐπαινοῦσιν 29, 4. 57, 7 ἐπῄνεσε 58, 8 ἄν τις ἐπαινέσαι 14, 1 ἐπαινέσαι (infin.) 15, 2
ἐπαίρω: ἐπῆραν τὰ ἅρμενα 10, 5
ἐπαῖται 14, 5
ἐπαίτιος: οὔτις ἐμοὶ τῶνδ' ἄλλος ἐπαίτιος (Hom.) 8, 10
ἐπάνω τῆς γῆς 31, 3
ἐπάρχω: πολλῆς ἐπάρχοντες 43, 9
ἐπεί τις ὤθει καὶ ἐτραχήλιζεν 10, 8 ἐπεί τοι 15, 3 ἐπεὶ ποῦ ἂν δείξειας 45, 8 ἐπεὶ καὶ σὺ ἀργύριον ἔχεις 37, 4 ἐπεὶ καὶ τῶν τοιούτων φροντίδων μοι δοκεῖ ὁ ἄβιος λελυμένος πολὺ εὐσχολώτερος εἶναι 47, 1 ἐπεὶ καὶ ταυτασὶ τὰς Λακωνικὰς γυναῖκας πᾶς τις ἐπαινεῖ 57, 10
ἔπειτα δή 61, 9
ἐπί c. gen.: ἔτι ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν 17, 6 ἐπὶ ξένης 21, 4. 22, 6. 24, 8. 29, 7. 8 ἕζεσθαι ἐπὶ θρόνου 33, 5 [ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς] (Hom.) 34, 6 ἐκοιμᾶτο χαμαὶ ἐπὶ στιβάδος 53, 3 ὁ νῦν ἐπὶ Θρᾴκης καθεσταμένος 23, 10 ἐπὶ στόλου τηλικούτου ἐξαπεστάλη 23, 13 τί ποτε ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν 3, 12 ἐπὶ τῶν ψυχικῶν 4, 3 ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης 4, 5 ἂν παραράλλοιτο τὰ ἐπὶ τῶν τεχνῶν 21, 3 οὐδ' ἡμεῖς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων μερῶν 60, 1 ἐπὶ τοῦ παρόντος 36, 9 ἀλλ' ἐπὶ μὲν τούτων εἴ τις οὕτως οἴοιτο 60, 5 ἐπὶ στρατείας 53, 16 οὐδὲ γὰρ ἦν μυριοστὸν ἔτος οὐδ' ἐπὶ τῶν Τρωικῶν 61, 2. — c. dat. εἰ δ' ὠδυνῶντο ἐπὶ τούτῳ 24, 3 εἰ ἐπὶ τούτῳ ἄχθοιτό τις 25, 1 στρατηγοὶ ἐφ' οἷς καλλωπίζονται 29, 5 μᾶλλον ἡσχύνετο . . . ἐπὶ τῷ πλούτῳ . . . ἢ . . . ἐπὶ τῇ πενίᾳ 48, 5 μήτε ἐπὶ φίλου μήτε ἐπὶ τέκνου τελευτῇ λυπηθῆναι, εἴπερ μηδὲ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ 56, 15 ἐπὶ μὲν τούτῳ οὐκ ἄχθῃ 61, 3 εἰ ἐπὶ πᾶσι τούτοις δυσκολαίνοις 61, 11. — c. acc. ἐφ' ἱερὸν καθίσας 6, 11 παρειληφότος . . . ἐπ' ἄριστον 18, 8 ὡς ἐπὶ τὸ πολύ 45, 4
ἐπιβάλλω: ἐπιβάλλουσαν ἡγεῖσθαι τὴν στρατείαν . . . τῷ φίλῳ 61, 13 ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας 41, 1
ἐπιβολάς 42, 5 vid. ἐπιθυμία
ἐπίβουλον 26, 12
ἐπιγράφουσι Λακεδαιμόνιοι 59, 2
ἐπιεικῆ καὶ δίκαιον ὄντα 25, 9
ἐπιζητῶ: πρὸς τὸν ἐπιζητοῦντα 38, 5
ἐπιθυμία: ἐπιθυμίας καὶ ἐπιβολὰς τοσούτων καὶ τοιούτων ἔχει 42, 5 ⟨τῶν⟩ τοιούτων ἐπιθυμιῶν 43, 9
ἐπιθυμῶ: ἐπιθυμῶν στραγγεύεται 35, 6 ἐπιθυμοῦντες οὐδενὸς γεύονται 35, 4 ἐπιθυμοῦντες μὲν πολλῶν χρᾶσθαι δὲ οὐ δυνάμενοι 38, 3 τῶν ἀπόντων οὐκ ἐπιθυμῶν 38, 11 ὧν ἂν ἐπιθυμῇ 46, 2 ἐπιθυμεῖ τὰ ἐν νεότητι 42, 12 διακόνους οὐκ ἐπιθυμῶν ἔχειν 41, 12 ἐπιθυμεῖ ἔφηβος γενέσθαι 42, 8 δοῦλον εὐθὺς ἐπιθυμεῖ κτήσασθαι 43, 3 ἵνα Ζεὺς γένηται, ἐπιθυμήσει 43, 7
ἐπίκειμαι: ἐπίκειται ἐνίοτε πόλεμος 54, 2 ὅταν ἐπικέωνται οἱ πολέμιοι καὶ βάλλωσιν 54, 1
ἐπιλαμβάνω: κἂν μέσου τοῦ ὄφεως ἐπιλαμβάνῃ, δηχθήσῃ, ἐὰν τοῦ τραχή-

λου, οὐδὲν πείσῃ 9, 3 ἐπιλαμβανόμενος Ἀθηναίων 29, 4
ἐπιμέλομαι: τῶν λοιπῶν ἐπιμελόμενος 59, 14
ἐπιπέτομαι: ἡ ὄρνις ἐπιπτᾶσα 19, 6. 8
ἐπιποθῶ: ἐπιποθεῖ τὴν νεότητα 50, 16 ἐπιποθῶν τὴν προτέραν δίαιταν 41, 4 μὴ ἔχων οὐκ ἐπιποθήσεις 38, 10
ἐπίπονος 50, 1 ἐπίπονον 14, 1. 3
ἐπιτείνειν 4, 16
ἐπιφανής: πολλοῖς ὤφθη τὰ πράγματα . . . ἐπιφανέστερα γεγονότα 22, 9
ἐπιχαίρω: ἐπιχαίρουσιν 56, 12 λαχόντι σοι ἐπιχαρήσονται καθάπερ τῷ Αἴαντι 4, 10
ἐργάζεσθαι: τὸ ἐ. 11, 6
ἐργολαβῶ: κατ' οἰκίας ἐργολαβοῦντα 24, 7
ἔργον: τὸ δημόσιον ἔ. 26, 6
ἔριον: εἰς τὰ ἔρια πάλιν τὰ μαλακά (sc. ἀπῆγεν αὐτόν) 13, 5
ἔρυμα: πορθμίδος ἔρυμα (Timoth.) 16, 4
ἔρχομαι: τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται (Soph.) 47, 7 ἔρχεται εἰς γῆρας 50, 16
ἐρωτῶ: πρὸς ταῦτα ἐρωτᾶν 35, 9
ἐσθῆτι τῇ τυχούσῃ 52, 7
ἐσθίω: ἥδιστα ἐσθίει 7, 9 γράδια φυστὴν φαγόντα 7, 7
ἐσχατιή: [ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς] (Hom.) 34, 6
ἔσχατος: τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ὥραν 17, 5 ἔσχατόν [τι] τῶν κακῶν 11, 7. — ἔσχατον 54, 4
Ἐτεοκλῆς: τὸν Ἐτεοκλέα 48, 11
ἕτερος: ἐξ ἑτέρας νεὼς εἰς ἑτέραν . . . ἐξ ἑτέρας πόλεως εἰς ἑτέραν 25, 6 ἕτερόν τι 12, 4. 8 πλοῦτον μεταλήψεσθ' ἕτερον, οὐχ ἕτερον τρόπον (Philem.) 42, 3 ἕτερον (sc. δοῦλον) 43, 3 εἴπερ ἕτερον 60, 11 γελοῖον γὰρ ἔσται εἰ ἐὰν τὸν ἕτερόν τις ὀφθαλμὸν ἀποβάλῃ, δεήσει καὶ τὸν ἕτερον προσεκκόψαι, κἂν ὁ εἷς ποὺς κυλλός, καὶ τὸν ἕτερον ἀνάπηρον ποιεῖν 60, 2 sq. πρὸς ἕτερον 35, 5 περὶ ἑτέρων 47, 5 ἐὰν μὲν οὕτως . . . ἐὰν δὲ ὡς ἑτέρως 9, 6
ἔτι: εἰ ἔτι ἥλιος ἐπὶ τῶν ὁρῶν 17, 6 ἔτι φοβεῖται 50, 10 μὴ δυνάμενος ἔτι εὐδαιμονεῖν 16, 8 ἔτι δέ 46, 11
ἔτος: μυριοστὸν ἔτος 61, 2 ἤδη εἴκοσι ἐτῶν (sc. ἐστι) 50, 10
⟨εὖ⟩ 3, 5. 6 εὖ 3, 9. 10. (bis) 16, 5. (ter) 6. (bis) 52, 5. 56, 11 οὐκ εὖ 45, 3 εὖ, τέκνον, ὅτι σαυτόν μοι ἔσωσας 58, 1 εὖ γε 58, 6
εὐαρεστῶ: πῶς ἂν ἐκεῖνος εὐαρεστοίη τῷ βίῳ, ἢ μὴ εὐαρεστῶν πῶς ἂν εἴη εὐδαίμων; 56, 5 sq.
εὐβουλία: κατὰ τὴν αὐτὴν εὐβουλίαν 24, 9
εὐδαιμονεῖν 16, 8. 25, 7
εὐδαίμων 49, 4. 56, 3. 6 τὸν εὐδαίμονα βίον 49, 3 εὐδαίμονα . . . βίον 51, 3
εὐδία, γαλήνη 10, 4 εὐδία 11, 3
εὐημέρηκας 25, 11
εὐθαρσῶς 6, 4. 17, 6 μὴ εὐθ. 57, 2
εὐθέως 3, 14
εὐθύς 43, 3
εὐκλήρημα: εἰ δεῖ εἰπεῖν οὕτως εὐκλήρημα 26, 11
εὐκληρῶ: οὐκ εὐκληρεῖν 60, 15
εὐκολία: ἐν εὐκολίᾳ 12, 4 ἐν τῇ πάσῃ εὐκολίᾳ καὶ ἀπαθείᾳ 12, 6
εὐκόλως 14, 2. 15, 3. 17, 8
εὐλογιστίας 22, 3
εὐλύτως 38, 6
εὐνή: εὐναί (Hom.) 53, 4 εὐνάς 7, 5
εὐπετῆ καὶ ῥᾴδια 13, 12
εὐπλοεῖν 25, 6
εὔπνους καὶ πολυτελής 8, 4
εὐπορία 11, 4 δι' εὐπορίαν 45, 3
εὔπορος 4, 2. 6, 3 τὴν τοῦ εὐπόρου δίαιταν 11, 2 ἐξ εὐπόρου 52, 5
εὐπραγίας 22, 3
Εὐριπίδης 53, 10 ὁ Εὐρ. 48, 11
εὑρίσκω: εὑρήσει 49, 5 εὑρεθῆναι τὴν πατρίδα μοχθηρὰν καὶ ἀχάριστον οὖσαν 26, 8
εὐσεβής: οἱ εὐσεβεῖς Μεγαρέων 29, 12
εὔσχολος: πολὺ εὐσχολώτερος 47, 3
εὐτάκτως 7, 1
εὐτελής γε ἡ πόλις 13, 8. 9. cf. 13, 10. 11 διαίτῃ εὐτελεῖ καὶ λιτῇ 14, 5 τοῖς δὲ ὀλίγοις καὶ εὐτελέσι 6, 7
εὐφραίνεσθαι 7, 6
εὐχερῶς 46, 2
εὔψυχος: τὸν εὔψυχον καὶ ἀνδρεῖον 57, 3 εὐψύχους 57, 11
εὐψύχως 57, 3. 58, 8. 59, 2
ἔφηβος (bis) 42, 8. 50, 7 ἐξ ἐφήβων ἐστὶ καὶ ἤδη εἴκοσι ἐτῶν 50, 9

ἔχω: ἐξουσίαν ἔχω 24, 12. 25, 3 τὴν ἐξουσίαν ἔχων 23, 14 ἐξουσίαν ἕξεις 24, 11 cf. 25, 1 πάντ' ἔχω 43, 2 ἀργύριον ἔχεις 37, 5 πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχει τι δύσκολον 12, 1 δοκεῖ μοι ἔχειν τι ἡ πενία δυσχερὲς καὶ ἐπίπονον 13, 13 cf. 14, 3 ἐπιθυμίας καὶ ἐπιβολὰς . . . ἔχει 42, 5 πῦρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει (Crates) 44, 5 οὐ παρρησίαν ἔχουσιν 23, 5 ἃ ἔχουσι 36, 7 οὐ γὰρ αὐτῶν ὄντα ἔχουσιν 36, 8 ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον (Theogn.) 42, 7 ἔνδον ἔχουσιν 31, 10 εἰ . . . χρείαν ἔχοι 41, 7 ἔχειν αὐτὰ μᾶλλον ἢ δοκεῖν ἔχειν 3, 14 φίλους ἔχειν 4, 2 τὸ οὕτως ἔχειν ⟨καὶ τὸ μὴ ἔχειν⟩ (sc. χρήματα) 36, 10 cf. 36, 11 μὴ ἔχειν τροφὴν ἢ τοιαύτην ἔχειν 37, 1 cf. 37, 4 οὓς μὲν χρήματα ἔχειν οὓς δὲ κτήματα 37, 7 ὑπόδημα ἔχειν 40, 9 διακόνους . . . ἔχειν 41, 13 πλοῦτόν τε γὰρ πλεῖστον αὐτὸν ἔχειν 46, 10 τὸν ἄπλευρον ἔχειν μὲν φαμὲν πλευράς 55, 10 cf. 55, 11 σπανιεῖ τροφῆς καὶ ἔχων ταύτην καὶ μὴ ἔχων 37, 3 δύο ἱμάτια ἔχων 41, 7 ἔχων συνεργὸν τὸν πλοῦτον 46, 3 ὁ μὲν ἵππον ἔχων . . . ὁ δὲ ὅπλα . . . ὁ δὲ μηδὲν ἔχων 53, 17 ἢ δὲ κρόταλον ἔχουσα 50, 3 ὑπόδημα . . . [ἥλους οὐκ ἔχον] 40, 9 ἔχοντες αὐτά 36, 8 προσόδους μεγάλας ἔχοντες 43, 10 ἔχοντάς τι κακόν 56, 12 πέδας ἕξεις μεγάλας καὶ χειροπέδας 4, 12 πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχ' ἐν Ἀργείων πόλει (Eur.) 48, 13 οὐ χάριν ἔχεις; 26, 15 ἂν ἔσχες χάριν 26, 13 αὐτὸς δὲ ἔχων οὐθενὶ ἂν παρέχοι 35, 6 μὴ ἔχων οὐκ ἐπιποθήσεις 38, 10 τήνδε δουλώσας ἔχεις (trag. ignotus) 28, 3 τί ἂν ἔχοις ἀντειπεῖν 8, 5 οὐκ ἔχων τί πράττῃ 46, 6 ἀσθενῶς ἔχοντα 10, 9 ἴσως ἔχοντα 11, 9 πρὸς ταῦτά πως ἔχοντα 10, 1

ἐῶ: οὐκ ἐῶσα ἅψασθαι 38, 3 ἐώσας ἀποκεῖσθαι 36, 14

ἕως δ' ἂν ᾖ 36, 5 ἕως ὅτου . . . ὑφείλετο 36, 14

Ζεύς 43, 7

ζηλοτυποῦσι καὶ φθονοῦσι 56, 12

Ζήνων 46, 6

ζητῶ: ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι 42, 9 ζητοῦμεν παχύτερον ἱμάτιον 41, 5 ταῦτα . . . ζητοῦσιν 8, 1 ζητεῖν τι 46, 3 μὴ ζήτει τὰ τοῦ νέου 10, 6 μὴ ζήτει τὰ τοῦ ἰσχυροῦ 10, 7 τὴν τοῦ εὐπόρου δίαιταν 11, 2 μὴ χρήματα αὐτῷ ζητείτω 39, 2

ζῶ: ⟨ἐὰν μέν τις οὕτω ζῇ⟩ . . . ἐὰν δὲ οὕτως 13, 11 ζῆν 41, 14 τὸ ζῆν (epigr.) 59, 4 ζῶντος 60, 6 ζῶντι 61, 6 τῶν ζώντων 59, 12

ζωγράφος 50, 4

Ἢ: γνῶναι . . . ποῖόν τι ἐστὶ πλοῦτος ἢ ποῖόν τι πενία 15, 4 cf. 22, 1. 4. 23, 2. 24, 4. 29, 8. 31, 1. 36, 11. 37, 1 (bis). 48, 7. 56, 5 ἢ αὐτὸς . . . ἀπολυθῆναι ἢ ἄλλον ἀπολῦσαι 39, 2 cf. 57, 13. 58, 2 πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχει τι δύσκολον, ἢ γῆρας ἢ πενία ἢ ξενία 12, 1 πότερον οὖν διὰ τὸ δοκεῖν ἀγαθοὶ ὑποκριταὶ εἶναι ⟨εὖ⟩ ὑποκρίνονται ἢ διὰ τὸ εἶναι; 3, 6. cf. 26, 7 διὰ τὸ δοκεῖν ἀγαθοὶ ⟨εἶναι⟩ εὖ πράττουσιν ἢ διὰ τὸ εἶναι; 3, 9 ἢ . . . ἡγῇ; 19, 11 ἢ ἐμὸν ὄνειδος, ἀλλ' οὐ τῶν ἐμὲ ἐκβαλόντων . . .; 25, 9 ἢ ἐκ Θηβῶν . . . πορθμεύει . . .; 30, 9 ἢ . . . συναρμόζει τις; 31, 7 ἢ παντάπασι . . . γελοῖον; 55, 12 ἢ δεῦρο καταδυσόμενοι ὅθεν ἐξέδυτε; 58, 11 ἀλλὰ μὴ . . . ἐνδεής εἶ; ἢ οὐ . . .; 7, 4 ἢ οὐχ ὁρᾷς . . .; 7, 7. 45, 4. 9 ἢ οὐκ ὄψον . . . παρασκευάζω; 7, 7 ἢ οὐχ ὁ πεινῶν . . . ἐσθίει . . .; 7, 8 cf. 14, 3. 26, 1. 29, 13. 57, 1. 2. 5 ἢ πάλιν . . . τίς ἐντιμότερος γέγονεν . . .; 48, 6 ἢ πάλιν οὐχ ὁρᾷς . . .; 46, 4 ἢ πάλιν . . . οὐ δυνήσεται; 46, 15 ἢ τί δεῖ μᾶλλον ἐπαινέσαι . . .; 15, 2 ἢ . . . τί σοι μέλει; 30, 1 ἢ τί διαφέρει . . .; 31, 1. 36, 11. 37, 1 ἢ τίς τιμὴ αὕτη . . .; 29, 3. cf. 43, 8 ἢ . . . πῶς ἀπαθὴς ἔσται; 56, 14 μᾶλλον ἂν βούλοιο εἶναι ἐν αὐτοῖς ⟨ἢ δοκεῖν εἶναι⟩ καὶ ἔχειν αὐτὰ μᾶλλον ἢ δοκεῖν ἔχειν; 3, 13 cf. 3, 14. 4, 1. 2. 3. 4. 5. 6 δι' ὃ δ' εὖ βιοῦσι κρεῖττον ἢ δι' ὃ μή 3, 10 πάντα μᾶλλον αἰτιώμεθα ἢ τὴν ἑαυτῶν δυστροπίαν 8, 7 cf. 14, 2. 22, 7. 57, 7 πλείω

οἱ μῦς κατεσθίουσι . . . ἢ αὐτοί 34, 6 θᾶττον . . . ἤπερ τὸν τρόπον 36, 5 ἐκεῖνός τε γὰρ ἂν πρότερον πίνων διαρραγείη ἢ παύσαιτο 39, 6 δι' εὐπορίαν (sc. μᾶλλον) ἢ δι' ἔνδειαν κωλυθῆναι 45, 3 περὶ οὐδενὸς φροντίζει ἢ περὶ αὐτοῦ 47, 4 πλείω γὰρ ὁρῶ σοι ὑπάρχοντα πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι ⟨ἢ⟩ ᾧ ἔγραψεν Ἀριστοτέλης 46, 14
ἡβώντων 24, 4
ἡγοῦμαι: διαφέρειν τι ἐκείνην . . . ἡγῇ; 19, 12 τὸ δὲ μέτοικον εἶναι ὄνειδος ἡγούμεθα 28, 6 οὐδὲν τῶν τοιούτων ὄνειδος ἡγοῦνται 28, 8 τὸν τοιοῦτον πολέμιον ἂν ἡγοῖτο 35, 7 ἐπιβάλλουσαν ἡγεῖσθαι τὴν στρατείαν 61, 13 ἡγούμενον τὴν ψυχὴν βλαβερὸν εἶναι 21, 5 ἀκληρεῖν ἡγῇ σύ 26, 15 ἄβατον ἡγησάμενος τὴν ἰδίαν 25, 5
ἤδη 50, 9
ἡδονή: τῆς ἡδονῆς 11, 7 οὐδεμιᾶς ἡδονῆς 46, 4 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΟΣ ΗΔΟΝΗΝ 49, 2 ἐκ τῶν πλεοναζουσῶν ἡδονῶν 49, 3 τῶν ἡδονῶν 51, 4
ἡδύς: οἶνος ἡδύς 40, 11 ἥδιον 59, 2 ἥδιστα 7, 9 (bis)
ἥκω: ποῦ . . . ἥκατε φεύγοντες; 58, 10
ἡλικία 50, 5 τῇ ἡλικίᾳ 24, 2 πάσας τὰς ἡλικίας 49, 5
ἡλίκος: δύναμιν ἡλίκην (Crates) 44, 5
ἥλιος 17, 6
ἧλος: ὑπόδημα . . . ἀκάττυτον [ἥλους οὐκ ἔχον] 40, 9
ἡμέρα: τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ὥραν 17, 5 τὴν ἡμέραν 8, 8 τριῶν ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν τῇ πρώτῃ 17, 4 μετ' ὀλίγας ἡμέρας 19, 5
ἡμέτερος: παιδιά τις ἡμετέρα 31, 9 τῷ ἡμετέρῳ (sc. τρόπῳ) 32, 1 οὐδ' ἡμεῖς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων μερῶν 60, 1
ἥμισυς: τοῦ παντὸς χρόνου ὁ ἥμισυς 49, 7
ἤπερ 36, 5 vid. ἤ
Ἡρακλῆς 28, 7 Ἡρακλέα 28, 5
ἧττον: οὐδὲν ἧττον 43, 10. 47, 9 ἥκιστα 7, 9. 10
Θάλαττα: ἐν τῇ θαλάττῃ 31, 7 τὴν θάλατταν 10, 2
θάνατος: τὸν θάνατον 11, 6. 9 τὸν ἑαυτῶν θάνατον 57, 2
⟨θανατῶντα⟩ 18, 2
θάπτω: θάψον (Eur.) 30, 4 ταφήσῃ 29, 10 εἰ μὴ ταφήσῃ 30, 1 εἰ . . . ταφείης 30, 8 ταφῆναι 29, 1. 7. 8 ὑπερόριοι τεθαμμένοι εἰσίν 29, 5
θαρρεῖν 41, 15
θαρσαλέος 4, 4
θαρσαλέως 60, 9
θαυμάζεις 28, 4
θαυμαστὸν . . . εἰ . . . δυνήσεται 41, 13
θέλω: ὁπόσους θέλεις 48, 9 θέλει 49, 5. 50, 2 ὅ τι ἂν θέλῃς 11, 10
Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνος 22, 14
Θεμίσων: πρὸς Θεμίσωνα τὸν Κυπρίων βασιλέα 46, 8
Θέογνις 45, 6
θεραπεύω: εἴ τις . . . τὸν μὲν ὕδρωπα μὴ θεραπεύοι 39, 4
θέρμος: θέρμων τε χοῖνιξ (Crates) 44, 6 θέρμων 44, 7 εἰς τοὺς θέρμους 13, 7
θέρος: τὸν μὲν χειμῶνα . . . θέρους δὲ 8, 3 τοῦ θέρους 8, 4 τὸ μὲν θέρος . . . τὸν δὲ χειμῶνα 41, 10
Θεσμοφόριον: εἰς τὸ Θεσμοφόριον 24, 12
Θετταλία: εἰς Θετταλίαν 22, 11
θεῶμαι: τεθεαμένοι 25, 12
Θῆβαι: τὸν κτίστην Θηβῶν 28, 4 ἐκ Θηβῶν 30, 9 Θήβας κατῴκει 28, 7
θηρεύω: μηχανὰς θηρεύομεν (Eur.) 53, 12
θηρίον: τῶν θηρίων 9, 2
θνήσκειν: τὸ θν. (epigr.) 59, 4
θνητὸς ἐγένετο καὶ ἄνθρωπος 59, 10
Θρᾴκη: ἐπὶ Θρᾴκης 23, 10
θρόνος: ἐπὶ θρόνου 33, 5
θυγάτηρ: τὰς θυγατέρας 48, 8
θυμοῦνται 56, 10 θυμουμένην (Eur.) 30, 5
θύρα: τὴν θύραν 15, 13
Ἰατρός: τοῦ ἰατροῦ 26, 7 τὸν ἄριστον ἰατρόν 26, 5
ἴδιος: ἐν τῇ ἰδίᾳ 22, 7. 23, 4. 9. 15. 24, 8. 29, 1. 9. 10 εἰς τὴν ἰδίαν 24, 11 ἄβατον ἡγησάμενος τὴν ἰδίαν 25, 5 ὑπὸ τῶν ἰδίων τρόπων 9, 7
ἰδιωτεία: τῇ ἰδιωτείᾳ 24, 9
ἰδιωτεύω: ἄρχειν ἢ ἰδιωτεύειν 24, 4 εἰ μὴ ἄρξω ἀλλὰ ἰδιωτεύσω 24, 10
ἱερεύοντος 61, 10
ἱερόν: ἐφ' ἱερὸν καθίσας 6, 11 τὰ

ἱερά 8, 3 ἐν τοῖς ἱεροῖς 41, 10
ἱεροσυλεῖν 43, 11
ἴθθω: ἀλλ' ὁπότ' ἴθύσει' ὁ γέρων (Hom.) 34, 11
ἱκανῶ: οὐκ ἀρκεῖται οὐδ' ἱκανοῦται 42, 4 οὐκ ἄν ποθ' ἱκανωθείη 39, 6
ἱλαρῶς: μάλα ἱλαρῶς τε καὶ εὐκόλως 17, 8
ἱμάτιον τρίρωνα γενόμενον 16, 7 παχύτερον ἱμάτιον 41, 6 ἱμάτια 41, 7
ἵνα λάχῃς μηχανήσονται 4, 9 ἵνα φυλάττῃ 26, 14 ἵνα Ζεὺς γένηται ἐπιθυμήσει 43, 7 τούτου γάρ ἕνεκά σε . . . ἐγέννησα, ἵνα . . . ἦσθα 58, 7 ἵνα καί τι μᾶλλον φιλόσοφος δόξῃ 59, 8 ἵνα μὴ τὰ παλαιά σοι λέγω 23, 12 ἵνα πολυτελῶς 41, 1
ἱππεύς 53, 17
Ἱππομέδων ὁ Λακεδαιμόνιος 23, 9
ἵππον 53, 17
ἴσος: ἴση καὶ ὁμοία ἡ εἰς ᾅδου ὁδός 29, 13 τὴν ἴσην οὐσίαν 12, 3
ἴσως ἔχοντα 11, 9
ἵστημι: ῥᾳδίως στήσεις τρόπαιον κατὰ πενίας 15, 1 ἐν λίμνῃ ἕστηκεν 34, 9
ἰσχάς: εἰς τὰς ἰσχάδας 13, 8
ἰσχύειν 4, 1. 22, 6
ἰσχυρός: τὰ τοῦ ἰσχυροῦ 10, 7
Ἰταλία: ἐκ τῆς Ἰταλίας 23, 8
ἰχθῦς 37, 2
Κάδμον 28, 4
καθάπερ τῷ Αἴαντι 4, 10 καθάπερ καὶ . . . οὕτω . . . καὶ 15, 11 καθάπερ καὶ Σωκράτης 17, 1
καθαρός: ὅπως ἄρτοι καθαροί 40, 11
καθεύδω 49, 7 ἐκάθευδε 41, 10 ἐκάθευδε βαθέως, ὥστε μόλις διεγεῖραι τινά 18, 2
κάθημαι: καθῆσθαι κλαίοντα κτέ. 59, 7 ἐν σκυτείῳ καθήμενον 46, 7 ἐγκαλυψάμενος ἐκάθητο [αἰσχυνόμενος] 19, 3. cf. 19, 7 χαμαὶ ἐκάθητο 34, 2
καθίζω: ἐφ' ἱερὸν καθίσας 6, 11 καθίσας ἠρίστησε 41, 10
καθίστημι: πρωτοστάτην σε καταστήσουσι 4, 9 ἐκεῖνον κατέστησαν 48, 2 ὁ νῦν ἐπὶ Θρᾴκης καθεσταμένος 23, 10
καί passim. καλῶν καὶ ἀγαθῶν 25, 14 ὑπόδημα ἔχειν, καὶ τοῦτο ἀκάττυτον 40, 9 πολλῶν . . . καὶ ἡβώντων 24, 4 εὐδία, [καὶ] διεστείλω' ψῦχος, συνεστείλω 11, 3 καὶ τὸ τελευταῖον 23, 12. 24, 5 καὶ πάλιν 18, 8 καὶ ἄλλη πάλιν 58, 3 καὶ ἐκείνη δὲ πάλιν 58, 8 cf. 40, 4. 48, 8 ἱλαρῶς τε καὶ εὐκόλως 17, 8 θέρμων τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν (Crat.) 44, 6 αὐτοῦ τε ὀλιγωρεῖν ζῶντος καὶ . . . προσκαταφθείρειν 60, 6 ἀλλὰ καὶ πλούτῳ . . . καὶ πενίᾳ 15, 5 εὖ καὶ τὸν πρόλογον εὖ καὶ τὰ μέσα εὖ καὶ τὴν καταστροφήν 16, 5 cf. 16, 6. 23, 6. 24, 7 sqq. 43, 10. 52, 7. 56, 7 μὴ καὶ τὸ δοκεῖν ἀγαθὸν εἶναι 3, 3 ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖος ἂν μᾶλλον βουλοίμην δοκεῖν 4, 6 cf. 27, 10 καὶ σὺ πρὸς τὰ παρόντα χρῶ 10, 6 ἄγει αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς θέρμους 13, 6 ὅσπερ τοῖς πολλοῖς . . ., οὗτος καὶ τοῖς ἀνάπαλιν 15, 9 ὃ καὶ πρῴην εἶπον 21, 6 τῇ αὐτῇ παλαιστρικῇ . . . ᾗ καὶ πρὸ τοῦ 25, 4 δοκοῦσι καὶ οἱ ἀρχαῖοι . . . ἐρωτᾶν 35, 9 κἀγρὸν 43, 5 καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν 47, 10 καὶ ἀποδημοῦντος αὐτοῦ 61, 9 ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθείη; 18, 3 καὶ τῶν παρ' ἡμῖν τις γυναικῶν 58, 12 καὶ τὰ ἄλλα προσεκκόπτει 59, 13 cf. 47, 4. 60, 2. 3. 4 διὸ καὶ 6, 8. 37, 6. 38, 4. 39, 7 cf. 59, 2 ἐπεὶ καί 37, 4. 47, 2. 57, 10 τί δὲ καὶ διαφέρει 24, 3 cf. 29, 8 οὕτω καὶ δεῦρο . . . μεταβάς 25, 5 ὥσπερ καὶ . . . ἐντέλλεται 30, 3 ὡς . . . οὕτω καί 11, 3 ὃν τρόπον . . . ἡ πόλις . . . οὕτω καὶ τὰ πράγματα 13, 11 cf. 55, 3. 6. 8 ὥσπερ . . . οὕτω καί 5, 3. 9, 4. 16, 3. 5. 55, 10. 56, 2. 3 cf. 15, 11. καθάπερ καὶ Σωκράτης 17, 1 καθάπερ καὶ . . . οὕτω . . . καί 15, 11 ὃν τρόπον καὶ ἡμεῖς 6, 9 καὶ οὐθείς σοι μὴ πιστεύσει, ἀλλὰ καὶ κατακεκλεισμένος ἔσῃ 4, 13 ἕως ὅτου καὶ αὐτὸν τὸν ὀφθαλμὸν . . . ὀφείλετο 36, 14 ἀλλ' οὐ πράως καὶ εἴπερ ἕτερον, παρακαλεῖν 60, 10 καὶ μάλα 22, 7 οὐ μόνον . . . ἀλλὰ καὶ 53, 13. 61, 8 οὐκ ἔκλαιε καὶ ἐδειναπάθει, ἀλλὰ καὶ ἀκούσασα ὅτι εὐψύχως, ἐπήνεσε 58, 8 καὶ τί ἔχει . . . ἡ πενία; 14, 3 καὶ πῶς 14, 4. 26, 10. 29, 2. 33, 3. 36, 6 καὶ γὰρ 4, 8. 5, 4. 60, 14. 61, 5 ἵνα καί τι

μᾶλλον φιλόσοφος δόξῃ 59, 8 εἰ δὲ καὶ . . . δοίη 36, 9 cf. 43, 6 καὶ ἐὰν αἰχμάλωτος γένῃ 4, 11 cf. 9, 5 κἂν (i. q. καὶ ἐάν) 4, 14. 9, 3. 15, 1. 27, 3. 4. (bis) 28, 9. 10. 43, 2. 47, 10 κἂν ἄλλον ⟨θανατῶντ'⟩ ἴδωμεν 18, 1. — κἂν ἄλλον προστρέφειν (sc. ἔφη) 40, 8 κεἰ (Eur.) 30, 7
κακία: φωνῆς ἀκηκοέναι κακίας ἑαυτὴν αἰτιωμένης 8, 9 τῇ αὐτοῦ κακίᾳ 46, 4
κακοδαιμονία: τὴν ἑαυτῶν δυστροπίαν καὶ κακοδαιμονίαν 8, 7
κακοδαιμονεῖν 47, 9
κακοπαθῶν καὶ δαπανῶν 61, 6
κακός: κακὰ φάμα 58, 2 cf. 57, 13 ἔχοντάς τι κακόν 56, 12 τίνος κακοῦ 23, 2 τῷ δοκοῦντι κακῷ τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἀντιτιθέναι 60, 12 κακοί (Theogn.) 42, 7 ἔσχατόν [τι] τῶν κακῶν 11, 7 τοῖς κακίστοις 29, 3 οὐ κακῶς 45, 6. 47, 5
κακουχεῖ αὐτὸν καὶ ξηραίνει 34, 8
Καλλίας 48, 3. 6 Καλλίου 48, 4, 5
καλλωπίζω: στρατηγοὶ ἐφ' οἷς καλλωπίζονται 29, 5
καλός: καλόν (trag. ignotus) 30, 10 καλόν τι 31, 10 καλοῦ τινος 7, 2 Ἀλκιβιάδῃ τῷ καλῷ 18, 1 καλήν 61, 7 οὔ[τε] τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὔτε τὸ θνήσκειν (epigr.) 59, 4 ὑπὸ καλῶν καὶ ἀγαθῶν 25, 14 καλῶς 5, 3. 6, 1. 5. 24, 9. 52, 4. (epigr.) 59, 5 καλῶς τὸ τοῦ κυβερνήτου ἐκείνου 62, 2
καλῶ: ἐὰν μὲν πρὸς ἕτερον κληθῇ 35, 5
κάμινος: πρὸς τὴν κάμινον 41, 8
καπηλεῖον: εἰς τὸ καπηλεῖον 35, 4
καρπός: καρποί 34, 10 τῶν καρπῶν 34, 12
καρτερεῖν 45, 9
καρτερικός 4, 16. 17
κατά c. gen.: κατὰ κρατὸς δὲ καρποί 34, 10 στήσεις τρόπαιον κατὰ πενίας 15, 2. — c. acc.: πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων (Hom.) 34, 1 κυλινδόμενος κατὰ κόπρον (Hom.) 34, 3 κατὰ ναῦν ἄνεμος· ἐπῆραν τὰ ἄρμενα 10, 4 κατ' οἰκίας ἐργολαβοῦντα 24, 7 κατὰ τρόπον 15, 9 κατὰ τὴν τῶν τοιούτων ὕπαρξιν 22, 9 κατὰ τὴν αὐτὴν εὐβουλίαν 24, 8 πρὸς δὲ τὸν κατ' ἄλλο τι ἡγούμενον τὴν ψυγὴν βλαβερὸν εἶναι 21, 5 ἄπλευρος οὐ κατὰ στέρησιν πλευρῶν, ἀλλὰ τοιούτων πλευρῶν λέγεται 55, 7 cf. 55, 8 τοῖς κατὰ προαίρεσιν περιβάλλουσιν 56, 10 τὰ καθ' ἑαυτοὺς λιτότερον διεξάγουσιν 43, 13 ὁ πρῶτος ὁ κατὰ τὴν παιδοτροφίαν (sc. χρόνος) ἐπίπονος 49, 7 ἵνα μὴ τὰ παλαιά σοι λέγω, ἀλλὰ τὰ καθ' ἡμᾶς 23, 12 κατὰ τοὺς προπάππους σου 61, 3
καταβάλλω: καταβάλοι 19, 9 κατέβαλε τὸν πίνακα 19, 6
καταβιβρώσκω: καταβρωθῆναι 31, 2
καταβιῶναι 27, 8
καταγενέσθαι 27, 1 cf. 2
καταδύω: δεῦρο καταδυσόμενοι ὅθεν ἐξέδυτε 58, 11
κατακαυθῆναι 31, 2
κατακλείω: κατακεκλεισμένος ἔσῃ 4, 13
κατακοιμίζω: ἡ δὲ τροφὸς κατακοιμίζει 50, 1
κατακολουθῶ: τὴν δὲ κατακολουθοῦσαν 57, 10
καταπίπτουσα 27, 3
κατασκευάζω: ἐλευθερίους καὶ ἀφελεῖς κατασκευάζειν 40, 4
κατασκευή: ἐν χλανίδος κατασκευῇ 53, 9
κατασπένδω: μή τι σὴν λιβάσι κατάσπενδε . . . . . παρηίδα (trag. ignotus) 57, 9
καταστροφή: τὴν καταστροφήν 16, 5
καταφρονῶ: τῆς ἡδονῆς καταφρονοῦντα 11, 7
καταχέω: κακὰ φάμα τεῦ κακκέχυται 58, 2 cf. 57, 13
κατεσθίουσι 34, 5
κατοικῶ 25, 5 κατῴκει 28, 7
κατορύττω: αὐτοὺς κατορύττομεν 23, 3 κατορυχθέντα 31, 3
κελεύω: πρωτοστάτην σε καταστήσουσι καὶ μονομαχεῖν κελεύσουσι 4, 9 κελεύσουσί σε δέρειν 4, 16 τῶν δικαστῶν κελευόντων ἀργυρίου τιμήσασθαι 17, 2 παραθέσθαι πάλιν ἐκέλευσε τὸν Ἀλκιβιάδην 19, 2
κενούμενον 38, 9
κέραμος: ὅταν . . . τὸν κέραμον ἀφέλῃ 15, 13
κῆρυξ: ἀπαγγείλαντος αὐτῇ τοῦ κήρυκος 58, 4
κιθαρίζουσι δὲ ⟨εὖ⟩ 3, 6

κιθαρισταί 3, 7
κινδυνεύων 4, 11
κίων: τὸν κίονα 11, 1
κλαίειν 59, 9 κλαίοντα καὶ λυπούμενον καὶ ἑαυτὸν προσκαταψηφίζοντα 59, 7 οὐκ ἔκλαιε καὶ ἐδεινοπάθει 58, 7
κλέπτην 26, 13
κλέπτω: μή τί σοι κέκλοφα; 6, 12
κλίνω: φύλλων κεκλιμένων (Hom.) 53, 4
κόγχον καὶ κύαμον 14, 6
κοιμῶ: ἐκοιμᾶτο χαμαὶ ἐπὶ στιβάδος 53, 3 ταχύ γ' ἂν . . . κοιμηθείη 18, 4 κοιμηθῆναι 50, 2
κομίζω: τὸ ἐνοίκιον . . . οὐ κομιζόμενος 15, 13
κόπρος: κατὰ κόπρον (Hom.) 34, 3
κόραξ: ὑπὸ κοράκων 31, 3
κόρος: λιμοῦ κόρος (Theogn.) 45, 7
κορυζῶ: ὄρνιθος κορυζώσης 19, 11
κοσμητής: τὸν κοσμητήν 50, 7
κοτύλη: πόσου τῆς κύπρου ἡ κοτύλη 13, 1
κρανίον ἀνθρώπου 37, 3
κατὰ κρατός 34, 10
Κράτης 14, 3. 44, 2 ὁ Κρ. 15, 1. 38, 4. 49, 4 Κράτητα 46, 7 τὸν Κρ. 46, 12 πρὸς Κράτητα 40, 2. 7. 41, 2
κρεῖττον 3, 3. 4. 10 (bis)
κρήνη: αἱ κρῆναι 7, 5 κρήνας δὲ καὶ ποταμούς 39, 4
κρίνω: κρίνωμεν 11, 6 δυσχερέστερόν τι κρίνειν τὴν ἄλλου τελευτὴν τῆς ἑαυτοῦ 57, 5 ἐλευθέριος . . . ἡ τοιαύτη ἀναστροφὴ ἐκρίνετο 41, 2
Κριτοβούλου 18, 5
κρόταλον 50, 2
κρύπτω: εἰ δὲ μὴ κρυφθείης 31, 1 κρυφθῆναι (trag. ignotus) 30, 10
κτῆμα: οὓς μὲν χρήματα ἔχειν οὓς δὲ κτήματα 37, 7
κτῆσις: ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις 33, 2. 36, 4
κτίστης: τὸν κτίστην Θηβῶν 28, 4
κτῶμαι: κτήσεται 40, 1 κτήσασθαι 43, 3. 4 cf. adn. κεκτῆσθαι 47, 8 κεκτημένους 33, 3
κύαμον 14, 6
κυβερνήτης: τὸ τοῦ κυβερνήτου ἐκείνου 62, 2
Κυθήριος 27, 6
κυλινδόμενος κατὰ κόπρον (Hom.) 34, 3
κυλλός 60, 3
Κυπρίων 46, 8
κύπρος: τῆς κύπρου 13, 1
κύριος: πρὸς τὸν κύριον 6, 11 τοῖς κυρίοις 47, 1
κύων: ὑπὸ κυνὸς καταβρωθῆναι 31, 2 κύνα 37, 2
κωλύω: ἡ πενία κωλύει πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν 45, 2 κωλύονται τοῦ σχολάζειν 46, 5 κωλυθῆναι σχολάζειν 45, 4 κεκωλυμένους φιλοσοφεῖν 45, 8
κώπη: ταῖς κώπαις πλέουσι 10, 4
κωπηλατοῦντα 27, 5
Λαγχάνω: ἵνα λάχῃς 4, 10 λαχόντι σοι 4, 10
Λαέρτης: ὁ Λ. 34, 6. 52, 8
Λακεδαιμόνιοι 28, 7. 59, 3 Ἱππομέδων ὁ Λακεδαιμόνιος 23, 10
Λάκαινα: καὶ ἐκείνη δὲ πάλιν ἡ Λάκαινα 58, 9
Λακωνικός: ταυτασὶ τὰς Λακωνικὰς γυναῖκας 57, 11
λαμβάνω εὐθαρσῶς παρὰ σοῦ 6, 4 δωρεὰς μεγάλας καὶ συντάξεις λαμβάνουσι 23, 7 ἐνέχυρα τοὺς νεκροὺς λαμβάνουσιν 32, 1 πολλὰς λήψῃ 4, 14 πόσα λήψῃ 4, 17 εἰ λάβοι . . . φωνὴν τὰ πράγματα 6, 8 λαβὼν γὰρ αὐτόν 12, 9 λαβὼν τὸ ποτήριον 17, 8
λαόν (Hom.) 22, 13
λαχανίοις 41, 4
λαχάνων 7, 5. 44, 7
λέγω 11, 10 λέγεις 22, 1 οὐ κακῶς . . . λέγει 45, 6 ἵνα μὴ τὰ παλαιά σοι λέγω 23, 12 ὅταν . . . λέγῃ 29, 5 βούλει οὖν . . . λέγωμεν 55, 4 εἰ ταῦτα λέγοι 8, 5 λέγειν τὸν Ἐτεοκλέα διότι 48, 11 λέγων τὴν ἀλήθειαν 4, 14 λέγων ὅτι οὐδενὶ . . . ὑπάρχει 46, 9 λέγοντος 29, 10 λέγοντα 47, 5 λέγοντες 28, 1 ἔλεγον οὐκ ἀηδῶς 37, 6 λέγεται 55, 2. 5. 8 λέγονται 55, 3. 6 αἱ Φορκίδες . . . ⟨ἔχειν λέγοντ⟩αι, αὐτὰς δὲ . . . ἐμπίπτειν 36, 12 μὴ οὐδὲν λέγηται παρὰ τὸ τοῦ Στίλπωνος 21, 6
λειτουργία 42, 10
λειτουργῶ: ὑπουργιῶν, ἃς αὐτὸς ἐλειτούργεις ζῶντι τῷ τέκνῳ 61, 5
λῆψις: παρὰ τὴν λῆψιν ἡ δῆξις γίνεται 9, 2

λιβάσι (trag. ignotus) 57, 9
λίμνη: ἡ μὲν λ. 34, 12 ἐν λίμνῃ 34, 9
λιμός: λιμοῦ (Theogn.) 45, 7 τῷ λιμῷ 40, 6
λιτός: διαίτῃ . . . λιτῇ 14, 5 λιτότερον 43, 13
λοιδορουμένου τινὸς αὐτῷ 29, 9
λοιπός: τῶν λοιπῶν 59, 14
λούει 50, 2
Λυκῖνος ἐκεῖνος 23, 7 Λυκίνῳ 23, 9
λύπη 56, 6 ⟨ὁ⟩ ἐκτὸς λύπης καὶ φόβου 56, 3 ἐν λύπῃ 56, 13 cf. 56, 5
λυποῦμαι: λυποῦνται 56, 8 λυπούμενον 59, 7 ἐπὶ . . . τελευτῇ λυπηθῆναι 56, 15
Λυσάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου 48, 6
λύω: τὸ φασκώλιον ῥᾳδίως λῦσαι 38, 6 τῶν τοιούτων φροντίδων . . . λελυμένος 47, 2
Μαγειρεῖον: εἰς τὸ μ. 13, 3
μάζῃ 41, 4
μαινίς: τῶν μαινίδων 41, 9
μακαρίζει 43, 1. 50, 15
μακάριος: τὸν μακάριον 56, 14 οὐ μακάριον 61, 1
μάλα ἱλαρῶς τε καὶ εὐκόλως 17, 8 καὶ μάλα 22, 7. — μᾶλλον ἂν βούλοιο 3, 13. 14 cf. 3, 14. 4, 1. 2. 3. 4. 5. 6 μᾶλλον 8, 6. 14, 1. 15, 2. 22, 7. 48, 3. 57, 6 καί τι μᾶλλον 59, 8 πολὺ μᾶλλον 48, 5 ἐντιμοτέρους εἶναι μᾶλλον 47, 11 vid. ἢ
μαλακός: εἰς τὰ ἔρια πάλιν τὰ μαλακά 13, 5
μαλακότης: ἐν στρωμνῆς μαλακότητι 53, 9
Μάνης 41, 13, Μάνους 41, 14
μαργίτης 60, 5
μαστιγοῦται 50, 9 cf. 50, 6
μάταιον 59, 6
μάχη: ἐκ τῆς μάχης 58, 10
μάχομαι: τί μοι μάχῃ 6, 12 cf. 6, 10,
Μεγαρέων 29, 12
Μεγαρικός: ἐν τῇ Μεγαρικῇ (sc. χώρᾳ) 29, 11. 12
μέγας: μέγα 26, 15 μέγα τι 27, 7 τῷ ὄντι μέγα καὶ ἀξιόλογον 44, 7 μέγα δὲ καὶ προσηνές 27, 9 οἰκίαν μεγάλην 40, 10 ἐν μεγάλοισιν (poeta ignotus) 52, 6 πέδας . . . μεγάλας 4, 12 δωρεὰς μεγάλας 23, 6 προσόδους μεγάλας 43, 10. — ἐν μείζονι τιμῇ 48, 9
μέγεθος: τὸ μ. 36, 4
μεθαιρῶ: μεθεῖλαντο 10, 5
μειράκιον: τὰ μειράκια ταυτί 24, 1
μέλει: τί δέ μοι μέλει ἐκείνων 18, 7 τί σοι μέλει; 30, 1 τὸ μηδενὸς μέλειν (Crates) 44, 6
μέλλω: καὶ πῶς μέλλει τοῦτο ὄνειδος εἶναι . . .; 29, 2 μέλλων 38, 7 μέλλων ἀποθνήσκειν 18, 2
μεμψιμοιρῶν 6, 5
μέν: ἐγὼ μὲν γάρ 8, 6. 25, 12 θαυμαστὸν μὲν γάρ 41, 13 cf. 49, 6 ἢ οὐχ οὕτω μὲν σὸν ἔγκλημα; 26, 1 ἢ ἐκ Θηβῶν μὲν εἰς ᾅδου ὁ Χάρων πορθμεύει . . .; 30, 9 ὑμεῖς μὲν οὖν . . . οἶεσθε οὕτω τεθεαμένοι· ἐγὼ μὲν γὰρ ἀεὶ ἀγαθὸς ὢν διατελῶ 25, 12 ὥσπερ μὲν οὖν . . . οἱ εὐσεβεῖς 29, 11. — μὲν . . . δέ passim τὸν μὲν χειμῶνα . . . θέρους δέ 8, 2 cf. 41, 10 διὰ μὲν ἔνδειαν καρτερεῖν βιάζονται, διὰ δὲ πλοῦτον τὰ ἐναντία; 45, 9 τὸ μὲν ἐπὶ ξένης ταφῆναι ὄνειδος, τὸ δ' ἐν τοῖς δημοσίοις τάφοις τίμιον; 29, 7 τὸν μὲν ἐν τῇ πάσῃ ἀπορίᾳ, τὸν δὲ ἐν εὐκολίᾳ 12, 3 cf. 12, 6 οὓς μὲν χρήματα ἔχειν, οὓς δὲ κτήματα 37, 7 cf. 37, 8 ἃ μὲν . . . ἃ δέ 35, 3 ὁτὲ μὲν . . . ὁτὲ δὲ 5, 5. 6 ἅμα μὲν . . . ἡγεῖσθαι . . . ἅμα δὲ δυσφορεῖν 61, 13 οἱ μὲν πλούσιοι . . . κωλύονται . . . ὁ δὲ πένης κτέ. 46, 4 ἡ πενία κωλύει . . . ὁ δὲ πλοῦτος εἰς ταῦτα χρήσιμον 45, 2 οἱ πτωχότατοι φιλοσοφοῦσιν, οἱ δὲ πλούσιοι . . . ἐν τῇ πάσῃ ἀσχολίᾳ εἰσίν; 45, 5 σὺ μὲν ἄρχεις καλῶς, ἐγὼ δὲ ἄρχομαι 6, 1 cf. 6, 2. 3 σὺ μὲν οὐκ ἐβούλου . . . ἐμὲ δὲ οἴει νῦν ἂν ἀριστᾶν 19, 9 cf. σὺ κέχρησαι . . . ἐγὼ δὲ λαμβάνω 6, 5. 24, 4 adn. παῖς μὲν ὢν . . . ἔφηβος δὲ γενόμενος . . . ὅταν δὲ ἀνδρωθῇ 42, 8 ὁ μὲν ἵππον ἔχων . . . ὁ δὲ ὅπλα . . . ὁ δὲ μηδὲν ἔχων 53, 17 καὶ ὀνειδίζουσι μὲν . . . ὅμως δὲ μέγα τι φασί 27, 6 πρῶτον μὲν γὰρ τοῦ παντὸς χρόνου ὁ ἥμισυς ἀδιάφορος . . . εἶθ' ὁ πρῶτος . . . ἐπίπονος 49, 6
μένω: μένειν ἐν τῷ βίῳ 15, 10 μέ-

νοντος 42, 4 ἐν τῇ ἰδίᾳ μένοντα 22, 7. 24, 8 ἐν τῇ ἰδίᾳ μένοντες 23, 4. 23, 9 οἶκοι μένουσαι 24, 1
μέρος: ἐπὶ τῶν ἡμετέρων μερῶν 60, 1
μέσος: μέσου τοῦ ὄφεως 9, 3 τὰ μέσα 16, 5. 6
μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοὶ λαχάνων 7, 4
μετά c. gen.: μετ' ὠφελείας 6, 7 μετὰ σωφροσύνης . . . καὶ ἀτυφίας 6, 7 μετ' ἐμοῦ 7, 6 μετὰ πενίας 14, 2. 15, 2 μετὰ πλούτου 14, 2. 15, 3 μετὰ γήρως 15, 5 μετὰ πονηρῶν 25, 8 μετὰ γραδίου 34, 8. — c. acc. μετ' ὀλίγας ἡμέρας 19, 5
μεταβαίνω: μεταβάς (bis) 25, 6. 40, 7 μεταβάντι 41, 2 μεταβάντα 27, 5 vid. εἰς
μεταδίδωμι: ἄλλοις μεταδιδόντας 37, 9
μεταλαμβάνω: πλοῦτον μεταλήψεσθ' ἕτερον, οὐχ ἕτερον τρόπον (Philemo) 42, 3
μετατίθημι: μετατίθησι 36, 1. 4 τὰ πράγματα . . . μετατιθέναι 9, 8 cf. 10, 2
μετέχω: τῆς πολιτείας . . . μετέχει 29, 1 τὸν μὲν μετασχόντα τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐμμείναντα 28, 8
μέτοικος 27, 10 τὸ δὲ μέτοικον εἶναι 28, 6 μέτοικε 28, 2
μέτριον 60, 11
μή: (interrog.) μή τί σοι κέκλοφα; 6, 12 cf. 7, 2. 3. 4. 3, 3. 22, 4. 5. 8. — δι' ὃ δ' εὖ βιοῦσι κρεῖττον ἢ δι' ὃ μή 1, 10 ὃ μὴ ἀπολύει 35, 9 τὸ μὴ παρὸν ποτόν 7, 10 cf. 11, 8. 9. 16, 8. 26, 12. 28, 10. 37, 4. 38, 10. 56, 6. 57, 4 τῶν πραγμάτων μὴ φερόντων 53, 14 εὐκλήρημα τὸ γνῶναι . . . πρότερον μὴ εἰδότα 26, 11 δεῖ μὴ . . . πειρᾶσθαι 9, 8 cf. 60, 9. 11 τὸ . . . μὴ ἐξεῖναι 29, 1 cf. 36, 10 ἂν δὲ μὴ συναρμόσῃ 31, 6 cf. 53, 6 εἰ μή ⟨εἰμι⟩ 28, 4 τί οὖν διοίσει μοι, εἰ μὴ ἄρξω ἀλλὰ ἰδιωτεύσω; 24, 10 cf. 25, 8 εἰ μὴ ταφήσῃ 30, 1 εἰ δὲ μὴ τύχοις 30, 8 cf. 31, 1. 61, 14 εἰ μὴ ἀπωλόμεθα 22, 14 εἰ δὲ μή 5, 7. 40, 1 ὅπως . . . ὄψον μὴ τὸ τυχόν 40, 11 ἵνα μή 23, 12 μὴ οὖν βούλου 5, 6. μὴ ζήτει 10, 6. 7. 11, 2 μὴ . . . πέμπε 39, 8. (trag. ignotus) 57, 8 μὴ . . . ζητείτω 39, 2 μὴ οὐδὲν λέγηται 21, 6 φοβεῖσθαι μὴ . . . ἀποθάνοι 40, 6 οὐθείς σοι μὴ πιστεύσει 4, 13 οὐ μὴ γεύσηται 37, 2 cf. 37, 5
μηδέ: μὴ δυσφοροῦντα μηδὲ δυσκολαίνοντα 57, 4 μὴ δυσκολαίνειν μηδὲ . . . νομίζειν 60, 12 ἢ . . . ἢ μηδ' 57, 14. 58, 3 εἴπερ μηδέ 57, 1
μηδείς: ὁ δὲ μηδὲν ἔχων 53, 17 μηθενὸς ἐκτὸς ὢν 56, 14 τὸ μηδενὸς μέλειν (Crates) 44, 6 ⟨τὸ⟩ μηδενὸς φροντίζειν 44, 8 μηθὲν προορωμένας 36, 13 τῷ μηδὲν ὑπάρχειν 47, 3
μηκέτι: εἰ μὲν μηκέτι παρέξεται χρείας 60, 15
μήποτε (*fortasse*) . . . ὀρθῶς ἂν παραβάλλοιτο 21, 2. 55, 2 vid. μή
μήτε . . . μήτε 56, 15
μῆτερ (Eur.) 31, 5 ὦ μῆτερ 58, 5
Μητροκλῆς 40, 4
μηχανή: πολλῶν ἐδεστῶν μηχανάς (Eur.) 53, 12
μηχανῶμαι: ἵνα λάχῃς μηχανήσονται 4, 10
μικρός: ἐν μικροῖσι (poeta ignotus) 52, 6
μισθὸν τελοῦσι τοῖς κυρίοις 46, 15
μισθῶ: ὁ μισθώσας 15, 12 ἡ μισθώσασα φύσις 16, 1
μισῶ: οὓς μισοῦσι 56, 11
μνᾶς 13, 2. 5
μνηστήρ: οἱ δὲ μνηστῆρες 34, 9
μόλις 18, 3
μονομαχεῖν 4, 9
μόνον 37, 8 οὐ μόνον . . . ἀλλὰ καὶ 53, 13. 61, 7
μόνος: εἰς ἀγρὸν ἀπελθὼν μόνος 34, 8
μονοσιτία: εἰς μονοσιτίαν 54, 3
μοχθηρός: μοχθηρόν (sc. νοῦν) 55, 11 τὴν πατρίδα μοχθηρὰν καὶ ἀχάριστον οὖσαν 26, 8 μοχθηράς (sc. πλευράς) 55, 10 μοχθηράς (sc. φρένας 55, 12
Μυκόνιος 27, 6
μυριοστὸν ἔτος 61, 2
μύρμηξ: οἱ μύρμηκες 34, 6
μυροπωλεῖον: εἰς τὸ μ. 13, 1
μυροπώλης: ὁ μ. 13, 2
μύρτον: τῶν δὲ μύρτων 13, 9
μῦς: οἱ μῦς 34, 5

μωκᾶσθαι 4, 15
Ναυαγός 52, 4 ναυαγοῦ 52, 3 τὸν ναυαγόν 52, 5
ναῦς: ἐξ ἑτέρας νεὼς εἰς ἑτέραν 25, 6 ἐν νηῖ 27, 3 κατὰ ναῦν 10, 4
ναυτικός: οἱ ναυτικοί 10, 2. 53, 15
νεανίας 48, 11
νεκρός: τοὺς νεκρούς 32, 1
νέος: τὰ τοῦ νέου 10, 7
νεότης: ἡ ν. (Eur.) 42, 13. (Eur.) 51, 1 τὰ ἐν νεότητι 42, 12 τὴν νεότητα 50, 17
νέφος: ποτὶ νέφεα (Hom.) 35, 1. 3
νομίζω: ἀβίωτον τὸν βίον νομίζειν 60, 12
νοῦς: νοῦ 55, 9 (bis). νόον (Theogn.) 42, 7 νοῦν 55, 11
νῦν 19, 10. 23, 10. 24, 11 ἐν τῷ νῦν πολέμῳ 47, 3 οὐχ ὥσπερ νῦν 38, 7 νῦν δέ 23, 1. 42, 10
Ξανθίππη: ἡ Ξ. 19, 4 Ξανθίππης 19, 9
ξενία 12, 2 τὴν ξενίαν 12, 7
Ξενοκράτης: παρὰ . . . Ξενοκράτει 40, 5
ξένος 28, 9 ἐπὶ ξένης 21, 4. 22, 6. 24, 8. 29, 7. 8. 30, 8
Ξενοφῶν 12, 2
ξηραίνει 34, 8
ξηρός: ἡ μὲν λίμνη ξηρὰ ἐγίνετο 34, 12 ἐὰν τῶν δένδρων ξηρόν τι γένηται 59, 13
Ὁ, ἡ, τό: τὸν μὲν . . . τὸν δέ 12, 3. 6 ἡ δὲ 50, 1. (bis) 2 ἡμεῖς μὲν . . . οἱ δὲ (sc. Αἰγύπτιοι) 30, 10 οὓς μὲν . . . οὓς δέ vid. s. v. ὅς. — art. passim. τὸν μὲν χειμῶνα . . . θέρους δέ 8, 3 τοῦ θέρους 8, 4 'ὦ τῆς παρανομίας' 19, 1 ὁ ποιητής i. e. Homerus 34, 10 οἱ ἀρχαῖοι 35, 9. 37, 6 ἐν τῇ ἰδίᾳ 22, 7 vid. s. v. ἴδιος. — ἐν τῇ Μεγαρικῇ 29, 11. 12 ἐκ τῆς Ἰταλίας 23, 8 ἐπὶ τῶν Τρωικῶν 61, 3 τὰ τοῦ νέου 10, 6 τὰ τοῦ ἰσχυροῦ 10, 7 τὰ ἐκείνου 34, 9 παρὰ τὸ τοῦ Στίλπωνος 21, 6 εἰς τὸ τοῦ Ἐνυαλίου 24, 12 τὸ τοῦ κυβερνήτου ἐκείνου 62, 2 τὰ πολυτελῆ 6, 6 τῶν ἀναγκαίων 7, 4 τοῖς πολλοῖς . . . τοῖς ἀνάπαλιν 15, 8 εὖ καὶ τὸν πρόλογον εὖ καὶ τὰ μέσα εὖ καὶ τὴν καταστροφήν 16, 5 εὖ καὶ τὰ πρῶτα τοῦ βίου εὖ καὶ τὰ μέσα εὖ καὶ τὴν τελευτήν 16, 6 al. ⟨ὁ⟩ ἀγαθὸς ὑποκριτής 16, 4 τὴν ἴσην οὐσίαν 12, 3 al. ἐπὶ τῶν ἡμετέρων μερῶν 60, 1 τὰ δ' ἄλλα πάντα 3, 8 ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν 3, 12 τοὺς ἄλλους (sc. ὁδόντας) 60, 4 ὁ τοιοῦτος 28, 11. 43, 7 τὸν τοιοῦτον 35, 7 ἡ τοιαύτη ἀναστροφή 41, 1 οἱ τοιοῦτοι 47, 11 κατὰ τὴν τῶν τοιούτων ὕπαρξιν 22, 9 τῶν τοιούτων 23, 1. 28, 8. 35, 11 τῶν τοιούτων φροντίδων 47, 2 καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸν ἕνα 24, 6 τὸν ἕτερόν τις ὀφθαλμόν 60, 2 καὶ τὸν ἕτερον 60, 2 ὁ εἷς ποὺς . . . καὶ τὸν ἕτερον 60, 3. — τὸν . . . φάμενον 12, 8 τὸν . . . ἐνεγκόντα 14, 1. 15, 2 ταύτην μὲν ἐπαινοῦσιν ἐντελλομένην . . . τὴν δὲ κατακολουθοῦσαν . . . 57, 10 al. — τὸ δοκεῖν δίκαιον εἶναι τοῦ εἶναι 3, 3 cf. 3, 4. 5. 6. 7. 8 τῷ μηδὲν ὑπάρχειν 47, 3 al. — καὶ εἰς τὸ προσηνῶς καὶ εἰς τὸ ὑγιεινῶς 53, 5 τὰ καθ' ἡμᾶς 23, 12 τὰ καθ' ἑαυτούς 43, 13 τὰ ἐν νεότητι 42, 12 ὁ ἑκτὸς ἁμαρτίας 55, 13 cf. 56, 1. 2. 4 τὰ ἐπὶ τῶν τεχνῶν 21, 3 τῶν περὶ ⟨τὴν⟩ ψυχήν (sc. ἀγαθῶν) 22, 2 τῶν περὶ τὸ σῶμα (sc. ἀγαθῶν) 22, 2. 22, 5 τῶν ἐκτός 22, 2. 8 τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως 17, 3 τῶν παρὰ σοὶ χηνῶν 18, 6 ἡ εἰς ᾅδου ὁδός 29, 13 ἡ περὶ ταφῆς ἀγωνία 30, 1 ὁ κατὰ τὴν παιδοτροφίαν (sc. χρόνος) 49, 7 τῶν παρ' ἡμῖν τις γυναικῶν 58, 12 ἐν τῷ νῦν πολέμῳ 47, 3. — Ἀλκιβιάδῃ τῷ καλῷ 18, 1 ἡ ὄρνις ἡ γενναία 19, 6 ὁ ἐκείνων τρόπος 32, 2 τὴν ἑαυτῶν δυστροπίαν 8, 7 cf. 46, 3. 57, 1. 2. 3. 5. 12 τῷ πλούτῳ ⟨τῷ⟩ Καλλίου 48, 5 τῇ πενίᾳ τῇ Ἀριστείδου 48, 6 Ἱππομέδων ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ . . . καθεσταμένος 23, 10 Χρεμωνίδης καὶ Γλαύκων οἱ Ἀθηναῖοι 23, 11 Κάδμον μὲν τὸν κτίστην Θηβῶν 28, 4 πρὸς Θεμίσωνα τὸν Κυπρίων βασιλέα 46, 8 Λυσάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου 48, 6. — πᾶν τὸ προσταττόμενον 6, 12 πάντων . . . τῶν τοιούτων 44, 1 cf. πάντων Ἀθηναίων 47, 12 πάσας τὰς ἡλικίας 49, 5 τοῦ παντὸς χρόνου ὁ ἥμισυς 49, 6 ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ 49, 5 μέσου τοῦ ὄφεως 9, 3 ἐκεῖνον τὸν βίον 50, 15 ἐκείνη δὲ πάλιν ἡ Λάκαινα 58, 9 Θεμιστοκλῆς

ἐκεῖνος 22, 14 cf. 23, 7. 40, 4 ὁ παρθενῶν οὗτος 8, 4 τὰ μειράκια ταυτί 24, 1 ταυτασὶ τὰς Λακωνικὰς γυναῖκας 57, 11 τούτου δὲ μένοντος τοῦ αὐτοῦ 42, 4 τῇ αὐτῇ παλαιστρικῇ 25, 3 cf. 24, 6. 24, 8 τοῖς αὐτοῖς παραδείγμασι 55, 4 cf. 60, 9 αὐτὰ τὰ πράγματα 12, 1 ἐξ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως 28, 10 αὐτὸν τὸν ὀφθαλμόν 36, 14 οἱ βασιλεῖς αὐτοί 43, 9. — τῇ Σπάρτᾳ 58, 7. — καὶ τὸ τελευταῖον 23, 13. 24, 6 καὶ πρὸ τοῦ 25, 4 ὥσπερ πρὸ τοῦ 41, 11 τῷ ὄντι 44, 7 τὴν ἀρχήν 30, 1 ὡς ἐπὶ τὸ πολύ 45, 4 ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων 58, 2

ἥδε: τήνδε (trag. ignotus) 28, 3 τάδε (spectat ad praecedentia) 15, 1 τῶνδ' ἄλλος ἐπαίτιος (cf. Hom.) 8, 10

ὁδός: ἡ εἰς ᾅδου ὁδός 30, 1 αἱ ὁδοί 7, 4

ὀδούς: ὀδόντα 60, 4

ὀδύνη: ἡ ὀ. 9, 5 ἐν ὀδύνῃ καὶ λύπῃ 56, 4

ὀδυνῶμαι: ὀδυνᾶσθαι ⟨καὶ⟩ κλαίειν 59, 9 ὠδυνᾶτο 19, 1 εἰ δ' ὠδυνῶντο ἐπὶ τούτῳ 24, 3 ὀδυνήσῃ 9, 6. 38, 9

ὀδυρτικῶς 15, 6

ὅθεν 58, 11

οἱ pron. (Hom.) 53, 1 cf. 34, 7

οἶδα: οἶσθα (Crat.) 44, 3 εἰδώς 26, 13 εἰδότα 26, 11

Οἰδίπους: τὸν Οἰδίπουν 47, 6

οἰκεῖος: Ἀριστείδου οἰκεῖος 48, 4

οἰκέτης 6, 11. 43, 1 τὸν οἰκέτην 26, 13 οἰκέται μὲν οἱ τυχόντες 46, 15

οἰκήσεις . . . παρέχω 8, 2

οἰκητήριον 8, 3

οἰκία: ἐξ οἰκίας 15, 12 ἐν οἰκίᾳ 27, 2 οἰκίαν μεγάλην 40, 10 κατ' οἰκίας 24, 7

οἶκος: ἐξ οἴκου 40, 6 κατὰ οἶκον (Hom.) 34, 1 οἴκοι 24, 1

οἰκῶ: οἰκήσω 25, 8

οἶνος ἡδύς 40, 11 τὸν οἶνον 35, 2

οἶμαι 43, 7. 46, 1 τί οἴει πείσεσθαι 4, 11 ἀκληρεῖν οἴει 60, 14 οὕτως οἴει δεῖν δυσφορεῖν 60, 10 ἐμὲ δὲ οἴει νῦν ⟨ἂν⟩ ἀριστᾶν 19, 10 πόσους γὰρ οἴει . . . κωλυθῆναι 45, 3 οἴεσθε 25, 12 οἴονται 47, 9 εἴ τις οὕτως οἴοιτο 60, 5 οἰόμενος 60, 8 πρὸς μὲν τὸν οἰόμενον 21, 2 οἰόμενοι 48, 2

οἷος: ποῖον γάρ σοι τοιοῦτον οἰκητήριον . . . οἷον 8, 3 οἷον δήπου 47, 3

ὀκνῶ: καὶ ἰδεῖν καὶ ἅψασθαι ὀκνοῦμεν 31, 10

ὀλίγος: ὀλίγων 24, 5 cf. 4 τοῖς ὀλίγοις 6, 5 τοῖς δὲ ὀλίγοις καὶ εὐτελέσι 6, 7 μετ' ὀλίγας ἡμέρας 19, 5

ὀλιγωρῶ: τῶν ζώντων ὀλιγωρεῖν 59, 12 αὐτοῦ τε ὀλιγωρεῖν ζῶντος καὶ τὰ ὑπάρχοντα προσκαταφθείρειν 60, 6

ὄλλυμι; ὤλεσεν (Theogn.) 45, 7

ὅλος: ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ 49, 5

ὅμοιος: ὁμοία 29, 13 ἀλλ' ὁμοιόν ἐστι τὸ οὕτως ἔχειν ⟨καὶ τὸ μὴ ἔχειν⟩ 36, 9 ὅμοιον . . . ὡς εἴ τις . . . μὴ θεραπεύοι 39, 2

ὁμοίως: ἢ οὐχ ὁμοίως ἔστιν ἐπὶ ξένης ὄντα ὑγιαίνειν . . ., ἐνίοτε δὲ μᾶλλον ⟨ἢ⟩ ἐν τῇ ἰδίᾳ μένοντα; 22, 5 δύναμαι δὲ . . . ὁμοίως εὐπλοεῖν . . . ὁμοίως εὐδαιμονεῖν 25, 6. 7 ὁμοίως γὰρ σπανιεῖ τροφῆς καὶ ἔχων ταύτην καὶ μὴ ἔχων 37, 3 τούτου δὲ μένοντος τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως οὐκ ἀρκεῖται οὐδ' ἱκανοῦται 42, 4 ἢ οὐχ ὁμοίως αὐτὸν ἀγαπᾷ καὶ στέργει; 57, 6 τὸν μὲν μετασχόντα τῆς ἀγωγῆς . . . ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις τιμῶσι 28, 9

ὅμως: ἀλλ' ὅμως 13, 13. 26, 15. 47, 9 ὅμως δέ 27, 7. 29, 7

ὀνειδίζω: ὀνειδίζεις 28, 5 ὀνειδίζουσι μὲν ὅτι 27, 6 cf. 27, 10

ὄνειδος 25, 8. 9. 26, 4. 28, 6. 8. 29, 2 (bis). 7 ὄνειδος καὶ ἀκλήρημα 26, 7 cf. 25, 8 τὰ δὲ ὀνείδη τῆς δημοκρατίας 29, 6

ὀξυρεγμία 19, 5

ὀξὺ ὁρᾶν καὶ ὀξὺ ἀκούειν 22, 6

ὀπάζω: ὤπασε (Hom.) 22, 13

ὁπλίτης 53, 17

ὁπλομάχος: τὸν ὁπλομάχον 50, 8

ὅπλα 53, 17 εἰς τὰ ὅπλα 54, 2

ὁπόσος: οὐκ εὐνάς σοι τοσαύτας παρέχω ὁπόσῃ γῆ; 7, 6 ⟨καὶ⟩ ἄλλους δὲ ὁπόσους θέλεις 48, 9

ὁπότ' ἐθύσει' ὁ γέρων (Hom.) 34, 11

ὀπώρα: τὴν ὀπώραν 35, 3

ὅπως: ὅπως χρήματα κτήσεται 40, 1 οἰκίαν μεγάλην, εἰς τὸ σύνδειπνον, ὅπως ἄρτοι καθαροί 40, 11
ὀργή 56, 7
ὀργίζω: τοῖς κατὰ προαίρεσιν περιβάλλουσιν ὀργίζονται καὶ θυμοῦνται καὶ ὑφορῶνται 56, 10 οὐκ ἂν ὠργίζου 19, 12
ὀρθοπραγίας 22, 3
ὀρθός: ὀρθήν (sc. τὴν ναῦν) 62, 2
ὀρθρου ἐγείρεται 50, 6
ὀρθῶς 21, 3. 59, 11
ὄρνις: ἢ ὄ. 19, 8 ἢ ὄ. ἢ γενναία 19, 6 τῆς ὄρνιθος 19, 11 ὄρνιθος κορυζώσης 19, 11
ὄρος: ἐπὶ τῶν ὁρῶν 17, 6
ὁρῶ 23, 3 ὅρα σχολὴν καὶ παιδιάν 18, 1 ὅρα παιδιάν 20, 1 ὁρᾶν 3, 14. 4, 1 κἂν ἄλλον ⟨θανατῶντ'⟩ ἴδωμεν 18, 2 ἰδεῖν 31, 9 ὀξὺ ὁρᾶν 22, 6 πρὸς τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν περίστασιν ὁρῶντες 53, 15 οὐχ ὁρῶ πῶς . . . ἔχει 12, 1 οὐχ ὁρῶ οὖν, πῶς . . . ἔσται 51, 3 ὅρα πόσα λήψῃ 4, 17 πλείω γὰρ ὁρῶ σοι ὑπάρχοντα 46, 13 ἢ οὐχ ὁρᾷς γράδια φυστὴν φαγόντα τερετίζοντα; 7, 7 οὐχ ὁρᾷς ἐνίους κεκτημένους μὲν . . . οὐ χρωμένους δὲ . . .; 33, 3 ταῦθ' ὁρῶντες γινόμενα 47, 9 τούτους ὁρῶντες εὖ πράττοντας 56, 11 πλῆρες ὃν αὐτὸ οὕτως ὄψει 38, 8 οὐκ ἀσμένη ὄψεται σεσωσμένους; 59, 1 κενούμενον ἰδών 38, 9 ὤφθη τὰ πράγματα . . . ἐπιφανέστερα γεγονότα 22, 8 ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι . . .; 45, 4. 9 ἢ πάλιν οὐχ ὁρᾷς διότι . . .; 46, 4 ὅρα εἰ . . . τοῦτ' ἂν ποιήσειεν; ἀλλ' οὐκ ἀσμένη ὄψεται σεσωσμένους; 58, 12
ὅς passim. τῇ αὐτῇ παλαιστρικῇ χρώμενος ᾗ 25, 4 ἐκεῖνον τὸν βίον, ὃν . . . ἐβίωσε 50, 15 μὴ ἔχειν τροφὴν ἢ τοιαύτην ἔχειν, ᾗς οὐ μὴ γεύσηται 37, 1 ἐν ᾗ . . ., ἐν ταύτῃ 27, 1. 27, 7 ἐν οἰκίᾳ ἐν ᾗ ἐτράφης 27, 2 ἐν νηῒ ἐν ᾗ ἐγένου κτέ. 27, 4 καὶ οὓς μισοῦσι, τούτους ὁρῶντες 56, 11 ὃ μὴ ἀπολύει ἀπληστίας . . . ἄνθρωπον, οὐδὲ . . . σπάνεως ἀπολύει 35, 9 οἱ μὲν γὰρ στρατηγοὶ ἐφ' οἷς καλλωπίζονται, ὑπερόριοι τεθαμμένοι εἰσί 29, 5 σπανίζουσιν οὗτοι τούτων ἃ ἔχουσι 36, 7 πλείω γὰρ ὁρῶ σοι ὑπάρχοντα . . . ⟨ᾗ⟩ ᾧ ἔγραψεν 46, 14 ἀναγκάζονται πολλὰ ὧν ⟨οὐ⟩ βούλονται 43, 14 πορίζεσθαι ὧν ἂν ἐπιθυμῇ 46, 2 ὧν γὰρ ὑπαρξάντων ἄνθρωποι λυποῦνται, τούτων κτέ. 56, 7. — ὃν πρόπον καὶ ἡμεῖς 6, 9 ὃν τρόπον . . . οὕτως 21, 3. 37, 9 ὃν τρόπον . . . οὕτω καὶ 13, 9. 55, 2. 5. 6. — οὓς μὲν . . . οὓς δέ 37, 6. 7 ἃ μὲν . . . ἃ δέ 35, 3
ὅσος: ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅσα δοκοῦσιν ἄνθρωποι 3, 12
ὅσπερ . . . οὗτος 15, 8 ὅπερ 10, 1. 12, 8. 56, 14 ἅπερ 11, 10
ὅστις: ὅστις δὲ ἐν ὀδύνῃ . . . ἐστί, πῶς ἂν ἐκεῖνος εὐαρεστοίη 56, 4 ᾗ τίς τιμὴ αὕτη ᾗ τις τοῖς κακίστοις περιγίνεται; 29, 3 ὅ τι ἂν θέλῃς 11, 10 ὅ τι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῇ πρόσωπον τοῦτο ἀγωνίζεσθαι καλῶς 5, 2 πᾶν (sc. πρόσωπον) ὅ τι ἂν αὕτη περιθῇ καλῶς ἀγωνίζεσθαι 52, 4 ἕως ὅτου . . . ὑφείλετο 36, 14
ὁσφραντῶν 53, 13
ὅταν 11, 5. 15, 12. 16, 1. 3 ὅταν . . . λέγῃ 29, 4 ὅταν ἀδυνατῇς 36, 10 ὅταν . . . παρασφραγίσηται 37, 9 ὅταν ᾗ 39, 6 ὅταν . . . διδῷς 41, 15 ὅταν δὲ ἀνδρωθῇ 42, 9 ὅταν . . . προσγένηται 46, 1 ὅταν ἐπικέωνται 54, 1
ὅτε . . . σχολάζοι 40, 5 ὅτε . . . ἤθελον 48, 1 ὁτὲ μὲν . . . ὁτὲ δέ 5, 5. 6
ὅτι: λέγων ὅτι 46, 9 ἀπαγγείλαντος . . . ὅτι 58, 4 ὅτι μέτοικος ὀνειδίζουσι 27, 10 cf. 27, 6 ὀρθῶς ἂν παραβάλλοιτο τὰ ἐπὶ τῶν τεχνῶν, ὅτι 21, 3 ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι 45, 4. 9 ἀκούσασα ὅτι 58, 8 οὐκ ἀκούειν διότι . . . καὶ ὅτι 47, 12. 48, 3 ἐνθυμούμενον ὅτι 59, 10 ὅτι δὲ εἰς ὕστερον οὐκ ἔσται, δυσχεραίνεις 61, 4 ὅτι μὲν ἀπογέγονεν, ἀκληρεῖν οἴει, ὅτι δὲ ἐγένετο, οὐκ εὐκληρεῖν 60, 14 καὶ εἰ μὲν μηκέτι παρέξεται χρείας ἀπογενόμενος, ἄθλιον, ὅτι δὲ παρείχετο γενόμενος, οὐ μακάριον 61, 1 δῆλον ὅτι 19, 9 οὐ φανερὸν ὅτι 12, 4. 7 ἐπυνθάνετο εἰ διὰ τοῦτο οὐκ ἀριστᾷ ὅτι . . . καταβάλοι 19, 8 εὖ τέκνον, ὅτι 58, 1

οὐ (οὐκ, οὐχ) passim. οὐχ ὁρῶ πῶς 12, 1 οὐ φανερὸν ὅτι 12, 4. 7 οὐκ ἔστι 6, 8. 7, 7. 38, 1. 42, 11. 50, 6 πῶς οὐκ ἀκλήρημα; 26, 9. 29, 2 ἢ οὐκ ὄψον . . . παρασκευάζω 7, 7 vid. ἤ. — οὐκ ἄρχουσι . . . οὐ πιστεύονται. οὐ παρρησίαν ἔχουσιν 23, 4 οὐκ ἄν ποθ' ἱκανωθείη 39, 6 οὐ μόνον . . . ἀλλὰ καί 53, 13. 61, 7 οὐ γὰρ . . . οὐδέ 6, 6 οὐ γάρ 10, 2. 59, 10 πῶς ἂν εἴη τοῦτο ἀκλήρημα, ἀλλ' οὐκ . . . εὐκλήρημα 26, 10 ἢ πεινᾷ τις πλακοῦντα . . .; ἀλλ' οὐ ταῦτα διὰ τρυφὴν ζητοῦσιν ἄνθρωποι; 8, 1 'ἀλλ' οὖν γε ἄνδρα, καὶ οὐ βλᾶκα' 62, 3 οὐκ ἀηδῶς 12, 2 25, 10. 29, 9. 35, 8. 37, 6. 44, 2. 53, 10 οὐ κακῶς 45, 6. 47, 5 οὐκ ἀπὸ τρόπου 48, 10 οὐκ ἀσμένη 59, 1 οὐκ ἐῶσα ἅψασθαι 38, 2 οὐ δή 22, 3 οὐδὲ τοῦτο 22, 4 οὐκ εὖ 45, 3 ἐκεῖναι δ' οὐ 59, 1 οὐ μὴ πιστευθήσῃ, ἀλλά 4, 15 οὐ μὴ γεύσηται 37, 1 ἀλλ' οὐ μὴ χρήσῃ 37, 5

οὗ (*ubi*) 41, 8

οὐδέ passim. οὐκ ἐβόα οὐδ' ὠδυνᾶτο 18, 9 cf. 6, 4. 35, 10. 41, 4. 42, 4. 47, 5 οὐκ ἀπὸ τρόπου . . . οὐδ' Εὐριπίδης 48, 10 ὃν τρόπον οὐδὲ αὐλεῖν οὐδὲ ὑποκρίνεσθαι χεῖρον ἔστιν . . ., οὕτως οὐδὲ βουλεύεσθαι 21, 4 Οὐδὲ γὰρ ἦν μυριοστὸν ἔτος, οὐδ' ἐπὶ τῶν Τρωικῶν· οὐδὲ γὰρ κατὰ τοὺς προπάππους σου 61, 2 οὐκ ἄρχουσιν οἱ φυγάδες. — Οὐδὲ γὰρ αἱ γυναῖκες . . ., οὐδ' οἱ παῖδες, οὐδὲ τὰ μειράκια ταυτί, οὐδ' οἱ ἔξωροι τῇ ἡλικίᾳ 24, 1 'Αλλ' οὐδὲ ἐξουσίαν ἕξεις . . . Οὐδὲ γὰρ νῦν εἰς τὸ Θεσμοφόριον . . ., οὐδ' αἱ γυναῖκες εἰς τὸ τοῦ Ἐνυαλίου οὐδ' εἰς τὰ ἄβατα οὐθείς . . . οὐδὲ εἰς τὸ γυμνάσιον 24, 11 οὐδ' ἐμοί 18, 7 cf. 60, 1 οὐδ' εἰ . . . δέοι 27, 4 οὐ γὰρ αὐτῶν ὄντα ἔχουσιν· οὐδὲ ἄρα οὗτοι αὐτῶν 36, 8 οὐδ' ἐὰν . . . γένηται 59, 12 ἀλλ' οὐδὲ ταφήσῃ 29, 10 οὐδὲ τοῦτο 22, 4

οὐδείς 49, 4 οὐδ' εἰς τὰ ἄβατα ⟨οὐθείς⟩ 25, 1 οὐδέν 9, 4. 40, 2. 42, 1 μὴ οὐδὲν λέγηται 21, 6 οὐδενὸς πεμπομένου 40, 8 οὐδενὸς γεύονται 35, 4 οὐδενὸς γεύονται οὐδὲ ἅπτονται 34, 4 οὐθενί 35, 6 οὐδενί 46, 9 οὐθένα 26, 1 οὐδένα οἰόμενοι δικαιότερ' ἂν τάξαι 48, 2 οὐδὲν τῶν τοιούτων 28, 8 cf. 35, 11 οὐδὲν ἦν τούτων 41, 2 οὐ δεῖ δὲ τρυφᾶν οὐδὲν 53, 14 οὐθὲν δυσχεραίνων 16, 3 οὐδὲν τρέψας 17, 7 οὐδεμιᾶς ἡδονῆς ἀπέχεται 46, 4 περὶ οὐδενὸς φροντίζει ἢ περὶ αὐτοῦ 47, 4 οὐδὲν ἧττον 43, 10. 47, 9 καὶ οὐθείς σοι μὴ πιστεύσει 4, 13

οὐκέτι 4, 5. 46, 2. 61, 2

οὔκουν 25, 8

οὖν: πότερον οὖν . . . ἢ 3, 5 ποίων οὖν ἀγαθῶν ἡ ψυχὴ στερίσκει 23, 1 τί οὖν; 25, 13 πῶς οὖν 43, 7 οὐ κακῶς οὖν 47, 5 οὐχ ὁρῶ οὖν 51, 3 δεῖ οὖν 52, 3 Βούλει οὖν . . . λέγωμεν 55, 4 μὴ οὖν βούλου 5, 7 εἰ οὖν 56, 13 ὥστε οὖν 56, 15 ὑμεῖς μὲν οὖν . . . οἴεσθε 25, 12 ὥσπερ μὲν οὖν . . . οἱ εὐσεβεῖς 29, 11 ἀλλ' οὖν γε 62, 2. 3 τὸ ὧν 58, 2 cf. 57, 13

οὗς: τὰ ὦτα 16, 1

οὐσία: τὴν ἴσην οὐσίαν 12, 3

οὔτε . . . οὔτε 15, 6. 17, 7. 37, 8. 43, 12 οὐ[τε] . . . οὔτε (epigr.) 59, 4

οὔτις . . . ἄλλος (cf. Hom.) 8, 10

οὗτος 36, 5. 46, 2. 48, 8 ὁ παρθενῶν οὗτος 8, 4 ὅσπερ . . . οὗτος 15, 9 ἐκεῖνός τε . . . διαρραγείη . . . οὗτός τε οὐκ ἄν ποθ' ἱκανωθείη 39, 6 αὕτη (sc. τύχη) 5, 4. 52, 4 ἢ τίς τιμὴ αὕτη ἤ τις . . . 29, 3 τοῦτο 5, 3. 36, 9. 43, 3. 58, 12. 59, 12 ἀλλὰ τοῦτό γε, εὑρεθῆναι τὴν πατρίδα μοχθηρὰν καὶ ἀχάριστον οὖσαν, . . . πῶς οὐκ ἀκλήρημα; 26, 8 μέλλει τοῦτο ὄνειδος εἶναι, ὅ . . . 29, 2 ἀλλὰ μὴ ἀνδρείας . . . ἢ ἄλλης τινὸς ἀρετῆς; οὐδὲ τοῦτο. 22, 5 τοῦτο δέ ἐστιν 58, 3 τούτου 43, 2 cf. 43, 7 τούτου δὲ μένοντος τοῦ αὐτοῦ 42, 4 τούτου γὰρ ἕνεκά σε . . . ἐγέννησα 58, 6 ταύτης 18, 6. 7 τούτῳ 26, 6 ἐπὶ τούτῳ 24, 3. 25, 1. 61, 4 καὶ οὔτε τούτῳ . . . οὔτε ἐκείνῳ 15, 6 'ὦ τῆς παρανομίας, ὥστε ταύτῃ πάσχειν' 19, 1 ἐπὶ ταύτῃ 61, 8 ἐν ᾗ . . . ἐν ταύτῃ 27, 1 cf. 2. 27, 8 τοῦτον 11, 1 ταύτην 37, 3 ταύτην μὲν . . . τὴν δὲ κατακολου-

θοῦσαν 57, 7 ταύταν 58, 2 cf. 57, 13
οὗτοι 50, 11. (bis) 12 σπανίζουσιν οὗτοι τούτων ἃ ἔχουσι 36, 6. 8 ταῦτα 53, 5 τούτων ἅ . . . 36, 7 τούτων 41, 3. 56, 8 ἐπὶ μὲν τούτων 60, 5 ὁ ἑκτὸς ἑκατέρου τούτων 56, 2 [ὑπὸ τούτων πάντων] 50, 6 ὑπὸ πάντων τούτων 50, 8 τούτοις 33, 4. 56, 9 τὰ τούτοις πρόσφορα 15, 1 ἐπὶ πᾶσι τούτοις 61, 11 τούτους 26, 4. 56, 11 περὶ τούτους (praecedit τέκνα καὶ φίλους) 61, 8 ταῦτα 8, 5. 10, 1. 35, 9. 47, 9. 55, 12 ἢ πεινᾷ τις πλακοῦντα ἢ διψᾷ Χῖον; ἀλλ' οὐ ταῦτα διὰ τρυφὴν ζητοῦσιν ἄνθρωποι; 8, 1 ἐκεῖνο μὲν . . . ταῦτα δέ 4, 18 τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφότερ' ἐκτελέσαι (epigr.) 59, 5. — ἡ πενία κωλύει πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν, ὁ δὲ πλοῦτος εἰς ταῦτα χρήσιμον 45, 2 cf. 46, 10 πόσους γὰρ οἴει δι' εὐπορίαν ἢ δι' ἔνδειαν κωλυθῆναι σχολάζειν; . . . οἱ πτωχότατοι φιλοσοφοῦσι, οἱ δὲ πλούσιοι διὰ ταῦτ' αὐτὰ ἐν τῇ πάσῃ ἀσχολίᾳ εἰσίν 45, 5. — δοκεῖ ταῦτα παιδιά τις ἡμετέρα εἶναι 31, 8 εἰ διὰ τοῦτο οὐκ ἀριστᾷ ὅτι . . . 19, 8 ὑπόδημα ἔχειν, καὶ τοῦτο ἀκάττυτον 40, 9
οὗτοσί: τουτὶ δέ 17, 9 ἑνὸς τουτουί 6, 2 τὰ μειράκια ταυτί 24, 2 ταυτασὶ τὰς Λακωνικὰς γυναῖκας 57, 10
οὕτω(ς) 25, 12. 26, 11. 32, 1. 36, 10. 11. 37, 4. 60, 5. 10 καὶ πλῆρες ὂν αὐτὸ οὕτως (cf. adn.) ὄψει καὶ κενούμενον ἰδὼν οὐκ ὀδυνήσῃ 38, 8 ἐὰν ⟨μέν τις⟩ οὕτω . . . ἐὰν δὲ οὕτως 13, 11 cf. 13, 12 sq. ἐὰν μὲν οὕτως . . . ἐὰν δὲ ὡς ἑτέρως 9, 5 εἰ δεῖ εἰπεῖν οὕτως εὐκλήρημα 26, 11 ἐάν σοι . . . δείξω . . . οὐ φανερὸν . . . οὕτως ἐάν σοι δείξω 12, 5 οὕτω καί 25, 4. 62, 3 'τί δέ μοι μέλει ἐκείνων;' φησίν 'οὕτως οὐδ' ἐμοὶ ταύτης . . .' 18, 7 ὥσπερ . . . οὕτως 25, 7. 34, 4. 35, 2 ὥσπερ . . . οὕτω καί 5, 3. 9, 4. 55, 10. 56, 2 ὡς . . . οὕτω καί 11, 3 ὥσπερ . . . οὕτω καὶ . . . οὕτω γὰρ καὶ εὐδαίμων ἔσται 56, 3 καὶ ὥσπερ ἐκεῖσε . . . οὕτως αὖ δεῦρο 54, 2 ὃν τρόπον . . . οὕτως 21, 4. 38, 1 ὃν τρόπον . . . οὕτω καί 13, 11. 55, 3. 6. 8 καθάπερ καὶ . . . οὕτω . . . καί 15, 14
ὄφελος: τί οὖν ὄφελος 37, 4
ὀφθαλμός: τὸν ὀφθαλμόν 36, 12. 14 τὸν ἕτερον . . . ὀφθαλμόν 60, 2 τοὺς ὀφθαλμούς 16, 1
ὄφις: μέσου τοῦ ὄφεως 9, 3
ὄχθος: γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῆναι (trag. ignotus) 30, 10
ὄψις: τὴν ὄψιν 36, 4
ὄψον 7, 8 ὄψον μὴ τὸ τυχόν 40, 11 ὄψου 7, 9
Πάθος: ἐκτὸς τοῦ πάθους καὶ ταραχῆς ὤν 56, 4 ἐκτός τινος ἔσται πάθους 56, 13
παιδαγωγός 6, 2. 24, 5 ὁ παιδαγωγός 50, 4
παιδαριώδης 25, 2
παιδιά τις ἡμετέρα 31, 8 ὅρα παιδιάν 20, 1 ὅρα σχολὴν καὶ παιδιάν 18, 1
παιδίον: τὸ π. 50, 1 ἐκ παιδίου 27, 4
παιδοτρίβης 50, 4 τὸν παιδοτρίβην 50, 7
παιδοτροφίαν 50, 16 ὁ κατὰ τὴν παιδοτροφίαν (sc. χρόνος) 50, 1
παῖς 42, 8. 50, 15 τὸν τοῦ παιδὸς βίον 43, 1 ὦ παῖ 22, 14 οἱ παῖδες 24, 1 παίδων ἀκολουθίαν 40, 10
παλαιός: τὰ παλαιά 23, 12
παλαιστρικός: τῇ αὐτῇ παλαιστρικῇ χρώμενος 25, 4
πάλιν 4, 3. 10, 7. 11, 1. 13, 3. 5. 8. 19, 2. 42, 9 (bis). 12. 50, 3. 16 καὶ πάλιν 18, 8 ἢ πάλιν 46, 4. 15. 48, 6 καὶ ἄλλη πάλιν 58, 4 καὶ ἐκείνη δὲ πάλιν 58, 9
πανήγυρις: ἐκ πανηγύρεως 15, 11
παντάπασι 55, 12
πανταχόθεν 29, 13
παντοδαπὰ ποιεῖ πρόσωπα 52, 2
παρά c. gen.: λαμβάνω . . . παρὰ σοῦ 6, 4 — c. dat. τῶν παρὰ σοὶ χηνῶν 18, 6 τῶν παρ' ἡμῖν τις γυναικῶν 58, 12 ἀριστῶν παρὰ τῷ Ἀλκιβιάδῃ 19, 6 φρουροῦσι τὰς πόλεις παρὰ βασιλεῦσι 23, 6 παρ' ἡμῖν ἐφρούρει 23, 7 ὅτε μὲν παρὰ Θεοφράστῳ καὶ Ξενοκράτει σχολάζοι 40, 5 πιστευόμενος παρ' Ἀντιγόνῳ 23, 8 ἐλευθέριος γὰρ παρ' αὐτοῖς . . . ἐκρίνετο 41, 1 ἵνα καί τι μᾶλλον φιλόσοφος δόξῃ παρὰ τοῖς ἀποπλήκτοις 59, 8. — c. acc. παρὰ τὴν λῆψιν

ἡ δῆξις γίνεται 9, 2 παρὰ τὴν ὑπόληψιν ἡ ὀδύνη γίνεται 9, 4 μὴ οὐδὲν λέγηται παρὰ τὸ τοῦ Στίλπωνος 21, 6 παρὰ τὸ προσῆκον 43, 11
παραβάλλω: ὀρθῶς ἂν παραβάλλοιτο τὰ ἐπὶ τῶν τεχνῶν 21, 3
παραγίνομαι: παραγενομένων πρὸς αὐτήν 58, 10
παράδειγμα: τοῖς αὐτοῖς παραδείγμασι 55, 4
παραίτιος: τίνος κακοῦ παραιτία 23, 2
παρακαλεῖν 60, 11 παρεκάλεις ἄν 60, 8
παρακμάζω: παρήκμασε καὶ ἔρχεται εἰς γῆρας 50, 15
παρακοιτεῖν 50, 11 παρακοιτοῦσι 50, 11
παραλαμβάνω: παρέλαβε 50, 3 παρειληφότος . . . ἐπ' ἄριστον 18, 8
παραλύω: οἱ παραλελυμένοι τὰς χεῖρας 38, 7
παρανομία: 'ὦ τῆς παρανομίας' 19, 1
παρασκευάζω: ὄψον ἀδάπανον καὶ ἀτρύφερον παρασκευάζω σοι τὴν πεῖναν 7, 8 παρασκευάζουσιν αὐτοὺς δυναμένους 10, 3 αὐτὸν παρασκευάζειν πρὸς ταῦτά πως ἔχοντα 10, 1 εἴ τις . . . κρήνας δὲ καὶ ποταμοὺς αὐτῷ παρασκευάζοι 39, 5
παρασφραγίζομαι: ὅταν . . . παρασφραγίσηται 38, 1 παρεσφράγισται 38, 2
παράταξις: ἐν τῇ παρατάξει 58, 4
παρατηρῶ: παρατηρεῖ 50, 10 παρατηρῶν, εἰ ἔτι ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν 17, 6 παρατηρεῖται 50, 9
παρατίθημι: παρτίθει (Hom.) 53, 2 cf. 34, 7 παραθέσθαι 19, 2
παράφοροι 9, 1
πάρεδροι καὶ σύμβουλοι 23, 11
πάρειμι: τὸ μὴ παρὸν ποτόν 7, 10 ἐπὶ τοῦ παρόντος 36, 9 τῇ παρούσῃ (sc. διαίτῃ) 41, 5 πρὸς τὰ παρόντα 10, 6 τοῖς παροῦσιν 11, 5. 38, 11. 41. 12
παρέλκω 16, 8
παρέρχομαι: παρελθοῦσα 18, 9
παρευδοκιμεῖσθαι 26, 3
παρέχω: οὐκ εὐνάς σοι . . . παρέχω 7, 6 οἰκήσεις οὐ παρέχω σοι προῖκα . . . τὰ βαλανεῖα . . . τὰ ἱερά; 8, 2 αὐτὸς δὲ ἔχων οὐθενὶ ἂν παρέχοι 35, 6 παρείχετο (sc. χρείας) 61, 1 παρέξεται χρείας 60, 15
παρηγορεῖτον (Eur.) 30, 6
παρηίς: σὴν . . . παρηίδα (trag. ignotus) 57, 9
παρθενών: ὁ π. οὗτος, εὔπνους καὶ πολυτελής 8, 4
παροινία 25, 14
παροπτᾶν 4, 16
παρρησίαν 23, 5
πᾶς τις 57, 11 τοῦ παντὸς χρόνου 49, 6 ἐν τῇ πάσῃ ἀπορίᾳ 12, 3 ἐν τῇ πάσῃ εὐκολίᾳ 12, 6 ἐν τῇ πάσῃ ταραχῇ 12, 6 ἐν τῇ πάσῃ ἀσχολίᾳ 45, 5 πᾶν τὸ προσταττόμενον 6, 12 πᾶν ὅ τι ἂν αὕτη περιθῇ 52, 4 πάντων τις τῶν τοιούτων 43, 14 πάντων Ἀθηναίων ἐντιμότατος 47, 12 [ὑπὸ τούτων πάντων] 50, 6 ὑπὸ πάντων τούτων 50, 8 ἐπὶ πᾶσι τούτοις 61, 11 πάσας τὰς ἡλικίας 49, 5 τὰ δ' ἄλλα πάντα 3, 8 πάντα 8, 6 πάντ' ἔχω 43, 2
πάσχω: ταύτῃ πάσχειν 19, 1 οὐδὲν πείσῃ 9, 4 τί οἴει πείσεσθαι 4, 11 τὸ πεπεῖσθαι ταῦτα 55, 12
πατρίς: ὑπὲρ τῆς πατρίδος 61, 10 τὴν πατρίδα 26, 8. 26, 14. 27, 10
πατρῷος: χθονὸς πατρῴας (Eur.) 30, 7. 8 ἐν γῇ πατρῴᾳ (Eur.) 30, 5
παύω: τὸν ὑδρωπικὸν . . . παῦσαι τοῦ δίψους 39, 3 τὸν υἱόν σου τῆς ἐνδείας καὶ σπάνεως παῦσαι 39, 8 παύσαιτο τοῦ δίψους 39, 6 παῦσαι 53, 16
παχύτερον ἱμάτιον 41, 5
πέδας ἕξεις μεγάλας καὶ χειροπέδας 4, 12
πεῖνα: τὴν πεῖναν 7, 8
πεινῶ: πεινᾷ 50, 1 πεινᾷ τις πλακοῦντα 7, 10 ὁ πεινῶν 7, 9
πειρῶμαι: πειρᾶται . . . ἀναπληροῦν 59, 14 πειρῶνται μετατιθέναι 10, 2 πειρᾶσθαι 9, 8
πέμπω: πέμπε 40, 1 πεμπομένου 40, 8
πένης 52, 5 ὁ δὲ πένης 46, 5 τὸν πένητα 52, 5 πένητες 14, 4. 36, 2. 47, 10. 48, 9 τῶν πενήτων 47, 11 πένητας 12, 5
πενητεύουσι 15, 10
πενία 12, 1. 15, 5 ἡ π. 14, 1. 14, 3. 36, 2. 45, 2 cf. 6, 10 ἡ Πενία ⟨ἂν⟩ εἴποι 7, 1 εἰ ταῦτα λέγοι ἡ Πενία 8, 5 μετὰ πενίας 14, 2. 15, 3 κατὰ πενίας 15, 2 πενίᾳ 15, 6 τῇ πενίᾳ 15, 7 ἐπὶ τῇ πενίᾳ τῇ Ἀριστείδου 48, 6

τὴν πενίαν 8, 8. 12, 7
περανεῖς δὲ οὐδέν 40, 2 οὐδὲν περανεῖς 42, 1
περί c. gen.: ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΚΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ 3, 1 ΠΕΡΙ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ 5, 1 ΠΕΡΙ ΦΥΓΗΣ 21, 1 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΟΣ ΗΔΟΝΗΝ 49, 1 ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ 52, 1 ΠΕΡΙ ΑΠΑΘΕΙΑΣ 55, 1 ἐὰν μὲν οὕτως ὑπολάβῃς περὶ αὐτῶν 9, 5 ἡ περὶ ταφῆς ἀγωνία 30, 2 περὶ οὐδενὸς φροντίζει (sc. ὁ ἄβιος) ἢ περὶ αὐτοῦ, ὁ δὲ πλούσιος καὶ περὶ ἑτέρων 47, 4. — c. acc. τῶν περὶ ⟨τὴν⟩ ψυχὴν ἢ τῶν περὶ τὸ σῶμα (sc. ἀγαθῶν) 22, 2 cf. 22, 5 ἄδηλον . . . οὐ μόνον τῷ καλὴν εἰ ἐπὶ ταύτῃ πλείω, ἀλλὰ καὶ τῷ τέκνα καὶ φίλους εἰ περὶ τούτους πλείω 61, 8
περιβάλλω: τοῖς κατὰ προαίρεσιν περιβάλλουσιν 56, 10
περιγίνομαι: τίς τιμὴ αὕτη ἥ τις τοῖς κακίστοις περιγίνεται; 29, 3
περιήει 41, 6
περίστημι: ἀπορία καὶ δάνεια περιέστηκεν 14, 6
περιπίπτω: τοὺς ἀναξίως δοκοῦντας περιπίπτειν τούτοις 56, 9 τοῖς αὐτοῖς περιπεσὼν συμπτώμασιν 60, 9
περίστασις: πρὸς τὴν περίστασιν 53, 15 ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ 52, 1
περιστέρια 37, 2
περιτίθημι: περιτίθησι πρόσωπον 5, 6 ὅ τι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῇ πρόσωπον 5, 3 cf. 5, 4. 52, 4
περιχέας ἂν ἐλάδιον 41, 9
Περσεύς: ὁ Π. 36, 14
Πηλέα (Hom.) 22, 12
πήρα 44, 5 πήρας (sc. ἐστί) 44, 7
πίναξ: τὸν πίνακα 19, 7
πίνω: ἥδιστα πίνει 7, 10 πίνων 39, 5 ἔπιεν 17, 5 πιεῖν 34, 12
πίπτω: τὰ πεσόντα 19, 2
πιστεύω: οὐδείς σοι μὴ πιστεύσει 4, 13 οὐ πιστεύονται 23, 4 ἔνιοι δέ γε . . . καὶ ἔθνη πιστεύονται 23, 6 πιστευόμενος παρ' Ἀντιγόνῳ 23, 8 χρημάτων τοσοῦτον πιστευόμενος 23, 14 οὐ μὴ πιστευθήσῃ 4, 15
πλακοῦντα 7, 10
Πλάτων: ⟨ὡς Πλάτων φη⟩σίν 17, 7
πλεονάζω: ἐκ τῶν πλεοναζουσῶν ἡδονῶν 49, 3
πλεονασμός: τῷ πλεονασμῷ τῶν ἡδονῶν 51, 4
πλευρά: πλευρῶν 55, 7. 8 πλευράς 55, 10
πλέω: ταῖς κώπαις πλέουσι 10, 4 ἔπλεις 27, 4
πλήρης: πλῆρες 38, 8 πλήρεις . . . ὕδατος 7, 5
πλοῖον: εἰς τὰ πλοῖα 50, 12
πλούσιος: ὁ δὲ πλούσιος 47, 4 οἱ δὲ πλούσιοι 45, 5 οἱ μὲν πλούσιοι 46, 5 ἐκ πλουσίων 36, 2 τῶν πλουσίων 48, 10 τοὺς πλουσίους 47, 11 πλουσιώτατος ὢν Ἀθηναίων 48, 3
πλοῦτος 15, 4 ὁ δὲ πλοῦτος 45, 2 πλοῦτον (Philem.) 42, 3 διὰ πλοῦτον 45, 9. 46, 1 ἔχων συνεργὸν τὸν πλοῦτον 46, 3 πλοῦτόν τε γὰρ πλεῖστον 46, 10 μετὰ πλούτου 14, 2. 15, 3 πλούτῳ 15, 5 τῷ πλούτῳ 15, 7 ἐπὶ τῷ πλούτῳ ⟨τῷ⟩ Καλλίου 48, 5
ποιητής: ὁ π. 5, 2 ὁ π. i. e. Homerus 34, 10
ποιήτρια 5, 5. 52, 2
ποῖος: 'ποῖός τις' φησί 'γενόμενος'; 58, 5 τὸ γνῶναι ποία τις 26, 11 ποία χρημάτων ὕπαρξις 43, 8 ποῖον γάρ σοι τοιοῦτον οἰκητήριον . . . οἷον 8, 3 γνῶναι . . . ποῖόν τι ἐστὶ πλοῦτος ἢ ποῖόν τι πενία 15, 4 τίνων . . . ⟨ἢ⟩ ποίων ἀγαθῶν 22, 1 ποίων οὖν ἀγαθῶν 23, 1
ποιῶ 7, 1 ποιεῖ 43, 4. 59, 12 παντοδαπὰ ποιεῖ πρόσωπα 52, 2 ποιοῦσιν 10, 1 ποιεῖν 11, 10 ἀλογιστοτέρους . . . ποιεῖν 21, 2 τὸν ἕτερον (sc. πόδα) ἀνάπηρον ποιεῖν 60, 4 τὸ προσταττόμενον ἐποιοῦμεν 23, 9 cf. 7, 1 ἀνάρμοστόν τι ποιήσεις 6, 1 ἐποίησεν 12, 8 πολλὰς τραγῳδίας ἐποίησεν 30, 2 ἐὰν δὲ ποιήσῃ καὶ τῆς ἡδονῆς καταφρονοῦντά τινα 11, 7 εἰ . . . τοῦτ' ἂν ποιήσειεν 59, 1 ποιήσας ἀλαζόνα κτέ. 41, 15 πεποίηκε λέγοντα τὸν Οἰδίπουν 47, 5
πολέμιος 35, 8 πολέμιον 35, 7 οἱ πολέμιοι 54, 1 ἐκ τῶν πολεμίων 57, 12
πόλεμος 54, 3 ἐν τῷ νῦν πολέμῳ 47, 4 ἐν τοῖς πολέμοις 31, 7
πόλις: ἡ π. 13, 2. 4. 6. 9. 10 ἐξ ἑτέρας πόλεως εἰς ἑτέραν 25, 7

ὑπὲρ τῆς πόλεως 50, 14 ἐν Ἀργείων πόλει (Eur.) 48, 13 πόλιν (Eur.) 30, 5. (Soph.) 47, 8 πολυτελῆ . . . πόλιν εἶναι τὰς Ἀθήνας 12, 9 τὰς πλείους . . . τῶν πόλεων 27, 9 ταῖς πόλεσιν 48, 1 ἐν ταῖς πόλεσιν 47, 10 τὰς πόλεις 23, 5
πολιτεία: τῆς πολιτείας 28, 11
πολιτεύεται 50, 14
πολίτης 28, 5
πολιτικὰ πράγματα 42, 11
πολλάκις 29, 3
πολλαχοῦ 23, 3
Πολυνείκης: ὁ Π. 30, 3
πολύς: πολλὴ τῶν τοιούτων ἀφθονία 23, 1 πολλῆς (sc. γῆς) ἐπάρχοντες 43, 9 ἐν πολλῇ ἂν εἴη ἀδείᾳ καὶ ἀσπανιστία 44, 1 πολὺν . . . λαόν (Hom.) 22, 13 πολύ 11, 5 πολὺ εὐσχολώτερος 47, 2 πολὺ μᾶλλον 48, 5 πολλῷ τοι πλείους (Theogn.) 45, 7 πολλῷ πλείους 49, 6 ὡς ἐπὶ τὸ πολύ 45, 4 πολλοί 9, 1. 15, 5. 28, 1 πολλά 26, 9. 33, 3. 43, 14 πολλὰ τὰ ἀναγκαῖα ἀναπεπλάκασι 43, 12 πολλῶν 6, 2. (Hom.) 34, 1. 34, 4. 38, 4. 40, 5 πολλῶν καὶ ἡβώντων 24, 4 πολλῶν ἐδεστῶν (Eur.) 53, 12 τοῖς πολλοῖς 6, 5. 15, 8 πολλοῖς ὤφθη τὰ πράγματα . . . ἐπιφανέστερα γεγονότα 22, 8 τοὺς πολλούς 24, 7 πολλάς (sc. πληγάς) λήψῃ 4, 14 πολλὰς τραγῳδίας 30, 2 χρήματα πολλά 42, 1. — πλείω ἀγαθά 46, 9 τιμῶν πλειόνων 48, 7 τὰς πλείους μὲν ἐξώλεις τῶν πόλεων 27, 8 πολλῷ τοι πλείους (Theogn.) 45, 7 πολλῷ πλείους τὰς ἀλγηδόνας 49, 6 πλείω 34, 5 πλείω πράττοντες 46, 5 πλείω γὰρ ὁρῶ σοι ὑπάρχοντα 46, 13 πλείω 61, 8 (bis) — πλοῦτον . . . πλεῖστον 46, 10 πλείστας δὲ τιμάς (Eur.) 48, 13
πολυτελής 8, 5. 13, 11 πολυτελής γε ἡ πόλις 13, 2. 4. 6 εὐτελὴς καὶ ⟨πολυτελής⟩ 13, 10 πολυτελῆ 41, 15 πολυτελῆ . . . πόλιν εἶναι 12, 9 τὰ πολυτελῆ 6, 6 ἐξ ἁπλήστων καὶ πολυτελῶν 40, 3 ἵνα πολυτελῶς 41, 1
πονηρός: εἰ μὲν τὴν γυναῖκα ᾔσθου πονηρὰν καὶ ἐπίβουλον οὖσαν 26, 12 εἰ δὲ τὴν πατρίδα πονηρὰν καὶ ἀχάριστον ᾔσθου 26, 14 μετὰ πονηρῶν 25, 8
πόνος: πρὸς τοὺς πόνους 11, 8
πονῶ: πρὸς τὸ πονεῖν ἢ ζητεῖν τι 46, 3 εἰς ἣν πολλά τις ἐπόνησε 26, 9
πορθμεύει 30, 9
πορθμίδος ἔρυμα (Timoth.) 16, 4
πορίζω: εὐχερῶς πορίζεσθαι ὧν ἂν ἐπιθυμῇ 46, 2
Ποσειδῶν: ὦ Πόσειδον 62, 2
πόσις: βρῶσίν τε πόσιν τε (Hom.) 53, 1 cf. 34, 7
πόσος: πόσου τῆς κύπρου ἡ κοτύλη 13, 1 cf. 13, 3. 5. 7 πόσους 45, 3 πόσα 4, 17
ποταμούς 39, 4
ποτέ 25, 10 τί ποτε 3, 12 μήποτε 21, 2 cf. 55, 2 οὐκ ἄν ποθ' ἱκανωθείη 39, 6
πότερον 27, 2 πότερον . . . ἢ 3, 5. 7. 26, 7
ποτήριον: τὸ π. 17, 8
ποτί: vide πρός sub fin.
ποτόν: τὸ μὴ παρὸν π. 7, 10
ποῦ . . . ἥκατε φεύγοντες 58, 10 ἐπεὶ ποῦ ἂν δείξειας 45, 8
πούς: ὁ εἷς π. 60, 3 τοὺς πόδας 16, 2
πρᾶγμα: τὰ πράγματα 6, 9. 9, 8. 13, 12. 22, 9 αὐτὰ τὰ πράγματα 12, 1 πολιτικὰ πράγματα 42, 11 τῶν πραγμάτων 9, 4. 53, 14 ὑπὸ τῶν πρ. 9, 7 τοῖς πράγμασι 9, 1
πράττω: τί πράττῃ 46, 6 εὖ πράττουσιν 3, 9 πλείω πράττοντες 46, 5 εὖ πράττοντας 56, 11
πράως 18, 4. 60, 10
πρεσβεύω: πρεσβεύει 50, 13 πρεσβεύοντος 61, 10
πρεσβυτέρου γενομένου 61, 11
πρεσβύτης γέγονε 42, 11
Πρίαμος: ὁ Πρ. 33, 5
πρὸ τοῦ τελευτῆσαι 59, 9 καὶ πρὸ τοῦ 25, 4 ὥσπερ πρὸ τοῦ 41, 11
προάγω: προάγει ἡλικία 50, 5 προάγωμεν δή . . . ἔξω 19, 4
προαίρεσις: κατὰ προαίρεσιν 56, 10
προαιροῦμαι: τῆς ἀρχῆς ἀποστῆναι προαιροῦνται 43, 13 χρᾶσθαι προελόμενος 38, 9
πσόβατον: τὸ πρ. 13, 5
προῖκα (adv.) 8, 2
προΐημι: ἑαυτοῖς προϊεμένους 37, 8

προίξ: προῖκα δούς 48, 8
πρόλογος: τὸν πρόλογον 16, 5
προορῶ: μηθὲν προορωμένας 36, 13
πρόπαππος: κατὰ τοὺς προπάππους σου 61, 3
πρός c. acc. πρὸς τὸν κύριον . . . δικαιολογεῖται 6, 11 ⟨ἂν⟩ εἴποι πρὸς τὸν ἐγκαλοῦντα 7, 2 cf. 62, 3 πρὸς μὲν τὸν οἰόμενον . . . ὀρθῶς ἂν παραβάλλοιτο 21, 2 πρὸς δὲ τὸν κατ' ἄλλο τι ἡγούμενον . . . μὴ οὐδὲν λέγηται 21, 5 πρὸς ταῦτα ἐρωτᾶν 35, 9 πρὸς τὸν ἐπιζητοῦντα . . . φησί 38, 4 ἐὰν μὲν πρὸς ἕτερον κληθῇ 35, 5 ἔγραψε πρὸς Θεμίσωνα 46, 8 γράφειν πρὸς σέ 46, 13 μὴ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον πέμπε 39, 8 πρὸς Κράτητα (sc. πέμπε) 40, 2 μεταβὰς . . . πρὸς Κράτητα 40, 7 cf. 41, 2 βαδίσας . . . πρὸς τὴν κάμινον 41, 8 παραγενομένων πρὸς αὐτήν 58, 10 πρὸς τὸ πονεῖν ἢ ζητεῖν τι ἐστίν 46, 2 πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν γίνεται 46, 6 ἀγαθὰ ὑπάρχει πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι 46, 9 cf. 46, 14 αὐτὸν παρασκευάζειν πρὸς ταῦτα 10, 1 πρὸς ἐκεῖνα στρέφεσθαι 10, 3 πρὸς τὰ παρόντα χρῶ 10, 6 ὡς πρὸς τὸν ἀέρα φράττῃ . . . οὕτω καὶ πρὸς τὰ ὑπάρχοντα 11, 2 ss. πρὸς τοὺς πόνους μὴ διαβεβλημένον 11, 8 πρὸς δόξαν καὶ ἀδοξίαν ἴσως ἔχοντα 11, 8 ὅπερ Διογένης ἐποίησεν πρὸς τὸν . . . φάμενον 12, 8 πρὸς ῥῖγος . . . ζητοῦμεν παχύτερον ἱμάτιον 41, 5 κωλύει πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν 45, 2 πρὸς τοὺς ἀνέμους καὶ πρὸς τὴν περίστασιν ὁρῶντες 53, 15 ποτὶ νέφεα (Hom.) 35, 1. 3. — πρὸς σπεύδει κτήσασθαι 43, 3 cf. adn.
προσγίνομαι: προσγίνεται 50, 5 ὅταν . . . προσγένηται 46, 1
προσδέχομαι: τὸν ἑαυτῶν θάνατον ἀγεννῶς καὶ μὴ εὐθαρσῶς προσδεχόμενοι 57, 2
προσδοκία: τούτων ἐν προσδοκίᾳ γενόμενοι 56, 8
προσεκκόπτω: καὶ τὰ ἄλλα προσεκκόπτει 59, 13 καὶ τὸν ἕτερον (sc. ὀφθαλμόν) προσεκκόψαι 60, 3
προσεκλέγω: καὶ τοὺς ἄλλους (sc. ὀδόντας) προσεκλέξαι 60, 4
προσέχειν 46, 12 οὐ προσεῖχεν 17, 3. 19, 3
προσήκω: παρὰ τὸ προσῆκον 43, 11
προσηνές 27, 9
προσηνῶς: εἰς τὸ προσηνῶς 53, 5
προσίστημι: προσστάς 11, 1
προσκαταφθείρω: τὰ ὑπάρχοντα προσκαταφθείρειν 60, 7 ἑαυτὸν προσκαταφθείροντα 59, 7
προσλαμβάνω: ἀλαζονείαν προσλαβών 40, 1
προσμένω: προσέμεινεν 17, 5
προσόδους μεγάλας 43, 9
προσποιοῦμαι: προσεποιεῖτο . . . οἰκεῖος εἶναι 48, 4
προστάττω: οὐ πᾶν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ σοῦ ποιῶ; 6, 12 τὸ προσταττόμενον ἐποιοῦμεν 23, 8
προστρέφω: κἂν ἄλλον προστρέφειν 40, 8
πρόσφορος: τὰ τούτοις πρόσφορα 15, 1
πρόσωπον 5, 3. 6 τοῦ προσώπου 17, 7 παντοδαπὰ ποιεῖ πρόσωπα 52, 2
πρότερος: τὴν προτέραν δίαιταν 41, 4. — πρότερον 26, 11. 12 πρότερον . . . ἢ 39, 5. — ὁ πρῶτος (sc. χρόνος) 49, 7 τριῶν ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν τῇ πρώτῃ 17, 4 [τῇ πρώτῃ] 17, 6 τὰ πρῶτα τοῦ βίου 16, 6. — [πρῶτον] 6, 10 πρῶτον μὲν . . . εἶθ' 49, 6
προτρεπτικόν 46, 13 τὸν Ἀριστοτέλους Προτρεπτικόν 46, 8
προφέρω: ἐκεῖνο μὲν προφέρῃ, ταῦτα δὲ ἀποκρύπτεις 4, 18
πρυτάνειον: τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως 17, 3
πρῴην 19, 9. 21, 6
πρωτολόγος: τὸ πρωτολόγου πρόσωπον 5, 7 cf. 5, 5
πρῶτον vid. πρότερον
πρωτοστάτην 4, 9
Πτολεμαῖος: ὑπὸ Πτολεμαίου 23, 10 πρὸς τὸν Πτολεμαῖον 39, 8
πτωχός: πτωχοῦ 52, 3 πτωχότατος 47, 12 οἱ πτωχότατοι 45, 4
πυνθάνομαι: ἐπυνθάνετο πόσου . . . ἡ κοτύλη 13, 1. 3 ἐπυνθάνετο εἰ . . . οὐκ ἀριστᾷ 19, 8
πῦρ: ὑπὸ πυρός 31, 2
πωλοδάμνης 50, 5
πῶς 18, 5. 6. 26, 9. 29, 1. 56, 5. 6 (bis). 13. 59, 6 καὶ πῶς 14, 4. 29, 2. 36, 6 καὶ πῶς; 33, 3 πῶς δέ

18, 6. 36, 7. 59, 6 πῶς οὖν 43, 7 οὐχ ὁρῶ πῶς 12, 1 cf. 51, 3. — πρὸς ταῦτά πως ἔχοντα 10, 1
Ῥάδιος: οὔτε τούτῳ ῥάδιον ὥστε . . . οὔτε ἐκείνῳ ὥστε 15, 6 εὐπετῆ καὶ ῥάδια 13, 12 ῥαδίως 14, 4. 15, 1. 10. 38, 6. 9. — ῥαδιέστερόν ἐστι 15, 4
ῥάπτω: προσέχειν ἅμα ῥάπτοντα 46, 12
ῥέουσα 27, 3
ῥήτωρ: οἱ ῥήτορες 4, 18
ῥῖγος: πρὸς ῥ. 41, 5
ῥίπτω: ῥίπτασκε (Hom.) 35, 1. 3 εἰ . . . ἅταφος ῥιφθείης 31, 1
ῥοά 55, 2. 5
ῥυπαρία: δι' ἀνελευθερίαν καὶ ῥυπαρίαν 33, 4 διὰ ῥυπαρίαν καὶ δειλίαν 37, 5
Σαπρός: κἂν ᾖ σαπρὰ καὶ ῥέουσα καὶ καταπίπτουσα (sc. οἰκία) 27, 3
σαυτόν 58, 1
σίτησις: τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως 17, 4
σῖτος: τὸν σῖτον 35, 3
σκελετεύσαντες 31, 10
σκιόεις: ποτὶ νέφεα σκιόεντα (Hom.) 35, 1
σκυτεῖον: ἐν σκυτείῳ 46, 7
σκυτεύς: τὸν σκυτέα 46, 11
σκώληξ: ὑπὸ σκωλήκων 31, 3
σός: τῇ σῇ χερί (Eur.) 31, 4 σόν 26, 4 μή τι σὴν λιβάσι κατάσπενδε . . . παρηΐδα (trag. ignotus) 57, 8 σὸν ἔγκλημα 26, 1
Σοφοκλῆς 47, 5
σπανίζω: σπανίζουσιν 43, 10 σπανίζουσιν οὗτοι τούτων 36, 6 σπανίζουσιν καὶ ἐν ἐνδείᾳ εἰσίν 38, 3 ἀεὶ σπανίζειν καὶ ἐνδεὴς εἶναι 40, 7 οὐ σπανίζων . . . οὐδὲ ἐνδεὴς ὤν 41, 11 σπανιεῖ τροφῆς 37, 3
σπάνις: σπάνεως καὶ ἐνδείας 33, 2 ἐνδείας καὶ σπάνεως 39, 1. 39, 8 οὐδὲ ἐνδείας οὐδὲ σπάνεως 35, 11 ἐν ἐνδείᾳ καὶ σπάνει 36, 6. 42, 6
σπαράσσω: ὀξυρεγμία σπαράσσειν 19, 5
Σπάρτη: τᾷ Σπάρτᾳ 58, 7
Σπαρτιάτης: Λυσάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου 48, 7
σπεύδω: ἐλεύθερος σπεύδει γενέσθαι 43, 1 ἕτερον πρὸς σπεύδει κτήσασθαι 43, 4 cf. adn. εἰς τὸ γῆρας σπεύδει 42, 10
στέλλω: ἐστείλαντο 10, 5
στενοχωρία: ἐν στενοχωρίᾳ καὶ ἀπορίᾳ 60, 11
στένω (Soph.) 47, 8
στέργει 57, 6
στέρησις: κατὰ στέρησιν πλευρῶν 55, 7 κατὰ στέρησιν φρενῶν καὶ νοῦ 55, 8
στερίσκω: στερίσκει 22, 2. 3. 8, 23, 2 στερίσκῃ 7, 3
στερῶ: χρειῶν γὰρ ἐστέρημαι 61, 5 χρειῶν στερηθήσῃ 61, 9
στιβάς: ἐπὶ στιβάδος 53, 3
Στίλπων: ὁ Στ. 59, 11 τοῦ Στίλπωνος 21, 6
στόλος: ἐπὶ στόλου 23, 13
στραγγεύεται 35, 6
στρατεία 42, 10 ἐπὶ στρατείας 53, 16 ἐπιβάλλουσαν ἡγεῖσθαι τὴν στρατείαν 61, 13
στρατεύομαι: στρατεύεται 50, 13 στρατευομένου ὑπὲρ τῆς πατρίδος 61, 10 εἰ . . . στρατεύσεται 62, 1
στρατηγός: στρατηγόν 50, 11 οἱ μὲν γὰρ στρατηγοί 29, 5
στρατηγεῖ 50, 14
στρέφω: στρέφων καὶ μέλλων καὶ τρέμων 38, 7 πρὸς ἐκεῖνα στρέφεσθαι 10, 4
στρωμνή: ἐν στρωμνῆς μαλακότητι 53, 9 στρωνὰς φύλλα (sc. παρέχω) 7, 6
σύ 4, 17. 10, 6. 18, 6. 25, 14. (trag. ignotus) 28, 2. (Eur.) 30, 4. 37, 4. (trag. ignotus) 57, 8. 60, 14. 61, 3 σὺ μὲν . . . ἐγὼ δέ 6, 1. 2. 3 σὺ μὲν . . . ἐμὲ δέ 19, 9 σὺ . . . ἐγὼ δέ 6, 5. 24, 4 τὸ ὦν 58, 2 cf. 57, 13 παρὰ σοῦ 6, 4 ὑπὸ σοῦ 7, 1 σου 31, 6 τὸν υἱόν σου 39, 8 κατὰ τοὺς προπάππους σου 61, 3 τεῦ 58, 2 cf. 57, 13 σοι 4, 10. 13. 6, 12. 7, 1. 5. 8. 8, 2. 3. 11, 10. 12, 2. 5. 18, 6. 23, 12. 30, 1. 36, 9. 46, 14. 57, 1 παρὰ σοί 18, 6 σε 4, 9. 14. 16. 58, 6 καὶ σέ (Soph.) 47, 8 ὑμεῖς μὲν οὖν 25, 12 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος (Soph.) 47, 7
σύγγονε 30, 4
συγκρῖναι 49, 4
συμβαίνω: ὃ τοῖς ἀρίστοις πολλάκις συνέβη 29, 3 τοῖς συμβεβηκόσιν 38, 11
συμβιῶ: ταύτης συμβιούσης 18, 6

σύμβουλοι 23, 12
συμπόσιον: ἐκ συμποσίου 16, 2
σύμπτωμα: τοῖς αὐτοῖς περιπεσὼν συμπτώμασιν 60, 10
σύν: γρῃῖ σὺν ἀμφιπόλῳ (Hom.) 53, 1 cf. 34, 7
συνάγω: κόγχον καὶ κύαμον συνάγαγε 14, 6
συναντῶντες 25, 11
συναρμόζω: συναρμόζει 31, 8 ἂν δὲ μὴ συναρμόσῃ 31, 6 συνάρμοσον δέ μου βλέφαρα τῇ σῇ χερί (Eur.) 31, 4
σύνδειπνον: εἰς τὸ σ. 40, 10
συνεκπίπτειν 61, 14
συνεργός: ἔχων συνεργὸν τὸν πλοῦτον τῇ αὐτοῦ κακίᾳ 46, 3
συντάξεις 23, 7
συστέλλω: σύστειλον 11, 4 συνεστείλω 11, 3
σχολάζειν 45, 4. 46, 5 ὅτε μὲν παρὰ Θεοφράστῳ καὶ Ξενοκράτει σχολάζοι 40, 5 σχολάσαι 42, 11. 50, 6
σχολήν 18, 1
σῴζω: ἔσωσας 58, 1 σεσωσμένον 57, 12. 58, 1 σεσωσμένους 59, 1
Σωκράτης 57, 4. 17, 1 ὁ Σ. 9, 6. 61, 7 Σωκράτην 29, 4
σῶμα: τῶν περὶ τὸ σῶμά τινος ἀγαθῶν 22, 5 τῶν περὶ τὸ σῶμα (sc. ἀγαθῶν) 22, 2
σωμάτιον: ἐκ τοῦ σωματίου 15, 14
σωφρονῶ: τῶν σωφρονούντων 36, 2
σωφροσύνη: μετὰ σωφροσύνης . . . καὶ ἀτυφίας 6, 7
Τάνταλος: ὁ Τ. 34, 9
ταραχή: ἐκτὸς . . . ταραχῆς 56, 4 ἐν τῇ πάσῃ ταραχῇ 12, 7
τάττω: ἂν τάξαι 48, 3 τοὺς φόρους . . . τάξαι 48, 2
ταύτῃ 19, 1
ταφή: περὶ ταφῆς 30, 2
τάφος: ἐν τοῖς δημοσίοις τάφοις 29, 6. 8
ταχύς: ταχύ γ' ἄν 18, 3 θᾶττον . . . ἤπερ 36, 5
τε: βρῶσίν τε πόσιν τε (Hom.) 53, 1 cf. 34, 7 ἐκεῖνός τε . . . οὗτός τε 39, 5 πλοῦτόν τε γὰρ πλεῖστον . . . ἔτι δέ 46, 10 τε . . . καί 60, 6. (Crates) 44, 6 ἵλαρῶς τε καὶ εὐκόλως 17, 8 al.
τέκνον: τέκνου 56, 15 τῷ τέκνῳ 61, 6 ὦ τέκνον 58, 6 εὖ τέκνον 58, 1 τέκνα 61, 8 τὰ τέκνα 57, 6
τελευταῖος: καὶ τὸ τελευταῖον 17, 9. 23, 13. 24, 6
τελευτή: μήτε ἐπὶ φίλου μήτε ἐπὶ τέκνου τελευτῇ 56, 15 τὴν τελευτήν 16, 7 τὴν ἑαυτοῦ τελευτήν 57, 3 δυσχερέστερόν τι κρίνειν τὴν ἄλλου τελευτὴν τῆς ἑαυτοῦ 57, 5
τελευτῶ: πρὸ τοῦ τελευτῆσαι 59, 9 τελευτήσαντος τοῦ φίλου 59, 6 τοῦ δὲ υἱοῦ τελευτήσαντος ἢ τῆς γυναικός 60, 5 τετελεύτηκε 58, 5
τέλος: ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΟΣ ΗΔΟΝΗΝ 49, 2
τελῶ: μισθὸν τελοῦσι τοῖς κυρίοις 46, 15
τερετίζω: γράδια . . . τερετίζοντα 7, 7
τέχνη: τὰ ἐπὶ τῶν τεχνῶν 21, 3
τηλικοῦτος: ἐπὶ στόλου τηλικούτου 23, 13
τίθημι: καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε (Hom.) 22, 13 οὔ[τε] τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὔτε τὸ θνήσκειν κτέ. (epigr.) 59, 4
τίκτω: ὦ τεκοῦσα (Eur.) 30, 4. (trag. ignotus) 57, 8
τιμή 29, 3 ἐν μείζονι τιμῇ ἐγένοντο 48, 10 τιμῶν πλειόνων ἠξιώθη 48, 7 πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχ' (Eur.) 48, 13
τίμιον 29, 8
τιμῶ: τιμῶσι 28, 10, τιμήσουσί με 4, 8 τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο 17, 4 ἀργυρίου τιμήσασθαι 17, 3
τίς 48, 7 τίς τιμὴ αὕτη ἥ τις 29, 3 τί 4, 11. 8, 5. 14, 3. 15, 2. 18, 6. 22, 1. 30, 1. 38, 5. 46, 6. 61, 12 τί ποτε 3, 12 διὰ τί 4, 8 τί μοι μάχῃ; 6, 12 cf. 6, 10 τί οὖν; 25, 13 τί οὖν διοίσει μοι 24, 10 τί οὖν ὄφελος τὸ οὕτως ἔχειν; 37, 4 τί δὲ καὶ διαφέρει 24, 3 τί δὲ καὶ διαφέρειν ἂν δόξαι 29, 8 τί γὰρ τὸ διάφορον; 29, 12 cf. 30, 8 ἢ τί διαφέρει 31, 2. 36, 11. 37, 1 τί τὸ δυσχερές; 31, 1 τί ἔσται τὸ χαλεπόν; 31, 7 τίνος 23, 2 τίνων . . . ⟨ἢ⟩ ποίων ἀγαθῶν 22, 1
τις (τι) indef. 7, 10. 10, 8. 49, 5. 51, 3 ὥστε μόλις διεγεῖρέ τινά 18, 3 ἐὰν δὲ ποιήσῃ . . . καταφρονοῦντά τινα 11, 8 καὶ ἡμῶν τις 18, 4 τις

τῶν Ἀττικῶν φυγάδων 29, 9 τῶν περὶ τὸ σῶμά τινος ἀγαθῶν 22, 5 τῶν γνωρίμων τινὸς υἱός 60, 7 ἐκτός τινος . . . πάθους 56, 13 ἄλλης τινὸς ἀρετῆς 22, 4 ἀκλήρημά τι καὶ ὄνειδος ἐμόν 25, 8 ὥσπερ ποιήτριά τις οὖσα 52, 2 ἀνάρμοστόν τι 6, 1 ἔχει τι δύσκολον 12, 1 ἀλλὰ μή τι δυσχερὲς αὐτοῖς; 24, 2 ἔχοντάς τι κακόν 56, 12 καλοῦ τινος 7, 2 πᾶς τις 57, 11 ποῖός τις . . . γενόμενος; 58, 5 ποῖόν τι ἐστὶ πλοῦτος ἢ ποῖόν τι πενία 15, 4 μή τί σοι κέκλοφα; 6, 12 πρὸς τὸ πονεῖν ἢ ζητεῖν τι ἐστίν 46, 3 συναντῶντές τινες 25, 11 τρόπον τινά 41, 6 ἵνα καί τι μᾶλλον φιλόσοφος δόξῃ 59, 8

τιτθή: τὴν τιτθήν 50, 3

τλῆναι: ἔτλη (cf. Hom.) 33, 5

τοι: ἐπεί τοι 15, 4 τρυφῇ δέ τοι (Eur.) 53, 11

τοιοῦτος: ἐπιβολὰς τοσούτων καὶ τοιούτων ἔχει 42, 5 κατὰ στέρησιν . . . τοιούτων φρενῶν καὶ τοιούτου νοῦ 55, 9 cf. 55, 7 ποῖον γάρ σοι τοιοῦτον οἰκητήριον . . . οἷον 8, 3 μὴ ἔχειν τροφὴν ἢ τοιαύτην ἔχειν, ἧς 37, 1 ὁ τοιοῦτος 28, 11. 43, 8 τὸν τοιοῦτον 35, 7 οἱ τοιοῦτοι 47, 11 ὑπὸ τῶν τοιούτων 26, 3 οὐδὲν τῶν τοιούτων 28, 8 cf. 35, 11 εἰ δὲ πάντων τις τῶν τοιούτων ὑπεράνω γένοιτο 44, 1 κατὰ τὴν τῶν τοιούτων ὕπαρξιν 22, 9 πολλὴ τῶν τοιούτων ἀφθονία 23, 1 ἡ τοιαύτη ἀναστροφή 41, 2 ⟨τῶν⟩ τοιούτων ἐπιθυμιῶν 43, 8 τῶν τοιούτων φροντίδων 47, 2

τόπος: τὸν τόπον 8, 8

τοσόσδε: ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω χθονὸς πατρῴας (Eur.) 30, 6

τοσοῦτος: χρημάτων τοσοῦτον 23, 14 τοσούτων καὶ τοιούτων 42, 5 εὐνάς σοι τοσαύτας παρέχω 7, 5

τότε 40, 8

τραγῳδίας 30, 2

τράπεζα: τὴν τράπεζαν 18, 9

τραπεζίτης: οἱ τραπεζῖται 36, 7

τραχηλίζω: ἐτραχήλιζεν 10, 9 τραχηλίζεται 50, 9

τράχηλος: τοῦ τραχήλου 9, 4

τρεῖς: τριῶν δραχμῶν 13, 4 τριῶν ἡμερῶν 17, 4

τρέμων 38, 7

τρέπω: οὐδὲν τρέψας οὔτε τοῦ προσώπου οὔτε τοῦ χρώματος 17, 7

τρέφω: οὐ γὰρ τὰ πολυτελῆ, φησί, τρέφει 6, 6 αὐτὸν τρέφειν 47, 1 αὐτοὺς τρέφουσι 46, 15 ἐτράφης καὶ ἐγένου 27, 2 ἐγένετό τις καὶ ἐτράφη 27, 1. 8

τρίβων: τρίβωνι 41, 3 ἱμάτιον τρίβωνα γενόμενον 16, 7 τὸν τρίβωνα 41, 6 εἰς τρίβωνα 54, 4

τρίτος: τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ὥραν 17, 5

τρόπαιον: στήσεις τρόπαιον κατὰ πενίας 15, 2

τρόπος: ὁ ἐκείνων τρόπος 32, 2 οὐκ ἀπὸ τρόπου 48, 10 τῷ τρόπῳ 41, 3 τὸν τρόπον 36, 1. 5 ἕτερον τρόπον (Philem.) 42, 3 κατὰ τρόπον 15, 9 ὃν τρόπον 6, 9. 13, 10. 21, 3. 37, 9. 55, 2. 5. 7 τρόπον τινά 41, 6 ὑπὸ τῶν ἰδίων τρόπων 9, 7

τροφή: τροφῆς 37, 3 τροφήν 37, 1

τροφός: ἡ δὲ τροφός 50, 1

τρυφᾶν 53, 6. 14

τρυφή: τρυφῇ 11, 5. (Eur.) 53, 11 διὰ τρυφήν 8, 1

Τρωικός: ἐπὶ τῶν Τρωικῶν 61, 3

τυγχάνω: ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω χθονὸς πατρῴας (Eur.) 30, 6 κἂν τούτου τύχω 43, 2 εἰ δὲ μὴ τύχοις χθονός 30, 8 εἰ δὲ καὶ τούτου τύχοι 43, 7 καὶ ἐσθῆτι τῇ τυχούσῃ καὶ διαίτῃ καὶ διακονίᾳ 52, 7 ὄψον μὴ τὸ τυχόν 40, 11 οἰκέται μὲν οἱ τυχόντες 46, 15

τυμβωρυχεῖν καὶ ἱεροσυλεῖν καὶ παρὰ τὸ προσῆκον φυγαδεύειν 43, 10

τύχη: ἡ τ. 5, 4. 52, 2 ἀνὴρ ἀγαθὸς εἴποι πρὸς τὴν τύχην 62, 3

Ὑγιαίνειν 4, 1. 22, 6

ὑγιεινῶς: εἰς τὸ ὑγιεινῶς 53, 5

ὑδρωπικός: τὸν ὑδρωπικόν 39, 3

ὕδρωψ: τὸν μὲν ὕδρωπα μὴ θεραπεύοι 39, 4

ὕδωρ: ὕδατος 7, 5. 44, 8

υἱός 60, 8. ὁ υἱός 58, 4 τοῦ δὲ υἱοῦ 60, 5 τὸν υἱόν σου 39, 8 τὸν ἑαυτῆς υἱόν 57, 12 αὐτῆς τῶν υἱῶν 58, 9

ὕπαρξις: ποία χρημάτων ὕπαρξις 43, 8 κατὰ τὴν τῶν τοιούτων ὕπαρξιν 22, 9

ὑπάρχω: οὐδενὶ πλείω ἀγαθὰ ὑπάρχει 46, 9 δόξαν ὑπάρχειν αὐτῷ 46, 11 τῷ μηδὲν ὑπάρχειν 47, 3 πλείω γὰρ ὁρῶ σοι ὑπάρχοντα 46, 14 πρὸς τὰ ὑπάρχοντα 11, 4 τὰ ὑπ. 38, 1. 2. 60, 7 πολλῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς 34, 4 τοῖς ὑπάρχουσιν 37, 8 ὧν . . . ὑπαρξάντων 56, 7
ὑπέρ: στρατεύεται καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῆς πόλεως 50, 14 στρατευομένου ὑπὲρ τῆς πατρίδος 61, 10
ὑπεράνω: εἰ δὲ πάντων τις τῶν τοιούτων ὑπεράνω γένοιτο 44, 1
ὑπερόριοι τεθαμμένοι εἰσίν 29, 5
ὑπό: πᾶν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ σοῦ 6, 12 ἐκπεσὼν ὑπὸ Ἀμύντορος 22, 10 ὁ νῦν . . . καθεσταμένος ὑπὸ Πτολεμαίου 23, 10 ὑπὸ χειρόνων φυγαδεύεσθαι οὐ παροινία; — Σὺ δ' ἂν ἐβούλου . . . ὑπὸ καλῶν καὶ ἀγαθῶν; 25, 14 παρευδοκιμεῖσθαι οὖν ὑπὸ τῶν τοιούτων 26, 3 ὑπὸ πάντων τούτων μαστιγοῦται παρατηρεῖται, τραχηλίζεται 50, 8 cf. 50, 6 ἀνιάσῃ, οὐχ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἰδίων τρόπων καὶ τῆς ψευδοῦς δόξης 9, 7 ὑπὸ πυρὸς κατακαυθῆναι ἢ ὑπὸ κυνὸς καταβρωθῆναι ἢ . . . ὑπὸ κοράκων ἢ . . . ὑπὸ σκωλήκων 31, 2 sq.
ὑπόδημα 40, 9
ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας 40, 11
ὑποκρίνομαι: ⟨εὖ⟩ ὑποκρίνονται 3, 5 ὑποκρίνεσθαι 21, 4
ὑποκριτής: ⟨ὁ⟩ ἀγαθὸς ὑ. 16, 4 τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτήν 5, 2 ἀγαθοὶ ὑποκριταί 3, 5
ὑπολαμβάνω: ἐὰν μὲν οὕτως ὑπολάβῃς περὶ αὐτῶν 9, 5
ὑπόληψις: παρὰ τὴν ὑπόληψιν ἡ ὀδύνη γίνεται 9, 5
ὑπομένω: οὐχ ὑπομένω, ἀλλ' . . . ἀπαλλάττομαι 16, 2 παιδοτροφίαν ὑπομένει 50, 16
ὑποπίπτω: οὐχ ὑποπίπτων οὐδὲ ἀγεννίζων οὐδὲ μεμψιμοιρῶν 6, 4
ὑπουργιῶν 61, 5
ὕς 19, 12
ὕστερον 40, 7 εἰς ὕστερον 61, 4
ὑφαιρῶ: ἕως ὅτου καὶ αὐτὸν τὸν ὀφθαλμὸν ὁ Περσεὺς ὑφείλετο 37, 1
ὑφορῶνται 56, 11
ὑώδης: γυνὴ ὑ. 20, 1
Φαίνομαι: φαίνεται γὰρ ἡ Ξανθίππη ὀξυρεγμίᾳ σπαράττειν ἡμᾶς 19, 4 ἡ πόλις . . . τὰ πράγματα . . . εὐπετῆ καὶ ῥᾴδια φανεῖται 13, 12 ὥστε κρεῖττον φαίνοιτ' ἂν τὸ ἀγαθὸν εἶναι τοῦ δοκεῖν 3, 10 μηδ' ἁμῖν φαίνευ 58, 3 cf. 57, 14.
φάμα: κακὰ φ. 58, 2 cf. 57, 13
φανερός: οὐ φανερὸν ὅτι 12, 4. 7
φαρμακοπώλην 26, 6
φασκώλιον: τὸ φ. 38, 6
φέρω: οὐ τὴν ἀποφορὰν εὐτάκτως σοι φέρω; 7, 1 εὐψύχως τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν φέρειν 57, 4 ἀνδρωδῶς καὶ θαρσαλέως καὶ μὴ βαρέως φέρειν 60, 9 τῶν πραγμάτων μὴ φερόντων 53, 14 γυναικὸς χαλεπότητα πράως ἔφερε 18, 4 τὸν μετὰ πενίας εὐκόλως ⟨τὸ⟩ γῆρας ἐνεγκόντα 14, 2. 15, 3
φεύγω: εἰς Θετταλίαν φεύγει 22, 11 φεύγοντες 58, 11 δύο φεύγοντας 12, 5 φυγόντων . . . τῶν υἱῶν ἐκ τῆς μάχης 58, 9 πεφευγότα ἐκ τῶν πολεμίων 57, 12
φημί: φησί(ν) 6, 2. 10. 9, 2. 12, 2. 13, 2. 5. 7. 15, 12. 17, 9. 19, 4. 9. 12. 22, 14. 25, 12. 14. 38, 5. 42, 10. 43, 2. 4. 44, 4. 57, 10. 58, 6. 10 cf. 29, 12 φησὶν ὁ δεῖνα 5, 4. 6, 8. 8, 3. 14, 6. 15, 12. 29, 13. 30, 2. 36, 7. 39, 3. 41, 13. 49, 4. 61, 7 ⟨ὡς Πλάτων φησ⟩ίν 17, 7 ὥς φησιν ὁ ποιητής 34, 10 τὸ τοῦ Στίλπωνος . . . τί λέγεις, φησί 22, 1 φησὶ βουλευομένου (sc. ἐστὶν) ὁ Στίλπων 59, 11 τὸν ἄπλευρον ἔχειν μὲν φαμὲν πλευράς 55, 10 φασίν 23, 4 κρεῖττόν φασι τὸ δοκεῖν 3, 3 μέγα τι φασὶ τὸ . . . καταβιῶναι 27, 7 φασὶ δὲ καὶ . . . ἐντιμοτέρους εἶναι μᾶλλον τοὺς πλουσίους 47, 10 ἔφη 40, 4 46, 6 τὸν σκυτέα ἔφη προσέχειν 46, 12 ἔφασαν 25, 11 ἔφασαν γὰρ . . . οὓς μὲν . . . ἔχειν οὓς δέ 37, 6 πρὸς τὸν πολυτελῆ φάμενον πόλιν εἶναι τὰς Ἀθήνας 12, 9
φθόνος: ⟨ὁ ἐκτὸς φθόνου καὶ βασκανίας⟩ 56, 1
φθονοῦσι 56, 12
Φιλήμων 25, 10 ὁ Φ. 42, 2 Φιλῆμον 25, 12
Φιλίσκος: ὦ Φιλίσκε 46, 13
φίλος: ὁ φ. 59, 10. 60, 13 ἡ νεότης

μοι φίλον (Eur.) 42, 13. 51. 1 φίλου 56, 15 τοῦ φίλου 59, 7 γῆς φίλης (trag. ignotus) 30, 10 τῷ φίλῳ 61, 6. 14 τὸν φίλον 57, 6. 59, 9 φίλους 4, 2. 61, 8
φιλόσοφος 59, 8
φιλοσοφῶ: φιλοσοφοῦσιν 45, 5 φιλοσοφεῖν 45, 8 πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν 45, 2. 46, 6 πρὸς τὸ φιλοσοφῆσαι 46, 9. 14 φιλοσοφήσαντι 38, 5
φιλοψυχῶ 16, 8
φόβος 56, 7 ⟨ὁ⟩ ἐκτὸς λύπης καὶ φόβου 56, 3 ὅστις δὲ ἐν ὀδύνῃ καὶ λύπῃ [ὢν] καὶ φόβῳ ἐστί 56, 5
φοβοῦμαι: τὸν κοσμητὴν φοβεῖται 50, 7 φοβεῖται καὶ παρατηρεῖ καὶ γυμνασίαρχον καὶ στρατηγόν 50, 10 φοβοῦνται καὶ ἀγωνιῶσι 56, 8 φοβεῖσθαι μὴ τῷ λιμῷ ἀποθάνοι 40, 6 τὸν θάνατον μὴ φοβούμενον 11, 9
Φοῖνιξ 22, 10
Φορκίς: αἱ Φορκίδες 36, 11
φόρος: τοὺς φόρους ταῖς πόλεσιν ἤθελον τάξαι 48, 1
[φορτία βαστάζειν καὶ διαταραχηλίζεσθαι] 10, 7
φραγμός: εἰς φραγμοὺς καὶ βόθρους καὶ βόρβορον 36, 12
φράττω: ὡς πρὸς τὸν ἀέρα φράττῃ . . ., οὕτω καὶ πρὸς τὰ ὑπάρχοντα 11, 3
φρέαρ: τὸ φρ. 15, 14
φρένες: φρενῶν (bis) 55, 9 φρένας 55, 12
φρίσσω: πεφρίκαμεν 18, 2
φρονεῖν 4, 3
φροντίζω: περὶ οὐδενὸς φροντίζει ἢ περὶ αὐτοῦ 47, 4 ⟨τὸ⟩ μηδενὸς φροντίζειν 44, 8 κἀκείνης βοώσης οὐκ ἐφρόντιζεν 18, 5
φροντίς: τῶν τοιούτων φροντίδων 47, 2
φρουρῶ: φρουροῦσι τὰς πόλεις παρὰ βασιλεῦσι 23, 5 παρ' ἡμῖν ἐφρούρει 23, 7
φυγαδεύω: ἀγνωμόνως καὶ ἀδίκως . . . φυγαδεύουσιν 26, 2 παρὰ τὸ προσῆκον φυγαδεύειν 43, 11 ὑπὸ χειρόνων φυγαδεύεσθαι 25, 13
φυγὰς ὢν ἐκ τῆς Ἰταλίας 23, 7 φυγάδος 52, 3 φυγάδες γενόμενοι 23, 3 οἱ φυγάδες 23, 15 φυγάδων γενομένων 22, 10 τῶν Ἀττικῶν φυγάδων 29, 9
φυγή: ἡ φ. 22, 1. 3. 8. 23, 2 ΠΕΡΙ ΦΥΓΗΣ 21, 1 τὴν φυγήν 21, 2. 5
φυλάττω: φυλάττουσιν 50, 12 φυλάττειν καὶ ἀγρυπνεῖν 50, 11 ἵνα φυλάττῃ 26, 14
φύλλα 7, 6 φύλλων κεκλιμένων (Hom.) 53, 4
φύσις: ἡ μισθώσασα φ. 16, 1
φυστήν 7, 7
φωνή: φωνῆς ἀκηκοέναι κακίας 8, 9 εἰ λάβοι . . . φωνὴν τὰ πράγματα 6, 9
Χαλεπός: τί ἔσται τὸ χαλεπόν; 31, 7
χαλεπότης: γυναικὸς χαλεπότητα 18, 4
χαλκεῖον: τὰ χαλκεῖα 41, 9
χαλκοῦς: χαλκοῦ 13, 7 δύο χαλκῶν 13, 8. 9
χαμαί 34, 2. 53, 3
χάρις: ἂν ἔσχες χάριν 26, 13 χάριν ἔχεις 26, 15
Χάρων: ὁ Χ. 30, 9
χάσκω: κεχηνώς 31, 6
χειμών: τὸν μὲν χειμῶνα 8, 2 cf. 41, 11
χείρ: τῇ σῇ χερὶ (Eur.) 31, 4 τῇ χειρί 38, 6 τὰς χεῖρας 16, 2. 38, 8
χειροπέδας 4, 13
χειροτονία: καὶ χειροτονίᾳ καὶ ψήφῳ 26, 3
χειροτονῶ: τῶν τούτους χειροτονούντων καὶ ψηφοφορούντων 26, 4
χειροῦμαι: τῇ γὰρ αὐτῇ ἐμπειρίᾳ χειρούμενον καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸν ἕνα κτέ. 24, 6
χείρων: χεῖρον 21, 4 ὑπὸ χειρόνων 25, 13
χελιδών: μία γὰρ . . . χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ 43, 4
χήν: χηνός 18, 8 τῶν παρὰ σοὶ χηνῶν 18, 6
χθαμαλαί (Hom.) 53, 4
χθών: χθονὸς πατρῴας (Eur.) 30, 7. 8.
Χῖον 8, 1
χλαμύδιον: τὸ χλ. 42, 9
χλανίς: ἐν χλανίδος κατασκευῇ 53, 9 χλανίδα 40, 10
χοῖνιξ: ἡ χ. 13, 7 θέρμων τε χοῖνιξ (Crates) 44, 6
χορηγεῖ 50, 14
χρεία: εἰ ἀλείψασθαι χρείαν ἔχοι 41, 7 τὴν τοῦ ἐκλελοιπότος χρείαν 59, 14 χρειῶν 61, 5. 9 χρείας 60, 15
Χρεμωνίδης καὶ Γλαύκων οἱ Ἀθηναῖοι 23, 11

χρήματα 37, 7. 39, 2. 40, 1 τὰ χρήματα 12, 4 χρήματα πολλά 42, 1 χρημάτων 36, 7 χρημάτων τοσοῦτον 23, 13 ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις 33, 2. 36, 4 ποία χρημάτων ὕπαρξις 43, 8
χρήσιμος καὶ βοηθὸς . . . τᾷ Σπάρτᾳ 58, 7 ὁ δὲ πλοῦτος εἰς ταῦτα χρήσιμον 45, 3
χρηστός: τὸ χρηστόν (Eur.) 53, 8
χρόα: τὴν χρόαν 36, 3
χρόνος: τοῦ παντὸς χρόνου 49, 7
χρῶμα: τοῦ χρώματος 17, 8
χρῶμαι: πλούτῳ . . . δυσκόλως χρῶνται καὶ πενίᾳ ἀγεννῶς 15, 5 cf. χρῆται 13, 12 χρῆσθαι (χρᾶσθαι) 6, 7. 24, 9. 36, 10. 37, 7 χρώμενος 25, 4 χρωμένους 33, 4 χρήσασθαι 14, 5 χρησάμενοι 55, 4 κέχρησαι 6, 5. — τὴν ἐξουσίαν ἔχων ὡς βούλοιτο χρῆσθαι 23, 15 χρᾶσθαι δὲ οὐ δυνάμενοι 38, 4 cf. 38, 9 καὶ σὺ πρὸς τὰ παρόντα χρῶ 10, 6 οὐ μὴ χρήσῃ 37, 5 ἐκποιεῖ, χρῆσαι 53, 16
Ψευδής: τῆς ψευδοῦς δόξης 9, 7
ψήφῳ 26, 4
ψηφοφορούντων 26, 5
φιλός 54, 1. 2
ψοφεῖ 50, 3
ψυχή: τῶν περὶ ⟨τὴν⟩ ψυχήν 22, 2
ψυχικός: ἐπὶ τῶν ψυχικῶν 4, 3
ψῦχος 11, 3
Ὦ τῆς παρανομίας 19, 1 ὦ παῖ 22, 14 ὦ τεκοῦσα (Eur.) 30, 4 σὺ δ' ὦ τεκοῦσα (trag. ignotus) 57, 8 ὦ Φιλίσκε 46, 13 ὦ μῆτερ 58, 5 ὦ Πόσειδον 62, 2
ὧδε 13, 10
ὠθῶ: ἐπεί τις ὤθει καὶ ἐτραχήλιζεν ἀσθενῶς ἔχοντα 10, 8 τοῦτον ὤθει προσστάς 11, 1
ὠμός: ὠμήν 57, 10
ὧν vid. οὗν
ὥρα: ὅταν [ἡ] ὥρα ᾖ 16, 3 τὴν ὥραν 8, 8 τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ὥραν 17, 5
ὡς εὐημέρηκας 25, 11 ἡ Λάκαινα ὡς γεννικήν 58, 9 ὡς ἔοικεν 40, 4 ⟨ὡς Πλάτων φη⟩σίν 17, 7 ὡς φησιν ὁ ποιητής 34, 10 ὡς δοκοῦσιν 33, 3 οὐχ ὡς ἂν Ἀττικὴ γυνή . . . ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων 57, 14 ἔνδον ἔχουσιν ὡς καλόν τι 31, 10 γυναῖκας πᾶς τις ἐπαινεῖ ὡς εὐψύχους 57, 11 ὡς ἄριστον ἄνδρα γεγονότα ἐπαινοῦμεν 28, 5 ἐγκαλεῖν ὡς ἁμαρτάνοντι 61, 14 οὕτως ἔχειν ὡς αἱ Φορκίδες κτέ. 36, 11 ἐὰν μὲν οὕτως ὑπολάβῃς περὶ αὐτῶν, ὡς ὁ Σωκράτης 9, 6 τὴν ἐξουσίαν ἔχων ὡς βούλοιτο χρῆσθαι 23, 14 ἐὰν μὲν οὕτως . . . ἐὰν δὲ ὡς ἑτέρως 9, 6 ὡς . . . οὕτω καὶ 11, 3 ὅμοιον . . . ὡς εἴ τις 39, 3 ὡς ἐπὶ τὸ πολύ 45, 4 ὡς (i. q. ὅτε) . . . ἀνέτρεψεν 18, 9 cf. 19, 3. 6. 7. — εἰπεῖν ὡς . . . μετατίθησιν 36, 3 παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω (Eur.) 30, 6
ὥσπερ 4, 18. 5, 5. 6, 11. 10, 8. 15, 11. 16, 7. 18, 8. (bis) 29, 11. 36, 2. 38, 7. 43, 6. 45, 8. 52, 2. 7. 53, 14. 16 ὥσπερ Σωκράτης (sc. ἤνεγκε) 57, 4 ὥσπερ καὶ 30, 3 οὐχ ὥσπερ νῦν 38, 7 ὥσπερ πρὸ τοῦ 41, 11 ὥσπερ . . . οὕτως 25, 6. 33, 5. 34, 6. 9 ὥσπερ . . . οὕτω καὶ 5, 2. 9, 2. 16, 2. 4. 55, 10. 13 ὥσπερ . . . οὕτως αὖ 54, 1 προσηνὲς τὴν πατρίδα ὥσπερ καὶ αὐτή (sc. φασι) 27, 10 ὥσπερ εἰ . . . εἵλοντο 26, 5
ὥστε κρεῖττον φαίνοιτ' ἂν 3, 10. — ὥστε μόλις διεγεῖραι τινά 18, 3 ὥστε ταύτῃ πάσχειν 19, 1 ὥστε καὶ τυμβωρυχεῖν 43, 10 πλοῦτόν τε γὰρ πλεῖστον αὐτὸν ἔχειν ὥστε δαπανᾶν 46, 10 ὥστε οὖν μήτε ἐπὶ φίλου μήτε ἐπὶ τέκνου τελευτῇ λυπηθῆναι 56, 15 οὔτε τούτῳ ῥᾴδιον, ὥστε τῷ πλούτῳ ἐλευθερίως καὶ ἀφόρτως (sc. χρῆσθαι), οὔτε ἐκείνῳ, ὥστε ⟨τῇ⟩ πενίᾳ γενναίως 15, 6
ὠφέλεια: μετ' ὠφελείας 6, 7

INDEX BIONEVS

Dedi testimonia Bionis nomine insignita exceptis Teleteis. gnomologi Laertiani chriae adiectis discretae sunt litterulis

Aristo Cius ὁ τοῦ Βορυσθενίτου Βίωνος ζηλωτής Strab. X 5, 6 CXVII
Athenaeus deipnosophiston IV p. 162 D
VIII p. 344 A (nisi diversus est Bio hic commemoratus)
X p. 421 E F
XIII p. 591 F
Cicero Tuscul. disp. III 26, 12
Clemens Al. protr. IV 56 p. 62, 14 Dind. LXXVI
strom. VII 4, 24 p. 270, 7 Dind. LIII. LXI
Colotes vide Plut. adv. Coloten p. 1126 A
corp. Par. 367 Elt. (= gnomol. codicis Paris. gr. n. 1168 ed. Freudenthal mus. Rhen. XXXV p. 412 n. 6) cf. Stob. flor. 105, 56 M. LXIV
Dicaeocles Cnidius ap. Numenium in Eusebii praep. ev. XIV 6, 5 p. 731 b LXXIV
Dio Prusaeus or. LXVI p. 168, 5 Arn.
Diogenes Laertius II 77 οἱ περὶ τὸν Βίωνα ἐν ταῖς Διατριβαῖς LXXIX
II 117 τὸ δ' αὐτὸ καὶ Βίωνα LXXV
II 135 Βίωνός τε ἐπιμελῶς κατατρέχοντος τῶν μάντεων LXI
IV 23 Βίωνα τὸν Βορυσθενίτην LXXIV
IV 46—47 Βίων τὸ μὲν γένος ἦν Βορυσθενίτης κτέ. LXXXV. XCII. LXVI. LXIX s. LXIII. LXXII. XCVII. XCIX cf. Frid. Marx inc. auct. ad C. Herennium IV 54, 67 p. 372, 19 adn.
47a ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ θηρᾶσαι μειράκιον XCIX
48a ἐρωτηθείς ποτε τίς μᾶλλον ἀγωνιᾷ XCIX
48b ἐρωτηθεὶς εἰ γήμαι LII. XCVIII. C
48c τὸ γῆρας ἔλεγεν LXXXIX
48d τὴν δόξαν ἐτῶν μητέρα LXXXIV
τὸ κάλλος ἀλλότριον ἀγαθόν
τὸν πλοῦτον νεῦρα πραγμάτων LXXXII s. et adn.
πρὸς τὸν τὰ χωρία κατεδηδοκότα CI
μέγα κακὸν κτέ. CI
κατεγίνωσκε δὲ καὶ CVI
49a ἔλεγε δὲ συνεχὲς XCI
49b διέβαλε δὲ LXXVI. XCI
49c εὔκολον ἔφασκε (cf. Leonidas Stob. flor. 120, 19 M.) LIX adn. 1

49 d τὸν Ἀλκιβιάδην μεμφόμενος XCII. CII
49 e ἐν Ῥόδῳ κτέ. LXXIV adn. 2
50 a ἔλεγε τοὺς ἐν ᾅδου LXI
50 b πρὸς τὸν ἀδολέσχην CI
50 c πλέων μετὰ πονηρῶν
50 d τὴν δὲ οἴησιν ἔλεγε XCVII
50 e πρὸς πλούσιον μικρολόγον CI
50 f ἔλεγε δὲ τοὺς μικρολόγους
50 g τῇ μὲν ἀνδρείᾳ XCI
51 a τοσοῦτον διαφέρειν LXXVII
51 b μὴ δεῖν ἔφασκεν ὀνειδίζειν XC. CXX
51 c πρὸς τὸν βάσκανον (cf. Macrob. Sat. II 2, 8) XCVIII
51 d τὴν δυσγένειαν LXXXV
51 e τοὺς φίλους ὁποῖοι ἂν ὦσι XCII s. CII
51 s. οὗτος τὴν ἀρχὴν μὲν κτέ. LXIV ss.
52 καὶ τί γὰρ ἄλλο κτέ. LXIII. LXIV s. LXVI ss. LXX. XCVII
52 ὦ πέπον Ἀρχύτα sillogr. fr. 1 p. 201 W.
53 καὶ ὅλως κτέ. LII. LXII. LXV. LXX. LXXIII. LXXV
53 κοινὰ τὰ φίλων LXII
54 ὁ γοῦν Βητίων κτέ. LIX. LXIV. LXV
Eratosth. ap. Strab. I 2, 2 p. 15 Cas. Diog. Laert. IV 52 πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν LXX. LXXXI adn. 1 XCVII. CXI s.
Eusebius praep. ev. XIV 6, 5 p. 731 b cf. Dicaeocles Cnidius
Eustathius ad Hom. Il. VI p. 637 ed. Rom. 723
Favorinus Omnig. hist. (ap. Diog. Laert. IV 54) fr. 31 p. 114 Marr. LXIV vide etiam corp. Par. 367 Elt. LXIV
gnomol. Par. ed. Sternb. 242 Δίων (l. Βίων) ἰδών τινα = Stob. III 38, 50 H.
320 Δίων (l. Βίων) ἔλεγε = Stob. III 4, 54 H.
gnomol. Vat. ed. Sternb. 156 LII s.
157 LXXIII
158 Stob. III 38, 50 p. 718, 18 H. gnom. Paris. 242 Sternb.
159 ὁ αὐτὸς ζητήσεως γενομένης παρὰ πάντων (l. πότον) cf. ibid. 333 CII
160 cf. flor. Mon. 171 LIX adn.
161 cf. corp Par. 367 Elt. Stob. flor. 105, 56 M.
162 LXXIV adn. 2
163 XC
262 cf. Stob. flor. 66, 5 M. LXXI
Hegesander (fragm. hist. gr. IV p. 417) vide Athen. VIII p. 344 A
Horatius
Bioneis sermonibus et sale nigro epist. II 2, 60 cf. Porphyr. et Ps.-Acr. ibid.
Menedemus Eretriensis vide Diog. Laert. II 135
Nicias Nicaeensis vide Athen. XIII p. 591 F
Olympiodorus in Plat. Phaed. p. 126, 26 et 177, 18 ed. Finckh
Persaeus et Philonides vide Diog. Laert. IV 47 LXVI
Philodemus de ira col. I 16 Gomp. LXXII cf. Croenert *Kol. u. Mened.* p. 32 rhet. II 55 Sudh.

Plutarchus de lib. educ. p. 7 D LXXX
de audiendis poetis p. 22 A LXXXII. LXXXVI
de amici et adulatoris discrimine p. 59 A XCIII
quo modo quis suos in virtute sentiat profectus p. 82 E cf. sill.[2] p. 77 adn. 1 W.
de superstitione p. 168 D LIX
de Pyth. or. p. 396 E
de vitioso pudore p. 536 A XCIII
de sera numinis vindicta p. 561 C
amator. p. 770 B LXXI. LXXV
de soll. an. p. 965 A
adv. Coloten p. 1126 A
Polystratus Περὶ φιλοσοφίας ᾱ V.H.[2] V 200, 4 π[ε]ρὶ πάν[τα] μᾶλλον ἢ τὰ χρησι[μώ]τατ[α] τῶι Βίωνι σπεύ[δ]οντες ὁ[σ]φρήσονται cf. Croenert *Kol. u. Mened.* p. 35 s.
Porphyrio ad Hor. epist. II 2, 60 Hold. ***Bion Aristofanis comici par*** (sic Buecheler: ***pater*** libri) ***dicitur fuisse magnae dicacitatis*** e. q. s.
scriptores incerti
Acad. philos. ind Herc. col. XVI p. 62, 30 M. cf. Diog. Laert. IV 23. 51 LXVII
Vol. Herc.[1] c. 15 (W. Scott fragm. Herc. p. 250) cf. Diog. Laert. IV 52 Strabo I 2, 2 p. 15 Cas. R. Heinze de Horatio Bionis imit. p. 32 Croenert *Kol. u. Mened.* p. 31 LXXXI adn. 1
c. 19 (W. Scott p. 251) cf. Croenert l. c. p. 32 LXXXI adn. 1
V. H.[2] VIII 147, 7 vide Croenert l. c. p. 34
Seneca de benef. VII 7, 1 LXXV
de tranqu. an. 8, 3
15, 4 XCIV adn. 1
Stobaeus II 1, 20 p. 7, 14 Wachsm. LII
31, 97 p. 218, 16 LXXIV
III 2, 38 p. 187, 3 Hense Βίωνος ἐν τῷ Περὶ δουλείας (= IV 19, 42 p. 429, 15) LXXXVIII
III 4, 52 p. 233, 7 LII
4, 87 p. 239, 8 cf. Diog. Laert. IV 50 d XCVII
10, 37 p. 417, 4 ubi vide quae adnotavi LII. LXXV
38, 50 p. 718, 18 ubi vide adn.
IV 5, 23 p. 202, 19 LXXXIV
IV 19, 42 p. 429, 15 LXXXVIII
flor. 66, 5 M. (cf. gnomol. Vat. 262 Sternb.) LXXI
86, 13 LXXXVII
91, 32 LXXXIII
93, 34 CI
105, 56 cf. corp. Par. 367 Elt. LXIV
Strabo I 2, 2 p. 15 Cas. vid. Eratosthenes
X 5, 6 p. 486 vide Aristo Cius
Theo rhetor progymn. 5 p. 99, 18 et 105, 7 Speng. vide quae adnotavi ad Stob. III 10, 37 p. 417, 4
Theophrastus vide script. inc. V. H.[1] VI c. 15

MEMORABILIA

ἄβιος 47, 2 adn. XXXII
ἀβίωτος ὁ βίος 42, 10 adn. 43, 3 adn.
academia XXXIII
Aegyptii CIII ss.
Aetna gravius onus CXXII
Agamemno et Thersites CVII s.
Aiax LXXII adn. 1
αἰτεῖν et ἐπαίτης de Cynico 14, 5 adn.
ἀλλ' ὅμως interlocutoris formula 26, 15 adn.
de amicitia XCII s.
ἀνθινά LXX. LXXXI adn. 1 XCVII. CXI s.
Antigonus Gonatas 6, 1 adn. XXIX. LXIV. LXXIX. LXXXVII s.
Antisthenes XLVI. XLVIII. LII. LV. LVII adn. 1 LXXVII 8, 1 adn. 58, 3 adn.
ἄπαγξαι similia Cynica 58, 3 adn.
apathia L
apophthegmata LI ss. cf. XXIV Dorica dialecto concepta LVIII φησίν in apophthegmatis 29, 12 adn.
apopyrina L
Arcesilaus LIII cum adn. 2 LXV ss.
οἱ ἀρχαῖοι XLVIII 37, 6 adn.
Aristippus 29, 13. 39, 3 adn. LXXVII. LXXIX s. CI adn. 1
Aristippus Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς LXIV
Aristo Cius XLIII adn. 1 CVIII. CXVI s. eius characterismi LXIX. LXXII adn. 1 Tithonus CXVI
Aristo Chius CVII s. CVIII adn. 1 cf. 12, 8 adn. 36, 9 adn. 49, 7 adn.
Aristophanes LVI 27, 5 adn. 42, 10 adn. 43, 3 ss. adn. vide Ind. Bion. s. Porphyrio
Aristoteles 37, 6 adn. 43, 4 adn. 49, 7 adn. Aristotelis protrepticus 46, 7. 14. Ps.-Arist. de virt. et vit. 52, 6 adn.
Arriani Epictetea 5, 7 adn. 9, 5. 7 adn. 11, 1 adn. 14, 5 adn. 15, 11 adn. 14 s. adn. 16, 2. 4. 7 adn. 18, 1 adn. 23, 3 adn. 31, 1 adn. 52, 4. 5 adn. 56, 2 adn. XLVI s. LXXX adn. CVIII. CXII Epictetea Stobaei CX
Attici exulis apophthegma 29, 9
Bias Bion confunduntur LIX adn. 1 cf. Sternbach ad gnomol. Vat. 265
Bio Borysthenita passim. Bio Περὶ δουλείας LXXVIII Περὶ τῆς ὀργῆς LVI. LXXII et adn. 1 Bionis de sepultura commentarius CIII Bionis ἀποφθέγματα χρειώδη πραγματείαν ἔχοντα XCVIII. LVIII adn. 1 LXXXVII adn. 1
Chalcidensium rumor de Bione LIX
Charon 30, 9. 16, 4
μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ 43, 4 cum adn. vide Gottingenses ad Zenob. V 12
χρᾶσθαι XXVIII
chriarum libri LII. CI adn. 1
Chrysippus CIV s. cum adn. CIX 49, 1 adn.
Cicero CIII s. CXIV ss. 29, 2 adn. 56, 2 adn.
clausulae diatribarum efficaciores 54, 4 adn. 62, 3 s. adn. cf. 20, 1 adn.
Clemens Alex. LIII. LXI. LXXVI. LXXXIII. 9, 2 adn. 49, 7 adn.
confusio personarum in apophthegmatis 17, 9
Crantor CII s.
Crates Academicus LXVI s.
Crates Cynicus (Diels poet. phil.

p. 219. 223) 14, 6. 44, 3 Cratetea accepit Teles a Bione ut videtur 38, 4 adn. 49, 4 adn. cf. 42, 8 adn. CXXII Ps.-Crates 39, 7 ss. adn. 54, 4 adn.
cynismus saeculi III a. Chr. XLIII s. LXXVIII
Demosthenes 40, 10 adn. 52, 5 adn.
di a Telete non commemorantur *) nisi semel Ζεύς per ironiam 43, 7
διατριβαί LXXIX s. sermones cum adversariis LXXXII dialogi XCIV s. apophthegmatis distinctae LVIII adn. 1
διεξάγειν 14, 4 cum adn. 43, 13
Diogenes Cynicus, eius dicta LII s. LVII unde adsumpserit Teles LV Diogenis sapientia a posterioris aevi Cynicis adulterata LIII cum adn. 1 LXXVII adn. 1
Diogenis Laertii auctores LVIII ss.
Dorica dialectus dictorum Lac. 58, 2 LVII. LVIII cum adn. 1 Doridos dialecti vestigia oblitterata 58, 5 ss. 62, 2 adn.
Epictetus vide Arrianus
Epicurus C 16, 2 adn. 49, 1 adn. cf. Epic. fr. 396. 397 p. 269, 19 p. 499 p. 310, 19 Vs.
epitomator Teletis non interpolator XXIV cf. Theodorus
Eratosthenis de Bione iudicium CVIII
Eteocles Eteoclus conf. 48, 11
Euripides (Herc. 637 ss.) 42, 13. 51, 1 (Phoen. 1447 ss.) 30, 4 (1451) 31, 4 (Suppl. 865) 53, 7 (873 s.) 48, 11 ss. (fr. 892 N.²) 53, 11 cf. adn. 28, 2. 57, 8
Existimatio mater virtutum (?) LXXXIV
exordia sermonum ab excerptore omissa 21, 2 adn. 55, 2 adn. incipiunt igitur sermones nunc interdum a verbis interlocutoris 33, 2. 45, 2. 55, 2
Favorinus LXIV. CXVI adn. 1 cf. ind. Bion.
Fortuna poetria CXII
Galenus (Περὶ ψυχῆς παθ. 49 p. 38, 8 Marqu.) 43, 4 adn.
gnomologium Par. ed. Sternb. paulo emendatius 12, 8 adn. 18, 4 adn. cf. ind. Bion. s. gnomol. Par.
gnomologorum mos ac stilus XCVIII
ἱκανοῦμαι 42, 4. 39, 6 cf. *The Tebt. pap.* I 20, 8
histrio et vir bonus comp. XLVII. LXXVII. CVII. CXIV
Homerus (Il. I 335) 8, 10 (IX 479 ss.) 22, 12 (XXII 414) 34, 3 (Od. I 191) 53, 1 cf. 34, 6 (IV 717) 33, 5 (XI 194) 53, 4 (XI 591) 34, 11 (XI 592) 35, 1 (XVIII 358) 34, 6 Cynicorum in Homero interpretando licentia 33, 5 adn.
Horatius LXXIX adn. 2. vide quae adnotavimus ad 4, 12. 6, 1. 7, 10. 16, 2. 34, 9. 35, 8. 36, 1. 41, 2. 44, 7. 53, 9. 15. 60, 11.
hydrops et avarus comp. 39, 3 XLVIII. LII
interpretamenta 40, 2. 9. 42, 11 CII s.
ironiae forma 18, 3 adn. XX
Iuncus de senectute LXXXIX adn. 1
κακουχέω 34, 8 cf. Mayser *Gramm.* p. 462 *Pap. de Genève* II 21, 6 *The Tebt. pap.* I 104, 22
κοινὰ τὰ φίλων LXII
Lacaenarum dicta LVI
lacunae ex homoeoteleutis ortae 36, 10. 41, 13. 48, 5. 56, 1. 59, 2. 60, 6
Leonidas, Cleonymi filius 28, 10 adn.
Leonidas Tarentinus (p. 41 Geffk.) LIX adn. 1
Λιταί LXXVI
Lucianus CIX de luctu CV adn. 1
Lucretius (III 938) 16, 2 adn.
Menippus XCVI. CIX consentiens cum Bione 38, 11 adn.
Metrocles 40, 4 cum adn. 5 XXXV. XLVII et adn. 1
Musonius XX. XLVII. LI. LXXXIII. XCIX cf. quae adnotavimus ad 6, 2. 9, 2. 22, 1. 23, 12. 24, 11. 25, 6. 45, 9. 53, 5
nauticae similitudines XLIV. LI. LXXXVIII adn. 10, 1. 53, 14
de nobilitate LXXXV
de paederastia XCI s.

* 'quod noli casui tribuere in scriptore qui paene totus pendet a discipulo Theodori' monui ap. Muellerum de Tel. eloc. p. 40

παραθέσθαι 19, 2 cum adn.
παρασφραγίζεσθαι 38, 1. 2 cf. Mayser *Gramm.* p. 492
Persaeus LXVI. LXXXVII
Petronius 14, 6 adn. 31, 1 adn.
Phaedrus (IV 12) LXXXV (App. V 7 ss. M.) 34, 9 adn.
Philodemi characterismi LXIX Περὶ ὀργῆς liber LXXII cum adn.
Phorcides 36, 11
φορτικά LVI ss. LXXI
Photii pinax Stobaei XV
φρόνησις seplasium bonorum sive scrutarium LXXVII
Pindarus 43, 7 adn.
Plato (Phaed. p. 116 E) 17, 6 (ibid. p. 117 B s.) 17, 7 XLVI s. Ps.-Plato (Axioch. p. 366 D) 49, 4 adn. cf. 29, 4 adn.
Plutarchus de liber. educ. LXXI. LXXX. LXXXV. CVIII de aud. poet. LXXXV. LXXXVI de superst. LIX ss. reg. et imp. apophth. LXXXVIII de cupid. divit. XLIX. LXXXIII 39, 2 adn. de vitioso pud. LXXXVIII amat. LXXI an vitiositas CVI cum adn. 1 LXXXVI cf. quae adnotavimus ad 22, 14. 23, 3. 48, 6. 49, 7. 57, 11. 58, 3. 8. 59, 4
πλοῦτος νεῦρα πραγμάτων LXXXII s. cum adn. 1
poeta ignotus 52, 6
poetarum in sermonibus partes LX. LXXVI. LXXXVI. XCV s. XCIX. CXII. CXIX
pyxidum similitudo LXXIII
res vocem edentes 6, 8 cum adn. XCIX
rhetorica ut parhomoea, paronomasiae C ss.
σαπρὸν καὶ ῥέον *putre ac ruens* XXVII 27, 2 s. cum adn.
Seneca philos. (de const. sap. 17, 2) XCI (de ira I 17, 1) CI and. 1 (de ira II 17, 1) CIX (de vita beata 22, 5) CI adn. 1 (de tranqu. an 15) XCIV (ep. 77, 14) LVIII adn. 1 (ep. 85, 5) L (ep. 85, 28) CI (ep. 85, 33) LI (ep. 87, 18) LXXXIII (ep. 96, 1) CI (ep. 108, 26) CXXI adn. 1 (ep. 112, 1) XCIX (ep. 119, 12) CI adn. 1 (ep. 120, 14) CXVI (de rem. fort. X p. 105, 3 R.) LXXXIII vide quae adnotavimus ad 8, 8. 9, 1. 10, 5. 14, 6. 15, 9. 27, 2. 10. 29, 13. 31, 1. 36, 1. 38, 11. 41, 13. 45, 3. 49, 7. 54, 2. 55, 1. 56, 14. 59, 11. 60, 14. 61, 2. 62, 2. 3
Seneca pater LXXI
de senectute LXXXIX ss. senectus acetum CXX
de sepultura CII ss. 31, 1 adn.
Silius Italicus (XIII 466 ss.) CIV adn. 1
Socratis dicta LV ss. Socrates Laertii (II 27) XLV 7, 8 adn. (II 36 s.) LVI 18, 6 adn.
σοφιστής LXXV
Sophocles (OT. 62—64) 47, 6
Sôtio praeceptor Senecae CIX
Stilpo 21, 6. 59, 11 XLIX ss. CXXIII s.
Stobaei codices et editiones IX ss. XIV lemmata XV s. LXXXIV. LXXXVIII. CXIX adn. 1 apophthegmata chriaeve XXIV
de superstitionibus LIX ss.
non sutor ὁ μὴ σκυτεύς LXXX adn.
Synesius (de prov. 106 A) CXIII s. vide etiam 27, 6 adn.
Syri in superstitionibus LV
Telephus mendicus CXIV
Teletis nomen XXXVII s. inter quaestores Minervae (a. 376/5) commemoratum ut videtur IA II 2 n. 611, cf. Kirchner prosop. Att. II p. 304 s. ΤΕΛΗΣ, Teletis patria XXXVII sermones XIV ss. genus dicendi XXVI s. ingenium XLI s. philosophia XLIII s. magisterium et auditores XXXIX s. XXXIV s. XLII
θεατρικός LXX cum adn.
Theodorus ὁ ἄθεος LVII. LXVIII. LXXIV ss. XCII s.
Theodorus Teletis epitomator XVIII ss.
Theognis (109) 42, 7 (605) 45, 7 LXXXII
Theophrastus XXXIV. LXVIII s. Περὶ γήρως LXIX. CXVIII adn. 1 Περὶ γελοίου LXIX
Timotheus (fr. 11 b Wil.) 16, 4
tragicus poeta ignotus (fr. 281 p. 893 N.²) 30, 10 (fr. 536 p. 944 N.²) 28, 2 (fr. 548 p. 948 N.²) 57, 7
τρόπαιον ἱστάναι 14, 6 adn.

Vlixes LXXIII. CXI s.
Varronis Menippeae: Aborigines (fr. 5 B.) CXXI Sesculixes CXII Tithonus CXVI adn. 2
vita convivium 16, 2 cum adn. nundinium 15, 11 cum adn. militia 54, 2 cum adn.
Xenophon XLIV ss. (apomn. I 1, 8) 61, 7 (I 6, 5) 7, 8 s. cum adn. (conviv. 4, 35) 12, 2 (4, 36) 43, 1 (Hell. II 3, 56) 17, 9 cf. quae adnotavimus ad 3, 2. 7, 4. 8, 1. 25, 14
Zeno XLIII adn. 1 Zenonis liber qui inscribitur Κράτητος ἀπομνημονεύματα 46, 6 adn.

CORRIGENDA

p. XIX 30 lege παιδιάν p. XX 7 lege diatribis p. LXXII 10 lege Περὶ τῆς ὀργῆς p. LXXVI 32 lege Teles II p. 15, 11 p. LXXVIII 20 lege p. XLIV p. CI 8 lege *quaeris* p. CVI 9 lege ἀνθρώπους p. 18, 7 lege δέ μοι p. 39, 11 ὀρέγεταί τινος p. 53, 18 adde 4 Hom. Od. XI 194 p. 55, 4 lege Βούλει p. 58, 1 lege ἀλλ' p. 79 post Θέογνις adde Θεόφραστος: παρὰ Θεοφράστῳ 40, 5

BINDING DEPT. SEP 15 1960

PA
4441
T25-
1909

Teles
Teletis reliquiae. Ed 2

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 16 08 11 09 011 4